

CLIPLELE ETERNE ALE ORAȘULUI

Simona Panaitescu
2015

NU PLÂNGE PENTRU CEI MORȚI

Își strânse mai bine picioarele sub pătură și își afundă fața în pernă. Simțea că, în starea în care se afla, ar fi putut să își țină respirația până la moarte. Avea destulă voință. Perna era parfumată și mătăsoasă și îi trecu prin minte că era chiar o adevărată plăcere pentru pielea asprită a obrazilor și a nasului, pentru bieteile sale buze crăpate să aibă parte de o asemenea ultimă atingere. Înduioșarea o făcu să se gândească la o ultimă poezie. Un samurai, de exemplu, ar fi făcut poate un haiku în momentele astea... Ea nu cunoștea regulile haiku-ului, dar îi veni în minte, ca de atâtea ori în ultima vreme, câteva versuri simple: “Eu te-am iubit însă / Tu ai mai multa nevoie / De singurătate...” Sau altceva... “Alerg către țărnișă și totuși / I-e greu încă sufletului / De tine să se desprindă ...”. Sau, mai bine... “La naiba, femeie proastă!... Taci odată femeie proastă!... Termină cu poeziile tale de iubire, cu scrisorile tale de iubire și cu toate celelalte metode stupide de prelungire a agoniei!... Ai hotărât că nu poți schimba nimic și că nu mai vrei să trăiești cu durerea asta. Lasă atunci vâlcăreala și fă ce ai de făcut! Fă-o!... Fă-o în clipa asta!...”

Avu un moment de convulsie și își presă cu și mai multă putere perna de față. Mentea îi tăcuse deja, pândind aproape inconștientă, următoarea reacție a trupului. Inima începu să-i bată cu putere, îi simțea vibrațiile în stomac, îngrozitor de tare. În mai puțin de un minut, începu să tremure spasmodic. Încercă îndârjită să se stăpânească, dar dinspre plămâni îi urcă fulgerător în sus pe trahee ceva ca o ceață neagră. Incendiind totul în urmă, umbra aceasta întunecată ajunse în gât și presă insuportabil de tare în cerul gurii, până când voința ei cedă. Capul i se roti cu violență-ntr-o parte și se trezi eliberată de presiune, apoi înghiți cu o lăcomie incredibilă aerul stătut al camerei.

În vreme ce respirația i se liniștea, ochii i se umplură de lacrimi... Încă o dată, voința inimii ei nu se dovedise de ajuns!... Corpul ăsta blestemat avea și el o voință a lui și în ce privește problema propriei anihilări, nu părea prea dispus să glumească vreodată.

Cu un dezgust fără margini, Celia se lăsă să alunece la marginea patului. Prima ei soluție, fusese cea mai comodă, dar și cea mai proastă cu putință. Era cazul să se gândească totuși la o metodă serioasă, una care să-i pună trupul, într-un timp cât mai scurt, în imposibilitatea de a reacționa eficient în apărarea sa. Cele câteva medicamente din trusa ei nu-i inspirau mare încredere, căci nu cunoștea deloc simptomele unei intoxicații prin abuz. Somniferele i se terminaseră de acum două nopți, iar ea nu mai ieșise din casă... de când? Probabil, de cel puțin 72 de ore... Ar fi putut folosi o lamă ca să își taie venele, dar știa că și atunci ar mai fi durat câteva minute până să fie cuprinsă de inconștiență. Îi era teamă de propria ei teamă de moarte care și-ar fi putut face apariția în momentele acelea. Or acum știa foarte bine... să trăiești numai din frică, în pofida unei insuportabile suferințe însemna, cel mai probabil, să optezi inconștient pentru nebunie.

Hei!... O soluție rapidă și ușoară, de asta avea acum nevoie!

Locuia la al patrulea și ultimul etaj, într-un imobil vechi de la periferia orașului. Dacă s-ar fi urcat pe bloc și s-ar fi aruncat de acolo, ar fi reușit să termine simplu și rapid cu toate. Dar poate că nu... poate totuși că nu... Patru etaje nu erau chiar așa de multe încât rezultatul să fie sigur. O prietenă îi povestise acum câteva luni despre o colegă de servici care se aruncase de la etajul opt și supraviețuise căderii, ba chiar se refăcuse, după câteva luni de spitalizare, suficient de bine încât să se poată întoarce la muncă. Ea însăși citise în ziare despre pățanii cu

copilași care trăiseră după căderi accidentale de la etaje mari, dar o asemenea întâmplare cu o persoană adultă i se păruse cu totul remarcabilă. Acum însă, trebuia să țină cont de ea, chiar dacă s-ar fi dovedit pur și simplu miraculoasă, pentru că în momentul acesta, era un precedent demn de luat în seamă.

Din fericire, două străzi mai sus, către stația de metrou, era un bloc cu 14 etaje. Ieșirea către acoperiș, la toate blocurile pe care le cunoștea, era delimitată de un chepeng metalic pe care chiar și un copil mai mare, cocoțându-se pe scărița ce ducea la el, l-ar fi putut ridica fără mare dificultate. Totul era să nu fie prins cu vreun lacăt. Ce-i drept, de obicei, responsabilii de bloc puneau lacăte la ieșirile pe acoperiș, mai ales dacă blocul nu era prevăzut cu interfoane. Iar acesta, din câte știa ea, era unul din puținele imobile din zonă care nu fuseseră încă protejate astfel. Oricum însă, intrarea era liberă și trebuia să încerce... În cazul în care nu reușea să ajungă pe acoperiș, putea ieși pe mica terasă din dreptul ghenei de gunoi de la ultimul etaj. Perspectiva era deci încurajatoare, cu condiția să ajungă în blocul acela.

Era trecut de miezul nopții așa că se repezi mai întâi să caute în sertarele dulapului de lângă intrarea în casă o lanternă. Din fericire, era în locul știut, în debaraua de lângă intrarea în casă. O verifică stângace, cu mâinile tremurânde și se repezi apoi spre ieșirea din locuință. Trecu pe lângă oglindă și, ca de obicei, în ultimele zile nu aruncă nici cea mai scurtă privire în direcția ei. Și totuși, până în urmă cu câteva săptămâni nu ar fi acceptat nici măcar ideea că ar putea ieși vreodată din casă fără să-și controleze înfățișarea și ținuta. Își aruncă pardesiul pe umeri și ieși repede, lasând ușa descuiată.

Cu mintea golită, chemă liftul, închise ușile și îi dădu comanda de coborâre. Ascensorul porni imediat, dar numai câteva secunde mai târziu se auzi un scârțâit înfundat și, deodată, cabina se opri. Celia nu reacționează în primul moment, pentru că, în starea în care se afla, i se păru mai întâi că visează. Locuia în clădirea aceasta de aproape cinci ani, dar nu auzise niciodată ca liftul acesta să se fi oprit între etaje. Și cum... tocmai acum să își găsească să se strice mașinăria asta stupidă?!... Amorteala dispăru ca prin farmec și începu să simtă că fierbe pe dinăuntru. Lovi nervoasă de câteva ori la rând toate butoanele, cu excepția celui de alarmă. Deschise ușa liftului și privi partea de jos a ușii de la etajul trei, singura accesibilă. Nu vedea nici un mijloc prin care ar fi izbutit s-o deschidă. Și, bineînțeles, nu avea de gând să declanșeze alarma ori să strige după ajutor. Sub pardesiu era numai într-o pijama subțire, cu o pereche de papuci în picioare. Afară era frig și noapte. Și, în plus, ochii ei umflați de lacrimi, figura palidă și părul neîngrijit nu aveau cum să nu atragă atenția. Oricine ar fi văzut-o în starea aceasta ieșind din casă, ar fi devenit suspicios. Desigur, trebuia să evite orice discuție care ar fi putut-o împiedica să mai iasă în stradă. Se hotărâ să aștepte. Poate chema cineva liftul și atunci putea pretinde că a fost să schimbe o vorbă cu prietena ei de la parter și acum se întorcea acasă. Ceva îndoieli ar fi putut apare, dar cui îi mai păsa de ele?... S-ar fi ascuns undeva și după plecarea intrusului ar fi ieșit și ar fi părăsit imobilul fără nici o problemă.

„Of... încă o dată am fost proastă!... Inacceptabil de proastă și leneșă!...” își spuse fata cu obidă. De ce trebuise neapărat să ia liftul? De ce făcea, ca de obicei, o grămadă de gesturi fără să gândească puțin înainte?... Mama o certase de nenumărate ori pentru acest soi de neglijențe repetate. Of, mama asta!... Ea avusese mereu câte ceva să îi reproșeze, de aceea începând din adolescență relația dintre ele se răcise în mod constant și, cel puțin aparent, iremediabil. Și totuși... cu timpul ajunsese să-i dea cel mai adesea dreptate. Nu spunea ea prea frumos ce avea de spus, dar cu siguranță că povețele sale nu erau deloc din cele mai proaste. Își aminti că în urmă cu un an, când o vizitase de Crăciun și îi povestise pe scurt despre ultima ei relație, mama ținuse neapărat să-i spună că sub aparențele unui bărbat puternic și responsabil se poate ascunde un copil egoist, gata oricând să dezamăgească... Observația respectivă i se păruse tare răuvoitoare în clipele acelea... Îi era oare imposibil să înțeleagă că un om de afaceri putea fi chemat urgent, chiar și de sărbători, pentru a rezolva o problemă apărută la una din filialele companiei sale din țară? I se părea atât de ușor să dirijezi o

întreprindere producătoare de echipamente electronice, să faci contracte, să câștigi licitații, să angajezi oameni și să-i pregătești, să asiguri bunul mers al unei organizații cu sute de oameni?...

Ea era doar o biată traducătoare angajată la o mică firmă de avocatură, dar știa cel puțin să respecte o muncă de mare valoare. Mama, în schimb, o femeie simplă pe care soțul său o ținuse acasă, pe palme, vreme de 40 de ani, nu știa... sau, mai bine zis, nu vroia să respecte pe nimeni pentru munca sa. Și oricum, ea parcă vedea mereu numai partea întunecată a lucrurilor. Of, of... și totuși... cum s-a întâmplat să aibă și de data aceasta dreptate?!...

Două luni mai târziu aflase deja că Radu era căsătorit și avea un copil. O colegă îi văzuse împreună, într-o seară când el venise să o ia de la muncă și ziua următoare o anunțase fără nici un menajament că îi cunoaște foarte bine situația, pentru că familia lui locuiește într-o vilă învecinată cu casa surorii sale. Ah, cu câtă satisfacție îi povestise colega tot ce știa despre soția și copilul lui Radu... în vreme ce ea asculta, ca paralizată, fără să poată scoate un sunet. La un moment dat, în vreme ce o privea neclintită pe colega sa, începuseră să-i curgă lacrimile șiroaie pe obraji. Atunci, aceasta se speriasse și tăcuse, apoi încercase chiar să o îmbrățișeze, însă Celia îi întorsese spatele, își luase în mare viteză haina și poșeta din cuier și plecase acasă. În noaptea aceea avusese pentru prima dată în viață sentimentul că nu o să mai poată rezista până dimineată. Înghițise două somnifere primite de la prietena ei din bloc și se așezase pe canapea, în fața televizorului. Era stăpânită de un singur sentiment, un vag dar persistent sentiment de greață, pe care îl retrăise cu acuitate de multe ori în ultima vreme și care venea împreună cu o repetată și înnebunitoare conștientizare a faptului că nici nu mai exista cu adevărat... că se transformase într-o păpușă de porțelan, care e mișcată cumva din exterior, pentru că înăuntrul său nu mai persista decât un gol întunecat și invincibil.

În ziua următoare, mult după ora prânzului, colega cea binevoitoare bătuse la ușa apartamentului. Tocmai se pregătea să sune la poliție, când Celia se hotărâse să îi deschidă. Da... toate lucrurile se legau într-un fel ciudat, acum își dădea seama. Fata aia se simțise într-un fel vinovată de cele întâmplate cu ea, așa că o invitasese, câteva săptămâni mai târziu, acasă la ea, cu ocazia sărbătoririi zilei sale de naștere. Acolo îl cunoscuse pe Andrei, care o impresionase din prima clipă cu aerul său reflexiv și ușor timid, o formă de inocență neobișnuită la un bărbat de peste treizeci de ani. Și mai impresionat păruse însă a fi Andrei de ea, cu toate că nu participase deloc la discuții, iar glumele comesenilor veseli nu reușiseră decât să-i trezească câteva zâmbete chinuite. O jumătate de oră după ce a remarcat-o, Andrei se mutase deja lângă ea și amândoi vorbeau de zor despre cărțile la care lucrase Celia în ultima vreme. Oh, Doamne, de ce trebuise să vină... de ce venise Andrei lângă ea? De ce îi scrisese atâtea e-mail-uri și de ce o căutase apoi la telefon de atâtea ori în următoarele două luni de zile? Cum ar fi putut să nu devină dependentă de un bărbat neobișnuit de atent, de inteligent și de sensibil, care pe deasupra, părea să se fi și îndrăgostit până peste cap de ea?...

Îi dădura brusc lacrimile. „Ce joc crud ai jucat, Andrei!... De la început și până la sfârșit numai și numai după regulile tale!... Dar poate acum o să fii și mai mulțumit încă... acum când o să vezi că în sfârșit ai scăpat de proasta de Celia... pentru totdeauna...”

Ușa de la intrarea blocului se trânti deodată cu zgomot, iar cineva urcă repede treptele până la lift și îl chemă la parter. Cabina porni cu un scârțâit prelung, iar Celia, speriată, de-abia mai avu timp să-și ștergă lacrimile. Ieși repede din lift, apoi dădu bună seara vecinului care locuia chiar sub apartamentul ei și care o privi uimit.

„Am uitat o carte la prietena mea”, bâigui ea cu capul în piept și o luă repede la picior pe coridorul de la parter, rugându-se în sinea ei ca omul să intre în lift înainte ca ea să ajungă în fața ușii. Auzi însă imediat liftul pornind și răsuflă ușurată. Așteptă ca vecinul să intre în

apartamentul lui, apoi ieși cu grijă din scară, după ce se asigură că afară, strada este pustie. Înainte de a închide ușa în urma ei, simți dintr-o dată că frigul nopții de decembrie o pătrunde pe la picioare; fără să gândească, se întoarse imediat pe loc și sări înapoi în scară. Ura frigul. Se așeză pe vine, cu spatele lipit de caloriferul de la intrarea în bloc. Acum că îi era bine, un gând neașteptat o aruncă într-o stare de teribilă confuzie.

Dar oare chiar vroia cu adevărat să meargă până la capăt?...

După ce Andrei o părăsise, fusese vreme de 6 săptămâni la un psihoterapeut pe care i-l recomandase aceeași minunată colegă care, cu sau fără prea multă știință, fusese la originea schimbărilor dramatice din ultimul an ale vieții sale. Niciodată nu-i mărturisise omului acela în vârstă, pe care, de altfel, îl aprecia sincer, că are vreo intenție să se sinucidă. Îi spusese însă odată... „După ce am văzut cât de speriați sunt toți prietenii mei că s-ar putea să cad iarăși într-o stare depresivă, am hotărât să nu mai las pe nimeni să vadă ce se întâmplă cu mine. Da, am jucat teatru... și asta mi-a reușit atât de bine, încât ei nu numai că au crezut că mi-am revenit complet, dar au și considerat că aș putea să fiu eu cea care să-i sprijin, ca și altă dată... în unele din problemele lor personale. Se pare că au găsit un pic de consolare la mine... pentru ei a contat asta... dar eu mă întrebam mereu... Mie totuși cine o să-mi întindă vreodată o mână?... Cine o să-mi spună și mie... <<Revino-ți... Trăiește din nou... Ești importantă pentru mine, am cu adevărat nevoie de tine...>>”

Psihoterapeutul o privise lung și apoi, îi zîmbise cu blândețe...

„Asta ți-o spun chiar eu, draga mea, și din toată inima... Revino-ți, trăiește din nou cu curaj... În viitor vor fi multe mâini care te vor căuta, oameni, copii și bătrâni cărora le vei putea schimba viața... care vor depinde cu adevărat de orice poți tu oferi bun unei ființe umane... Tu vei fi în continuare cea care va întinde mâna altora, dar acest ajutor pentru alții va fi, în același timp, și cel mai bun ajutor pentru tine însăși...”

Celia simți dintr-o dată că se sufocă. „Oh, Doamne... ce aberație!... Nu e prea greu să stai pe un scaun și să dai sfaturi formulate cu artă unor oameni cu suflete devastate. Doar mergi cu convingere pe ideea că nu trebuie decât să-i spui mașinii ce are de făcut ca să-i fie bine, pentru ca ea, conștiincioasă, să se execute cu promptitudine! Cel mai bun ajutor pentru tine însăși...! „Dragă, doctore... iartă-mă, dar ce îmi spui tu e pentru mine o aberație fără margini!... Tu înțelegi oare că eu nu mai pot?!... Nu știu dacă asta e de înțeles pentru unul cu mintea plină de lucruri importante, ca tine... dar eu pur și simplu simt că mă înăbuș... Nu fac decât să mă zbat la nesfârșit între epuizare și nebunie!... Da... dacă nu s-ar fi întors încă o dată la mine, dacă nu m-ar fi părăsit o săptămână mai târziu, de data asta hotărât că nu mă iubește... cred că aș fi rezistat. Dar așa... să trăiesc fără el, fără cea mai mică speranță de a mai avea vreodată parte de el... de îmbrățișarea lui, de zâmbetul lui, de vocea lui... Nimic!... Numai amintirile astea care mă torturează neîncetat! Poți să înțelegi acum, doctore?... Sunt în infern!... Asta e tot ce mai simt și mai știu!sa Sunt în cel mai adânc infern... fără nici o speranță!...” Celia își ridică cu mișcări nervoase gulerul pardesiului și o zbughi pe ușă afară. Tremurând, traversă strada în fugă și se grăbi să o ia în jos, pe lângă supermarketul de vizavi, pentru a ajunge pe o cale cât mai scurtă la blocul de 14 etaje.

Nu apucase să facă însă mai mult de zece pași pe trotuar, că un scrâșnet puternic de frâne și un geamăt înfundat venit de undeva din spate o făcură să se oprească înfiorată. Întoarse capul și surprinse silueta elegantă a unei mașini sport care întorsese aproape pe loc și acum demara în trombă în direcția din care venise. În urma ei rămăsese pe asfalt ceva ca o grămadă întunecată, joasă, a cărei formă era imposibil de identificat. Celia alergă cu sufletul la gură spre lucrul acela. Îi era groaznic de teamă, dar nu putea decât să grăbească spre el, ca atrasă de o forță magnetică. Deja nu mai simțea frigul. Se opri brusc la vreo cincisprezece metri de ceea ce îi apărea acum cu claritate ca un corp uman în haine de culoare închisă, chircit la pământ cu fața în jos; în prelungirea lui, un scuter mare făcut aproape una cu pământul. Celia căută înfrigurată în buzunarele pardesiului. Își amintea că telefonul mobil îi

rămăsese într-unul din buzunare de câteva zile; îl închisese după ultima convorbire cu mama sa. Îl porni imediat, mulțumindu-i cu voce tare lui Dumnezeu, că bateria din el mai avea încă un pic de putere și sună rapid la trei servicii de ambulanță și la poliție, dându-le tuturor adresa accidentului. În tot timpul acesta fixa fără încetare trupul căzut. Deodată, i se păru că omul încearcă să se întoarcă cu fața în sus și atunci alergă cu sufletul la gură și se puse în genunchi lângă acesta.

„Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?...” întrebă ea cu o voce aproape sufocată de emoție.

Omul îi întinse cu mare greutate mâna dreaptă și fata îi oferă imediat brațul, apoi îl prinse cu delicatețe de subțiori. Era clar acum că își dorea să se întoarcă. Gemând se ridică încet într-un cot și atunci Celia îl răsuci, susținându-l cu toată forța ei, până îl întoarse cu fața în sus. Accidentatul dădu un țipăt scurt când piciorul său drept atinse din nou pământul, iar Celinei îi veni nu mai puțin să țipe observând că stângul, pe care se sprijinise până atunci, avea la tibie o fractură deschisă. Îi privi pentru prima dată figura, prin cască, și observă că omul era foarte tânăr, probabil vreun student care se bucura, după modelul celor mai mulți dintre colegii lui, de viața de noapte a orașului. Era conștient și cu ochii lui albaștri, larg deschiși, o urmărea cu mare atenție pe Celia; de câteva ori își mișcă buzele ca și când ar fi vrut să articuleze ceva... Nu părea însă capabil să vorbească.

„Stai liniștit, te rog...” îi spuse fata, speriată. „Am chemat ambulanța și în câteva minute vor ajunge aici...” Îi luă mâna dreaptă și băiatul o strânse ușor, ceea ce o făcu să capete mai multă încredere.

„O să fie bine... cunosc câțiva medici la Spitalul de Urgență...” continuă Celia pe un ton foarte hotărât. „Sunt cu toții profesioniști foarte buni... și, oricum, serviciul de urgență e impecabil...” Tânărul o strânse încă o dată ușor de mână și fata avu brusc sentimentul că bate câmpii și că, în mod paradoxal, ea este aceea încurajată... Îi zâmbi cu recunoștință și apoi se ghemui cu grijă lângă el, fără să mai zică nimica.

Prima ambulanță apără aproape în același timp cu mașina poliției. Fata vru să se dea imediat la o parte, ca să facă loc paramedicilor, doar că la prima încercare de a-și elibera mâna, băiatul o strânse cu toată puterea lui. Când paramedicii îi scoaseră casca, Celia încercă să se elibereze încă o dată, dar iarăși băiatul o strânse cu disperare. Atunci ea se hotărâ să rămână lângă el, fără să îi mai dea drumul. Observând asta, unul dintre polițiști o întrebă dacă îl cunoaște pe accidentat. Celia răspunse fără nici o ezitare că e prietena lui, dar firește, nu fu în stare să dea nici numele, nici alte date despre acesta. O întrebare apoi despre accident și fata povesti că tocmai se despărțise de prietenul ei în fața intrării de la blocul său, iar el plecase cu scuterul și se întâmplase nenorocirea. Ea urca scările și a auzit frânele mașinii; nu știa însă exact ce se întâmplase. De fapt, le mărturisi că acum avea sentimentul că nu mai știe nimic sigur, nici măcar cum o cheamă pe ea însăși. Crezând că și fata e în stare de șoc, paramedicii îi administrară un calmant și o lăsară să urce, alături de targă, în ambulanță. În numai câteva minute ajunseră la spital și în drumul spre sala de operație, câțiva medici se adresară rănitului. El confirmă monosilabic o durere puternică în spate și incapacitatea de a-și simți piciorul stâng. Apoi întoarse capul spre Celia și îi făcu un semn ușor cu mâna să se apropie.

Fata plecă imediat urechea spre buzele lui și îl putu auzi șoptind cu mare dificultate:

„Să nu mă părăsești... Să nu mă lași aici... singur...”

Într-o clipă, Celinei i se păru că un val imens de emoție avea să-i înece inima. Ochii i se umplură de lacrimi. Se aplecă și mai tare spre el și îi atinse, aproape imperceptibil, obrazul.

„O să te-aștept aici... să nu te îndoiești de asta... O să vezi că o să fie bine cu tine... Altfel nu se poate!...”

După ce se întoarse în sala de așteptare, un polițist o mai hărțui un sfert de oră cu întrebări legate de accident. Acum era clar pentru el că cei doi nu se cunoscuseră înainte de acesta, dar un asemenea atașament spontan, în condiții extreme, nu era deloc un eveniment care să îl surprindă. Pe de altă parte, și Celia fu mulțumită că ieșirea ei nocturnă nu păruse să ridice o problemă deosebită poliției. Imediat după plecarea bărbatului, simți că o cuprinde somnul, doar că în loc să se relaxeze, începu să dârdâie din toate încheieturile. Rugă o infirmieră să îi aducă o pătură groasă și se întinse apoi pe două fotolii alăturate, acoperindu-se până sub bărbie. Câteva minute mai târziu, văzând-o cum dârdâie în continuare, infirmiera îi aduse un ceai cald și încă o pătură.

Celia avu un vis foarte agitat. Se afla în spatele lui Andrei, pe o motocicletă foarte rapidă. Ciudat, dar nu se simțea prea fericită alături de el... O stăpâna o teamă confuză la gândul că erau din nou împreună și, deodată, începu să-i reproșeze că a fost atât de nepăsător cu ea. „Puțin dacă mai întârzieai și nici nu mă mai găseai în viață!...” țipă ea revoltată către Andrei, care întoarse puțin capul spre ea și îi făcu un semn ușor cu mâna să se liniștească. Atunci observă Celia că intraseră într-o intersecție mare pe culoarea roșie a semaforului. Disperată, îi strigă lui Andrei să se oprească, apoi, brusc, se opri ca paralizată. Din dreapta lor, un camion se apropia cu mare viteză... și Celia nu mai avu timp decât să închidă ochii.

Când îi deschise din nou, descoperi că zăcea pe jos în mijlocul intersecției. În mod uimitor însă, reuși să se ridice imediat de la pământ, fără să simtă nici cea mai mică o durere. La câțiva metri după intersecție zări motocicleta lui Andrei, prăbușită la marginea caldarâmului. Se repezi înfrigurată spre ea și privi de jur împrejur, cu cea mai mare atenție. Nu îl vedea nicăieri. Îl strigă din toate puterile de câteva ori, apoi o luă la fugă de-a lungul străzii. Deodată însă, o undă de teroare îi îngheță inima și trebui să se oprească. Se prăbuși în genunchi și de acolo pe jos, făcându-se ghem ca și când ar fi suferit de o durere de burtă insuportabilă. Începu apoi să scâncească scurt, sacadat, ca un animal în agonie. Un singur gând mai rămăsese în biata ei minte epuizată: „De data asta, chiar m-a părăsit...Andrei m-a părăsit pentru totdeauna!...”

Pe neașteptate, simți însă pe cap o atingere blândă.

Asistenta o privea cu duioșie. Nu și-o amintea, dar îi plăceau ochii ei căprui plini de bunătate și zâmbetul ei cumsecade. Se gândi că oriunde pe lume ar trebui angajate ca asistente, numai femei care au un asemenea zâmbet. Poate că doctorii nu își dădeau încă seama, dar ea era sigură asta ar fi contat mai mult pentru unii pacienți decât toate medicamentele.

„Nu-ți fă griji...” îi spuse femeia cu căldură. „Este în afară de orice pericol... Piciorul a fost salvat și, în afară de asta, nu are decât o coastă fisurată și câteva leziuni interne minore. Știi, de fapt, a avut mare noroc... polițiștii povesteau că scuterul lui...”

„Este treaz acum?” întrebă nerăbdătoare Celia, care în câteva clipe retrăise deja, în detaliu, toate cele legate de accident.

„E adormit și probabil că nu o să se trezească până dimineață. Nu are nici un rost să stai aici... Vino mai bine după ora 7, când începe tura cea nouă.”

„I-am promis însă că o să rămân cu el...” insistă Celia. „Vreau să mă vadă imediat după ce se trezește... să știe că nu l-am lăsat singur...”

Asistenta îi zâmbi încă o dată, cu o undă plăcută de complicitate.

„De când sunteți împreună?”

Celia realizează imediat că nu se simțea în stare să o mintă pe femeia aceea de treabă.

„De fapt... adevărul e că nici nu-i știu numele... Nu știu nimic despre el. Eu doar l-am descoperit... imediat după producerea accidentului... Vă rog, lăsați-mă totuși să rămân aici!... I-am promis înainte de operație... asta e foarte important pentru el!”

„Nu-ți fă griji, draga mea...” răspunse fără ezitare femeia. „N-o să te dea nimeni afară... Numai familia ta să știe totuși de tine...”

„Nu locuiesc cu familia” spuse fata și adăugă cu un nod în gât. „Un lucru e sigur. Pentru mine... n-o să se îngrijoreze nimeni...” Nici nu apucă să-și termine vorba că lacrimile o năpădiră încă o dată. Desigur, îi era rușine de femeia aceasta străină, dar nici nu se mai simțea în stare să se stăpânească. Încercă să se ridice, cu intenția să se îndepărteze puțin, dar asistenta o cuprinse delicat după umeri și o trase înapoi pe fotoliu, în vreme ce și ea i se așeza alături.

„Am o fată care nu e prea departe de vârsta ta... să știi că pot înțelege. Nu e bine să îți doar pentru tine ce te apasă atât de tare...”

Două ore și jumătate mai târziu, femeia aceea străină știa mai multe despre ce se întâmplase în ultimii doi ani din viața Celinei decât oricine altcineva. Era acum un martor mai competent decât mama și cea mai bună prietenă a ei; știa tot ce se întâmplase până în noaptea aceea. Celia îi povestise chiar și coșmarul pe care ea îl întrerupsese.

„Dora... îmi dau seama că mulți m-ar judeca drept nebună pentru că am vrut să-mi iau viața de dragul unui bărbat... Dar tu ești altfel... tu mă înțelegi nu-i așa?...”

Asistenta îi prinse cu gingășie o mână între palmele ei mici și calde. Atingerea aceasta neobișnuită o străbătu ca un curent electric pe față, înviorând-o pe neașteptate.

„Ascultă-mă, Celia... numai cei care nu au iubit niciodată cu adevărat nu ar putea să te înțeleagă. E drept că aceștia sunt mulți... și că tocmai din cauza asta ne și alegem uneori dintre ei pe câte unul cărui încercăm zadarnic să îi dăruim toată iubirea noastră....”

„Da, vezi?... Cred că, de fapt, asta a vrut să îmi spună și terapeutul meu...” adăugă agitată fata. „Dar el nu mi-a vorbit atât de clar... și eu nu l-am putut înțelege... Știi, îmi spunea ceva despre mâinile care ți se întind din viitor, mâinile unor oameni pe care nu îi cunoști încă.... Oh, Doamne!” se opri ea siderată. „Dar eu chiar i-am ținut tot timpul mâna băiatului ăsta. Pur și simplu nu vroia să-mi mai dea drumul... Și acuma, tu... atingerea ta... Nu... așa ceva nu se poate!... Eu vroiam să termin cu toate și în loc de asta...”

„Hei, Celia... sper că nu te lași iar pradă lacrimilor!... Până la urmă o să mă faci să plâng și pe mine... O să plângem amândouă ca niște proaste, fără nici un folos... în loc să ne bucurăm că cineva acolo sus ne iubește!...”

Fata își șterse ochii și ridică spre noua ei prietenă o privire în care se oglindea o uimire copilărească.

„Tu crezi, Dora... adică, vreau să spun... tu chiar ai putea să afirmi că lucrurile astea nu au fost întâmplătoare?”

„Lucrez în spitalul ăsta de douăzeci și șase de ani, scumpa mea... Poate dacă aveam altă ocupație, nici nu m-aș fi gândit la asta. Dar aici am văzut și am trăit prea multe ca să mai pot crede în întâmplare... Oricum... cu timpul o să îți povestesc și ție câteva lucruri care s-ar putea să îți folosească vreodată.”

„Ah, Dora... te implor, spune-mi acum, repede, o singură poveste din asta! După aia îți promit că mă culc și de mâine... Ei bine, o să vezi... de mâine o să fiu cu mult mai echilibrată și n-o să mai fie nevoie să te îngrijorezi că s-ar putea să fac ceva... știi tu... fără judecată...”

„De fapt... chiar mă gândeam să-ți spun o istorie... care se potrivește foarte bine multor oameni aflați în situația ta...” începu Dora privind gânditoare spre una din ușile camerelor de gardă. „S-a petrecut cu mai bine de douăzeci de ani în urmă... dar, în fine, asta nu contează. O fată tânără lucra aici, în spital, ca infirmieră și se împrietenise, dacă mă înțelegi... cu unul dintre medicii stagiați. Erau frumoși și simpatici amândoi... și, vrând-nevrând, în câteva luni de zile, povestea lor a ajuns și la urechile șefului spitalului, un profesor sever și rece, care l-a chemat imediat pe tânărul medic la el ca să-i administreze o mare lecție de etică profesională. Se pare că lecția a fost destul de eficientă... pentru că tânărul s-a întors la iubita lui și a anunțat-o în câteva cuvinte că nu mai poate continua relația. Fata a fost teribil de afectată de hotărârea de nezdruccinat a iubitului său, dar și mai rău încă i-a fost câteva săptămâni mai târziu... când a aflat că e însărcinată. S-a dus atunci la medicul stagiar și i-a povestit asta, iar el... ce crezi?... În mod neașteptat, s-a întors imediat la ea, cu declarații de iubire veșnică și devotament, care au topit-o pe fată. Din păcate însă, după cum avea să afle numai câteva zile mai târziu, exista și o oarecare condiție în această iubire nemaipomenită... una justificată bineînțeles cu nenumărate argumente raționale. Nu aveau încotro... sarcina aceea era cu totul inoportună... și trebuia neapărat întreruptă.

Fata îl iubea atât de mult că, în cele din urmă, s-a lăsat convinsă... Iubitul ei i-a făcut programarea la clinică chiar pentru ziua următoare, i-a dat bani și i-a promis să fie alături de ea în încercarea aceea. Totuși, în dimineața următoare, în vreme ce se pregăteau amândoi să iasă din casă, el a fost chemat de urgență la spital. Fata a urcat într-un taxi, iar el l-a plătit repede pe șofer, după care s-a întors spre ea și i-a spus zâmbind... „Să fii tare, iubito!...” Apoi a fugit spre mașina lui... puțin cam prea grăbit... după cum i s-a părut fetei.

Pe drumul spre clinică, ea s-a hotărât la un moment dat, să meargă ultima parte a drumului pe jos. I-a cerut șoferului să oprească și a coborât lângă o intrare a parcului din sud, pe care avea de gând să-l traverseze. Era, de fapt, într-o stare de agitație groaznică și îi trecuse prin cap că această scurtă plimbare ar fi putut să o calmeze. N-a fost însă așa... Din parc a ieșit la fel de nervoasă și, după numai câțiva pași, s-a trezit acostată de o bătrânică firavă, care vindea căciulițe tricotate de mână. A refuzat-o cu un aer distrat, dar femeia, neașteptat de insistentă, a prins-o de mânecă și a întrebat-o:

„După cine plânge inima ta, domnișoară frumoasă?... După acela care vrei să moară, dar n-o să fie mort... sau după acela care e mort de acum, fără întoarcere?”

Fata a fost tare impresionată de vorbele și de privirea pătrunzătoare a bătrânei. A încercat totuși să își ascundă tulburarea și a întrebat-o, la rândul ei, curioasă:

„Ce vrei să îmi spui, bunico?... Îmi e greu să te înțeleg...”

Bătrânică i-a pus o mână pe braț și i-a explicat rar, cu cea mai mare seriozitate.

„Vreau să îți spun că nu cei cărora le spune toată lumea morți, sunt morți cu adevărat, fata mea... Eu chiar am avut parte să văd pe unii din ăștia și pot să-ți spun cu mâna pe inimă... nu sunt cu nimic mai morți decât suntem noi două acum... Dar sunt alții p-acea!... Alții de care zici sigur că sunt vii și totuși... nu vezi la ei nici o fărâmbă de viață adevărată!... Ține minte că ăștia sunt cei care nu pot să iubească... după asta îi vezi fără greșală. Ei sunt singurii morți cu puțință, pentru că inima lor e la fel ca o piatră!”

„Celia...” spuse deodată asistenta ca trezită din vis, „vreau să-ți mai spun că fata de care ți-am povestit nu s-a mai dus la clinică în ziua aceea și nici în alta. Chiar ea l-a anunțat

pe iubitul ei medic că e mai bine pentru amândoi să se despartă. Și să știi că, deși a trecut atâta timp de atunci, nu a regretat niciodată că s-a dat jos din taxi, ca să traverseze parcul în ziua aceea...”

Celia simți un frison pe șira spinării. Trăia cu senzația clară că o cunoaștea dintotdeauna pe femeia din fața ei, deși realiza cu aceeași claritate că ea nu ocupase nici un loc în viața ei, până în urmă cu câteva ore. Glasul îi tremura de emoție, când o întrebă cu nerăbdare:

„Dora... spune-mi, te rog... Nu-i așa că tu erai fata?...”

Femeia o privi prelung și fața îi fu încă o dată luminată de zâmbetul acela minunat, plin de bunătate.

„Nu plînge după cei morți, Celia... De vreme ce ești în viață... caută mereu viața! Nu lăsa pe nimeni să te descurajeze... Cred asta a vrut să-mi spună atunci bătrânica aceea ciudată.”

NE MAI VEDEM NOI PE-AICI

“Măi, lasă în pace pisoii ăla!...” țipă Dina revoltată.

N-o mai văzuse niciodată pe fata aceea înaltă, venită din capătul străzii și nici pe vreunul din copiii mai mititei care o înconjurau, dar nu putea înțelege ce avea ea de împărțit cu puiul acela de pisică pe care îl lua de picioare și îl tot arunca în sus. Animalul miorlăia chinuit, ceea ce totuși nu părea să trezească în nici unul din privitorii spectacolului, vreo urmă de compasiune.

“Ia vezi-ți de treaba ta, fetițo!” îi replică iritată fata, care părea să fie cu vreo doi ani mai în vârstă ca ea. Acum apucase pisoii de la spate și începuse să-l învârtăscă în jurul ei, cu atâta nepăsare, de parcă ar fi fost o jucărie de pluș. Țipetele disperate ale micuțului o îngroziră pe Dina. Se agăță de umerii necunoscutei și, în clipa în care ea se opri, uimită, sări în fața ei și îi smulse puiul din mâini. Se întoarse apoi pe loc și plecă cu capul sus și pasul hotărât, deși inima bătea să-i spargă pieptul; era prea tulburată, ca să se poată gândi la consecințele actului ei.

“Hei, proasto, stai pe loc!... Ță e pisoii meu!...” auzi în urma ei răcnetul mânios al fetei. “Adu-l înapoi imediat, că te bat de-ți sună apa în cap!”

Dina nu întoarse capul. Strânse mai bine pisoii la piept și începu să alerge spre blocul ei, căci auzise cum grupul păgubiților pornise deja în urmărirea sa. Fata cea mare continua să strige după ea și să o insulte, în vreme ce câteva pietre căzură la numai câțiva pași în spatele ei. Dinei nu îi era însă atât de teamă că o vor prinde sau o vor lovi, căci era deja suficient de aproape de scara la care locuia, cât îi era că o vor urmări și vor afla unde stă. Nici nu se putea retrage în altă parte decât în apartamentul său, pentru că nu avea nici o îndoială că urmăritorii ar fi venit după ea oriunde nu ar fi fost împiedicați să intre, ca să își recupereze trofeul.

“Măi copii, ce aveți cu ea?!...” strigă deodată cineva cu putere din apropiere. Dina se întoarse curioasă și observă cu plăcută surpriză cum grupul din spatele ei rămăsese ținut locul, la vederea unui băiat de vârsta conducătoarelor lor, care purta în lesă, lângă picior, un câine lup tânăr, nervos și puternic. Cei doi apăruseră de după colțul blocului și acum se opriseră la numai câțiva metri de Dina.

“E o hoată!... Mi-a furat pisica!” țipă, după primul moment de perplexitate, fata cea înaltă.

“O chinuia rău de tot!” se repezi și Dina, cu sufletul la gură. “Își bătea joc de săracul animal...”

Băiatul o privi câteva clipe cu atenție. Copila de-abia mai respira de emoție și avea ochii umezi de lacrimi. Simțea foarte limpede că spune adevărul. Se întoarse mânios către cei câțiva puști din spate și strigă tare:

“Prin urmare, vreți să o încasați de la mine.. sau preferați să dau drumul la câine?!”

În clipa următoare, cei patru puști mai mititei își luară tălpășița cu o asemenea viteză, de parcă li s-ar fi dat startul la un concurs olimpic. Pentru că lidera grupului nu se mișcase de pe loc și continua să îl ținuiască sfidător, băiatul porni către ea, slobozind lesa atât cât să-i permită câinelui să sară înainte. Bineînțeles, el se repezi imediat, lătrând de câteva ori cu putere, ceea ce fu mai mult decât suficient pentru a o convinge pe îndrăzneată să urmeze cu fidelitate, exemplul discipolilor săi.

Dinei încă nu îi venea să creadă că avusese parte de un asemenea noroc neașteptat. Amuțită, îl fixa fără răgaz pe băiatul acela de treabă care se întorsese acum spre ea. El se opri însă la aceeași distanță de la care îi vorbise mai înainte și i se adresă de acolo.

“Nu vreau să îți speriem pisoiul. Cred că a trecut prin destule până acum... Să știi însă că Becku meu e un câine deștept... nu face absolut nimic pisicilor. De fapt, chiar avem și noi două acasă...”

Fata mai făcu un pas înainte, acoperind capul mic al puiului cu palma.

“Îți mulțumesc pentru ajutor...” spuse ea, plecând ochii.

“Daniel... așa mă cheamă... Cu multă plăcere...”

“Dina... așa mă cheamă...” îi zâmbi, pentru prima dată, copila, iar el îi dăruie imediat, în replică, un surâs încântat. Trecură câteva clipe în care nici unul nu avu inspirația să mai spună nimic, apoi băiatul se încruntă un pic, stingherit și se interesă pe un ton cât se poate de neutru.

“Tu stai prin zona asta, Dina?”

“Da... chiar la scara următoare,” răspunse ea, fără ezitare. “Dar să știi că oricum ne-ai salvat...” zâmbi ea din nou, privind cu tandrețe micuțul care aproape adormise în brațele sale. “Chiar dacă nu mă nimerea vreo piatră, tot se prindeau ei unde stau și cu prima ocazie...”

“Ei, nu cred că am făcut mare lucru... orice om normal ar fi făcut asta în locul meu...” proclamă Daniel, realizând chiar în clipa în care încheie de vorbit că era, probabil, exagerat de modest.

“Eu nu cred asta!... Sunt sigură că am avut mare noroc cu tine...” mărturisi fata cu căldură, spre bucuria secretă a salvatorului său. “Mulțumesc, Daniel... și mă scuzi... acum trebuie să mă duc cu ăsta mic acasă... să vorbesc cu mama, poate o conving să-l ținem...”

“Sigur... sigur... Ne mai vedem noi pe-aici...” adaugă încurajator băiatul.

“Dacă mai treci pe-aici, n-avem cum să nu ne vedem... Pa pa, Daniel!”

Copila o luă la picior către scara sa, dar numai după câteva clipe întoarse capul în urmă. Băiatul se pregătea să traverseze strada, dar înainte de a păși, mai întoarse și el capul o dată spre Dina. Își zâmbiră din nou, scurt, apoi fiecare își văzu de treaba lui.

Tatăl Dinei se așeză primul pe scaun, însă fata preferă să mai rămână încă o vreme în picioare, sprijinită de spătarul acestuia, cu ochii ținți la draperiile lungi ce acopereau scena. Nu mai fusese de mult timp la teatru, iar acum era avidă să soarbă orice mișcare, chiar și pregătirile subtile ale decorurilor și luminilor.

“Dini... mă pui pe gânduri...” zise tatăl spre ea cu o expresie amuzată. “Cred că ar fi cazul să îți găsim un curs de teatru. Un an până te duci la liceu...”

“Un an până la liceu și patru ani după!... Da, clar... vreau, vreau mult de tot, tati!” ridică ea vocea entuziasmată. Câțiva spectatori de pe scaunele învecinate întoarseră capetele spre ea, cu surprindere.

“Bine... atunci o să mă ocup chiar mâine de problema asta...” confirmă părintele său cu o expresie satisfăcută pe chip. “Te rog însă, încearcă să vorbești mai încetișor cât suntem în teatru...”

“Mersi mult, tati...” șopti fata grijulie și se repezi să-l îmbrățișeze. Se așeză apoi cuminte pe scaun, cu gândul pierdut în planuri febrile de carieră actoricească. Câteva minute mai târziu însă, fu smulsă din visarea ei de o atingere ușoară pe umăr. Întoarse capul spre tatăl ei, dar acesta privea gânditor spre scenă. Se răsuci imediat pe loc și descoperi în spatele ei un băiat care o fixa cu mare interes. Mai întâi i se păru că nu îl cunoaște, deși era totuși ceva în privirea lui, ceva familiar care...

“Dina...” murmură el, ușor confuz. “Nu mă recunoști?”

Deodată, fetei îi reveni în cap imaginea băiatului blond, cu câinele la picior. Era Daniel... un pic mai înalt și mai slab... dar cu siguranță el. De la întâmplarea de atunci nu îl mai văzuse deloc vreme de mai mult de un an de zile.

„Ba da, ba da... normal că te recunosc, Daniel... Doar că nu te-am mai întâlnit deloc de atunci și...”

„Știi, eu nu stau chiar în zona aia, ci trei stații mai departe, pe lângă școală... Atunci venisem la un coleg... Oricum, am trecut de mai multe ori pe-acolo, dar nu te-am văzut...”

Deodată, toate luminile din prima jumătate a sălii se stinseră. Tatăl fetei tuși discret.

„Dina...” șopti repede băiatul lângă urechea ei. „O să te-aștept la ieșirea din teatru imediat după ce se sfârșește spectacolul, ok?...”

„Ok, ok...” murmură scurt fata, bucuroasă mai întâi pentru promisiunea neașteptată și apoi, pentru că întinericul îi ascundea zâmbetul și emoția.

În drum spre vestibulul teatrului, Dina făcu în așa fel încât să se păstreze la doi pași în urma tatălui său. Cu câțiva metri înainte de a ieși, îl zărise deja pe Daniel. Stătea pe vârfuri, puțin mai în dreapta ușii glisante, cercetând preocupat persoanele care se apropiau de ieșire... Descoperindu-l pe tatăl Dinei, făcu un pas mare în lateral și se prefăcu că privește în altă parte, ceea ce îl făcu pe acesta să-și rețină cu greu un zâmbet. Nu se uită în urmă, după fiica sa. În clipa în care își întoarse privirea spre ușă, Daniel se trezi nas în nas cu fata.

„Dina!...” exclamă el bucuros, dar și ușor fâstâcit... Îi întinse apoi mâna, dar și fata întinse mâna spre el, în același timp, și fiecare observă cum celălalt îi oferă un mic bilet. Făcură rapid schimbul, apoi se îndepărtară fără nici un cuvânt în plus. Dina grăbi câțiva pași, căci tatăl său coborâse deja scările și se îndrepta spre mașină. Când fu din nou în spatele lui, deschise cu înfrigurare bilețelul mototolit și surâse satisfăcută. Avea adresa de messenger a lui Daniel. Ea îi dăduse, în schimb, numărul său de mobil.

În decursul aceluia an școlar, Dina și Daniel se văzură în fiecare week-end și în multe din zilele săptămânii. Cum fata nu avea voie să plece din zonă, neînsoțită de părinți, Daniel era cel care venea mereu și o aștepta în fața blocului. Cel mai adesea era însoțit de câinele lui mare, pe care, cunoscându-l mai îndeaproape, Dina ajunsese să-l adore. Aveau două parcuri, un cinematograful și câteva terenuri de sport pe o rază de câteva sute de metri, așa că plimbările lor nu erau niciodată identice. Amândoi erau pasionați de volei și baschet, așa că deseori se opreau să se uite la câte un meci, iar atunci când echipele amatorilor nu erau complete, participau și ei, cu mare plăcere. De obicei, Dina prefera să îl privească pe prietenul său, dar încetul cu încetul, cedă insistențelor acestuia și astfel, ajunseră să joace împreună... În nici un fel, Daniel nu ar fi acceptat să joace în echipa adversă, căci astfel nu i-ar mai fi stat în puteri să o protejeze. La cei doisprezece ani și jumătate ai ei, Dina jucase de câteva ori în echipa de fete a școlii și se pricepea foarte bine să înscrie coșuri de la distanță mică, iar băiatul avea o grijă deosebită ca ea să aibă cât mai des posibilitatea aceasta. Copila realizase destul de repede că Daniel se comporta cu totul altfel atunci când era și ea în echipă și îi reproșase această grijă exagerată, însă insistențele sale discrete nu reușiră deloc să-l convingă să o trateze ca pe oricare alt coleg de echipă. În sine ea, fata era prima care se bucura de acest eșec, căci astfel îi era dat să savureze un sentiment nedeșluit, dar cu totul minunat, trezit în ea de atitudinea delicată și afectuoasă a acestui băiat deosebit. Când se plimbau împreună se arăta însă nemaipomenit de timid, așa că Dina nu se putea hotărâ dacă el o considera sau nu, cu adevărat, prietena sa...

Prieteni erau, desigur... nici urmă de îndoială în asta... dar, poate că nu și acel fel „special” de prieteni, cum deja vedea în jur, o grămadă de copii de vârsta lor. Pentru ei părea foarte simplu... „Vrei să fii prietena mea?”, apoi îi vedeai plimbându-se de mână, uneori chiar îmbrățișându-se sau sărutându-se. Nu că ar fi vrut chiar atâta apropiere... nicidecum... căci Dina realiza foarte bine, deși nimeni nu îi ținuse cine știe ce prelegeri pe tema aceasta, că nu era încă timpul pentru relații care să simuleze modelul adulților. Și totuși... ceva era și între ei doi... și ei nu i se părea deloc puțin lucru.

Fără nici o îndoială, se înțelegeau nemaipomenit de bine, iar asta făcuse ca, în doar câteva săptămâni, să ajungă a-și povesti până și cele mai mărunte întâmplări din viața lor. Ce nu apucau să-și povestească, își scriau serile sau diminețile pe messenger, așa că ambii păreau să fii ajuns de-a dreptul dependenți de această intensă comunicare. Poate că nici nu avea rost să se gândească prea mult la ce era între ei... era de ajuns că nerăbdarea și dorul și bucuria și grija erau cu mult mai intense decât orice trăise ea până atunci în toate prietenii sale.

În sâmbăta aceea de toamnă târzie, jucaseră încă o dată baschet în curtea școlii și, printr-o întâmplare ciudată, Daniel rămase mult în urma Dinei, care se apropiase vertiginos de coș, când o fată din echipa adversă, repezindu-se impetuoasă să-i ia mingea, azvârlise un umăr în pieptul ei și o trântise pe spate. Nu era prima dată când Dina cădea la baschet, în ciuda protecției aproape permanente a prietenului său. Dar era prima dată când ea nu reuși să se ridice de la pământ singură, în câteva secunde. Băiatul fugi către ea îngrijorat.

„Dina, ce faci... ești bine?”

Fata zâmbi chinuit, în vreme ce se împinse cu o mână ca să se ridice. Daniel înțelese imediat și trecu în spatele ei, sprijinând-o cu mare blândețe, până când fu iar în picioare. În jurul lor se strânseseră deja toți copiii care jucaseră cu ei.

„Mersi, Dani...” spuse ea ușor jenată. „N-am nimic, doar că m-a durut un pic mai tare de data asta. Cred că o să mă aleg cu o mică vânătaie...”

„Măi... putem să mergem până la policlinică, dacă vrei... e doar la două stații de noi. Așa, doar ca să fim siguri că totul e ok...” insistă băiatul, privind-o cu îngrijorare.

„Ei, nici chiar așa...” zise fata pe un ton vesel. „Hai, că mi-am revenit! Eu zic să terminăm și noi jocul ăsta... Nu-i așa, George?” îl întreabă ea pe unul din membrii echipei adverse, care se arătase și el preocupat de soarta fetei.

„Fix așa e, frumoaso!... E timpul să înțelegeți și voi cu cine jucați aicea!...” chicoti George prompt, conștient de farmecul său. Dina râse cu poftă, însă Daniel îi aruncă din vârful buzelor, cu răceală.

„Am înțeles deja și uite că tot vă mai facem favoarea să jucăm cu voi!...”

„Ce vorbești măi, talentatule... ne faceți voi o favoare?”... ridică vocea celălalt, cu un aer neliniștitor de ostilitate. Daniel făcu doi pași hotărâți spre acesta, cu o expresie atât de sumbră că nu lăsa loc nici pentru o umbră de îndoială.

Dina se grăbi să intervină. Dintr-un salt fu între ei și vorbi calm, dar apăsător.

„Dacă aveți de gând să începeți cu scandalurile, eu nu mai joc cu nici unul din voi... să vă fie clar!...”

Cei doi lăsară capul în pământ și își reluară pozițiile pe teren. Daniel însă, n-o mai protejă pe prietena sa ca altă dată. Jucă neatent, se mișcă puțin și reuși astfel să decidă soarta celui mec, în care echipa sa avusese un avantaj considerabil înainte de micul accident al Dinei. Nici nu putuse face altfel, căci se simțea nemaipomenit de nedreptățit. Se trezise pe neașteptate pus în aceeași oală de prietena sa cu un golânaș tupeist, care tocmai îndrăznise să îi facă ochi dulci de față cu el!... Probabil că se înșelase crezând că prietenia lor era ceva atât de deosebit, încât Dina nu ar fi renunțat la ea pentru nici un altul... În orice caz, era atât de

amărât că nici nu vroia să se mai gândească la cele întâmplate. Așadar, o s-o conducă pe fată acasă, după care o să se întoarcă și el la ai lui. Să fie singur o vreme... asta era tot ce mai putea să își dorească.

Desigur, schimbarea sa fu rapid observată de fată, însă ea nu își dădu seama că acele cuvinte cu care încercase să aducă pacea pe terenul de baschet, erau exact cele care îl tulburase pe băiat. Credea sincer că se speriasse prea tare din cauza căzăturii sale și asta îi afectase mai apoi jocul. Impresionată de marea grijă a prietenului său, care, acum că se depărtau de școală, mergea în tăcere, cu totul pierdut în gândurile sale, Dina sări dintr-un pas înaintea lui. Cu greu, parcă împotriva voinței sale, băiatul ridică ochii, iar privirea sa adâncă și melancolică îi strânse fetei puțin inima. Asta era, de altfel, tot ce îi mai trebuia. Se repezi înainte și, înainte să-și dea el prea bine seama ce se întâmplă, îl sărută scurt, pe amândoi obraji.

„Mulțumesc, Dani...” șopti întorcându-se lângă el fata, după care oftă prelung, cu obraji roșii ca para focului. Băiatul rămase cu gura căscată și vreme de câteva secunde bune nu reuși să mai articuleze nimic. Apoi vraja se îndepărtă și se auzi întrebând, cu o voce tremurătoare și ușor răgușită, pe care parcă nu și-o putea recunoște.

„Mulțumesc... pentru ce îmi mulțumești, Dina?”

„Știi tu pentru ce...” răspunse ea prompt, plecând privirea. De fapt, lui Daniel deja nu i mai păsa ce știe și ce nu știe. Se simțea atât de puternic, atât de important, lângă copila aceasta, încât nimic nu-l mai putea atinge. O luă de mână și ea îi răspunse, recunoscătoare, cu o strângere ușoară.

Era deja aproape seară și răcoarea toamnei nu întârzie să apară, dar nici unul din ei nu își îmbracă jacheta. Pentru ei era soare și cald, în cea mai minunată dimineață.

„Dani... vino repede la mine!... Te rog, s-a întâmplat ceva rău cu niște porumbei!...” Cunoscând prea bine marea pasiune a Dinei pentru animale, băiatul realizează imediat că nu avea rost să mai stea la discuții. Se încălță degrabă, își trase pe el canadiana și ieși din casă. Într-un sfert de oră ajunse pe aleea din fața blocului fetei. De cum îl zări, Dina se repezi spre el cu lacrimi în ochi și îi povesti într-un suflăt cum de ieri dimineață încoace, după o noapte în care, urmând unei ploii care durase aproape trei zile, lovise brusc înghețul, zeci de porumbei sălbatici care sălășuiau în brazii și teii de lângă bloc, căzuseră pe alee și pe spațiul verde dintre blocuri. Câțiva oameni, printre care și Dina tot adunaseră dintre ei, căci nici unul nu erau mort, ci doar aveau aripile prinse de gheață și nu mai puteau să zboare. Două femei care locuiau la parter se oferiseră să îi găzduiască în spălătoriile de scară, așa că porumbeii salvați fuseseră distribuiți între ele. Dina vorbise cu ambele și aflase astfel că în vreme ce una din ele îi ținea liberi, în spălătorie, cealaltă hotărâse să le amenajeze un adăpost în niște cutii mari de carton. Intrigată, fata ceruse să-i vadă, așa că vecina, o doamnă grasă și plină de aplomb, la vreo cincizeci și ceva de ani, o primise în spălătoria de lângă apartamentul său. Intrând acolo, fata observase mai întâi, cu uluire, că nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici o mișcare. Femeia îi făcuse însă semn să se apropie de o cutie de carton cu latura de numai trei palme, care fusese acoperită cu o cârpă de culoare închisă. Deasfăcuse apoi cu grijă un colț al cutiei și o invitase pe Dina să arunce o privire înăuntru. Înghesuiți ca sardelele, incapabili să se miște sau să își întindă cât de puțin aripile, mai mult de o duzină de porumbei, zăceau în cutia aceea meschină. Dina atinsese puțin pe unul din ei, atât cât să se convingă că încă trăiește. „Le-am pus și apă, și mâncare, au tot ce le trebuie... Acuma însă trebuie să doarmă că e târziu. Se încălzesc și își revin, asta e sigur...” ținseu să adauge mândră vecina, în vreme ce le puneă din nou în ordine temnița. „Și uite, mai am porumbei și în asta

de-aicea ...” arată ea spre o altă cutie, de aceeași dimensiune, aflată pe un scaun din dreapta intrării.

„Crede-mă, Dani, mi s-a părut că vorbesc cu un om nebun!...” spuse Dina amărâtă. „După ce am ieșit de acolo, am încercat s-o conving să dea porumbeii vecinei din blocul nostru, care-i ținea liberi pe ai ei... I-am zis că păsările mor de stress dacă sunt ținute în asemenea condiții... știu asta de la un prieten al tatălui meu care lucrează la grădina zoologică. Măi, nici nu a vrut să m-asculte!... M-a dat afară din scară și știi că se încuie când închizi ușa... Dar nici eu nu m-am lăsat!... I-am aruncat cu bețe în geam, până când a ieșit bărbatul ei să mă întrebe ce se întâmplă. Cred că el a înțeles totuși... că l-am auzit dup-aia cum vorbea cu ea și-i zicea să mi-i dea ca să scape de scandal... Dar n-a vrut să-l asculte nici pe el. Că cică ce... așa de proastă e ea, să îi salveze și dup-aia să mi-i dea mie.. că, ce... eu m-am obosit să îi strâng?... Oh, Dumnezeu!...” izbucni fata, plină de revoltă. „Nu e proastă... e incredibil de proastă, măi... și eu nu mai știu ce să fac!... Am sunat la ăia de la protecția animalelor și nu îmi răspunde nimeni, am vorbit și cu câțiva vecini de pe scara mea... care au zis toți că nu se bagă fiindcă femeia asta e cam nebună. Ce e de făcut, Dani?!s... Trebuie să îi salvăm cumva, nu se poate să-i lăsăm acolo!...”

Băiatul hotărâ să aștepte un vecin care intra în scara aceea și, din fericire, în mai puțin de zece minute, reușiră să intre din nou acolo. Sunară apoi la toate apartamentele cu excepția celui la care locuia vecina cu porumbeii și celor câtorva care le deschiseră, le povestiră pe scurt cele întâmplate și îi rugară să le dea cheia de la spălătorie. Nimeni nu recunoscuse însă că ar avea o cheie de la camera aceea și nici nu se arătă interesat de soarta porumbeilor, într-atât încât să facă vreun efort de negociere cu vecina în cauză. Dezamăgiți, cei doi copii se întoarseră din nou la parter.

„Poate că ar trebui să renunțăm...” spuse tristă fata.

„Nu încă... nu înainte de a mai încerca o dată” șopti Daniel și bătu hotărât în ușa de lângă spălătorie. Nici un răspuns însă. Băiatul continuă să bată, cu mici întreruperi, vreme de aproape cinci minute... Îl durea mâna și era cât pe ce să se dea bătut când ușa se deschise și din spatele său răsară, cu o figură încruntată, soțul femeii.

„Care e problema?... De ce nu vă potoliți?!... Mi se pare mie sau vreți să chem poliția, băi golanilor?!...” ridică el tonul, iritat.

„Cu atât mai bine dacă chemați poliția, domnule...” spuse băiatul calm. „Între timp, vom chema și noi o organizație de protecție a animalelor, ca să fie destui martori la treaba asta pe care a făcut-o soția dumneavoastră cu porumbeii... Mie și Dinei ni se pare un act de mare cruzime și cred că nu vom fi singurii de părerea asta...”

Bărbatul închise imediat ușa și copiii auziră cum încerca încă o dată, fără succes, să o convingă pe nevastă-sa să dea porumbeii fetei. La un moment dat, o ușă se trânti, apoi nu se mai auzi nimic și la scurt timp după aceea, omul apără din nou în cadrul ușii. Era vizibil înmuiaș și i se adresă lui Daniel pe un ton destul de condescendent.

„Să știi băi băiatule, că a promis să-i dea pe toți mîine dimineață vecinei din blocul de vizavi. Să-i țină ea pe toți în spălătorie, cum a zis fata... a vorbit și cu aia, că sunt prietene, și e de acord...”

„Dar de ce să nu facă asta însă chiar acum, domnule?” interveni, încă nemulțumită Dina. Bărbatul, închise din nou ușa, dar reveni înapoi în cel mai scurt timp.

„Acum păsările deja dorm... e întuneric. Zice că s-ar putea să le streseze și mai tare schimbarea asta...”

Daniel o privi scurt pe Dina, care confirmă scurt din cap.

„Bine, domnule. Ne bazăm atunci pe cuvântul dumneavoastră...”

„Se poate?... Suntem oameni serioși, ce naibii!...” Un zâmbet scurt flutură pe chipul, de altfel, teribil de inexpresiv al bărbatului. Copiii se luară de mână și ieșiră din scară, cu un oftat de ușurare.

Câteva zile mai târziu, într-o sâmbătă, Daniel ajunse din nou în fața blocului Dinei. Ea scoase capul pe geam și îl strigă veselă, apoi coborâ în mare viteză, căci aveau bilete la teatru și era pentru prima dată când ai ei îi dădeau voie să iasă cu băiatul, în afara perimetrului strâmt cu care erau obișnuiți. Mama ei vorbise la telefon cu mama lui Daniel și acum că lămuriseră situația în ambele tabere, căpătaseră și acordul acesta mult dorit. În vreme ce Dina era pe scări, de la fereastra bucătăriei sale, apărură și capul mamei, căreia Daniel se grăbi să-i facă vesel cu mâna.

Nu ajunseră bine la colțul blocului, că fata se întâlnește cu femeia de serviciu a blocului, o bătrânică de treabă căreia Dina îi dăduse adesea jucării și haine pentru nepoatele sale.

„Ai auzit mamă ce s-a întâmplat cu porumbeii?” se interesă ea cu un aer sumbru și oarecum conspirativ.

„Ce s-a întâmplat?” replică uimită fata. Un fior înghețat i se strecurase deja în inimă. „Sunt la tanti Adelina, în spălătorie, cu toții... îi mai țin acolo câteva zile, până se face mai cald...”

„Ăia de la Adelina sunt bine... p-ăia i-am văzut și io... îi țin liberi”, confirmă repede bătrâna. „Da' bărbatul meu a văzut ieri dimineață la gunoi o cutie plină cu porumbei morți. Zice că erau pe puțin douăzeci...”

Fata înlemni pentru câteva clipe. Apoi lacrimile îi umplură brusc ochii.

„Nu se poate!... Ne-au promis că îi dau pe toți la tanti Adelina!... Așa ne-au promis... nu-i așa, Dani?!” aproape că strigă Dina.

Băiatul o privea uluit. Ar fi vrut să o consoleze cu ceva, dar nu mai avea puterea să spună nimic.

„Lasă, mamă... Nu mai plânge!...” zise cu căldură bătrâna, punându-i mâna pe umăr. „Of, că proastă sunt, mai bine nu-ți spuneam...”

„Ba nu!...” murmură fata, plină de amărăciune. „Eu am greșit!... Nu trebuia să am încredere în ei.... Trebuia să verific a doua zi dacă i-a dat sau nu...”

„Dina... așa, și eu pot spune că am greșit...” încercă Daniel să-i ușureze puțin povara.

„Io nu înțeleg cu ce puteați să greșiți voi, copiii mei...” interveni bătrâna, „da' să știți de la mine că la oameni răi ca ăștia nu le ajută Dumnezeu... Mai devreme sau mai târziu tot se întoarce roata și ajung să plătească!...”

Băiatul aruncă o privire scurtă spre Dina. Poate că așa stăteau lucrurile, dar filozofia asta consolatoare părea să n-o atingă cu nimic pe prietena lui.

„Iartă-mă Dina... chiar trebuie să ne grăbim un pic, că altfel întârziem și nu ne mai dau ăia drumul înăuntru...” spuse el, strângând-o mai tare de mână. Fata își șterse ochii, o salutară amândoi pe bătrână și pleacă spre stația de autobuz.

La finalul comediei, copiii se ridicară în picioare și aplaudară cu entuziasm minute în șir. Dina părea să își fi revenit cu totul, în ciuda faptului că în timpul primului act, nu fusese în stare nici măcar să zâmbească.

„Dani... îți dai seama?...” exclamă ea, vibrând toată de puterea visului. „Într-o zi o să mă aplauzi și pe mine, la sfârșitul unei piese!... Îți dai seama?...” Băiatul se mulțumi să o privească încântat. „De fapt, Dani... o să facem acum, în primăvară, primul nostru spectacol de la cursul de actorie... dar, înțelegi că nu vorbeam de ăla... ci de ceva serios... adevărat...”

„Să vedem mai întâi dacă o să meriți aplauzele alea, domnișoară...” zâmbi puștiul, făcându-i cu coada ochiului.

„Ah... atâta îți trebuie, domnule!” ridică ea tonul, prefăcându-se revoltată. „Dacă n-o să o faci, o să primești câte o palmă pentru fiecare aplauză pe care aș fi meritat-o!...”
„Pfui...” chicoti el bine dispus. „Și de la cine o să primesc palmele astea mă rog... de la marea actriță însăși?...”

„Da ce crezi că o s-o pun pe mama să ți le dea, măi?... Normal că de la mine... e dreptul meu!” nu se lăsă mai prejos fata.

„Nu zău... Păi, dacă tot te dai așa de tare.. trage-mi una acum... să văd, ești în stare?” continuă Daniel cu provocarea. Mica lor dispută părea deja să nu mai fie o simplă tachinare reciprocă, după modelul celor obișnuite.

„Și... de ce n-aș fi?! Crezi că n-am curaj sau că mă doare mâna?...” ripostă ea, fără să mai zâmbească.

„Cred că n-o s-o faci, uite... Nu contează motivul... Nu ești tu în stare!” anunță Daniel, privind-o sfidător. Erau în stația de autobuz, iar în jurul lor mai așteptau câțiva oameni, dar pentru nici unul asta nu părea să mai conteze.

„Chiar vrei să-ți arăt că sunt, Dani?... Spune!” se auzi ordinul iritat.

„Da, vreau neapărat să-mi arăți!” răspunse el, cât se poate de serios.

Fata ridică imediat mâna și o repezi spre obrazul prietenului său, dar înainte să-l atingă se opri brusc și o lăsă să alunece moale pe lângă chipul său.

„Ești rău cu mine...” spuse ea supărată. Băiatul oftă și apoi i se adresă cu aceeași expresie gravă.

„Nu-mi place să fiu amenințat, Dina... Nici măcar în glumă. Am eu defectul ăsta...”

„A fost o prostie... nu ți-ai dat seama?” continuă fata nemulțumită. „Oricum, dacă vroiam să îți trag una, o făceam și fără să-ți cer aprobarea...”

„Oricum, dacă o făceai, treaba era clară pentru mine...” concluzionează Daniel cu răceală. Autobuzul aștepta deja în stație, așa că se grăbiră să urce, iar în timpul drumului, amândoi tăcură chitic. Nici pe drumul spre blocul Dinei, nu începură vreo discuție; mergeau doar alături, cu privirea în pământ, fără să se țină de mână. Când ajunseră înaintea scării la care locuia fata, se opriră și vreme de câteva secunde rămaseră pur și simplu față în față, dar fără să se privească, fără să își vorbească. Apoi, Dina își luă inima în dinți și începu.

„Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, Dani... Nu vreau să rămâi supărat pe mine sau să...”

„Sau să ce..., Dina?” continuă, parcă fără nici o vlagă, băiatul.

„Sau să nu mai fim prieteni... La asta m-am gândit... când ai spus că treaba ar fi fost clară pentru tine...”

„Așa e...” confirmă el gânditor. „Dar cred că eu ar trebui, de fapt, să-mi cer scuze. Te-am provocat... și după aia... habar n-am, cred că exagerez foarte tare... Știi Dina, părinții mei sunt despărțiți de un an...”

„Oh, ce rău îmi pare, Dani...” murmură fata, uimită. Nu avusese până acum prieteni sau rude cu părinți despărțiți. „Cred că e tare greu să treci prin asta... adică să fii copil și...”

Băiatul strânse din buze și apoi vorbi cu o hotărâre neașteptată.

„Nu!... A fost cel mai bun lucru că au făcut-o!... Nu se mai putea trăi în familia aia!... În ultimele luni erau certuri și bătăi în fiecare zi... Mie nu îmi făceau nimic, că eu eram la mijloc... la mine veneau să se plângă amândoi... Da' era totul inutil... înțelegi? Eu chiar nu puteam să fac nimic să-i împac... absolut nimic. Din cauza asta nu mai suport violența, cearta... și prefer să fug, decât să...” Era vizibil că făcea un mare efort ca să nu izbucnească în lacrimi. „Înțelegi asta, Dina?...”

Ea îl mângâie ușurel pe obraji palizi.

„De ce nu mi-ai spus mai demult, Dani?... Am fost așa de proastă...”

„Nu e adevărat... ți-am zis...” murmură el tulburat. „Eu aş fi cel mai mare tâmpit... dacă te-aş face să mă părăseşti... Că doar nu e nimeni pe lumea asta care să fie mai important pentru mine... decât tine...”

„Asta aş fi putut să spun şi eu... exact cuvintele astea...” mărturisi timidă, dar fără nici o ezitare, Dina. Când ridică apoi ochii spre Dani, observă cu surprindere că expresia feţei lui era cu totul schimbată. Ochii îi străluceau şi un zâmbet minunat îi îndulcea chipul. Nu putu decât să-i zâmbească şi ea, încântată, iar odată cu acest răspuns al inimii sale, se trezi luată în braţe şi înălţată mult deasupra capului lui Dani. El o ţinu strâns acolo câteva secunde, apoi începu să se învârtă cu ea, în mare viteză. Râsetele lor pline de viaţă o făcură atentă pe o vecină de la parter care obișnuia să spioneze cu mare pasiune tot ce se petrecea pe alee. Bătrâna scoase intrigată capul pe geamul sufrageriei şi imediat după ea, apărură alături şi pudelul ei obraznic, care începu să latre de mama focului. Drept urmare, copiii sesizară mişcările de culise şi îşi luară degrabă rămas bun.

„Ne vedem pe mess... când ajungi?” nu uită să se intereseze Dina, în timp ce băiatul se îndepărta.

„Altfel cum?” strigă el fericit, mergând câţiva paşi cu spatele, după care îi trimise cu un gest larg o beza şi o rupse la fugă.

Deşi nici nu s-ar fi aşteptat şi nici nu şi-ar fi dorit asta, în vacanţa de vară a anului acela, Dina şi Daniel se întâlniră mult mai rar ca de obicei. Ea făcu o excursie de trei săptămâni prin Europa cu părinţii săi, în vreme ce el plecă prin ţară cu un grup de prieteni. Câteva zile mai târziu, Dina veni cu propunerea de a pleca într-o tabără la munte împreună, dar băiatul renunţă în ultima clipă, din cauză că se hotărâ să ajute un unchi de la ţară la repararea casei şi la construcţia unui adăpost pentru animale. Bătrânul făcuse o vizită familiei şi se plânsese de distrugerile rămase în urma inundaţiilor de la începutul verii; nevasta îi murise în urmă cu doi ani, iar el era singur şi mult prea sărac ca să plătească pe cineva să îl ajute. E drept că avea doi băieţi în puterea vârstei, dar ei erau amândoi la muncă în Italia şi nu trimiteau bani decât familiilor lor, un lucru pe care sărmanul om îl aproba pe deplin. Oricum, nici nu vroia să vorbească despre problemele lui cu ei, căci îşi dădea seama foarte bine cât de amărâţi şi plini de griji, trebuiau să fie pe-acolo, la mii de kilometri depărtare de casele lor. Daniel fu atât de impresionat de povestea acestui frate al bunicului său, încât, în pofida marii dezamăgiri de a rata o săptămână de tabără alături de Dina, decise să plece împreună cu el de acasă şi să îl ajute la treabă. Nu ştia mai nimic despre construcţii, dar împlinise cincisprezece ani, era înalt, bine legat... şi era sigur că, numai cu puţină îndrumare, ar fi putut face multe pentru bătrânul acela cumsecade.

Când fata află însă de această schimbare de planuri, fu atât de dezamăgită, încât nici nu mai putu să continue discuţia pe messenger cu Daniel. Îşi ceru scuze şi o întrerupse imediat, de teama de a nu scăpa ceva rău, cu care să îl îndepărteze iar pe prietenul său. O oră după aceea se tot perpeli, ca pe jar, în cămăruţa ei: plânse, se trase de păr, aruncă în colţurile camerei cu cărţi, închise şi deschise televizorul de vreo cincizeci de ori... apoi, exact când i se părea că nu îi mai rămâne nimic de făcut decât să îi dea telefon băiatului şi să se certe cu el... descoperi soluţia. Intră din nou pe site-ul acela pe care cea mai bună prietenă a ei găsisese tabăra şi, căutând cu înfrigurare, descoperi o altă tabără la munte la care mai erau câteva locuri libere şi care începea cu două săptămâni înainte de începutul şcolii. Mai aveau cam o lună până atunci, dar important era că nu se pierdea vacanţa asta, fără să meargă undeva împreună... Şi de vreme ce erau prea mici pentru ca părinţii să îi lase să meargă undeva amândoi, chestia cu tabăra, era singura soluţie posibilă. Vorbi imediat cu părinţii săi, apoi după ce aceştia se declarară de acord cu schimbarea, îl sună şi pe Daniel. El răspunse cu o

voce tristă, pentru că, într-adevăr, se simțea vinovat față de fată și nu știa cum s-o facă să înțeleagă situația ori să compenseze într-un fel pentru abandonul acela. Când ea îi povesti însă de noua tabără și de susținerea părinților, se înveseli imediat. Aranjase cu unchiul său să stea vreo zece zile la el, deci orice alt program după aceea cu Dina, era mai mult decât bine venit. În orice caz, era de neconceput să piardă și tabăra aceea!...

De la țară însă, Daniel se întoarse numai după cinci zile, iar fetei îi dădu primul semn de viață după încă două. Nu o minți însă, ci îi spuse doar că a avut niște probleme familiale urgente de rezolvat și că ar prefera să nu discute despre ele. Cunosând câte ceva despre relația complicată a părinților săi, Dina înțelese și nu-i puse nici măcar o singură întrebare.

Se întâlniră din nou, în dimineața următoare, când băiatul se înființă, după obicei, în fața scării de bloc la care locuia Dina. Fata îl îmbrățișă veselă, dar în mod ciudat, el nu i se păru la el de entuziast ca înainte. Desigur, e încă supărat din cauza problemelor cu părinții... își spuse fata, observând că era și ceva mai palid ca de obicei. Asta o mobiliză să încerce să-l binedispună cu orice preț. Mai întâi hotărâ, fără probleme, să meargă împreună la o comedie, apoi, tot drumul până la cinematograful turui într-una despre întâmplările și lucrurile nemaipomenite pe care le văzuse în excursia ei europeană. Băiatul zâmbea deseori și se interesa de tot felul de amănunte, ceea ce o convinsese pe deplin că a reușit să îi ia gândul de la problemele acelea neplăcute. Era clar, fuseseră prea mult timp departe unul și celălalt, or asta nu avea cum să facă prea fericit pe nici unul.

Amândoi se distrară copios în timpul filmului, dar de îndată ce se termină, Daniel păru să cadă din nou în starea tulbure în care se afla la începutul întâlnirii lor. Cum nu trebuia să se arate interesată de problemele lui, Dina, un pic îngrijorată, îl întrebă diplomatic:

„Nu vrei un bănuț pentru un gând de-al tău, Dani?”

„Doar un bănuț dai tu pe un gând al meu?” contră el râzând.

„Aș da mai mult, dacă aș avea mai mult... Asta e tot ce mi-a rămas” zâmbi Dina, arătându-i o monedă aurie. „Ce să fac, dacă m-ai obișnuit prost? Când suntem amândoi și nu vorbim deloc, am senzația că mi se blochează mintea...”

„Haide, măi... acumă îmi dau seama că am un efect malefic asupra ta...”. Băiatul ridică mâinile deasupra capului și își apropie fața de a ei cu o expresie feroasă. „Danielum... Maleficorum!...” Dina pufni amuzată și îl împinse un pic cu palma în piept.

„Ce să-ți spun!... Chestia e că după ce vorbesc cât vorbesc, aștept să te aud și pe tine... înțelegi?... Pentru mine, e mai important să te ascult decât să vorbesc eu. Și de-aia, aștept... și aștept... și tot aștept... Cred că am devenit dependentă de asta... pe bune...” mărturisi ea cu un surâs timid.

„Și eu am devenit...” murmură visător băiatul. Când întoarse privirea spre ea, fata se simți străbătută din creștet până-n tălpi de un fior necunoscut, rapid și puternic ca un curent electric. „De foarte multe ori, în fiecare zi, când sunt singur și îmi vine în minte ceva mai interesant, mă gândesc imediat la ce ai spune tu despre aia... uneori îmi imaginez că discut cu tine minute în șir... Nu știu... e cam ciudat, nu crezi?... Până la tine îmi erau suficiente gândurile mele...”

„Ciudat sau nu, eu cred că e foarte frumos”, zâmbi Dina fericită. „Dar tot nu mi-ai spus, Dani... la ce te gândești? Mie mi se pare că ești cam trist astăzi...”

„Am aproape șaisprezece ani, Di...” spuse băiatul privind gânditor în depărtare. „Mă gândeam că mi-am dorit atât de mult să mă fac mare mai repede... De fapt, asta nu e nimic

deosebit... cred că mulți copii își doresc să crească peste noapte, să scape de controlul părinților și profesorilor, să nu le mai dicteze nimeni...”

„Eu nu gândesc așa, Dani...” îl întrerupse fata cu hotărâre. „Îmi dau seama că la paisprezece ani se cam termină copilăria, dar știi?... îmi pare rău, așa... Mi se pare că e mai bine să fi copil... Nici nu pot să-ți spun exact de ce... așa mi se pare... Cred că adulții nu sunt așa de fericiți cum sunt copiii... Poate din cauză că au o grămadă de griji și probleme și... nu știu... sunt altfel... Sincer, nu mi se pare deloc pasionant să fi adult...”

Dani o ascultă cu mare atenție.

„Da... acum și eu am ajuns să văd cam tot așa lucrurile, Di... Și totuși, eu zic că poți să faci mai multe lucruri care să conteze pe lumea asta dacă ești adult... Poți să schimbi ceva în bine...”

„Mai ales dacă nu uiți ce te-a deranjat când erai copil...” preciză Dina cu un surâs.

„Exact!...” se entuziasmă băiatul. „Deci, până la urmă are un sens și asta... să fii copil, să crești... să faci niște lucruri...” Deodată, se posomorâ însă din nou. „Dar, în cele din urmă... parcă nimic nu are sens...”

Uimită, fata ridică ochii spre el.

„Cum adică, nimic?... Nu te înțeleg...”

„Ce sens are dacă oricum se termină?...” murmură el cu întristare, ferindu-și privirea. „O viață în plus sau în minus... câțiva ani în plus sau în minus... mai contează oare, când sfârșitul e același?”

„Oh, Dani... acum pricep...” zise Dina, luându-i mâinile. „Hai să stăm un pic pe banca asta, că altfel ajungem prea repede acasă”. Se așezară sub un tei bătrân la capătul cel mai îndepărtat al aleii care ducea la blocul fetei.

„Tu crezi că nu mai urmează nimic după viața asta și de-aia ți se pare totul fără rost, nu?... Dar eu cred... nu, eu sunt chiar sigură că Dumnezeu nu ne lasă să murim de tot... E clar că sufletele noastre trebuie să trăiască și după moarte... Nu se poate altfel, ar fi total...”

„Lipsit de sens?!” completă imediat băiatul. În vocea lui tremurândă, revolta se împletea cu o undă amară de resemnare.

„Ei, da!... ar fi pur și simplu absurd!... Și cum ar putea un Dumnezeu atât de deștept și bun să lase ceva absurd să se întâmple?” enunță fata, cu mare convingere. Dani rămase câteva secunde pe gânduri, apoi continuă mult mai decis, ca și cum și-ar fi amintit o lecție importantă.

„Păi, câte lucruri nu mi s-au părut mie absurde în istoria omenirii, Di... câte lucruri!... Poate că Dumnezeu nu are destulă putere să împiedice lucrurile rele și absurde... sau poate și-a părăsit de mult creația... sau poate... nu te supăra pe mine, Di... poate că nici nu există Dumnezeu!”

Dintr-o mișcare, Dina fu jos de pe bancă, în fața lui Daniel. O clipă mai târziu se lăsă pe vine și îl ținut cu ochișorii ei căprui, frumoși. Întreaga ei figură avea o expresie de uimire dureroasă.

„Dani... tu chiar nu crezi că există Dumnezeu?... Asta spui tu, de fapt?...”

„Aș vrea să cred... Di, aș vrea mai mult ca niciodată în viața mea să pot crede...” șopti prietenul său. Fata realizează cu tulburare că prietenul ei se abținea din greu să nu izbucmească în lacrimi. „Poți să mă convingi cu ceva?...”

Dina plecă privirea.

„Tu de ce crezi?... Spune-mi măcar asta...” mai ceru băiatul.

„Nu știu...” îi scăpă Dinei, aproape fără voie. După un oftat adânc, se adună însă din nou și încearcă să explice. „Nu că m-a învățat mama sau că am făcut lecții de religie la școală... Pur și simplu, mi se pare imposibil să nu existe Dumnezeu... Nu pot... să nu cred că există...”

„Nu cumva pentru că dacă n-ai crede într-un Dumnezeu de treabă, care ne-a creat și care are grijă de noi pe lumea asta și pe lumea cealaltă... da, și mai ales pe lumea cealaltă... și s-ar face cam frică, Di?”

Inima fetei se strânse deodată și, cu toate că era în ea un impuls adânc de a mai spune ceva prietenului său, de a-i dăruia și lui ceva din cele puternice, dar nelămurite pe care le simțea ea în legătură cu lucrul acesta... nu putu decât să recunoască.

„Da... e adevărat. Mi-ar fi foarte frică...”

„Și nu ți s-ar părea totul absurd?” insistă Daniel.

„Ba da, Dani...” mărturisi ea exasperată. „Și totuși... sunt sigură că nu de teamă cred în Dumnezeu... E altceva... fir-ar să fie!... uite... nu-mi vin cuvintele, nu pot să-ți spun... Ah, cât mă enervează!...” Își strânse mâinile la piept, frământându-le fără încetare.

„Bine, Di... lasă, te rog, liniștește-te...” spuse împăciuitor Daniel. „Nici nu știu ce m-a apucat... Hai să lăsăm subiectul ăsta acum, ok?”

„Vrei tu așa?” întrebă ea încă tulburată.

„Da... cred că nici unul din noi nu e pregătit pentru discuția asta. O să mai vorbim însă...”

„Ok...” se însenină puțin copila. „Atunci facem mâine o ieșire cu Becker în parc?...”

„Di, am uitat să-ți zic...” răspunse cu o ușoară șovăială băiatul. „L-am lăsat pe Becker, la țară la unchiu...”

„Nu se poate... Dani...” sări imediat fata.

„Doar pentru câteva săptămâni până îi găsim alt câine... Știi, a avut unul care a murit și până îi găsim unul care să îi păzească păsările, am hotărât să i-l lăsăm...”

„Da' o să sufere măi!...” răbufni Dina. „Săracul Becker!... Cum de nu-ți dai seama?... Of, dacă-mi spuneai, îi făceam eu rost de un câine...”

„Ți-am zis, Di!... Cel mult câteva săptămâni...” i-o tăie hotărât Daniel. „N-o să fie nici o nenorocire.”

Când Dina se ridică de pe banca aceea împreună cu Daniel, avu o senzație clară și neliniștitoare că ceva se schimbase între ei pentru totdeauna.

Săptămâna aceea, băiatul fu foarte ocupat cu alte treburi de familie și se mai văzură doar o singură dată. Pentru că Dina vru atunci să joace un pic de baschet, merseă împreună la terenul școlii, dar de data aceasta, numai ea jucă. Mai mult, George, puștiul care o plăcea și pe care prietenul ei nu putea să-l înghită, insistă ca fata să joace în echipă cu el, fără să aibă parte de cea mai mică împotrivire. Mai mult, Daniel îi zâmbi amabil, iar Dinei îi făcu un semn binevoitor să răspundă invitației, fără să mai stea atâta pe gânduri. Echipa lor câștigă cu un avans considerabil, așa că la sfârșit Dina era fericită, Daniel îi aplauda de mama focului și, după câteva câteva bătăi camaraderești pe spate adresate prietenei sale, îi întinse mâna lui George.

„Facem o echipă pe cinstel!”, zise acesta râzând, dar cu o sclipire ciudată în privire. „Trebuie neapărat să mai continuăm și altă dată!...” adăugă, trăgând cu coada ochiului la Dina. Ei îi ardeau obrazii și, entuziasmată, deschise gura să spună ceva, dar înainte ca primele cuvinte să iasă de pe buzele sale, Daniel interveni prompt.

„Dacă jucați la fel de bine ca acum, nu văd de ce nu...”, spuse el zâmbind.

„Ehei, ăsta e doar începutul, frate!” rânji cu binecunoscutul său tupeu George. „O să vezi tu c-o să spulberăm tot... nu crezi, Dina?”

Fata nu mai zâmbea. Complicitatea aceasta inexplicabilă dintre cei doi îi lăsase un gust amar. Oare prietenul ei nu avea de gând să mai joace cu ea în echipă, de se bucura atâta

să o vadă asociată cu arogantul ăsta?... Și oare chiar nu mai conta deloc pentru Dani că el continua să-i facă avansuri chiar sub nasul său?

„Se poate... Acum însă ar trebui să mă întorc acasă.” spuse ea scurt. Daniel ridică rucsacele de pe jos, Dina mai făcu o dată cu mâna colegilor de echipă și apoi porniră grăbiți pe alee, fără să se țină de mână.

Cum trecură de primul bloc din fața școlii, Dina izbucni furioasă.

„Bine, măi... la asta chiar nu mă așteptam!... Altă dată de-abia vă țineam să nu vă luați la bătaie din cauza mea și acum... cei mai buni prieteni!... Ce înțelegere nemaipomenită, Dani!... Se pare că acum chiar nu mai ai nimic de apărut când vine vorba de mine!...”

Dani îi aruncă o privire scurtă și cam piezișă.

„Exagerezi, Dina... Acum tu exagerezi și până acum am exagerat eu. Doar că eu am realizat că n-are nici un rost are să fiu gelos pe băiatul asta... Am încredere în tine și asta mi-e de ajuns. Știu că te place, dar de vreme ce tu n-ai nici o treabă cu el, e perfect inofensiv. Ce să mai zic?... Într-un fel îl și înțeleg...” chicoti el cu o expresie ambiguă. „Doar avem aceleași gusturi...”

Fata îl ascultase cu atenție, dar tot nu se simțea mulțumită.

„De ce n-ai jucat baschet, Dani?... De ce n-ai jucat tu cu mine?” întrebă pe neașteptate.

„Ți-a... ți-am spus...” se bâlbâi Daniel.

„Aha... de când ne știm, a fost pentru prima oară când n-ai avut chef să joci... și coincidentă!... pentru prima oară când ai fost așa de treabă cu George!... Chiar mi se pare ceva în neregulă aici!” proclamă ea iritată.

„Poate am mai îmbătrânit și eu...” surâse forțat băiatul. „Știi vorba aia din strămoși... fată dragă, ce belea, nu mai merge cum mergea!”

„Ah, termină cu prostiile, Dani!... Chiar n-am chef în momentul ăsta!” zise fata cu o mină foarte serioasă. „Spune-mi și mie sincer... am observat că ai devenit în ultima vreme cam prea ocupat cu chestiile tale de familie și...”

Băiatul evita în continuare să o privească.

„Dani, uită-te la mine, te rog...” El ridică ochii spre ea, iar expresia lui fu atât de tulbure, atât de neobișnuită pentru el, încât fata trăi pentru câteva clipe impresia că are în fața sa un străin.

„Dacă vrei să se sfârșească prietenia noastră, doar spune-mi... Nu trebuie nimic mai mult, crede-mă!”

„Cum aş putea să vreau asta, Di?...” răspunse el grav, încercând să-și stăpânească tremurul din voce. Acum stăteau față în față, pe loc și el îi luă o mână, după care începu să o mângâie ușurel, preocupat, ca și cum i-ar fi desenat ceva tainic în palmă. „Nu ți-am spus că mă gândesc mereu la tine?... Oi fi eu un tip mai ciudat, dar mă cunosc destul cât să știu că ce simt pentru cineva nu se schimbă cu una cu două...”

Dina îl strânse tare în brațele ei firave. Lângă urechea lui se auzi șoapta ei emoționată.

„Atunci, totul e bine cu noi, Dani?... Vorbesc eu aiurea, nu-i așa?”

El o luă după umeri și porniră din nou la drum, de data aceasta, fără nici o grabă.

„Am nevoie de ceva timp, Di... ți-am zis, sunt niște probleme pe-acasă... S-ar putea să plec la un moment dat cu tata pentru vreo lună... O să-ți povestesc eu totul când o să mă întorc... dar până atunci am nevoie să ai încredere în mine și să nu-ți faci nici un fel de griji...”

„Am încredere în tine...” spuse fata fără ezitare. „Dacă tu crezi că e mai bine să nu știu acum, nu-mi spune... nici nu vreau să știu. Vezi însă să nu te păcălească și să rămâneți în altă parte... Mă scuzi, că îl suspectez pe tatăl tău, dar s-au mai văzut cazuri...”

„Haide măi... eu nici mort nu rămân în altă parte!...” râse Daniel. „Locul meu e...”

„Aici, în orașul ăsta mare, aglomerat și poluat!...” completă fata veselă.

„Aici, aici...” întări hotărât Daniel, deși știa foarte bine că altceva îi venise să spună. Dar poate că era prea devreme ca Dina să afle că singurul loc care îl interesa cu adevărat pe lumea asta, era locul în care se afla ea.

În următoarele trei săptămâni, Dina și Daniel nu se mai întâlneau decât de două ori și, de fiecare dată nu făcuseră altceva decât să stea cam o oră de vorbă, pe o bancă din locul de joacă aflat în apropierea blocului fetei. De ambele dăți, tatăl băiatului îl sună pe mobil și apoi apărură în mai puțin de zece minute ca să-l ia acasă. Daniel nu dădu altă explicație, decât că aveau de făcut un drum urgent împreună, iar prietena lui, decisă cum era să-i dovedească încrederea sa necondiționată, nu încercă să afle nimic mai mult. Pe messenger stăteau însă în fiecare seară și, cu toate că nici discuțiile acestea nu mai durau așa de mult ca altă dată, Dinei i se păreau mai intense și mai pasionante decât toate celelalte dinaintea lor. De la copilăriile lor și istoriile familiilor, până la enigmele lumii și fenomenele paranormale, se delectară cu zeci și zeci de subiecte interesante. La un moment dat, fata avu senzația că nici nu mai erau niște copii care vorbeau liber despre tot felul de lucruri, ci mai degrabă doi oameni fără vârstă, care cunoscuseră de multe ori cele mai mari experiențe ale vieții... Era limpede că nu le era străină nici sărăcia, nici bătrânețea, nici grijile de părinte, nici munca grea, nici singurătatea, nici disperarea... Ei le înțelegeau pe toate, pentru că le știau pe toate... și, în plus, se știau unul pe celălalt de când lumea...

Într-o sâmbătă seară, avură un foarte scurt schimb de mesaje, pentru că Daniel părea să se grăbească foarte tare. Îi explică fetei că a doua zi, foarte devreme trebuia să plece în călătoria aceea de o lună cu tatăl său și, promițându-i că o să-i dea un semn pe Internet cât o să poată de repede, o rugă încă o dată să aibă încredere în el și să nu își facă nici un fel de griji cu privire la întoarcerea sa. Dina sperase în secret ca această călătorie, dintr-un motiv sau altul, să nu mai fie necesară, dar în ciuda dezamăgirii, se strădui să fie la înălțimea rugămintelor prietenului său. Vru doar să știe dacă nu era posibil să întârzie peste această lună de zile și, o dată ce băiatul îi dădu cele mai ferme asigurări, îi făcu câteva urări de călătorie plăcută, la care Daniel răspunse cu aceeași politețe impersonală, neobișnuită la el, după care amândoi închiseră discuția. Dina ardea să îi mai audă încă o dată vocea, dar de vreme ce el nu își dorise asta, indiferent care îi erau motivele, se hotărâ să nu îl sune. Noaptea aceea fu prima din viața sa în care, cu toate eforturile sale, nu reuși să adoarmă decât aproape de dimineață. Îi era deja dor de prietenul ei și misterul de nepătruns care înconjura această plecare a sa îi dădea pentru prima oară, un sentiment chinuitor de neliniște surdă.

Dacă nu ar fi întâlnit-o pe mama lui Dani, trei săptămâni mai târziu, în farmacia de la capătul străzii, Dina ar mai fi așteptat încă, fără să-și facă griji foarte mari legate de prietenul său. Nu o văzuse decât o singură dată pe femeia aceea, când tatăl lui Daniel venise să-l ia din fața blocului său împreună cu ea. Din fericire însă, băiatul semăna atât de tare cu ea, încât, în pofida faptului că acum părea mai slabă și foarte obosită, Dina o recunoscuse fără nici o problemă. O atinse ușor pe umăr și îi zâmbi cu gura până la urechi.

„Bună ziua, doamnă... Sunt Dina, prietena lui Dani...”

Femeia o cercetă puțin cu un aer atât de confuz de parcă de-abia atunci s-ar fi trezit din somn.

„Sunt Dina... nu mă recunoașteți?” întrebă fata uimită.
„Dina...” șopti ea cu greutate, în vreme ce buza de jos începu să-i tremure și ochii i se umeziră brusc.

„Vă e rău?...” sări speriată copila. „Pot să vă ajut cu ceva?”

„Nu, nu... n-am nimic...” zise ea ceva mai sigură în voce. O privi apoi cu mare atenție pe Dina... se vedea că ar fi vrut să-i spună ceva, dar avea destule motive să ezite. Deodată, fata înțelese.

„Dani... ce s-a întâmplat cu Dani?!...” sări ea speriată. „Vă implor să-mi spuneți... trebuie să știu... N-am nici o veste de la el de trei săptămâni!...”

„E cu tatăl lui în Germania... la tratament...” spuse mama, cu un aer chinuit. „O să plec și eu pe seara...”

„La tratament?... E bolnav Dani?!...” aproape că țipă Dina. Cele două farmaciste care până atunci vorbeau preocupate într-un colț, priviră spre ele pe sub ochelari, cu expresii îngrijorate.

„Dacă nu ți-a spus nimic, probabil că n-ar vrea să afli nici de la mine, fata mea...” încercă femeia o evitare stângace.

„Nu mă puteți lăsa așa... Vă rog mult, spuneți-mi ce are... Trebuie să știu... Vă rog... vă promit că n-o să vă pară rău dacă-mi spuneți...”

„Leucemie.” se auzi vocea aproape metalică a mamei lui Daniel. Farmacistele avură un scurt schimb de priviri și apoi oftară deodată, ca la comandă. Dina, în schimb, părea să nu înțeleagă. „A făcut niște chimioterapie acolo și era destul de bine... Doar aseară, se pare că i s-a făcut rău și a... mă rog... a fost inconștient o vreme. L-au restabilit, astăzi era destul de bine... dar ne-a cam speriat pe toți...”

„Doamne!... și eu n-am știut nimic!...” hohoti Dina. „În loc să fiu acolo cu el... Doamne, Doamne!...”

Și mamei lui Daniel îi dădură lacrimile, dar părea neputincioasă să facă vreun gest de apropiere. Spre uimirea tuturor însă, Dina scutură brusc capul și spuse foarte hotărâtă.

„Trebuie să merg și eu cu dumneavoastră acolo!... Nu se poate altfel...”

„Draga mea... fără bilet și fără aprobarea părinților... nu am cum... oricât aș vrea!... Și oricum e prea târziu acum pentru bilet...”

„Vă rog să m-așteptați numai puțin...” zise Dina și ieși iute afară din farmacie cu telefonul în mână. Mama lui Daniel se așeză cu un gest mecanic, pe o băncuță de plastic. Cinci minute mai târziu, fata intră ca o furtună pe ușa farmaciei, cu o figură complet răvășită.

„Nu mă lasă!... Vă vine să credeți?!... Au găsit o mie de motive să nu mă lase!...”

„Oh, nu-i blama pe părinții tăi, Dina... ei se gândesc la binele tău, să știi...”

„Binele meu... când deja simt că înnebunesc aici!... Mă simt de parcă aș fi prizoniera lor!... Nu pot să fac nimic, chiar nimic...”

„Dacă vrei să-i trimiți un mesaj lui Dani, poți să o faci prin mine, Dina... Și îți promit că o să te sun eu de acolo, în fiecare zi. O să știi și când ne întoarcem, o să știi tot...”

Fata se agăță cu disperare de unda aceea de speranță ce răzbătea din vocea și privirea femeii. Da, chiar dacă era prea mică pentru a putea hotărâ singură pentru ea, era totuși mai bine că se întâmplase așa... măcar acum aflase adevărul și putea să îi trimită dragului ei Dani încurajarea sa. Deschise borseta și rupse o filă din carnețel pe care-l purta tot timpul cu ea.

Mama lui Dani nu o sună pe Dina în prima zi după ce ajunsese în Germania, dar o făcu în dimineața următoare, în vreme ce ea se pregătea pentru școală.

„Dina... bună, sunt mama lui Dani...”

„Oh, buna ziua, doamnă!... Nici nu vă imaginați ce mă bucur... Am stat mereu lângă telefon...” vorbi fata cu o viteză amețitoare.

„Iartă-mă că nu te-am sunat ieri, Dina... au fost niște probleme pe-aici... Dani a...” În clipa aceea se auziră niște voci neclare care o întrerupseră. „Dani e bine acum... foarte bine... De fapt, o să-ți spună chiar el câteva cuvinte...”

Dina rămase fără suflu. Își simțea inima bătând nebunește, de parcă ar fi dorit să-i sară din piept. Nu-și dădea seama dacă îi vine mai degrabă să râdă sau să plângă.

„Dani?...” se auzi șoapta ei tremurată.

„Di...” răspunse băiatul vesel, deși vocea lui nu prea avea putere. „Ai făcut ce mi-ai promis sau tot te-ai îngrijorat până la urmă?”

„Tu... nesuferitul!” răsă ușurată fata. „Pui omul pe jar și-i ceri să nu se îngrijoreze!”

„Dacă ți-am zis așa, însemna că n-ai de ce... și uite, ca dovadă... sunt foarte bine! Mai stau câteva zile aici și dup-aia vin acasă. Venim cu toții...”

De bucurie, Dina uită să-și mai măsoare cuvintele.

„Vin și eu la aeroport, să știi... de data asta nu mai scapi de mine!...”

„De data asta, nu mai scapi tu de mine!” răspunse el cu entuziasm. „Am să-ți povestesc ceva ce nici prin vis nu ți-ar trece, Di...”

„Da, vrăjeală, vrăjeală...” chicoti fericită fata. Firește că de-abia aștepta să asculte orice ar fi avut să-i spună prietenul ei.

„Bine... lasă că vezi tu...” Din nou se auziră niște voci înfundate. „O să suferi un pic pentru scepticismul ăsta!...” adăugă el râzând, împreună cu ea. Apoi, deveni brusc serios și se grăbi să încheie. „Am niște treabă acum. Să nu te superi dacă nu mai vorbim la telefon... până mă întorc. Să m-aștepți, Di!...”

„Știi asta, Dani... Nimic nu m-ar putea împiedica să te aștept...”

„Nu, zău... nici măcar eu?” i-o întoarse în stilul cunoscut băiatul.

„Nici măcar tu!” spuse hotărâtă Dina.

Daniel și familia lui fură așteptați la aeroport nu doar de Dina, ci și de fratele mamei băiatului care venise cu mașina sa. După îmbrățișările revederii, copiii fură oarecum intimidați de atențiile adulților și nu schimbă decât câteva fraze scurte. Dina se strădui să nu pară câtuși de puțin surprinsă, deși paloarea și, mai ales, slăbiciunea extremă a prietenului ei îi dădeau fiori reci. După vreo douăzeci de minute, mașina se opri în fața blocului fetei, dar Daniel, care se afla lângă ușa din dreptul trotuarul nu dădu nici cel mai mic semn că ar fi înțeles ce se întâmplă.

„Vreți să vorbiți puțin amândoi?” se interesă unchiul lui, făcându-i discret cu ochiul cumnatului său.

„Noi așteptăm aici, nu-i nici o problemă...” adăugă foarte serioasă și mama lui Daniel.

„Oh, vă rog, nu vă deranjați...” se auzi glăsciorul, deodată foarte timid, al fetei.

„Mulțumim, mulțumim!” închise brusc discuția Daniel și luând-o de mână pe Dina o trase afară din mașină.

„Măi, da' n-a fost prea frumos ce-ai făcut!... Nici măcar n-am apucat să le spun la revedere...” cântă copila ușor nemulțumită, după ce se așezară pe băncuța de lemn din dreapta intrării în scară.

„Lasă că m-au înțeles ei... În plus, mama și tata știu ce vreau să-ți spun, Di...” Băiatul îi luase mâinile și părea nemaipomenit de emoționat. În sufletul fetei se simțea deja apropierea unei furtuni, dar glumind, ea reuși să își păstreze firea.

„Aha... vrăjeala, nu-i așa?... Despre asta era vorba...”

„Di, mai ții minte... că eu nu puteam să cred în Dumnezeu?” întrebă el preocupat, fără să mai bage în seamă provocarea.

„Normal... aproape că m-ai făcut și pe mine să nu mai cred...” murmură confuză fata.

„Ei, asta s-a schimbat, Di... Acum nu am nici o îndoială că există!” proclamă el fericit.

„Oh, chiar așa, Dani?... Cum nici o îndoială?... L-ai văzut... sau ce s-a întâmplat?!”

Pentru o clipă, Dinei îi trecu prin cap că prietenul ei are o problemă mentală. În orice caz, era mult prea serios, ca să-și poată imagina că glumește.

„În ziua de după ce a venit mama la mine, am fost în moarte clinică timp de un sfert de oră. Știi ce înseamnă asta, Di?”

Fata rămase câteva secunde cu gura căscată.

„Oh, Doamne... chestia aia că tot corpul e ca și mort, nu mai funcționează nimic... doar că, de fapt, nu mori chiar de tot?”

„Cam așa... de fapt, ideea nu e că nu mori de tot... ci că te întorci...”

„Cum adică te întorci, Dani?”

„Te întorci în corp. Sufletul se întoarce în corpul pe care îl părăsise cu puțin timp înainte... N-ai auzit niciodată de “Near Death Experiences”?

„Nu știu... parcă am văzut acum câțiva ani o chestie la televizor... un documentar sau cam așa ceva. Mi s-a părut o poveste... Nu știu... n-am întâlnit pe nimeni care să fi trăit asta...”

„Tocmai ai întâlnit...” preciză cu un zâmbet băiatul. „În noaptea aia după ce a venit mama n-am putut să dorm aproape deloc. M-am simțit așa de rău că mi-am și pierdut cunoștința de câteva ori. Au fost tot timpul medici pe lângă mine, dar nu prea au avut ce să-mi facă. Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă cu mine. Dimineața am avut un stop cardiac. Au încercat să mă resusciteze de câteva ori, dar fără nici un succes. Până la urmă, m-au declarat mort...”

„Cum au putut, măi... Doamne, ce proști și ăia!...” se revoltă fata, fără să-l scape o clipă din ochi.

„Păi, așa și eram, măi... Mașina nu mai mergea deloc... ce nu înțelegi?...” pufni Dani înveselit. Prietena lui păru să facă un mare efort de concentrare.

„Despre ce mașină vorbești?” întrebă ea nedumerită.

„Corpul meu!... Mașina pe care o folosește sufletul meu în lumea asta, Di...”

„Ok, ok... dacă vrei tu așa...” confirmă fata cu jumătate de gură, după care adăugă febril. „Spune-mi acum... pe bune... ce s-a întâmplat?”

„Eu nu eram foarte conștient când s-a întâmplat chestia asta, Di... dar la un moment dat m-am simțit ca și cum brusc mă trezesc din somn. M-am ridicat de pe jos și am descoperit că sunt într-un fel de parc mare... Era nemaipomenit de frumos, n-am mai văzut niciodată așa ceva... O lumină plăcută venea așa, parcă de peste tot și... cel mai uimitor lucru... eram teafăr și nevătămat! Nu mă mai durea absolut nimic!...”

„Dar dacă ai visat, Dani?... Din câte îmi povestești, e ca un vis frumos...”

„Când visezi, nu poți fi declarat mort... corpul funcționează foarte bine, doar că nu ești atent la ce e în jurul tău... Și, în plus, știi foarte bine cum te simți în vis. E așa... mult mai superficial ca în viață... dar acolo, crede-mă... acolo m-am simțit mai treaz și mai conștient ca niciodată... Mi s-a părut de o mie de ori mai real decât orice am trăit în viața asta... și îți dai seama că nu mă refer la vise...”

Băiatul făcu o scurtă pauză, încercând să-și adune gândurile.

„Ai dreptul să nu mă crezi, Di...” zâmbi el, „dar, ascultă-mă, te rog, până la capăt...”

Fata încuviință din cap cu gravitate. Era hotărâtă să nu mai scoată nici un cuvânt până la sfârșitul poveștii.

„Să știi că nu m-am mirat deloc că eram în locul ăla... Am început să merg pe o cărare pietruită și de o parte și de alta copacii aceia frumoși se înclinau așa, puțin, când treceam eu...”

de parcă s-ar fi bucurat... Probabil ți se pare foarte ciudat, dar eu chiar simțeam că se bucură și că e bine că merg pe acolo. Deodată am ieșit într-un fel de luminiș mai larg și acolo, în fața unor tufișuri cu flori colorate, mari... așa, cât o minge de fotbal... stăteau doi băieți de vârsta mea care îmi zâmbeau foarte prietenos. M-am dus imediat la ei și unul, care chiar semăna puțin cu mine, m-a întrebat dacă știu unde sunt și ce s-a întâmplat cu mine. Eu am zis că nu știu nimic, dar că sunt foarte fericit să fiu aici, pentru că mă simt perfect sănătos și sunt într-un loc mai minunat decât orice mi-aș fi putut eu imagina că există pe lume. Atunci, celălalt, a zâmbit așa, gânditor... și m-a întrebat... „Pe care lume?...” Mă crezi, Di?... Exact în secunda următoare, am avut așa ca un flash... o imagine vie cu părinții mei care stăteau într-o cameră de spital și plângeau, ținându-se de mână peste un pat în care zăcea cineva. O asistentă stătea în pragul ușii și privea spre ei cu tristețe. N-am apucat să văd decât picioarele celui din pat, dar imediat după ce viziunea asta a dispărut, mi-am dat seama. Eu eram acolo!... Bieții mei părinți plângeau după mine!... Atunci m-am îngrozit. „Sunt mort?!...” am strigat către cei doi băieți. „Numai pentru cei de acolo,” a răspuns calm băiatul care semăna cu mine. „Judecă și tu dacă viața ta de acum se poate numi moarte...”. Atunci m-am mai liniștit puțin... de fapt, nu asta... că eram mort... adică pe lumea cealaltă... mă îngrozise... ci suferința părinților mei. Eu mă simțeam nemaipomenit de bine acolo și nu vroiam să mă întorc, pentru că îmi aminteam de suferința mea din ultimele zile.... Am vrut să știu dacă părinții mei și-ar putea reveni după pierderea mea. Mi-au zis că își vor reveni cu greu, dar că vor fi din nou împreună și vor ajunge să își redobândească credința. Și că, după ce or să treacă și ei în lumea asta, ne vom întâlni din nou și vom ști mereu unii de alții întotdeauna... nu ne vom mai pierde niciodată. Eu i-am întrebat cine garantează lucrul ăsta și ei au zis imediat... „Dumnezeu, cine altul?”... Ei, da... la Dumnezeu nu mă gândisem încă... și atunci, a fost așa, ca și cum cineva mi-ar fi adus aminte de o chestie care mă rodea de mult. I-am întrebat dacă ei chiar cred așa de tare în Dumnezeu și amândoi au pufnit în râs. „Bineînțeles, doar îl cunoaștem!...” mi-au spus ei într-un glas. „El e viața și iubirea noastră...” Di, mi s-a părut că într-un fel era cât se poate de logic să fie viața și iubirea... că doar ele contează... și nu un moșneag cu barbă albă așa cum îl vezi prin unele biserici. „Dar, pe de altă parte, e și om, pentru că noi toți suntem după chipul și asemănarea lui...” a continuat băiatul celălalt, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Mi-a zis... „tu ești creștin, după naștere... N-ai auzit că acum două mii de ani Dumnezeu a coborât printre oameni ca să-i salveze și să-i învețe înțelepciunea iubirii?”. Ah, Di, nu-mi venea să cred că fusesem tot timpul așa de aproape de adevăr și totuși, nu crezusem în el niciodată... „Atunci aș putea să mă întâlnesc și eu cu Iisus?” am întrebat eu, cu gândul că ar putea să mă ajute și ei la chestia asta... dar ei mi-au răspuns că numai de mine depinde. „Vrei să rămâi aici sau să te întorci în corpul tău?” m-a întrebat primul băiat... „Încă te mai poți întoarce...” a spus și celălalt. Acum, deja nu mă mai simțeam prea legat de părinți... poate pentru că știam că n-o să fie chiar așa de rău pentru ei până la urmă... și că revederea era sigură... Le-am zis că vreau să rămân cu ei și să mă întâlnesc cu Iisus... să îl cunosc cu adevărat... Atunci, băiatul care îmi semăna mi-a întins un bilețel de hârtie... Amândoi zâmbeau așa... complici parcă... și celălalt băiat mi-a spus... „Asta pentru că se pare că ai uitat totuși ceva acolo...”. Am luat bilețelul și l-am deschis... erau numai două rânduri scrise cu un pix albastru...

Daniel făcu o mică pauză ca să-i arunce o privire fetei. Ea plecase ochii, roșie la față până în vârful urechilor.

<<Nu uita că mi-ai promis că ne mai vedem noi pe aici... Eu m-am ținut de cuvânt. Te aștept și te iubesc și mi-e tare dor de tine....>> Oh, Dina!... Dina mea...” șopti băiatul și apoi nu mai reuși să spună nimic din cauza nodului care i se pusese în gât. Fata se întoarse atunci cu totul spre el, închise ochii și îl luă, cu multă delicatețe, în brațe. Răspunsul lui nu întârzie... iar în câteva secunde ajunse să o strângă atât de tare la piept, încât fetei i se păru că o să rămână fără suflare.

„Pentru tine m-am întors, Di... numai pentru tine...” continuă el cu vocea tremurândă imediat după ce se desprinseseră din îmbrățișare. „Nu știam nimic de bilețelul tău înainte de chestia asta... am aflat mai târziu de la mama că îl uitase în România, pentru că și-a schimbat poșeta... și că i-a părut groznic de rău când și-a dat seama. Dar ea mi-a spus că exact așa scria pe el... ah, și mi-a mai spus că ea și-a dat într-adevăr mâna cu tata peste corpul meu, în timp ce plângeau amândoi, cu asistenta în cameră... Acum înțelegi că nu am visat, Di?”

Copila avea lacrimi în ochi, când îi răspunse.

„Înțeleg că dacă tu ai visat, înseamnă că și eu visez acum... și înseamnă că nu e nimic, absolut nimic adevărat pe lume...”

Daniel nu se mai putu abține și o sărută ușurel pe buze. „Știu că arăt cam rău acum... și mă aștept să-ți inspir milă...” surâse el jenat, „dar să nu crezi că o să rămân așa urât. Am primit asigurări că o să-mi revin complet...”

„Da?...De la doctorii de acolo?...” se interesă fata, amețită de emoție și bucurie.

„Nu... de la niște persoane și mai sus puse... pe care le-am cunoscut într-un parc mare...” râse el vesel.

„Ce bine... oh, Doamne... ce bine!...” Dina tropăia și bătea din palme ca un copil mic. Deodată însă, se opri ca și cum ar fi copleșit-o brusc o amintire dureroasă.

„Dani... tu ai renunțat să îl cunoști pe Dumnezeu, ca să te întorci aici, nu-i așa?... Din cauza mea... Da, pentru mine e bine așa... dar tu... tu ai pierdut șansa asta... Ce alegere, Doamne!...Of, acum nici nu mai știu dacă e bine să mă bucur așa!...”

„Sunt nenumărate feluri prin care îl putem cunoaște pe Dumnezeu, Di... Eu am ales să îl cunosc deocamdată aici, alături de tine și de toți cei pe care îi iubesc... Cred că aș mai avea și niște lucruri de făcut pe lumea asta... ca și tine, de altfel... că doar nu ne naștem aici întâmplător... Cât despre întâlnirea cu El de dincolo, ar fi mult mai grozav dacă te-aș putea prezenta și pe tine...”

„Hei, stai puțin, Dani... eu nu vreau încă să mor!... Chiar dacă dincolo s-ar putea să-mi placă...” sări Dina, ușor îngrijorată.

„Nu, măi!...” chicoti el destins. „N-am de gând să prezint o fată, ci o băbuță care și-a făcut toate temele pe lumea asta!...”

„Nesuferitule... eu n-o să fiu niciodată o băbuță!” îl înghionti Dina, prefăcându-se indignată. Daniel aruncă o privire spre mașina unchiului său, apoi se ridică în picioare și, spre surprinderea prietenei sale, se aplecă pentru a-i săruta delicat mâna.

„Să-ți fie clar că pentru mine unul, n-o să fi niciodată, domnișoară!”

DACĂ ÎNGERUL AR CÂȘTIGA BĂTĂLIA CU DEMONUL

Singură în sufrageria casei sale, Maia ședea pe jos în fața mai multor albume de fotografii. Luă unul din ele și îl privi cu atenție vreme de câteva minute fără să îl deschidă, până ce mâna cu care-l susținea începu să tremure ușor. Atunci îl puse la loc pe covor, după care se ridică și trecu în camera ei. Porni nerăbdătoare calculatorul. În folderul ”personale” avea toate scrisorile, mesajele, conversațiile cu el... chiar și poemele... Îl deschise și căută cea mai veche conversație. Of, oare cum începuse totul?... Simțea nevoia să găsească ceva care să o ajute să înțeleagă...

Știa însă foarte bine că totul începuse înainte de prima lor conversație.

*

Din prima clipă în care privirea îi căzuse asupra lui, Maia fusese încercată de o senzație irezistibilă de atracție, pe care nicicând nu ar fi crezut-o posibilă la prima vedere. El stătea la calculator în oficiul acela larg, în care mai lucrau vreo duzină de tineri, programatori și designeri, și ea îl observă de cum făcu primul pas înăuntru. Avea ochi albaștri și trăsături minunate de armonioase și fine, dar nu atât chipul lui neobișnuit de frumos, cât aerul lui solitar, gânditor și ușor melancolic o tulbură pe Maia. Ea trecu pe lângă scaunul său, neobservată, împreună cu responsabilă de resurse umane și apoi, fu prezentată directorului companiei, care își avea biroul în aceeași încăpere.

Acesta tocmai începuse să îi descrie unul din produsele companiei pe care ea urma să îl promoveze în calitatea ei de specialist marketing, când tânărul care îi atrăsese atenția se apropie de ei și, după ce o salută scurt, îi ceru directorului câteva lămuriri tehnice, pasămite urgente. Maia fu mai întâi impresionată de statura lui înaltă și athletică, însă această nouă emoție estetică păli repede. Băiatul acela nu numai că nu se scuzase pentru că le întrerupsese discuția, dar, pe deasupra, în vreme ce directorul îi dădea lămuririle cerute, își permisesese să o măsoare cu tupeu, de sus până jos și apoi să o privească fix în ochi, fără măcar să îi zâmbască. Maia se simțise cântărită fără scrupule de acest tinerel ciudat, care părea revoltător de sigur de statutul lui masculin, așa că, în pofida atracției inițiale, hotărâ rapid că nu merită din partea ei nici un dram de atenție.

*

Maia se despărțise în urmă cu jumătate de an de prietenul său. Fuseseră împreună aproape nouă ani, dar relația îi adusese mai multă nefericire, decât fericire. De fapt, dacă nu ar fi avut acel stil păgubos de a amâna foarte mult sfârșitul pe care inima ei i-l indica drept inevitabil, probabil că ar fi sfârșit lucrurile cu șase ani înainte, atunci când descoperise un jurnal în care prietenul ei mărturisea foarte limpede că nu o iubește și nici nu o iubise vreodată. În orice caz, în pofida așteptărilor familiei și ale prietenilor, după mai multe încercări eșuate de separare, reușise în sfârșit să se rupă de omul acela și acum, locuind din nou cu părinții săi, își redobândise pacea sufletească și acel sentiment reconfortant al identității, pe care la un moment dat îl crezuse pierdut pentru totdeauna. Desigur, la cei

treizeci și trei de ani ai săi nu își dorea câtuși de puțin să rămână singură, dar era deocamdată mulțumită de noua ei viață. Slujba se arăta interesantă și îi adusese o nouă și bună prietenă; începuse facultatea de filozofie, un lucru pe care și-l dorise de mult, și era încântată că putea, în sfârșit, să studieze sistematic subiecte care i se păreau de cea mai mare importanță. Spera ca la sfârșitul facultății să-și poată găsi un post de asistentă și să înceapă astfel o carieră universitară. Să scrie și să predea studenților - nu găsea nimic mai potrivit pentru ea în continuare... și, așa cum se arătau deocamdată lucrurile, avea toate șansele să își îplinească visul.

Pacea Maiei nu avea să fie însă de lungă durată.

Mai întâi a fost întâmplarea că Beti, noua ei colaboratoare și prietenă, era într-un grup de amici din care făcea parte și băiatul acela cu care Maia își promisese să nu aibă nimic de-a face. Din primele zile de lucru ale Maiei la compania aceea de software, tânărul își făcuse un obicei din a-și petrece pauzele împreună cu ele. Își găsea întotdeauna câte ceva important s-o întrebe și, într-adevăr, părea să aibă ochi numai pentru ea. Chiar și în timpul lucrului, Maia îl surprindea privind deseori în direcția sa, dar cum nu vroia să îl încurajeze cu nimic, se ferea să îi dea vreun semn că realizează ce se întâmplă.

Într-una din dimineți, Maia lipsi câteva ore de la servicii din cauza facultății, iar când se întoarse, află de la Beti că Emi, „prietenul” lor comun, îi disperase pe toți cei din grup cu întrebări legate de ea.

„Eu nu știu ce are băiatul ăsta cu tine... da’ îți spun că intrase în fibrilație din cauză că nu mai apăreai...” îi șopti ea misterioasă. O oră mai târziu, în vreme ce toată lumea munea concentrată în birou, Emi se întoarse brusc cu spatele la calculator, iar vocea lui profundă și joasă răsună puternică, atrăgând atenția tuturor:

„Maia... nu vrei să-mi dai și mie numărul tău de telefon?”

Fata înțepeni pentru câteva secunde, apoi, stăpânindu-se să privească în jur, emise un zâmbet chinuit. El o privea însă fix în ochi, cu un aer de nerăbdare.

„Bine, bine... ți-l dau, nici o problemă...” răspunse ea, încercând un ton cât mai impersonal.

În clipa următoare, Emi fu lângă ea, cu mobilul în mână.

„Așa... cum spuneai?”

*

Vreme de două luni, Emi continuă să își petreacă toate pauzele împreună cu Maia. Vorbeau despre orice, așa că la un moment dat ajunseră amândoi să povestească ceva și despre relațiile lor. Maia fu prima care mărturisi că era singură de jumătate de an și că, înainte de asta, avusese o relație lungă și dificilă, care eșuase complet după multe tergiversări. Emi adăugă că și el avusese o relație de doi ani cu o fată din orașul în care se născuse, care era în prezent, de asemenea, ca și terminată.

„Îmi pare rău să aud de asemenea lucruri...” șopti Maia, gânditoare. Acum își explica mai bine, de ce părea el atât de trist și însingurat. Venise să studieze în orașul ăsta, își găsise de lucru, dar nu reușise nici să păstreze prea bine legătura cu cei de acasă, nici să prindă rădăcini în noul mediu.

„Oricum, ești tânăr... or să apară și alte ocazii pentru tine... Câți ani ziceai că ai?” întrebă curioasă Maia, cedând primului său impuls de curiozitate.

„Păi, douăzeci și unu... Sunt student în anul 3 la automatică, nu știai?” zâmbi el dezinvolt.

Maiei i se păru că tocmai a primit o lovitură de ciocan în moalele capului. Se stăpâni cu mare dificultate...

„Nu... Știam că ești unul din cei mai experimentați programatori... Am fost aproape sigură că ai în jur de douăzeci și cinci...”

„Wow... așa de bătrân par?” surâse el, dintr-o dată, bine dispus. Maia, în schimb, își simțea deja inima cuprinsă de o gheară înghețată.

„Dar tu știi câți ani am eu?...” întrebă ea fără vlagă.

„Vreo douăzeci și patru, nu-i așa?”

„Douăzeci și patru...” zâmbi amar Maia. „Atâția aveam când am început relația cu ultimul meu prieten...”

„Pe bune?... Nu glumești?” o chestionă Emi uimit. „Tu chiar vrei să-mi spui că ai vreo treizeci și trei...”

„În câteva luni, treizeci și patru,” punctă hotărât Maia. „Oricum... sper că asta n-o să-ți crească așa de tare respectul pentru mine, încât să nu mai putem sta de vorbă...”

„Ți-ai găsit... la mine, respectul...” spuse râzând băiatul. „Hai să mergem jos, pauza e de mult terminată.”

Nu numai că Emi nu se arătă speriat de aceste destăinuri ale Maiei, dar, după câteva zile, începu să o conducă acasă, lucru care deveni imediat un obicei de neștrămutat. Vorbea tot drumul, se opreau uneori prin parcuri sau își cumpărau câte ceva de mâncare unul altuia. Când ajungeau în fața casei părinților Maiei, băiatul se înneșura brusc și o întreba cu tristețe.

„Chiar pleci?... Și pe mine cui mă lași?... Ce o să fac eu tot restul zilei?”

Maiei i se strângea inima de fiecare dată când îl auzea vorbind astfel. O dată chiar încercă să lămurească puțin lucrurile.

„Emi... ce-s întrebările astea?... O să faci ce faci tu de obicei... ce făceai și înainte să mă cunoști pe mine...”

„Tu nu înțelegi, Maia...” oftă Emi, plecând privirea. „Înainte de tine... totul era altfel...”

*

Maia nu-și mai amintea cum ajunsese să studieze pe Internet fenomenul „age-gap relations”. Știa că astfel de legături de cuplu, în care bărbatul era cu cel puțin zece ani mai tânăr decât femeia, se întâlneau mai des în vest și vroia să știe, nu doar că sunt posibile, ci și la ce s-ar putea aștepta în cazul în care ar fi cedat tentației. Ea nu își amintea decât vreo câteva istorii și filme triste în care era vorba de niște mari iubiri, terminate întotdeauna printr-o rupere iremediabilă, care îi lăsa cu inima sfâșiată pe amândoi curajoșii care încălcau obiceiurile și așteptările firești ale societății.

Ce găsi ea pe câteva site-uri pe care scriau oameni implicați în asemenea relații avu însă darul să o bucure și să o liniștească... Rareori citise lucruri atât de frumoase despre iubire, ca într-unele din istoriile unor îndrăgostiți care sfidaseră fără ezitare diferența de vârstă dintre ei; e drept că asemenea relații puneau mai multe probleme pe termen lung, dar când bărbatul nu ar fi dat un an cu aleasa lui vârstnică, pentru zece cu orice tânără care să corespundă, din toate punctele de vedere, așteptărilor părinților și prietenilor săi, și când această femeie trecută prin viață, renunța la orice prejudecată și speranță de securitate, pentru a savura fiecare clipă alături de cel pe care sufletul ei îl recunoștea drept cel așteptat atâta vreme... nimeni nu-și putea aroga vreun drept moral să îi condamne. Maia află și că nu toate relațiile de acest fel se termină prin rupere; ca și în cazul în care bărbatul era mai în vârstă, existau destule asemenea cupluri care rămăneau alături până la moarte. Ei nu îi era teamă de

moarte, pentru că era o adeptă convinsă a teozofiei, dar îi era tare neplăcut gândul la bătrânețe, la slăbiciunile și urâtenia și dependențele cu care aceasta îi chinuie pe oameni. Nu ar fi vrut ca un om încă tânăr să fie martorul permanent al decrepitudinii sale, să joace pentru ea rolul unui baston de sprijin al ultimilor săi pași în viață. Și totuși... ce garanții avea că o să-și trăiască bătrânețea, ce garanții erau pentru oricine că o să mai apuce ziua de mâine?... Auzise atâtea povești adevărate cu oameni tineri care muriseră înainte de vreme, unii de-abia căsătoriți, cu copii mici, alții tocmai pregătindu-se să se căsătorească, alții fără să fi gustat măcar din deliciile iubirii... Într-adevăr, știa oare cineva cât timp îi este rezervat lui sau celui iubit de el pe lumea aceasta?...

Ea nu știa decât un singur lucru cu claritate. Că poți alege pentru sau în contra iubirii pe care o simți în inima ta. Iar până atunci, nu alesese în contra, niciodată...

*

Emi se plimba la etajul superior al clădirii, care era încă în construcție, pe rolele unuia dintre prietenii săi. Nu mai făcuse asta niciodată, așa că acum aluneca încordat și stângaci, teribil de preocupat să nu cadă. După câteva ture, Maia, care îl admira surâzătoare de pe margine, întinse pe neașteptate brațul și, în timp ce Emi trecea prin dreptul său, îl mângâie ușurel pe față. El nu spuse nimic, dar după ce se întoarse la biroul său, care acum era la acest etaj, îi scrisese imediat pe Messenger:

„Chestia aia... pe care ai făcut-o când eram pe role...”

„Recunosc...” răspunse ea, misterioasă

„Vroiam să-ți spun că mi-a plăcut mult de tot...”

„Așa... și?... Ai ceva de dat la shimb?” întrebă Maia, uluită de propriul ei curaj.

„Da, am... spune-mi numai ce vrei.”

Maiei i se păru că visează, deja... În vis însă, inima nu i-ar fi bătut să-i spargă pieptul...

„Doar o îmbrățișare, băiețel... Ai asta pentru mine?”

„Vino sus și iați-o...” răspunse el, fără nici o ezitare.

Fata se ridică încet de la birou. Orice gând îi pierise deodată și se trezi urcând automat scara până la etaj. Intră în micul birou al lui Emi și observă, mai întâi, cu ușurare că era singur; colegul și prietenul lui nu se întorsese încă din pauză. El părea însă foarte preocupat scriind de zor la bucata lui de cod și nu dădu nici un semn că i-ar fi observat intrarea.

„Sunt aici...” rosti ea cu o voce ușor răgușită.

„Aha... ai venit deci,” răspunse el necrezut de calm. Se ridică apoi, fără grabă, de la calculator, făcu zâmbind doi pași către ea și o luă, fără nici un alt cuvânt, cu mare blândețe, în brațe. Câteva secunde mai apoi, o strânse însă atât de tare la piept, încât Maiei i se păru că o să leșine.

Era încă amețită când se așeză din nou la calculatorul ei și observă imediat ultimul mesaj al lui Emi.

„Nu știu pentru cine a fost cadoul ăsta...” scria el.

„De ce spui asta?” întrebă Maia nedumerită.

„Cred că a fost pentru mine, mai mult decât pentru tine. Aș fi vrut să nu se mai termine niciodată...”

Și totuși... parcă nici atunci nu începuse relația lor. Maia se gândi încă o dată cu atenție. Nici după ce merseseră atunci la teatru și el o luase de mână și parcă nici măcar după

ce el stătuse cu capul în poala ei, pe o bancă, iar ea îl mângâiasse până când fusese convinsă că a adormit și îi dăruise apoi prima ei îmbrățișare de dragoste. Își amintea cum îi trecuse atunci prin minte... „băiatul ăsta chiar nu a știut până acum ce înseamnă o îmbrățișare adevărată...”

Da... relația lor începuse, de fapt, într-o noapte de mai în care Emi venise să o întânească în micul părculeț cu fântână arteziană din fața casei părinților. La 12 și jumătate ea se strecurase cu grijă afară din casă și traversase străduța care o despărțea de parc. El o aștepta deja pe partea cealaltă. Avea un tricou simpatic cu doi dalmățieni mititei care mâncau amândoi din același blid. Sub desen scria cu litere mari „That’s my lucky day!”... Nu-și mai amintea câte ore petrecuseră împreună în locul acela. La un moment dat plecaseră către un alt părculeț cu jocuri pentru copii și se dăduseră în leagăne, iar la întoarcere el o săltase pe umeri și o adusese înapoi cu capul în jos, ca pe o pradă de vânătoare, ceea ce o făcuse să râdă în hohote. Spre sfârșit, se retrăseseră în scara blocului și acolo vorbiseră multă vreme șoptit, obraz lângă obraz, în vreme ce el o ținea strâns în brațe. La un moment dat, Maia auzi ușa apartamentului părinților deschizându-se cu zgomot, apoi vocea îngrijorată a tatălui ei și pe scară se făcu deodată lumină. Speriată, îl conduse pe Emi la intrare și, după un ultim sărut, îl lăsă să plece.

Părinții Maiei au aflat chiar în acea noapte despre Emi, dar nu au putut accepta relația lor. De aceea, Maia s-a mutat înapoi în apartamentul ei, după mai puțin de un an de când plecase de acolo, separându-se de fostul ei prieten. Între timp, și acesta se mutase în casa mamei sale, așa că acum apartamentul era liber și, până la ultimele evenimente, cu toții se gândeau să îl închirieze pentru o vreme. Ea nu își propusese să locuiască cu Emi acolo, dar vroia neapărat să se separe de ai săi, pentru ca programul ei de viață să nu mai provoace discordie în familie.

În timpul sesiunii comune de examene, Emi rămăsese la ea aproape în fiecare noapte. Nici ea nu își dădea seama cum reușise să facă tuturor examenelor, și pe deasupra, cu note cât se poate de rezonabile, în condițiile în care cea mai mare parte a timpului și-o petrecea împreună cu el și nu dormea niciodată mai mult de patru ore pe noapte. Pe Emi nu-l prea trăgea ața la studiu, iar Maia nu reuși să afle care era, cu adevărat, situația sa la facultate. Ceea ce reuși însă să afle destul de repede, fu faptul că relația lui cu fata din orașul său natal, fosta lui prietenă, cum o considerase până atunci Maia, nu era nici pe departe încheiată. În fiecare week-end, Emi pleca acasă și, bineînțeles, își petrecea o bună parte din timp alături de fata aceea care tocmai terminase liceul. Dumnezeuule... când Maia se gândea că între ea și prietena lui Emi erau șaisprezece ani, i se puneă întotdeauna un nod în gât. Evident că încercă în multe feluri să îl determine să ia o decizie. Se arată mai întâi răbdătoare, apoi ușor frustrată, dar când el îi propuse să meargă acasă împreună cu el și să se lase prezentată fetei drept o colegă de servicii, de-a dreptul revoltată. Cum oare putea să îi propună un lucru atât de aberant? Chiar nu-și dădea seama că s-ar fi simțit oribil?!... Indiferent, că își dădea sau nu seama, lui Emi părea prea puțin să îi pese.

Maiei nu-i fu deloc ușor, dar începu să realizeze că în pofida faptului că tânărul își petrecea toată săptămâna cu ea, din perspectiva lui, întotdeauna inflexibilă, cealaltă era mai îndreptățită să păstreze relația cu el. Ea dăduse examen simultan la o facultate din orașul ei și la aceeași facultate la care era înscris Emi, iar el o anunțase despre asta pe Maia, sfătuind-o ușor ironic să se roage ca fata să nu intre la facultatea lui. Maia nu îl ascultă, dar începu, în schimb, să se roage din când în când de el să o părăsească... pentru că își dădea seama că ei, în schimb, îi era peste puteri să renunțe la el. Emi îi arată însă foarte clar că nu avea nici cea mai mică intenție de a întrerupe legătura lor; în plus, pentru a o convinge, făcu planuri de vacanță împreună cu ea și asta, într-adevăr, mai ușură un pic povara de pe inima Maiei.

Cu două zile înainte de plănuita plecare la munte, Emi o anunță însă că cealaltă prietenă descoperise intențiile sale de plecare și vroia neapărat să meargă cu el. Se îndreptau către casă când Maia află vestea aceasta și, dintr-o dată, se simți atât de lovită, încât simți nevoia să se așeze pe o bancă din apropiere. Emi i se așeză și el alături și atunci ea îi îmbrățișă genunchii și începu să plângă înfundat, fără să sinchisească deloc de cei care ar fi putut-o vedea și, eventual, recunoaște în postura aceasta. O jumătate de oră mai târziu, încă mai plângea în brațele lui Emi, în vreme ce el o mângâia neputincios pe față. Desigur, asta nu îi schimbă însă cu nimic hotărârea. Iubita cea tânără se duse împreună cu el și la munte și la mare în vacanța aceea. Maia îl primi de fiecare dată înapoi și, pentru că aceste întreruperi o făcuseră aproape să se urce pe pereți de dor, nu îl mai deranjă nici măcar cu declarațiile ei de iubire. El afirmase foarte clar la începutul relației lor că nu crede în cuvintele unor asemenea declarații și că, prin urmare, nici o femeie nu o să aibă vreodată satisfacția de a-l auzi rostindu-le.

Maia conștientiza că lăsase garda atât de jos, cum niciodată nu își imagina că o s-o facă într-o asemenea relație. În nebunia iubirii ei, nu mai știa decât că trebuia să rămână cu Emi... atâta timp cât el și-o mai dorea alături, îi era imposibil să se desprindă. Era clar că orice i-ar fi zis sau i-ar fi făcut băiatul acesta, ea nu putea decât să îndure și să îl iubească în continuare. Vedea însă foarte bine că, indiferent ce îi oferea ea, pentru el tot nu părea să îi fie de ajuns. În cea mai mare parte a timpului Emi părea blazat, plictisit, ros de o nemulțumire perpetuă. Uneori era de-a dreptul ostil și de mult timp nu se mai înțelegeau aproape deloc în discuțiile lor despre filozofie și spiritualitate, acelea care fuseseră, de fapt, primul liant al relației lor. Dacă Emi ajungea să fie de acord cu o singură idee a Maiei, la prima discuție pe aceeași temă, ideea în cauză era, din start, desființată.

Într-o noapte, după ce făcuseră dragoste, se ridică în capul oaselor și o privi îndelung.

„Maia, tu ai putea să deschizi o școală de mângâieri... e sigur că ai avea mare succes cu asta...”

„Și dacă aș face-o... nu te-ar deranja că nu ai mai fi tu unicul beneficiar?” îl provocă Maia, surâzând încântată de ceea ce i se păru a fi unul din acele rare și deosebite complimente ale lui Emi.

„Lucrurile se schimbă cu timpul... Nu... nu cred că m-ar deranja...”

„Hei, Emi...” se crispă ea dintr-o dată... „dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi de-a dreptul, ca să pot înțelege...”

„Arăți atât de fericită...” observă el, cu o nuanță stranie în voce. „Chiar am impresia că te-ai putea mulțumi cu viața asta, așa... la nesfârșit...”

Maia îi zâmbi ușor derutată.

„Exact cum spui... Și nu văd deloc ce e rău în viața asta...”

„Nu e nimic rău... doar că eu nu mă pot mulțumi doar cu atât...” răspunse el cu obidă.

„Ce îți lipsește, de fapt, Emi?... De ce ți-ai mai dori să ai parte?” întrebă Maia, oftând cu întristare.

„Nu știu... nu știu nici eu... Treaba e însă că pentru nimeni din cei pe care îi cunosc, tu nu ai putea fi persoana potrivită pentru mine...”

care-i cunoști tu...?” contraatacă rănită Maia.

„Poate că nu numai vârsta...” răspunse el evaziv... „dar oricum, îți spun sigur că nu tu ai fi persoana potrivită.”

*

În ciuda faptului că Maia nu reușea, se pare, să îl facă fericit pe Emi, la începutul toamnei, el se mută la ea acasă. Compania la care lucrau amândoi închisese porțile, ea se

transferase încă din vară la o firmă de achiziții, iar Emi era în căutarea unui nou loc de muncă. Înaintea sărbătorilor el plecă, încă o dată la părinții săi și de acolo, într-o expediție pe munte, la care, ca întotdeauna, Maia nu fu invitată.

Ea rămase acasă și așteptă cu nerăbdare un semn de viață din partea lui. Știa că putea nimeri prost cu un telefon și că el se mai supăraseră în astfel de situații, așa că nu îl mai deranja în nici o împrejurare, cu toate că ar fi dat orice ca să-i poată auzi vocea. Era clar că de Crăciun el avea să fie acasă cu familia lui care nu știa nimic de ea, dar spera ca până de revelion să se întoarcă în oraș, iar venirea anului nou să îi găsească împreună.

Emi o sună cu două zile înainte de Anul Nou ca s-o anunțe că se întoarce în oraș, dar și că va fi însoțit de prietena lui, care și-a dorit - cum era și firesc, își spuse Maia - să petreacă perioada aceasta împreună cu el. Îi declară că înțelege situația și îl rugă să nu își facă griji, pentru că ea nu are de gând să îi deranjeze cu nimic. Când închise însă, avu senzația că totul se prăbușește în jurul ei. Așadar, iubitul ei alesese... nu mai avea de gând să se împartă cu generozitate, cum făcuse până în urmă cu trei săptămâni, ci era hotărât să revină la prietena lui și să i se dedice, așa cum de altfel, chiar ea îl rugase în repetate rânduri.

Zilele acelea trecură cu mare greutate, ca niște valuri dese de întuneric. De revelion era cu părinții și cu alte câteva rude apropiate, când, imediat după miezul nopții, primi un apel nesperat de la Emi. Ținea să o informeze că fata nu pleacă pe întâi, cum stabiliseră inițial, ci pe doi ianuarie și că, după ce o conduce la tren, va veni să o vadă.

Maia îi răspunse monosilabic, apoi își luă repede rămas bun și închise. Pentru Dumnezeu, ce rost avea să mai treacă pe la ea?... Doar așa, ca să își ia cât mai repede lucrurile și să îi explice că n-a fost ea persoana potrivită?... Știa doar foarte bine.. știa și înțelegea totul... Mai puțin cum avea să trăiască în continuare fără el... fără măcar cea mai vagă speranță că l-ar mai putea revedea, că ar mai putea vorbi cu el vreodată...

*

În după amiaza zilei de doi ianuarie, Emi bătu la ușa apartamentului Maiei. Ea îi deschise și se lipi apoi imediat de unul din pereții vestibulului. Era atât de frumos, cu părul lung, blond, cu chipul lui angelic și trupul puternic, încorsetat în jacheta strâmtă de piele neagră... O privea lung și când, pe neașteptate, îi zâmbi, femeia se temu că o să-și piardă pur și simplu mințile de durere.

„Maia...” începu el senin...

„Nu e nevoie să-mi spui nimic, Emi...” completă ea dintr-o suflare. „Știu că ai ales-o pe ea. Crede-mă că te înțeleg... și eu aș fi făcut la fel dac-aș fi fost în locul tău...”

„Maia... cine ți-a spus chestia asta?” întrebă tânărul uimit.

„Mi-am dat și singură seama. N-a fost nevoie să mi-o spună nimeni...” oftă ea, complet istovită.

„Păi, mai degrabă, ar fi trebuit să-ți dai seama că am terminat-o cu ea...” răspunse el cu o sclipire jucăușă în privire. „I-am spus de tine încă dinainte de Crăciun și...”

„Ai terminat-o cu ea?... Vrei să spui că v-ați despărțit, Emi?!...” întrebă Maia, necrezându-și încă urechilor.

„Da. Oricum nu mai mergea treaba...” adăugă el detașat, fără să dea amănunte.

„Și ea... cum a reacționat când i-ai spus?” se interesă, cu o undă de neașteptată empatie, Maia.

„A plâns trei zile după mine, dar după aia s-a liniștit. Mi-a cerut să mai petrecem un ultim revelion împreună...”

„Nu pot să cred, nu pot să cred...” bâigui perplexă femeia. „De ce nu mi-ai spus nimic?... Of, iubitele... chiar nu ți-ai imaginat prin ce am trecut eu zilele astea?...”

El o luă în brațe și ea se lăsa moale, ca o păpușă de cârpă, căci nu se mai simțea în stare să facă nici măcar un pas. Și totuși era acolo, mintea i se trezise parcă din nou la viață și îi venea să țipe și să sară de bucurie... dar, dintr-o dată își aminti din nou de cealaltă... de tânăra fată care suferise și poate că încă mai suferea amarnic, în schimbul acestei fericiri neașteptate.

„Ce zici... avem ceva de băut în frigiderul ăsta?” îl întreabă ea deodată pe Emi, care încă o mai ținea în brațe.

„Avem niște vin de țară, cam prost... dar nu știu... ce te-a apucat? Doar tu nu bei niciodată...” observă surprins tânărul.

„Acuma e important să beau, crede-mă...” spuse Maia hotărâtă, privindu-l în ochi. „Dă-mi orice poșircă... nu contează. Chiar îmi e greu să trec lucidă prin chestia asta...”

Pe seară, Emi intră în baie și o recupera pe Maia, care intrase acolo în urmă cu mai bine de douăzeci de minute. Nu fu deloc surprins, descoperind-o adormită în șezut, pe jos, cu capul sprijinit de capacul wc-ului. Când își dădu că e luată în brațe, Maia începu să râdă fericită. După ce Emi o puse în pat, deveni un pic mai serioasă și încercă să îi spună ceva, dar fu foarte uimită observând că rostea cuvintele cu atâta greutate.

„Sper că... că... ai de gând să pr...ofîți de mine...” Izbucni din nou în râs, ca un copil gâdilat pe neașteptate.

„Nu e momentul, acuma. Ești obosită... mai bine dormi...” o sfătui el părintește, în timp ce se străduia, la rândul lui, să rămână serios.

„O dată... Emi... măca o dată...”

Tânărul îi zâmbi cu duioșie, apoi o înveli grijuliu cu plapuma sub bărbie și o sărută pe obraz.

„Dă-o... jos... de pe mi...” mai bâigui aproape imperceptibil Maia, cu o vagă urmă de nemulțumire în expresia buzelor, în timp ce ochii i se închideau încet, în ciuda hotărârii sale eroice de a rămâne trează.

Zece secunde mai târziu, adormi.

*

Maia n-ar fi putut afirma cu ușurință că a fost fericită în lunile care au urmat, cu toate că acum îl avea pe Emi numai pentru ea. El avea programul lui, de care nu o informa aproape niciodată și, cel mai adesea, se întâlneau numai seara târziu. Aproape fiecare week-end și-l petrecea în excursii montane sau în orașul său natal, bineînțeles, fără să o ia cu el și pe Maia. Părinții lui încă nu știau de ea și, după toate semnele, nici nu avea de gând prea curând să le spună.

În aceste zile de absență ale lui Emi, Maia, pur și simplu, zăcea tot timpul ei liber, fără nici un chef de viață. Încercase să se întâlnească cu câteva prietene, dar realizase repede că asta nu îi aducea nici o ușurare. În plus, se simțea și ea jenată să le vadă pe cele câteva fete la care ținea foarte mult, în postura de martore neputincioase ale suferinței sale. Într-un fel, era și ea nu mai puțin uimită decât acestea de intensitatea cu care resimțea absența fizică a tânărului acesta. După aproape un an de zile de când se cunoscuseră, pasiunea ei părea că nu făcuse decât să crească neîncetat. Și totuși, realiza foarte bine că relația lor nu cunoscuse nici un fel de evoluție... ba, chiar din contră... Nu mai comunicau aproape deloc, căci Emi se arăta în cea mai mare parte a timpului plictisit sau blazat, nu mai făceau nici un fel de ieșiri împreună, iar singura lor apropiere rămăsese regulata partidă nocturnă de sex. Deși aprecia

întotdeauna intimitatea alături de iubitul ei, Maia avea momente în care se simțea pur și simplu folosită de el... Era ca și când nimic din ce i se părea ei că ar fi fost important sau special la ea nu ar fi contat câtuși de puțin pentru Emi; tot ce putea observa că îi era necesar lui în relația cu ea, ar fi putut să aibă, cam în aceeași măsură, de la orice femeie.

În mod paradoxal, femeia știa că ambii săi părinții și chiar o parte dintre prieteni, considerau, după modelul comun, că ea profita de tinerețea și virilitatea frumosului ei prieten; nici unul dintre aceștia nu ar fi putut înțelege ușor că iubirea ei îi cerea lucruri mult mai simple și mai copilărești, decât acela pe care îl avea, fără să-i ducă, de fapt, lipsa. Să-l vadă, să îl audă, să îl poată îmbrățișa și mângâia, să râdă, să se bucure și să plângă alături de el... acestea erau cele după care Maia tânjea neîncetat... Și tocmai pentru că, avusese destul de mult parte de toate, iar sufletul ei se afla complet sub vraja lor, fiecare minut de despărțire purta pentru ea amprenta unui dor iremediabil.

Dorul și preocuparea sa aproape exclusivă pentru Emi, o făcură pe Maia să se detașeze în mare măsură de familia și de prietenii ei. Primăvara care urmă îi rezervă însă o surpriză cu totul nedorită... care prin efectele sale, reuși să-i schimbe viața din temelii.

*

La începutul lunii aprilie, tatăl Maiei suferi un atac cerebral de o mare severitate și se stinse pe neașteptate, în vreme ce era transportat la spital.

Pentru trei zile, Maia se mută în locuința părinților; de acolo, ajută la pregătirile de înmormântare și, vreme de două nopți, își veghe tatăl. Mama sa se afla încă în stare de șoc, așa că o medicul familiei o drogase degrabă cu antidepresive, care o făcuseră să se prăbușească într-o stare semivegetativă. În locul ei, Maia vorbise cu toți prietenii familiei și cu multe rude mai apropiate sau mai îndepărtate, care încercaseră, fiecare după puteri, să o încurajeze și să o susțină; oameni cu care nu vorbise decât câteva cuvinte în toată viața ei, îi povestiseră lucruri deosebite din istoria tatălui său și o asiguraseră că ea, care îi semănase atât de bine, fusese întotdeauna mândria lui cea mai mare.

Pe Emi îl anunțase încă din prima seară, dar în afară de un impersonal „îmi pare rău” și de un vag interes legat de întoarcerea ei acasă, nu reușise să obțină nimic de la el. Zilele acelea în care Maia avu sentimentul că este prizoniera unui iad înghețat trecură, fără ca iubitul ei să mai dea vreun semn de viață, fără să se intereseze cu nimic de starea sa. Chiar și în timpul înmormântării, Maia tot mai spera că o să-l vadă apărând pe aleea principală a cimitirului sau că o să se trezească, pur și simplu, cu el alături și o să-i simtă îmbrățișarea. Ar fi dat toate vorbele de consolare pe care le primise până atunci, pentru o singură îmbrățișare a omului pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume. Simțea că nimeni altcineva nu ar fi putut să-i împiedice prăbușirea...

În după-amaiza aceea îngrozitoare, ieșind împreună cu mama ei pe poarta neagră a cimitirului, Maia respira cu greutate, stăpânită de un singur gând pe care mintea ei confuză îl repeta obsesiv: nu doar în viața mamei... ci și în a sa, de-acum nimic nu avea să mai fie ca înainte.

În drum spre casă, Maia se opri la una din prietenele ei căreia trebuia să îi lase niște tăvi pe care le folosiseră la pomană. Fata avea un copil mic pe care tocmai îl culca atunci când ajunse Maia, așa că se scuză pentru cinci minute și o lăsă pe prietena ei să aștepte în sufragerie. Maia nu avea nici un chef să se așeze, așa că rămase lângă ușă, de unde privi distrată în jurul său. Pe televizor se aflau două cărți care îi atraseră interesul. Una dintre ele

era o carte necunoscută de beletristică, ia cealaltă, o altă carte de care nu auzise niciodată, dar care o atrase instantaneu, pentru că era genul de scriere spirituală, din care citise multe, cu mare plăcere, în ultimii zece ani. Era scrisă de un indian, C.J. Chatterji, și se numea „Filozofia ezoterică a Indiei”.

Desigur, acum nu se simțea nici măcar în stare să se uite la televizor, darămite să citească, dar o luă cu un gest automat și o deschise la întâmplare, fără să se gândească la nimic. Ochii îi căzură pe un paragraf aflat în josul paginii și, de cum citi prima propoziție, pulsul începu să i se accelereze. Cu ochii scăldați în lacrimi, citi încă o dată și apoi încă o dată. În cartea respectivă, în care se aștepta să găsească o teorie de tip teozofic, care nu i-ar fi fost deloc nefamiliară, scriitorul pusese în locul acela următoarele cuvinte:

<< O altă greșală, la care vă gândiți mai puțin, constă în a regreta exagerat pe cei morți; ei pot fi reținuți mult timp în astral prin lamentațiile nepotrivite și cu adevărat egoiste ale acelor pe care ei i-au lăsat pe pământ. Nu în aceasta constau adevăratele probe de iubire, căci regretele celor vii ating realmente pe cei plecați, deșteptând în ei amintirile pământești și îndreptând atenția sufletului lor spre lucrurile materiale. Adevarații prieteni nu ar trebui să procedeze așa, mai ales într-o religie care recunoaște un mare învățător ca Christos. Dacă morții voștri merg să guste odihna în Christos, pentru ce să-i aduceți în această locuință a durerilor? Sau la voi nu mai este credință deloc? Pentru ce acest aer trist și aceste veșminte de dolii? Adevăratul credincios se bucură văzând pe prietenul său, pe fratele său, eliberat de piedicile vieții pământești.>>

*

Pentru că își începuse de mult timp căutarea spirituală, Maia ajunsese să creadă fără ezitare că existența omului nu se termină o dată cu moartea trupului său. De aceea, pe ea nu a surprins-o prăbușirea fotografiei cu bandă de dolii a tatălui său, faptul ciudat că la atingerea solului, rama se desprinsese în partea inferioară, iar banda neagră alunecase complet de pe fotografie. Nici repetatele bufnituri înfundate pe care mama ei le auzea cel mai adesea în timpul nopții, nu îi dădură câtuși de puțin motive de uimire sau teamă. Cu toate acestea și în pofida tuturor convingerilor sale, neașteptata despărțire de tatăl său o cufundă însă într-o stare de amorțală și apatie emoțională care o sperie și pe ea.

Vreme de două luni și jumătate trăi în fiecare zi cu impresia dezgustătoare că ea însăși e pe jumătate moartă și că nu mai are nici energia și nici măcar dorința de a se întoarce la vechea Maia. Singurele semne de emoție din viața ei rămăseseră reprizele nocturne de plâns înfundat care o lăsau epuizată și la fel de rece. Emi se simțea neputincios și depășit cu totul de ceea ce se întâmpla cu iubita sa. La început încercase să o consoleze cu mângâierile și îmbrățișările lui, însă Maia părea să fi devenit incapabilă să le mai aprecieze. Se cufundase într-o singurătate atât de înfiorătoare, încât chiar și când o simțea lipită de trupul lui, Emi avea senzația că se află la o mie de mile distanță. La un moment dat i se păru chiar că nu stătea lângă un om, ci lângă un gol imens, care îl înfricoșa teribil, pentru că amenința să-l absoarbă.

Într-o seară frumoasă de iulie, ieșiră amândoi în parc și se întâlniră la o terasă cu câțiva prieteni de-ai lui. Discutară o vreme despre job-uri și planuri de călătorie, bineînțeles, fără participarea Maiei, iar după câteva beri, unul dintre amici, care era mai puțin diplomat din fire, îl întrebă curios pe Emi:

„Și vouă... cum vă mai merge în ultima vreme?”

Dintr-o dată, Emi se încruntă și răspunde pe un ton tăios, care îi era atât de familiar Maiei din discuțiile lor așa-zis filozofice.

„Nouă... crezi că există vreun „noi” aicea?... Relația asta e ruinată, nu mai are nici viață, nici viitor... totul e terminat! Mai bine să vorbim despre altceva...”

Maia puse capul pe brațe și începu să plângă încetișor, fără zgomot, în vreme ce băieții se priveau jenați. Asta îl întărește și mai tare pe Emi.

„De ce plângi acolo?... Îți place să faci pe victima?... Nu-ți dai seama că ești penibilă? Hai, spune că nu e așa... dacă tot ai ceva împotriva!”

Maia își ascundea fața în continuare. Își simțea inima prinsă ca de o menghine și avea senzația ciudată că s-ar putea să leșine. Și totuși, această durere puternică și neașteptată avu darul de a o trezi din nou la realitate. Prin urmare... mai avea încă sentimente... îl mai iubea încă pe omul acesta! Iar el, în schimb, vroia să se descotorosească de ea, fără scrupule... După tot ce îndurase, nu numai că nu îl vedea capabil de iubire, dar nici măcar de cea mai elementară milă... Poate că și dacă ar fi fost câinele lui, i-ar fi arătat mai multă compasiune... Maia își aminti fulgerător cum la începuturile relației lor, în perioada aceea în care erau doar prieteni, ea îl întreba adesea, când se tot ținea după ea „Hei, băiețel... care-i problema? Vrei un pic de compasiune?...” Emi confirma încântat, iar ea își făcea de fiecare dată timp să stea de vorbă cu el. Susținea mereu că asta îi face bine...

Dintr-o dată, Maia se liniști complet. Se simțea încă amețită, dar pe deplin capabilă să se ridice de la masă. Își șterse lacrimile, căută cheile de la mașină în poșetă și, imediat după ce le găsi, plecă fără să mai salute pe nimeni. Emi nu încercă s-o oprească.

Două zile mai târziu o sună și o întrebă politicos, dacă poate să vină acasă. Ea îi declară fără ezitare că nu... și în vreme ce o făcea, se întrebă uluită cum de-a avut puterea să îi răspundă astfel. El nu se lăsa intimidat și îi explică hotărât că are nevoie de ea și că nu are de gând s-o lase, oricât de mult și-ar dori asta. Maia îl sfătui cu răceală să își găsească o prietenă mai potrivită, dacă nu una de vârsta lui, măcar una cu mulți bani, după cum îi declarase chiar el odată că și-ar fi dorit. Tânărul îi spuse atunci că nu-l interesează absolut deloc să-și caute pe altcineva și că dacă ea are asemenea gânduri în ce o privește, trebuie să țină cont că atâta timp cât mai e încă viu, n-o să lase pe nici nimeni să se apropie de ea. În cele din urmă, Maia cedă și îl primi înapoi.

Emi nu se mută însă înapoi cu ea. Locuia acum împreună cu un prieten, plăteau împreună chiria unui apartament și vizitele lui la Maia nu erau decât foarte rare derogări de la programul lui obișnuit. Comunicarea dintre ei era în continuare la pământ, iar Maia avea, mai puternic ca niciodată, sentimentul că este folosită și că relația dintre ei este, într-adevăr, compromisă. După trei săptămâni în care se întâlneau de numai patru ori, Emi plecă împreună cu câțiva prieteni la mare, ca de obicei, fără să se deranjeze să-i dea partenerii sale vreun motiv pentru care prezența ei era, încă o dată, indezirabilă.

În timpul acestei noi despărțiri impuse, veni și ziua Maiei. O zi tristă, pentru că era singură și pentru că primi tot felul de telefoane și mesaje de la rude și prieteni, însă nimic din partea lui Emi... Pe parcursul week-end-ului care urmă, un sentiment paroxistic de insecuritate și abandon, nemaîncercat până atunci, o copleși... și pentru că, pentru nimic în lume nu mai vroia să ajungă în starea aceea înfrigorată de depresie care urmase morții tatălui său, luă hotărârea să se întâlnească cu un alt bărbat. Căută toată seara de duminică pe Internet și, până la urmă, alese un tip de vârsta ei care avea două doctorate în psihologie și era asistent la o universitate din America. Din prezentare părea un tip cumsecade și, oricum, era clar că măcar ar fi avut multe de discutat împreună... Îi scrisese ceva la modul amical, iar el îi răspunde imediat, foarte interesat. Vreme de cinci zile comunicaseră zilnic pe Messenger, apoi

psihologul decise că, de vreme ce se afla încă în vacanță la părinții săi în București, ar fi fost mare păcat să nu se întâlnească.

*

Câteva zile după ce Emi se întoarse de la mare, Maia îl sună și stabili o întâlnire cu el în parc. El acceptă uimit că nu îl cheamă direct acasă, dar fu și mai uimit când femeia îl anunță că are o nouă relație, foarte serioasă, cu un bărbat de vârsta ei care i se pare omul cel mai potrivit pentru ea, pe care îl întâlnise vreodată. El nu se arătă deloc afectat, ba chiar ținu să-i explice că și el s-a întâlnit cu fosta lui prietenă... „ca în vremurile bune”... și că, prin urmare totul este cât se poate de în regulă din partea lui. Se despărțiră cu răceală, iar Maia rămase cu o strângere de inimă, la gândul că probabil asta era ultima dată când avea să-l mai vadă.

Din păcate însă, nici relația cu doctorul în psihologie nu se arătă nici pe departe ceea ce promitea ea să fie în primele zile. Numai trei săptămâni mai târziu, bărbatul, care tocmai divorțase de fosta soție, îi făcu niște mărturisiri care, pur și simplu, o șocară. Nu doar că nu era îndrăgostit de ea, așa cum păruse încă de la prima lor întâlnire, dar își afirma hotărât decizia de a nu se mai îndrăgosti niciodată, de a nu se mai lăsa cu nici un preț înșelat de fantasma efemeră a iubirii care, zicea el, „lasă în urma ei, atâta durere nemeritată...” Maia îl privi deodată pe bărbatul acela acesta care-i plăcuse atât de mult, ca pe un om foarte bolnav... Desigur, putea să aibă compasiune pentru el... dar să-l iubească în felul acela... să-l iubească în continuare, deși el ajunsese să deteste iubirea... în speranța că totuși, într-o zi, poate... asta ar fi fost deja prea mult pentru puterile ei. Îi scrise o ultimă scrisoare în care încercă să îi explice cât mai diplomatic de ce nu poate accepta nici un fel de relație între ei, dacă ea nu se bazează pe iubire; i se părea de-a dreptul idiot că trebuia să explice un lucru atât de elementar unui om matur, care se dădea drept mare cunoscător în problemele sufletului uman, dar o făcu și pe asta...

A doua zi, Maia invită un cuplu de prieteni să vadă un film la ea și, la scurt timp după ce vorbi cu ei la telefon, o sună Emi. Aflând de planurile pentru seara următoare, tânărul o rugă să-l lase și pe el să vină cu cei doi, justificând că era de mult interesat de filmul acela. Era timid și ezitant, așa cum Maia nu-l mai auzise niciodată și bineînțeles... fu peste puterile ei să-l refuze.

Atât Maia, cât și ceilalți doi prieteni ai săi, realizează destul de repede că Emi nu avea, de fapt, nici un interes pentru filmul în cauză. Când nu privea la ea, privea pur și simplu în gol... și nu fu în stare să scoată nici măcar două propoziții încheiate, cât timp dură întâlnirea. În final, pentru că era deja aproape miezul nopții, Mara se oferă să-i ducă pe toți acasă cu mașina sa. Tinerii ei prieteni acceptară cu bucurie și fu de la sine înțeles că Maia îi oferă același serviciu lui Emi. Prin urmare, îi lăsă mai întâi pe cei doi tineri la casa lor și apoi, pe drumul de întoarcere, trase mașina în dreptul blocului lui Emi. El îi stătea alături, pe fotoliul din față, iar Maia observă cu surprindere că, după ce opri mașina, el rămase nemișcat, cu privirea înainte.

„Emi... am ajuns...” spuse ea, fără grabă. „Sper că te simți bine...”
El coborâ capul în piept și, după câteva clipe, îi luă, pe neașteptate, mâna.

„Te iubesc, Maia...” spuse el dintr-o răsuflare. Vocea lui profundă părea dintr-o dată nemaipomenit de copilăroasă și vulnerabilă. Femeia se cutremură de emoție.

„Da, te iubesc... și... sunt un prost că nu ți-am spus-o până acum niciodată...”
Lacrimile îi umplură ochii și începură să i se prelingă încet pe obraji.

„Nu-ți cer nimic... crede-mă... Nu am dreptul să-ți cer... Tu ești însă cel mai bun om pe care l-am întâlnit... Dacă o să mă mai vrei vreodată... să știi că o să rămân cu tine până la sfârșit... Dacă tu o să mori înaintea mea, fii sigură că o să mor și eu... pentru că nu o să pot rezista fără tine...”

Emi se opri copleșit și Maia îl urmări ca paralizată, în vreme ce plângea icnit, de parcă ceva adânc s-ar fi rupt în sufletul lui pentru totdeauna. Mâna pe care i-o ținea acum cu ambele lui mâini la piept se umezi, iar femeia și-o trase ușor dintre palmele sale și îi atinse cu gingășie obrazul.

El începu să plângă și mai tare; pentru o clipă ea se sperie și asta fu suficient ca să cedeze impulsului de a-l lua în brațe. Părea cu totul lipsit de vlagă și se sprijini de umerii ei fragili, ca un om bolnav. Ce femeie ar putea rezista unui înger care suferă din dragoste... gândi Maia cuprinsă de o milă plină de duioșie.

„Oh, Doamne, bietul, dragul meu Emi...” murmură ea, mângâindu-l delicat pe cap, dar numai o clipă mai târziu simți un fior ciudat și străin... Era o senzație puternică de euforie și vanitate împlinită, ale cărei efecte se strădui imediat le înăbușe. Și totuși, conștientiza cu claritate că, după un an și jumătate de când îl cunoscuse pe omul acesta de neînțeles, un an și jumătate în care ea însăși plânsese și suferise mai mult decât în tot restul vieții sale... în sfârșit... reușise să îl trezească.

*

Maia descoperi în zilele următoare ce înseamnă să fii cu adevărat fericită alături de un bărbat. Nu era numai bucuria și încântarea, pe care și înainte se pricepuse să le obțină din întâlnirile lor, cât mai ales, o pace luminoasă a sufletului care nu o mai părăsea deloc în decursul întregii zile. Pentru prima dată de când se știa, se simțea iubită din tot sufletul de cel pe care îl iubea.

În scurt timp însă, coabitarea lor intra pe linia atât de cunoscută a austerității în comunicare și a programelor separate de petrecere a timpului liber. Pentru Maia era însă mult mai ușor să suporte acum aceste clare diferențe între ei, pentru că înțelesese de mult că nu trebuie să se amărească pentru ce nu stătea în puterile ei să schimbe. Acum îi era cât se poate de suficient să știe că Emi o iubea și nu avea de gând să o părăsească pentru nimeni.

Și totuși, la începutul lunii decembrie, după o nouă expediție montană, Emi nu îi mai dădu nici un semn de viață vreme de trei zile.

Pentru că înaintea acestei expediții, se obișnuiseră deja să se sune zilnic unul pe celălalt, Maia nu se putu gândi decât că el a cunoscut vreo fată tânără, de dragul căreia s-a hotărât s-o părăsească. De data aceasta nu se mai simți însă doborâtă de tristețe și disperare, ci, pur și simplu, revoltată până în măduva oaselor. Cu mai puțin de trei luni în urmă o asigurase plângând, de iubirea și fidelitatea lui. Cum era posibil?!... Cum putea acum să șteargă totul cu buretele?... Îl sună furioasă și îi spuse că e de acord cu decizia lui, cu o singură condiție: să-i spună și ei de ce s-a hotărât s-o lase... Emi îi răspunse încă o dată, pe tonul lui cel mai impersonal cu putință:

„Oricum, nu mergea, Maia. Mi-am dat seama că n-are cum să meargă...”

Timp de multe săptămâni, Maia evită să îl mai caute pe Emi. La începutul primăverii află însă de la niște prietenă comuni că el avea o altă iubită și această confirmare, deloc surprinzătoare, îi făcu totuși atât de rău, încât hotărâ să dea, cu orice preț, cărțile pe față. Îi scrisese un e-mail în care încercă să își explice suspiciunile și atitudinea de evitare. Emi îi răspunse vesel și sigur pe el, ca și când era imposibil să nu primească, mai devreme sau mai târziu, o dovadă de afecțiune din partea ei. Nu căzu însă de acord cu motivul presupus de ea pentru despărțirea lor. El susținea că vreme de aproape trei luni după ce ei discutaseră pentru ultima oară, fusese complet singur.

Oricum ar fi fost, Maia nu mai avea câtuși de puțin de gând să intervină în vreuna din relațiile lui. În următorii doi ani se văzură numai de câteva ori, fie întâmplător, pe drumul spre slujbă, fie într-un grup mai mare de prieteni. La una dintre aceste ultime întâlniri, apăruse și prietena lui Emi, o fată drăguță și cumsecade, care vorbea puțin și părea destul de stânjenită de prezența Maiei. Când se ridicaseră cu toții de la masă, Emi o luase de mână și plecaseră împreună. Deși era unul din cele mai previzibile gesturi în situația dată, observându-i, Maia simți o lovitură puternică, aproape fizică în inimă. Genunchii i se muiară brusc și făcu un mare efort să își continue drumul către mașină.

Nu mult după aceea, se întâlniră încă o dată. Aceiași trei prieteni comuni o sunaseră într-o seară caldă de iunie, invitând-o să participe la o plimbare prin parc. Îi descoperi aproape de intrarea în parc, într-un loc de joacă pentru copii, discutând preocupați despre circulația din timpul zilei. Când Maia tocmai se pregătea să spună și ea ceva, se simți atinsă ușor pe umăr. Emi era lângă ea, venise târziu, direct de la slujbă și le mărturisi prietenilor că nu se simte în stare să rămână prea multă vreme în parc. Ei îi zâmbiră înțelegători și își continuară netulburați discuția. Maia îl privi scurt pe Emi care stătea la o palmă în spatele ei, cu brațele întinse lateral și mâinile încheștate în niște inele suspendate. Era conștientă de mirosul lui atât de cunoscut și, mai ales, de respirația lui caldă în ceafă. Aruncă o otheadă spre cei trei prieteni; era clar că nici unul din ei nu le dădea vreo atenție. În clipa următoare, se răsuci brusc și îl îmbrățișă cu pasiune. El lăsă imediat inelele și o cuprinse, la rândul lui, cu mare blândețe, în brațe. Pentru câteva secunde, atingerea aceasta minunat de familiară o ameți complet pe Maia, dar odată cu primul gând, se desprinse brusc și făcu chiar un pas lateral, pentru a se distanța de Emi.

Nu își dădură seama dacă vreunul din ceilalți observase îmbrățișarea lor, dar după ce băură cu toții câte o bere la o terasă de pe marginea lacului, prietenii se grăbiră să plece. Observând mișcarea generală, Maia dădu să se retragă și ea.

„Nu vrei să mai stai un sfert de oră cu mine, Maia?” se auzi deodată vocea rugătoare a lui Emi. „Doar cât să îmi mai iau o bere și după aia ne ducem și noi...”

Încă o dată, Maia se simți, prizoniera resemnată a vrăjii aceleia vechi. Deși nici măcar n-o rugase, nu găsea nicăieri puterea să îl refuze. Se așeză la loc pe scaun.

După ce își termină și ultima bere, Emi se ridică și porniră împreună spre ieșirea din parc. Se opriră însă, din nou, la locul acela de joacă pentru copii. El se așeză pe una dintre bănci și îi făcu semn să vină alături.

„Nu mi-ai spus totuși ce se mai întâmplă în viața ta, Maia... Ai întâlnit pe cineva?”

„Ca de obicei, am întâlnit multă lume...” glumi ea amar. „Cred că în viața ta, mai degrabă, se întâmplă lucruri...”

„Crezi?... În ultima vreme am senzația că nu se mai întâmplă nimic... Cel puțin, nimic adevărat...” răspunse el melancolic.

„Și totuși... prietena ta... am văzut că vă înțelegeți foarte bine...” îndrăzni Maia.

„Asta da... poate prea bine...” preciză el misterios.

Cedând unui impuls de nestăvilit, Maia începu să-și verse amarul.

„Tocmai din cauza asta, aş vrea să nu ne mai întâlnim când ești cu ea. Dacă mai vrei să vorbești vreodată cu mine... ca prieteni, bineînțeles...”

„Ce te-a apucat, Maia?” sări Emi surprins. „Nu înțeleg care e problema ta...”

„Da... din câte îmi amintesc, niciodată nu te-ai priceput să înțelegi care e problema mea...” i-o aruncă ea tăios. „Nu te-ai gândit nici o clipă că dacă te văd de mână cu ea, chestia asta chiar ar putea să-mi facă rău...”

Tânărul bătu imediat în retragere.

„Maia... îmi pare sincer rău că după doi ani... așa ceva poate încă să te mai afecteze... Eu n-am avut nici o îndoială că e-n regulă pentru tine...”

„Știi ce mi-aș dori acum?...” izbucni încă o dată Maia, în vreme ce el o privea cu uimire. „Mi-aș dori să schimb tot acest trecut în care am fost iubiți... A fost prea mult pentru mine, tu ai fost prea tânăr... mi-e clar că ar fi fost mult mai bine dacă rămânem la prietenia noastră de la început...”

Emi se arătă, în continuare, insuportabil de calm.

„Îmi pare rău că simți așa, Maia.... Eu nu regret nimic – din contră, mă bucur că între noi a fost toată chestia asta... Mie mi se pare că am avut parte de ceva minunat... Dar acum... nu știu... aş vrea să mă lămuresc totuși ce se întâmplă cu tine... Poate reușesc să...”

„Ce mai vrei de la mine, Emi?...” îl întrerupse cu o undă amară în voce femeia. Întreg trupul îi era încordat, de parcă s-ar fi aflat într-o primejdie de moarte, dar înăuntrul ei era o presiune imensă care o împiedică să dea înapoi. Trase adânc aer în piept. „Vrei să știi dacă încă te mai iubesc?!... Asta te interesează, nu-i așa?” Nu așteptă deloc răspunsul. „Da... te mai iubesc... Și o să te iubesc întotdeauna!”

Emi rămase încrămenit pentru câteva clipe, apoi șopti parcă epuizat.

„Și eu la fel...”, după care își lăsă ușor capul pe umărul ei. La început, Maia nu realiză deloc ce anume îi dădea forța să nu îl ia, încă o dată, în brațe. Era un sentiment de neliniște care se limpezi însă destul de repede. Își dădea foarte bine seama că tânărul așteaptă.

„Ai totuși pe cineva, Emi...” murmură ea, evitând să-l privească, dar realizând imediat că nu mai era în stare să perceapă nimic clar în jurul său.

„Ce folos însă dacă nu e Maia?...” șopti el trist. „Se pare că eu nu pot decât să o aștept pe Maia... și asta fără să știu dacă o să mai am parte de ea vreodată...”

„E târziu... eu zic să plecăm de aici...”, spuse femeia pe neașteptate. Se ridicară împreună și porniră alături pe poteca îngustă, atingându-se mereu, dar fără să se țină de mână.

„Nu vrei să vii la mine să vedem un film?...” propuse, după câțiva pași, tânărul. Maia se simți încă o dată învăluită de magia aceea cunoscută, care o făcea să se supună, fără ezitare. Înainte să se predea însă, în mintea ei apărură o idee neașteptată și se auzi întrebând pe un ton detașat.

„Ce film ziceai că ai?”

„Am două: o comedie polițistă și „The thin red line”... răspunse prompt Emi.

Încă o dată, Maia se auzi vorbind atât de calm, de parcă s-ar fi referit la ultimele ei achiziții vestimentare. Nu avea nici o rețineră, pentru că spunea adevărul.

„Din păcate, primul chiar nu mă interesează... iar pe al doilea l-am văzut de curând...”

Emi oftă adânc.

„Ok... înțeleg... înțeleg...”

Ajunseseră deja lângă mașina Maiei, iar ea se întoarse spre Emi și îl sărută cu blândețe pe amândoi obraji. Nu se îmbrățișară.

Maia închise calculatorul și se întinse în pat, acoperindu-se grijulie cu pătura subțire. În sufletul ei, o pace neașteptată și luminoasă, înlocuise total vechiul ei sentiment de neliniște și însingurare care pusese stăpânire din nou pe ea, la întoarcerea acasă. Ce rost avea să încerce să cuprindă relația ei cu Emi ori să se forțeze să ia o hotărâre așa-zis rațională?... Zâmbi, dintr-o dată, cu un aer poznaș. Nimic nu fusese vreodată rațional în relația asta... de nici o parte! Ea nu făcuse decât să-și asculte cu fidelitate inima și, în cazul ăsta... era chiar absurd să regrete că între ei fusese de o mie de ori mai mult decât o relație de prietenie... În același timp, tot din inima ei venise și decizia aceasta de a nu se mai întoarce... căci în ea crescuse o recunoaștere profundă și inalterabilă a faptului că între ei, o adevărată comuniune a sufletelor, era încă imposibilă.

Un singur lucru i se mai părea însă acum important să descopere... De ce i se dăduse totuși această încercare de iubire în care își pierduse aproape cu totul judecata și simțul ridicolului și... Deodată, Maia se opri fulgerată... da... și prejudecățile ei... Acele convingeri rigide despre inoportunitatea unei relații între un bărbat tânăr și o femeie mai în vârstă care, în cele două situații de felul acesta de care aflase de la prieteni, îi dăduseră o atitudine detașată și superioară față de femeile implicate... De fiecare dată, se gândise în sine ei că ele or să plătească scump, dar și meritat, prostia de a fi făcut o asemenea alegere. În ce o privea pe ea, Maia era convinsă că niciodată nu s-ar fi putut arăta atât de stupidă încât...

Ei, da... iată ce ajunsese ea să își demonstreze singură după ceva vreme... Prostia nu putea fi în iubire, ci numai în judecata cea rece care se străduiește zadarnic să o cuprindă, să o condiționeze... De fapt, exact asta încercase să îi explice și lui Emi, în mai multe rânduri... Îi scrisese chiar și un mic poem, în speranța că măcar așa o să reușească să-i ajungă la inimă...

„Of, Emi, Emi...” vorbea Maia în gând, pe jumătate adormită, „Am văzut foarte bine ce ai putea fi tu, dacă îngerul ar câștiga bătălia cu demonul... Și o să fii în cele din urmă așa!... În viața asta... în următoarea... o să fii sigur, odată și odată!.... Atunci o să îți amintești de iubirea noastră... și o să ne întâlnim încă o dată...”

ZBORUL, CA ȘI VISUL

Îl ridică în picioare înaintea clasei, numai ca să-l umilească pentru tupeul cu care îndrăznise să își exprime o părere personală despre esența umană - așa cum nu reieșea câtuși de puțin din lecția lor de filozofie. Băiatul se îndreptă de șale, își dresă puțin glasul și îl rugă pe profesor să-l lase să se explice. Acesta admise intervenția cu un rânjet sarcastic, iar elevul strânse din dinți pentru că încă o dată fusese pătruns de senzația aceea îngrozitoare că nici nu mai știe, de fapt, ce vrea să spună. Dar teama dispăru într-o secundă și băiatul ridică hotărât vocea:

”Sunt conștient că nu mă pot compara cu vreunul din marii filozofi ai omenirii... Eu nu am nici măcar obișnuința de a fi foarte clar în gândire și exprimare. Nu am decât simțirea, mica mea experiență de viață și capacitatea mea limitată de judecată. Dar trăiesc și eu pe această lume, sunt și eu om... și cred că asta ar trebui să fie suficient să mă îndreptățesc la o părere proprie despre viață. Nu încerc să impun această părere nimănui... dar nici nu vād de ce nu mi-aș putea-o exprima liber...” Se întrerupse pentru câteva clipe și apoi se grăbi să continue. „E drept că poate ar trebui să nu mai fiu atât de stupid, încât să vorbesc în fața unor oameni care sunt îngroziți de ideea că un tânăr de vârsta mea e capabil să gândească și singur...”

Profesorul îl privi încruntat, în vreme ce colegii începuseră deja să chicotească, entuziasmați de ofensiva lui neașteptată.

„Sebastian...” rosti deodată bărbatul, făcând un mare efort de a zâmbi cu aparentă bunăvoință, „...judecând după hotărârea ta, nu trebuie decât să studiezi cu perseverență operele marilor filozofi și, după aceea, în cunoștință de cauză, o să fii într-adevăr îndeptățit și tu să-ți susții propria teorie. Cred că după vreo patru decenii și, bineînțeles, după ce o să convingi autoritățile din domeniu cu studiile tale serioase, ideile tale or să aibă mari șanse să fie apreciate...”

Băiatul îl privi uluit. Era în penultima clasă de liceu, avea aproape optsprezece ani și omul ăsta spunea că de-abia peste vreo patruzeci de ani... Ehei... păi doar un nene de șaizeci de ani... doar unu' d-ăsta să capete dreptul de a vorbi liber despre perspectiva lui asupra vieții?

„Mă scuzați, domnule profesor...” interveni el cu promptitudine. „Dumneavoastră nu aveți nici pe departe șaizeci de ani...”

„Nu vorbeam de mine aici, tinere!” i-o tăie imediat profesorul, cu o undă stridentă în voce.

„E adevărat... dar mă gândeam că, dat fiind lucrul acesta, ideea filozofică pe care ați prezentat-o mai înainte, e cu siguranță inspirată din operele unui filozof celebru... Vă rog... ați putea să ne spuneți și nouă despre cine este vorba?”

În primul moment, profesorul rămase, încă o dată, fără replică. Cercetă îngrijorat starea de spirit a clasei și observă rapid că unii dintre elevi păreau să râdă în barbă, iar alții își aruncau ocheadе semnificative. Sebastian era singurul care îl privea drept în ochi, cu un aer de inocență și atenție concentrată, care îl făcu dintr-o dată să fiarbă pe dinăuntru. Cu maxilarele încheștate și un aer de-a dreptul războinic se aplecă spre el, agitând amenințător degetul arătător.

„Mi se pare că te crezi foarte inteligent, tinere... Lasă că vezi tu ce înțelegere o să am pentru tine la lucrările de pe semestrul ăsta... Dacă nu scrii exact ce îți predau, ești descalificat! Înțelegi?... Total descalificat!”

*

„Hai Sebi, atacă-l și tu acum!... Vezi că vine din dreapta... Acuma, repede... trage!... Trage odată!”

„Sunt terminat de tot... La naiba!... Ce mă-sa ai făcut, mă?... Ți-am zis doar să tragi în ăla din dreapta!...”

„Stai un pic... L-am văzut o secundă prea târziu... Iartă-mă, Costi...”

„Gata, puneți o pauză.... Incredibil ești mă!... A câta oară îmi faci figura asta?... Gata, a fost ultima dată când am mai jucat cu tine!”

„Hai, Costi lasă văcăreala!... Tu ai fost singurul fraier aicea. Păi, de la cine... de la Sebi așteptai tu sprijin?”

„Nu știi mă că ăsta zice mai întâi o rugăciune și după-aia trage?”

„Și după-aia trage în altă parte, ca să nu-și încarce conștiința, bineînțeles...”

„Eu pun pariu că n-a rezistat niciodată mai mult de 5 minute în jocul ăsta!”

„Sebi, tată...află și tu că războiul e pentru bărbați... Ăștia micii de la Hitlerjugend ca tine...”

„Ar fi bine dacă ar fi de la Hitlerjugend, Sorine!... Ăsta-i scăpat de la Maicatheresajugend, mă... E cu mintea mai degrabă la călugărițe, decât la arme!”

Cei șapte colegi ai lui Sebastian din micul Internet Cafe aflat pe o stradă perpendiculară pe cea a liceului păreau hotărâți să-i demonstreze cu toate argumentele posibile că e un handicapat iremediabil la jocul acela, în care ei erau atât de calificați. De fapt, însă, era clar că fiecare din ei simțea nevoia să se pună în valoare folosindu-se de o victimă binevoitoare, care era dispusă să le ofere cel mai avantajos criteriu de comparație. Sebastian înțelegea foarte bine nevoia asta... În rarele ocazii în care ieșeau împreună la joc, ajungeau inevitabil să râdă cu toții de el, însă băiatul nu se supăra niciodată. Le răspundea glumind cu o aparentă dezinvoltură, participând benevol, într-un fel, la înscenarea propriului său ridicol. Oricum, colegii și prietenii lui știau, de fapt, cu toții, că el nu avea aproape deloc experiență la jocurile de tip simulare, pentru că nici nu îl interesau. Lui îi plăceau numai jocurile de strategie, dar nu se considera un maniac al acestora. De obicei, mai degrabă ar fi văzut un documentar sau ar fi citit o carte, decât să se joace, însă atunci când se simțea prea încărcat de presiunile momentului, fie că ele veneau din partea familiei, fie din cea a școlii, soluția cea mai eficientă se dovedea, întotdeauna, jocul. Îl prindea repede și după câteva ore își dădea seama brusc că e atât de obosit încât nu mai are energie pentru nimic. Ca anesteziat, pune capul pe pernă și adormea în câteva secunde.

„Sebi băiatule, nu vii și tu cu noi în bar?” strigă după el, Valentin, unul dintre băieții cu care, de când era la liceu, Sebastian reușise să vorbească de câteva ori și despre altceva decât jocuri, mașini, calculatoare sau telefoane mobile.

De dragul lui Valentin, băiatul ar fi venit necondiționat, dar acum trebuia să plătească niște facturi pentru bunica lui, care era foarte în vârstă și din cauza artritei nu mai ieșea decât foarte rar din casă.

„De data asta chiar nu pot să vin, am niște probleme de rezolvat!...” răspunse el decis colegului său, în timp ce se îndepărta cu pași mari. Valentin fugi însă repede după el și îl prinse ușurel de braț.

„Haide, măi omule... ce-ți veni? Doar nu te-ai supărat pe noi acum... Știi foarte bine că n-avem, de fapt, nimic cu tine. Toți băieții te respectă, pe bune... Te rog, vino cu mine și îți promit că de data asta n-o să te mai streseze nimeni.”

Sebastian îi zâmbi prietenos. Nu se îndoia că bunele intenții nu îi lipsiseră niciodată colegului său. Chiar de la el aflate că era singurul om din grup care nu ajunsese încă să-l plictisească, motiv pentru care îi căuta cel mai adesea compania. E drept însă că asigurările lui nu se dovedeau în cele din urmă valabile nici măcar pentru sine, căci după câteva beri, asemeni oricăruia dintre băieți, îi era peste puteri să nu se implice în sarabanda ironiilor adresate lui Sebastian. Orice subiect de discuție ascundea potențial și un motiv de distracție pe seama lui... dar el înțelegea asta. Realiza foarte clar că era prea diferit de ei, încât să nu le sară în ochi în majoritatea împrejurărilor. Era singurul care nu fuma, nu se îmbăta niciodată, nu glumea pe seama fetelor, nu vorbea despre jocuri și nu se lăuda cu achizițiile lui electronice. În schimb, se dovedea imbatabil la matematică și la fizică, citea de plăcere, își permitea să-și susțină întotdeauna opiniile în fața profesorilor și nici măcar nu putea trece drept tocilar, pentru că nu era niciodată printre premianți. Pe deasupra, părea să se simtă în largul lui, chiar și atunci când amicii lui îl ridiculizau... ori asta era pentru ei cea mai mare enigmă.

De fapt însă, Sebastian nu vroia să rămână singur. Nu li se opunea, pentru că știa că nu era capabil să-i câștige de partea lui nici prin blândețe, nici prin forță. Îl tolerau numai pentru că felul lui de a fi reprezenta pentru ei o provocare permanentă, dar asta i se părea cu siguranță de preferat decât dacă nu ar fi reușit să le trezească prin nimic interesul.

Spre surprinderea sa, pentru prima dată de când se cunoșteau, Valentin renunțase la o distracție cu tovarășii lui, pentru a-l însoți.

„Hei... nu te superi sper dacă merg un pic cu tine?” îl chestionă stângaci Valentin.

„Ce întrebare-i asta, Vali?... Normal că nu mă supăr. Tu să nu-ți pierzi timpul... asta-i toată treaba.”

„Știi... vroiam să-ți spun că de la o vreme, am senzația că... îmi cam pierd timpul cu băieții ăștia... Mai degrabă... nu știu exact...” bâigui băiatul încurcat. „Parcă nu mă mai mulțumește nimic din ce facem împreună.... ți-am povestit mai demult că...”

„Da...” adăugă prompt Sebastian, „te cam plictisești...”

„Exact... multă vreme am crezut că numai părinții mei sunt plictisitori... apoi m-am plictisit de prietena mea, apoi de tipii ăștia și de tot ce fac împreună cu ei... Chiar nu mi-a mai rămas mare lucru din tot ce-mi plăcea înainte. Spune-mi sincer, Sebi...” adăugă el teribil de preocupat, „tu crezi că sunt dus cu capul sau ceva de genu' ăsta?”

Sebastian îl privi îndelung. Colegul lui avea o expresie atât de chinuită, încât ar fi vrut să poată găsi ceva nemaipomenit de important de spus... ceva care să-l facă într-adevăr să se simtă mai bine.

„Să fii plictisit nu înseamnă să fii dus, Vali... Nici chiar așa!... Poate că e însă timpul să începi să cauți ceva care te-ar putea interesa... Nu știu... poate să te implice în ceva important pentru tine...”

„Tu nu pari plictisit, Sebi.... M-am tot întrebat... cum de nu te plictisești tu niciodată?”

„Eh, să știi că și mie mi se ia de câte o chestie... cel mai adesea de câte o emisiune de la televizor, dar uneori, chiar și de un joc care-mi place...” Sebastian făcu o mică pauză, iar apoi continuă cu o voce scăzută. „De oameni însă... chiar nu pot să zic că m-am plictisit vreodată... Și cel mai simplu om mi se pare într-un fel aparte, misterios, interesant...”

„Misterios!...”, exclamă intrigat Valentin. „Măi, eu chiar nu văd nimic misterios în nici unul din oamenii pe care-i cunosc... Poate doar în tine ceva... Ah, da... asta trebuie să fie, de fapt!”

„Ai dezlegat și enigma mea, gata?” îl provocă surâzător celălalt.

„Că bine zici... Păi pentru mine e clar că tu chiar ești unul din puținii în care se află ceva mister... Din cauza asta îl și proiectezi asupra tuturor celorlalți pe care-i întâlnești!... Dar nu ei, ci tu ești cel care ascunde ceva de nepătruns... chiar și pentru tine!”

„Înțeleg... *the beauty is in the eye of the beholder*...” murmură gânditor Sebastian. „Vezi, lucrurile nu sunt chiar așa de simple, dacă stai să meditezi un pic asupra lor. Tu ești un om foarte inteligent. Întrebarea este dacă stai... dacă îți iei ceva timp pentru asta?”

„Sebi, apropo de vorbe celebre... o știi pe aia – „Acum stau și gândesc. De obicei însă... stau pur și simplu.” Sincer... chestia asta cu meditația la cai verzi pe pereți n-a fost niciodată pentru mine o variantă acceptabilă de pierdere a timpului.”

„Și totuși... dacă nu acorzi un pic mai mult interes anumitor subiecte ale vieții tale... iată, ajung cu ușurință să te plictisească. Dar în fond, de ce te deranjează că te plictisesc?... Nu cumva pentru că simți într-un fel mai profund că asta... nu e corect să se întâmple?”

„Ei... aici m-ai cam prins, frate!... Clar că mi-a trecut și mie prin cap că dacă eu mă plictisesc de cei care îmi sunt apropiați, și ei s-ar putea plictisi de mine. Oricare din ei... până la urmă... nu văd de ce nu ar avea, la un moment dat, sentimentul ăsta penibil în ce mă privește... Și știi... când ajungi la starea maximă de plictiseală, normal că îți vine s-o lași baltă cu chestia care te plictisește. Ah, fir-ar să fie... de-asta nu e bună meditația la mine, băiete... Eu dacă mă gândesc prea mult la lucruri din-astea, simt că sunt în pericol s-o iau razna...”

„Ok, înțeleg... dar poate că n-are rost să te gândești prea mult la ce se întâmplă cu tine. Eu ziceam doar să încerci să te interesezi puțin de cei din jurul tău... ce simt ei, ce nevoi au... cu ce poți contribui și tu ca ei să se simtă mai bine... Să știi că implicarea în viața unui alt om îți schimbă întotdeauna și sentimentele față de el...”

Sebastian realiza foarte bine că nici el nu era un exemplu de comportament, din perspectiva propriilor sale sfaturi, dar se simțea, pur și simplu, inspirat...

Cuvinte ca acestea îi veneau cu ușurință în anumite ocazii și îl uimeau în primul rând pe el. Se simțea imediat convins și foarte plăcut impresionat de ele. Încă din copilărie i se întâmplase să audă în el o voce mai profundă care îi servea spontan câte o idee deosebită... Uneori veneau mai multe, unele după altele și atunci simțea că ar fi vrut să prelungească la nesfârșit plăcerea tainică a savurării lor... Își amintea deseori această simțire pe care o avea atunci când astfel de idei își făceau apariția... știa că îi era dor de ele și că, într-un fel de neînțeles, le chema să vină. Și iată că uneori, atunci când era liber de griji și probleme, când se uita cu totul pe el, pierzându-se în dorința lui de cunoaștere, ele într-adevăr veneau... Iar acum simțea, de asemenea, nevoia să continue, să îi povestească lui Valentin alte și alte lucruri importante și impresionante, care să îi bucure deopotrivă pe amândoi... dar, ca de obicei, inspirația lui dispăruse.

„Poate că ai dreptate, Sebi...” spuse foarte serios, după o pauză de reflecție, Valentin. „Chiar cred că poate fi adevărat ce spui. Din păcate însă... eu chiar nu mă simt motivat să mă interesez prea mult de viețile altora. Nu-mi vine deloc să mă gândesc la alții, câtă vreme propria mea viață a ajuns un haos din care nici eu nu mai înțeleg nimica...”

„Nu știi Vali... dar sunt de părere că ai putea să încerci să faci asta, indiferent de cât de motivat te simți... Și să vezi după aia, dacă nu ți se schimbă cumva starea...” adăugă mulțumit Sebastian. Iată că mai avusese parte de încă o fărâmbă de inspirație.

„Tu ai făcut așa... și a mers pentru tine?” încercă să se asigure prietenul lui.

„Uneori am făcut așa, dar am făcut că mi-a venit pur și simplu... Ți-am zis că pe mine chiar mă interesează alți oameni... deci nu mă simt nemotivat vreodată.”

Lui Valentin zâmbetul i se șterse brusc de pe față și îl fixă pe celălalt cu suspiciune.

„Te crezi mai bun decât mine, nu-i așa?... Hai, termină-ți demonstrația... până nu începe să se plictisească din nou fraierul...”

Sebastian se simți încă o dată lovit pe neașteptate. Până și Valentin găsea motive să-l acuze... Se pare că aproape orice ajungea să spună atunci când se simțea inspirat, avea darul de a-i irita pe cei din jurul lui.

Observând că prietenul său nu găsește nimic de spus, Valentin se întoarse să plece, dar o clipă mai târziu, așa cum făcuse și el puțin înainte, Sebastian îl prinse de braț, oprindu-l.

„Vali... doar nu suntem într-o competiție...” Vocea începu să-i tremure și încercă din răspuțuri să se stăpânească. „Dacă eu cred că un lucru poate să te ajute, de ce să nu ți-l spun?... Poate altă dată am eu nevoie de un sprijin din partea ta... Spune și tu, trebuie neapărat să sfârșim o discuție cu concluzia că unul a fost mai grozav decât celălalt?”

„Sebi... cine te poate pune pe tine în dificultate?...” zîmbi ironic prietenul său. „Se știe doar că tu ai mereu răspuns la toate... Dar știi... când le arăți celorlalți că ești atât de grozav, atât de deosebit față de ei, concluzia e întotdeauna implicită...”

„Și totuși... eu nu încerc să demonstrez nimic de genul ăsta... De ce e așa de greu de crezut, Vali?...” insistă Sebastian. „Nu fac decât să îmi spun și eu părerile, ca oricare altul...”

„Ca oricare altul, huh?... Bine, fie... încă o dată ai câștigat. Ce zici, ne vedem pe seară la baschet?... Ai chef să apari?”

„Apar sigur!” îl asigură Sebastian cu căldură. „Și promit că o să încerc să îmi țin gura...”

„Ține-o pentru dușmani!...” strigă râzând Valentin, în timp ce se îndepărta grăbit.

*

Trecând prin parcul din centrul orașului, Sebastian se gândea încă la efectul ciudat pe care vorbele lui le aveau asupra celor din jurul său. Dar dacă aveau dreptate cu toții... și el era atât de deosebit încât nu le putea trezi decât invidia?

„Ticăloși meschini!...” cuvintele acestea îi veniră deodată și îl convinseră nu mai puțin decât oricare din acele idei nobile pe care numai el părea să le aprecieze. Sângele începu să-i fiarbă și își continuă automat discursul interior, cu o viteză amețitoare. „Viermi nenorociți care încearcă se reducă pe oricine la nivelul lor de târătoare înveninate!... Deci asta era problema voastră!... Nu puteți trăi, dacă nu sunteți voi primii!... Să faceți voi legea, să îi dominați pe toți ceilalți cu orice preț... asta e singura voastră dorință adevărată!... Păi, măi rataților... acum a c-am înțeles în sfârșit, s-a schimbat foaia!... S-a terminat pe veci cu cățelușul care aștepta de la voi un gest cât de mic de prietenie!... Ei, da... și mai prost am fost eu am fost sperând că aș putea câștiga ceva dacă m-ați accepta în preajma voastră!... De parcă poți să te aștepți la ceva bun de la niște lași și handicapați care au o lipsă cronică de imaginație, o logică de doi bani și o incapacitate congenitală de a emite idei proprii!... Păi, cine ce să vă facă dacă din naștere sunteți niște retarzi... doar asta o știți foarte bine și voi... și muriți de ciudă din cauza asta!... Ehei, n-ați văzut însă nimic, amărăților! De-acuma o să vă demonstrez cu fiecare ocazie că sunteți niște nulități iremediabile și că nu aveți nici un merit în plus să ocupați un loc sub soare! V-ajut eu să vă schimbați invidia într-o depresie incurabilă... Atunci o să vă zbateți ca niște viermi ce sunteți în jurul ideilor voastre bolnave, fără să mai faceți...”

Sebastian se opri dintr-o dată, pentru că o ceartă aprinsă între un tip înalt de vreo douăzeci și cinci de ani și o fată frumoasă, îmbrăcată în blugi, îi atrase atenția. Fata tocmai țipa la el că nu mai are de gând să înghită nimic din partea lui când, spre uluirea lui Sebastian, individul o pocni fulgerător cu pumnul în față. Ea se prăbuși instantaneu la pământ, ca un obiect neînsuflit și nici agresorul ei, nici vreunul din ceilalți doi martori, probabil prieteni ai acestuia, nu schițară vreun gest de ajutor.

Brusc, Sebastian simți că ia foc. Din câțiva pași fu lângă fată, o cuprinse în brațe și o susținu cu grijă, până reuși să se ridice. Părea teafără, cu excepția unuia dintre pomeți, care

începuse deja să se umfle și să se învinetească. Ea îi zâmbi jenată, dar apoi se sprijini imediat de umărul aceluia care o lovise. Bărbatul îl privi batjocoritor pe Sebastian, apoi se adresă bine dispus tovarășilor săi.

„Superman a îndrăznit să pună mâna pe fata mea, băieți... Ce părere vă dați?... Îl iertăm de data asta, că e tânăr și neliniștit... sau îi aplicăm gratuit o mică lecție de bune maniere?”

Fata ridică spre Sebastian o privire speriată și îi șopti inaudibil.

„Pleacă repede...”

„Măi, nenorocitul!.. Află și tu că m-am săturat până peste cap de nenorociți ca tine!” strigă tare băiatul și, în același timp, repezi fulgerător câțiva pumni puternici în maxilarul individului, care se clătină surprins, și apoi se năruie peste spătarul unei bănci aflate în spatele său. Sebastian se îndreaptă apoi spre fată și îi oferă hotărât brațul, dar ea clătină din cap îngrozită și se dădu un pas înapoi. Ceilalți doi camarazi priviseră uimiți de curajul nebănuie al puștiului de liceu, iar acum că el începuse să se îndepărteze, nici unul nu îndrăznește să facă vreun pas înainte. Cel de pe bancă își reveni însă imediat și se repezi în urma sa, urlând din toate puterile:

„Ești terminat amice.. până aici ai fost!”

Sebastian se întoarce pe loc și îl privi sfidător în față, fără nici un cuvânt.

„Spune-mi...” rosti șovăitor celălalt, „ești pe droguri sau taică-tu e vreun mahăr pe cinste?...”

„Nici una, nici alta,” răspunse la fel de hotărât băiatul.

În clipa următoare, unul din cei doi prieteni ai celui din față sa îl lovi cu putere în ceafă, din spate. Sebastian nu mai avu timp decât să observe că și celălalt sărise rapid de pe loc, ridicând mâna asupra lui.

*

Era noapte de mult când Sebastian deschise un ochi și descoperi mai întâi că zăcea pe jos, în spatele unui tufiș des și apoi că celălalt ochi îi era atât de umflat încât îi era aproape imposibil să mai vadă ceva cu el. Ridică o mână ca să și-l pipăie, dar la prima atingere îi veni să țipe de durere. Capul începu să-i zvâcnească de parcă ar fi fost strâns într-o menghine o dată la câteva secunde, iar când încercă să se ridice în coate, realizează că tot spatele îl durea îngrozitor. Se lăsa înapoi cu un oftat adânc și își căută cu gesturi măsurate mobilul în buzunarele pantalonilor. Lipsea, așa cum lipseau și banii cu care plecase dimineață de acasă și cu care trebuia să ia medicamente pentru bunica. Îi era atât de rău însă, că nici măcar nu mai avea puterea să se enerveze. Se hotărâ să asculte pentru o vreme, cu atenție, în jurul său. Recunoștea sunetele nocturne obișnuite ale parcului, dar nici urmă de vreo voce umană. Încercă chiar el să strige, dar nu reuși decât să geamă înfundat, căci orice respirație mai profundă îi cauza niște junghiuri groznice. Mai așteaptă vreo jumătate de oră care i se păru nesfârșită.

Apoi, dintr-o dată, i se făcu o teamă cumplită că ar putea să moară acolo, neștiut de nimeni, până dimineață. În ciuda întregii sale suferințe, îi era limpede că trebuia să facă un efort și să se ridice.

*

Un taximetrist îl găsisse pe băiat prăbușit în apropierea unei stații de autobuz de la marginea parcului. Nu era primul care trecuse pe lângă el, dar ceilalți, șoferi sau trecători, preferaseră să nu intervină, considerându-l probabil vreun bețiv sau drogat care își merita

soarta. Omul îl ridicase pe sus, inconștient, îl așezase cu grijă pe bancheta din spate și îl transportase în mare viteză la spitalul de urgență al orașului.

Două săptămâni mai târziu, tatăl lui îl aducea acasă, pe propriile picioare. Se spunea că avusese noroc că cele două coaste fracturate nu îi perforaseră nici un organ vital, iar ochiul nu fusese afectat câtuși de puțin. Avusese un hematom cerebral, care între timp se resorbise, iar medicii îi dăduseră asigurări că durerile de cap vor trece și ele cu totul, în cel mult câteva luni de zile.

În timpul acesta, Sebastian fusese sunat de toți amicii și colegii lui. Valentin împreună cu alți doi băieți din clasă încercaseră chiar să-l viziteze la spital, dar el refuzase să îi primească pe motiv că se simțea încă foarte slăbit și nu era în stare să poarte o conversație. De fapt, îi era teamă că ar fi putut fi agresiv cu ei, pentru că, de când se întâmplase incidentul acela, revolta lui nu făcuse decât să crească fără oprire. Reușise să se certe cu toate asistentele și infirmierele care se ocupaseră de el în zilele acelea; cu doctorul refuza, din principiu, să vorbească. Greu îl suportase alături de el chiar și pe tatăl său, care îl obosea peste măsură cu grija lui exagerată și mulțumise în sinea sa lui Dumnezeu că reușise să-și convingă mama, plecată la lucru în Italia, că nu se întâmplase nimic grav și nu avea nici un rost să se întoarcă în țară.

Imediat după ce Sebastian intră în casă, tatăl lui se grăbi să-l invite la masă, cu un aer ciudat de stângaci.

„Sebi, ți-am făcut prăjitura ta preferată... Lucky m-a asistat tot timpul, dar să știi... a fost și el cam trist în perioada asta... nu prea a vrut să mănânce mare lucru în lipsa ta...”

Sebastian privi în jos la motanul tărcat care i se freca de zor de picioare. Chiar el îl culesese de pe stradă cu doi ani în urmă - un cocoloș de-o palmă cu ochi albaștri care mieuna fără încetare - și de atunci, era prietenul lui cel mai bun. Acum însă, realizează uimit că nu simțea nici o emoție revăzându-l; culmea, nu se gândise nici măcar o dată la el în tot timpul internării în spital... Se aplecă totuși un pic și îl ciufuli ușor pe cap, după care îndreptă o privire confuză către tatăl său și îi vorbi grăbit:

„Am mâncat la spital, tată... sunt obosit acum. Trebuie neapărat să mă odihnesc. Ține-l tu pe Lucky, te rog... nu vreau să intre cu mine în cameră.”

Tatăl dădu din cap cu înțelegere și, luând-o un pic înaintea lui, îi deschise ușa. În timp ce trecea prin dreptul său, lui Sebastian i se păru că are ochi plini de lacrimi, dar nici asta nu reuși să-l emoționeze. Închise repede ușa în urma lui și strigă de dincolo.

„Mulțumesc pentru tot, tată... Ne vedem mâine dimineață!”

Se așază apoi cu grijă pe marginea patului și deschise calculatorul. Messenger-ul, skype-ul și mail-ul erau pline de mesaje necitite... Șterse metodic tot ce era nou, apoi se întinse îmbrăcat în pat și se acoperi până sub bărbie cu plapuma și cuvertura.

*

În câteva luni, statutul lui Sebastian în grupul său de prieteni se schimbă radical. După ce bătuse câțiva din претенdenții neaveniți ai fetelor din clasa lor și doi bodyguarzi impertinenți de bar, însă, mai ales, după ce servise cu marijuana pe toți amicii săi, respectul acestora pentru el atinsese cote nemaipomenite.

La școală părea același, se îmbrăca modest, la fel ca înainte, nu încerca să atragă prin nimic atenția... Cu toții știau însă că Sebastian nu mai avea frică de nimeni. Acum nici un

profesor nu și-ar mai fi permis să îl amenințe cu persecuția pentru ideile lui originale, pentru că isprăvile lui erau bine cunoscute în toată școala.

Mulți elevi credeau că băiatul înnebunise după cele întâmplate în parc, la începutul anului școlar, dar nici unul dintre aceștia nu îl cunoștea personal. Cei care aveau privilegiul acesta erau atât de captivați de puternica lui personalitate, încât nu puteau decât să-l invidieze... sau să-l admire.

Majoritatea fetelor din clasa lui și vreo duzină din cele alăturate, încercaseră zadarnic să i se bage sub piele. Sebastian părea cu totul imun la farmecele lor, lucru care îl făcea cu atât mai dorit; fetele ajunseseră la o competiție pe față, iar băieții făceau deja pariuri cu privire la șansele celor mai înzestrate, în vreme ce se străduiau să consoleze prietenește pe una sau alta din nefericite. Numai Valentin știa însă că eroul era atras de una din colegele lor de clasă, o fată cuminte și delicată, cu ochi verzi, care păruse să îl aprecieze mult la începutul anului. În ultima vreme însă, atitudinea ei se schimbase cu totul și ea părea atât de dezamăgită de Sebastian, încât îl evita în toate împrejurările. Își schimbase grupul de lucru, ca să nu colaboreze cu el la proiectul semestrial de chimie, nu participase la nici una din cele trei excursii ale clasei și nici la ziua uneia dintre prietenele ei cele mai bune - la care, bineînțeles, fusese invitat și Sebastian.

Poate exact din cauza acestor respingeri înverșunate, băiatul începuse să se gândească din ce în ce mai mult la Adela. Trebuia să ajungă într-un fel la ea, dar era evident că la școală nu avea nici o șansă. Se hotărâ să comunice cu ea pe Internet și pentru asta își creă o nouă identitate. Află cu ușurință datele fetei de la prietena unuia din amicii săi și descoperi că era membră a unui site literar pe care își pusese o duzină de poezii. Prin urmare, se înscrie și el acolo și plasă câteva mici eseuri filozofice pe care le scrisese în ultimii doi ani, atunci când meditațiile sale îl făcuseră să se simtă mai inspirat decât de obicei. Apoi făcu o seamă de comentarii elegante și bine simțite la adresa poeziilor fetei și așa se descoperiră unul pe celălalt.

Două săptămâni mai târziu începuseră să comunice pe Messenger și în scurt timp, comunicarea lor deveni o nevoie zilnică. De regulă, când venea de la liceu direct acasă, Sebastian nu intra imediat pe Internet, de teamă să nu îi dea fetei de bănuț că ar putea avea același program la școală. Reușise să evite subiectele legate de colegi și profesori, dar fata aflase despre el că era de aceeași vârstă cu ea și mai aflase tot felul de lucruri interesante din istoria lui de viață, pe care nici unul dintre prietenii lui nu le știuseră vreodată.

În luna aprilie însă, după trei luni de comunicare intensă, Sebastian nu mai apărură deloc pe Messenger. Aceasta se petrecu imediat după ce băiatul primi de la tatăl lui vestea că Dina, fiica nașilor săi, care îi era ca o soră, murise pe neașteptate, lovită de o mașină, în timp ce se întorcea acasă de la facultate.

*

Mai întâi refuzase să se ducă în casa nașilor săi, pentru că, spunea el... nu vroia câtuși de puțin să și-o amintească „astfel”... Două verișoare veniră însă după el acasă și băiatul cedă destul de ușor, realizând că era și de datoria lui să împartă cu familia Dinei imensa povară a pierderii sale.

Ajuns, în sfârșit, în fața apartamentului nașilor, observă cu regret că ușa era deschisă. Încă mai simțea nevoia să fugă, dar cele două fete erau în spatele lui, așa că trase adânc aer în piept... și păși înăuntru.

Cel dintâi lucru care îl zgudui fu chipul omului de lângă ușa bucătăriei. Îi era unchi, îl cunoștea de o viață și totuși, niciodată nu-l mai văzuse arătând în felul acela jalnic. Privirea

lui era ca o implorare mută, de câine rănit, care așteaptă cu ultimele sale forțe pe cineva care să îl salveze. Nu îl salută, nu îi strânse mâna, îl privi doar fix pentru câteva secunde și apoi trecu mai departe. Câteva capete se întoarseră către el cu aceeași expresie dureroasă și îi recunoscă pe toți imediat... erau rude și prieteni pe care nu îi întâlnise niciodată în altfel de ocazii decât fericite. În stânga, o ușă rămăsese deschisă și înăuntru o descoperi pe nașa sa, ghemuită pe o canapea joasă, înconjurată de alte câteva femei care vobeau în șoaptă. Mama Dinei tăcea, cu mâinile strânse în poală, iar fața ei lipsită de orice expresie era îndreptată spre podea, nelăsând deloc impresia că femeia ar fi fost în vreun fel conștientă de ce se întâmpla în jurul său. Era, dealtfel, singura care nu îi remarcase încă sosirea.

Sebastian păși către ea și i se așeză la picioare. Lui însuși i se părea că e mânuit de o forță ciudată, care nu ținea nici de voința sa, nici de o necesitate a trăirii. Era doar singurul lucru care-i trecuse prin minte să-l facă. Se strânse mai bine lângă femeia aceea pe care o iubise dintotdeauna ca pe o a doua mamă și deodată, îi prinse amândouă mâinile și le trase ușor spre fața lui, pentru a i le săruta mai apoi pe rând, cu buzele sale uscate. Asta o smulse parcă din somn pe biata femeie. Întoarse puțin capul către Sebastian și rosti cu vocea ei blândă și neînchipuit de copilăroasă: ”Vezi mamă ce s-a întâmplat cu Dinuța noastră?... Vezi mamă ce s-a putut întâmpla cu Dinuța?...”

Abia atunci își dădu seama Sebastian că, de fapt, preferase să se refugieze aici, să-și afle un rost cât de mic într-o palidă consolare a celei care trăia în modul cel mai acut durerea acestei pierderi îngrozitoare, decât să contemple corpul prietenei sale și astfel, să se confrunte direct, cu propria lui durere. Îi eliberă mâinile și se ridică încet, îndreptându-se greoi spre camera alăturată.

Cât de mult și-ar fi dorit atunci să nu facă niciodată pașii aceia!... Să pice fulgerat, pe loc, mai degrabă decât să ajungă să-i facă... Dar gata, faptul era împlinit. Se afla pe prag și ochii îi căzură pe patul din mijlocul camerei. Simți ceva ca o lovitură cunoscută în moalele capului, îi percepu unda de șoc străbătându-l de-a lungul corpului până în tălpi și, odată cu ea, totul deveni negru în jur și nu mai putu decât să se sprijine instinctiv de umărul unui prieten care se afla în imediata apropiere. Starea aceea dură numai câteva secunde, nu leșinase așa cum se temuse, dar șocul avusese o asemenea virulență fizică încât multe minute după aceea, fu incapabil să mai gândească.

*

Tatăl lui Sebastian era disperat. De două săptămâni, băiatul se închidea în camera lui imediat după ce se întorcea de la școală și nu mai ieșea până a doua zi dimineață. Slăbise teribil, dar nu se lăsa în nici un fel convins să mănânce, iar tatăl său nu putea decât să se asigure că băiatul avea destui bani la el încât să-și ia ceva de-ale gurii în pauze sau după orele de școală. Ar fi vrut să-l ducă la un psihiatru sau măcar să-l facă să vorbească cu unul dintre prietenii lui... de vreme ce el, ca părinte, se dovedea cu totul neputincios să obțină cea mai mică dovadă de bunăvoință.

După cincisprezece zile de la moartea Dinei, la întoarcerea lui Sebastian acasă, bietul părinte își pierdu cu totul răbdarea. Imediat după ce băiatul închise ușa camerei sale, și o clipă doar înainte ca el să o încuie, tatăl său o deschise din nou, cu o lovitură puternică de picior, și năvăli înăuntru. O scurtă privire de jur-împrejur îl lămură că fiul său, care fusese întotdeauna un elev ordonat și organizat, nu se mai îngrijea acum de nimic: calculatorul era îngropat sub haine, cărțile și caietele de școală amestecate cu lecturile personale tronau în vrafuri pe parchetul dezgolit, draperiile trase pe jumătate, atârnavă neglijent, smulse la margini din inelele galeriei. În cameră era un miros înăbușitor de aer stătut, transpirație și fum de țigară. Nu era de mirare că până și Lucky renunțase să își mai aștepte stăpânul în dreptul ușii.

„Sebastian, băiatule... ți-ai pierdut de tot mințile!... De ce-mi faci asta... copil nerecunoscător?”

Tânărul îl privi cu răceală, apoi se lăsă încet pe marginea patului, își scoase tacticos o țigară din buzunarul sacoului și o puse în colțul gurii. În clipa următoare, tatăl său fu lângă el și îl plesni puternic cu dosul palmei peste obraz.

„Ești un prost, m-auzi?” tună bărbatul. „Ești cel mai mare prost pe care l-am întâlnit vreodată!”

Sebastian îi întoarse aceeași privire inexpressivă. Urme mari de degete i se conturau roșiatice pe figura emaciată.

„Dacă te simți mai bine lovind pe cineva, îți stau la dispoziție!... Continuă, te rog... asta nu înseamnă absolut nimic pentru mine.”

„Sebi...” începu tulburat bărbatul, „Spune... nu ți-a fost suficient să vezi cu ochii tăi ce înseamnă pentru doi părinți pierderea singurului lor copil?... Nu vezi cum ne-a afectat pe noi toți?... Spune, băiatule...” vocea tatălui era aproape sugrumată de emoție. „Vrei să ajungem și eu și maică-ta ca nașii tăi?... Chiar crezi că nu te iubește nimeni pe lumea asta?!”

Băiatul lăsă brusc capul în jos și atunci tatăl său se repezi lângă el și, fără nici o ezitare, îl luă în brațe. Timp de câteva clipe Sebastian se lăsă îmbrățișat ca o păpușă moale de paie, apoi începu să plângă înfundat și își lăsă ușor capul pe umărul părintelui său.

„Tată... spune-mi, te rog... Nu se termină totul... acolo... nu-i așa?” șopti el cu mare greutate. „Există totuși un rost... pentru viețile noastre...”

„Eu unul am trăit mereu cu speranța asta, Sebi...” răspunse printre lacrimi tatăl, mângâindu-l încet pe cap. „Sunt un om simplu... tu știi foarte bine... N-am citit, n-am căutat să înțeleg lucrurile... dar ceva în inima mea mi-a spus mereu că nu poate să fie așa sfârșitul... Niciodată n-am putut să accept asta...”

„Tată... tu ai încercat să te rogi vreodată?” se interesă pe neașteptate băiatul, desprinzându-se din îmbrățișare. Bărbatul se arătă puțin stânjenit de întrebare.

„Când eram copil am încercat de multe ori, Sebi... dar, sincer, nu cred că mi-a ieșit cum ar fi trebuit vreodată...”

„Nu-i nimic, tată... pentru început o să încerc eu să mă rog pentru amândoi... Știi, mi-am adus aminte de un filozof care spunea că rugăciunea nu îl schimbă pe Dumnezeu, dar îl schimbă pe acela care se roagă. Dacă Dumnezeu există, el o să mă audă... și o să mă schimbe... sunt convins că nu poate fi altfel.”

Spre surprinderea sa, tatăl îl privea cu o expresie sinceră de respect și admirație.

„Crezi că te ajută cu ceva să stai cu tine în timpul ăsta, fiule?...”

Băiatul zâmbi cu duioșie. Nu-și amintea ca părintele lui să mai fi folosit vreodată cu el apelativul acesta. Dar poate că și pentru el, acesta era, de fapt... sfârșitul copilăriei sale.

„Mă ajută dacă mănânc întâi ceva împreună cu tine, tată. Dau drumul la geam și dup-aia vin în bucătărie să pregătim ceva... ok? Rugăciunea se spune cel mai degrabă înainte de culcare, din câte îmi aduc eu aminte...”

*

Sebastian nu se gândise niciodată că o simplă rugăciune, o cerere spontană de sprijin și îndrumare, poate să-l facă pe acela care se roagă să plângă în hohote... Și totuși, imaginându-se înaintea unei ființe supreme, atotștiitoare și omnipotente, se simțise atât de mic, de neputincios, atât de tributar tuturor greșelilor și obișnuințelor sale... și, în același timp, atât de îndreptățit să fie ajutat, înțeles și iubit... încât, copleșit de emoție, nu mai putu să formuleze nici un fel de discurs. În timp ce plângea, se gândi că probabil și această primă rugăciune a lui este ratată, asemeni acelor copilărești ale tatălui său. Pe neașteptate însă, când plânsul încetă,

conștientiză că se simțea, într-un fel ciudat, mulțumit... deși, în același timp, epuizat în fiecare fibră a corpului. Adormi buștean, înainte să își mai facă alte gânduri.

Peste noapte, Sebastian o visă pentru prima dată pe Dina. Ședea pe o băncuță de lemn, într-o poiană de munte însoțită, iar băiatul, recunoscând-o, se apropie imediat de ea și i se așează alături.

Își amintea foarte clar că e moartă, dar felul în care o percepea în clipele acelea îl umplu de uimire. Ea era îmbrăcată cu niște pantaloni scurți roșii și cu un tricou alb, o costumație în care o văzuse nu o dată în excursiile din ultimii ani. O vedea însă respirând, îi urmărea cu atenție fiecare tresărire a mușchilor feței, îi privea brațul și mâna în lumina aceea plăcută... și totul, fiecare detaliu și mișcare a corpului său arăta că ea era perfect vie... de fapt, parcă chiar mai vie ca niciodată. Îi atinse fața și simți foarte clar densitatea plăcută, cunoscută a pielii sale. Un sentiment nemaipomenit de fericire îl inundă brusc, cu toate că nu înțelegea deloc unde se afla și cum de această întâlnire era posibilă.

„Te mai îndoiești acum că trăiesc?” îl întreabă fata chicotind veselă.

„Dina... mi-e imposibil să mă îndoiesc... dar, nu știu... e parcă prea frumos aici, iar tu...” bâigui confuz băiatul.

„Parcă prea vie, nu-i așa?”... continuă fata și, privind la figura uluită a lui Sebastian, izbucni în râs.

„Să nu-mi zici că poți să-mi citești și gândurile, te rog...” adăugă el și mai încurcat. „Am mai auzit eu basme din-astea...”

„Mai aveai o întrebare pentru mine, nu-i așa, Sebi?” se interesă fata, dintr-o dată serioasă.

Băiatul confirmă nerăbdător. „Răspunde-mi atunci, dacă tot te lauzi că știi...”

„Ești aici pentru că ți-ai dorit din toată inima să mă mai întâlnești încă o dată. Ei bine, iată că ți s-a îngăduit asta... Tot ce vezi în jurul nostru e locul meu, înțelegi?... Să nu îți faci nici un fel de griji pentru mine. Mi-am făcut deja câțiva buni prieteni și am aflat de la ei că o să locuiesc o vreme aici, după care o să mă duc în altă parte.” Dina păru deodată cuprinsă de o nostalgie neașteptată... era o expresie foarte personală a ei, pe care Sebastian n-o mai întâlnise la nimeni. „Uită-te puțin la soarele acela, Sebi... Simți forța cu care ne atrage?”

Sebastian întoarse privirea spre soare și se trezi dintr-o dată, pur și simplu, sorbit ca de o pâlnie gigantică. Imaginea astrului îi acoperi toată percepția, însă lumina lui aurie era cât se poate de blândă și de plăcută, astfel că nu îi forță deloc vederea. Imediat după ce realiză lucrul acesta, se trezi singur, în patul lui de acasă.

Mai întâi fu teribil de frustrat că visul se terminase. Vroia neapărat să se întoarcă lângă Dina, în poiana aceea minunată. Cu siguranță că erau multe lucruri importante pe care ea i le-ar mai fi destăinuit dacă ar fi rămas împreună. Timp de mai bine de-o oră se chinui să adoarmă la loc, încercând să păstreze cât mai proaspătă starea de spirit și imaginile visului. Când realizează, în sfârșit, că nu mai poate să doarmă deloc, se ridică din pat, se îmbracă repede și plecă din casă.

*

Mergând pe străduțele de lângă bloc și mai apoi pe cele două bulevarde care duceau la parc, Sebastian nu întâlni pe nimeni. La ora 3 noaptea, în orașelul lor liniștit de provincie, traficul era aproape inexistent; la un moment dat, un taxi se opri în dreptul lui și șoferul îl întreabă dacă nu are nevoie de o cursă.

„Mulțumesc, nu de data asta...” îi zâmbi recunoscător băiatul. „Vă doresc multă fericire și sănătate!”

Șoferul îl privi curios. Puștiul ăsta era fie cam sărac cu duhul, fie venea de la vreo petrecere și luase ceva la bord ca să se binedispună.

„Ești sigur că nu vrei să te duc acasă, tinere?... Te simți bine?” insistă el preocupat, căci era un om de treabă care pentru nimic în lume nu și-ar fi dorit să se știe cu conștiința încărcată.

„Mă simt mai bine ca niciodată!” răspunse băiatul vesel, apoi îi făcu cu mâna și intră în parc pe intrarea principală.

Se duse direct la lac și se așeză pe marginea sa betonată. Era o noapte caldă de mai, așa că îi trecu imediat prin cap să încerce apa. Își dădu jos adidașii și își întinse ușor picioarele deasupra malului; odată ce atinse însă suprafața calmă a lacului, știu că nu putea să se mulțumească doar cu atâta...

Sebastian făcu fără grabă un tur înot al lacului, apoi, ușor obosit, se întoarse cu fața în sus. Plutea acum cu ochii la cerul încărcat de stele și, dintr-o dată, fu copleșit de sentimentul că nimic nu îl mai poate atinge. Era evident că întreg universul funcționa cu o perfecțiune infinită și imposibil de conceput, pentru ca ființa umană să existe... Iată... el nu era capabil să-și supună nici una din forțele pământului, ale focului, ale cerului sau ale apei... dar nici nu era nevoie să și le supună, pentru că ele toate lucrau împreună, cu o grijă și o organizare uluitoare, astfel încât el să poată fi acolo, în clipele acelea... să fie în viață și să se bucure de viață. Aici sau de partea cealaltă - așa cum îi arătase Dina în noaptea aceea - forțele creației aveau întotdeauna misiunea de a susține delicata existență a omului... Și atunci... putea fi oare universul acesta altceva decât lucrarea unui creator plin de compasiune și înțelegere?... Putea fi vreun rost în toate cele create, care să nu fie legat de eterna iubire a creatorului?

Vrăjit de binecunoscuta sa voce interioară, pe care n-o mai auzise deloc din ziua în care trecerea sa prin același parc în care se afla acum îi schimbase viața, Sebastian nu mai simțea nici atingerea apei, nici cea a aerului... Lipsit parcă de orice corporalitate, plutea fericit printre stelele nenumărate, realizând cu o uimire bucurăoasă că tocmai în această supunere și împăcare a sufletului cu tot ce îl înconjoară, se află și cea mai mare eliberare cu putință. Se simțea pentru prima dată integrat cu toată accepțiunea inimii sale în acest infinit univers al creației și iată că universul îi pătrundea în interior, luminându-l cu o putere fantastică. Vocea aceea misterioasă îl asigură că într-o astfel de stare, nimic din ce se află în armonie cu legile de ființare ale naturii, nu ar putea fi pentru el o realizare imposibilă.

Pe urmele ideii, mintea dădu primul ei semn de îndoială, căci judecând rațional, o asemenea ipoteză îi apărea cu totul nejustificată. Privirea îi alunecă de la stele, iar câteva clipe mai târziu începu din nou să-și perceapă trupul. Apa i se păru un pic rece, iar boarea care adia deasupra lacului îl înfrigură și mai tare, forțându-l să se miște. Se întoarse imediat la verticală și înotă cu mișcări energice către mal.

Țipetele unor păsări de noapte îi atraseră mai întâi atenția, apoi foșnetul discret al stejarilor, apoi plescăitul câtorva pești care urcaseră la suprafața lacului. Simfonia începuse deci încă o dată... de data aceasta însă, cu o armonie și o majestate și o complexitate misterioasă care îl înduioșară până la lacrimi. Și totuși, nimic nu era schimbat din tot ceea ce îi oferea lumea și viața.

Numai el era cel schimbat.... El, cel care se rugase.

*

Sebastian ajunse la capătul coridorului și, când întoarse privirea spre stânga, o văzu. Fata stătea înaintea unei ferestre, privind visătoare afară. Dumnezeu... teama îl copleși într-o clipă și se trase înapoi cu o viteză fulgerătoare. Nu îl văzuse, deci putea să se întoarcă și să se plimbe în continuare prin restul clădirii, ca și cum nimic nu se întâmplase... sau, desigur, putea să se ducă spre ea, prefăcându-se că încearcă încă să își găsească colegii. Dar să meargă înainte pe coridorul pustiu, iar ea, auzindu-i pașii, să se întoarcă spre el și să îl privească... într-un fel ciudat să îl privească, de vreme ce acum știa că tocmai el era acel partener secret de discuții, care din motive pur egoiste, o lăsase baltă de mai bine de două săptămâni...

„Sebi, ce faci... nu cobori odată la baschet?” răsună deodată pe culoar vocea veselă a lui Valentin.

Băiatul tresări ca ars și îi făcu în grabă un semn afirmativ prietenului său, după care întoarse privirea jenat către fată. Ea se desprinsese de pervaz și acum se uita fix la el cu o expresie foarte serioasă. Sebastian o luă înainte cu pași automați și se opri la vreo doi metri de fată, încercând jenat să îi zâmbească.

„Adela, știi... vroiam de fapt să-ți spun că înțeleg foarte bine dacă te hotărăști să nu mai ai nimic de-a face cu mine. Am fost un idiot tot timpul ăsta, ți-am zis și aseară...”

„Iar eu ți-am zis că o să-ți dau un răspuns astăzi... nu-i așa Sebi?” îl întrerupse fata, vizibil emoționată.

„Da... dar dacă nu ești sigură... nu trebuie să te grăbești... Poate mai vorbim peste un timp și...”

„Și crezi că „peste un timp” o să capăt mai multă încredere în tine?” îl provocă Adela.

Sebastian roși până în vârful urechilor. Iată că de ce îi fusese teamă, tot nu scăpase.

„De fapt... chiar am fost un om de încredere... și pentru familia mea, și pentru prieteni... Și știu foarte clar că pot fi din nou... Nu vreau însă să crezi că încerc să te vrăjesc cu promisiuni...”

Fata ezită încurcată vreme de câteva secunde, apoi își făcu încă o dată curaj și îl privi în față.

„Sebi... de ce ții tu să vorbești cu mine? Poți să îmi răspunzi sincer la asta?... E tot ce îmi trebuie ca să iau o hotărâre.”

„Se pare că vrei să pui numai tu întrebările astăzi, Adela...” răspunse băiatul, surâzând ceva mai destins. „Dar, ca să îți răspund, și eu am nevoie să te întreb o mică chestie...”

„Întreabă-mă... dacă asta e important pentru tine...” răspunse ea, aparent neinteresată.

„Mai ții minte anul trecut în excursie... atunci când am stat alături în mașină și ți-am povestit visul acela în care zburam peste curtea liceului suspendat de o imensă coardă elastică?... Și coarda s-a rupt la un moment dat, dar eu, în loc să cad, am continuat să plutesc...”

„Desigur...” zâmbi fata... „iar eu ți-am povestit apoi visul acela al meu în care învățasem singură să zbor... Descoperisem niște reguli de concentrare... îmi foloseam numai voința și puterea gândului...”

„Exact, erau niște reguli simple, dar tu mi-ai spus că atunci când te-ai trezit, ți-ai dat seama că le uitaseși pe toate...” adăugă preocupat Sebastian.

„Da... tu chiar îți amintești!...” exclamă Adela, plăcut surprinsă, dar o clipă mai târziu se încruntă ușor. „Nu văd însă ce legătură are asta cu întrebarea pe care ți-am pus-o...”

„Păi, asta e... eu știu care e calea ce trebuie urmată pentru a descoperi regulile zborului...” spuse băiatul gânditor. „Nu e greu, dar e chiar periculos să o urmezi de unul singur...”

Fata de-abia se abținea să nu pufnească în râs.

„Hei, parcă ziceai ceva de vrăjeală... și era cât pe ce să te cred mai înainte!...”

„Îmi dau seama și eu că pare o vrăjeală... dar chiar nu glumesc deloc...” insistă Sebastian cu gravitate. „Nu pot decât să îți promit că nu peste mult timp o să înțelegi foarte clar ce vreau să spun cu asta...”

„Bine, atunci... Să zicem că aș fi dispusă să intru în jocul tău, Sebi... Ce ar trebui să fac ca să descopăr împreună cu tine regulile astea?”

„Nimic deosebit... Să vorbești cu mine. Să nu te îndoiești de sinceritatea mea, decât dacă îți dau motive pentru asta...”

„Atâta doar... și dintr-o dată o să descoperim regulile...” zâmbi neîncrezătoare fata.

Sebastian coborâ privirea pentru câteva clipe, dar apoi o ridică surâzând și vorbi fixând-o cu intensitate.

„Zborul, ca și visul... fac parte din viața noastră, Adela. Am aflat că atunci când ești fericit, chiar zbori și visezi și...”

„Și...?” se auzi imediat o șoptă tremurătoare.

Lui Sebastian îi veni dintr-o dată să o îmbrățișeze, dar în loc să o facă, rămase câteva clipe în așteptarea cuvintelor izvorâte din adâncurile inimii sale.

„Și... simplu... îți dai seama că ești creat pentru asta.”

O RAZĂ ADEVĂRATĂ

Băuse cam mult în seara aceea, nu mai mult decât partenerii lui de afaceri, dar destul cât să ațipească îmbrăcat pe fotoliu, în fața televizorului. Acasă nu obișnuia să se uite prea des la televizor, dar când stătea la hotel, mai ales după întâlnirile acestea, așa zis „de afaceri”, care îl plictiseau fără seamăn, simțea nevoia să apese pe telecomandă și să-și lase mintea purtată de aproape orice ajungea la el pe calea undelor. Până și reclamele, până și emisiunile distractive de mare audiență, pe care de obicei nu le-ar fi urmărit nici dacă ar fi primit bani pentru asta, i se păreau în momentele acestea nu doar interesante, ci fascinante de-a dreptul.

Fata bătu discret de câteva ori în ușă și Robert căscă larg ochii la televizor, încercând să identifice sursa zgomotului în filmul de acțiune care tocmai rula și care îi atrase inevitabil atenția. Tocmai hotărâse că nu contează câtuși de puțin ce s-a întâmplat în pelicula aceea, când auzi încă o dată, distinct, bătăile delicate în ușă. Sări în picioare și, fără să aprindă lumina, se îndreptă cu prudență spre intrarea în apartament. Nu aștepta pe nimeni, așa că îi ceru cu un glas hotărât persoanei de cealaltă parte să se identifice.

„Sunt Gina...” răspunse o voce subțirică și ezitantă de dincolo, „Mi s-a spus că mă așteptați...”

Robert își aminti imediat. Înainte de a pleca de la întâlnire, patronul uneia din companiile al căror furnizor era, îi anunțase cu mândrie pe toți cei adunați că, pe cheltuiala sa, fiecare se putea bucura de serviciile unei fete „deosebite”, pentru care el personal garanta calitate și siguranță maximă. Robert îi răspunsese atunci binefăcătorului său că, din păcate, îi e puțin rău și se simte foarte obosit, așa că, deși îi este îndatorat, îl roagă s-o lase pe altă. În nici un fel nu ar fi putut invoca drept motive serioase faptul că e căsătorit, ceea ce era real, și nici măcar pe acela că are o amantă frumoasă, pe care o iubește, ceea ce nu era real, însă ar fi putut suna acceptabil în alte cercuri.

„Hai, frate... ești sigur că vrei să ratezi ocazia?” se interesase cu un rânjet complice patronul, aplicându-i o palmă puternică pe spate.

„Chiar ți se pare că arăt ca unul care se ține de-o parte?” parase hotărât Robert, mimând o mare amărăciune. Celălalt dăduse din cap cu o neașteptată înțelegere, iar Robert răsuflase ușurat la gândul că reușise să scape încă o dată. De-a lungul a doisprezece ani de căsnicie cu o parteneră destul de dificilă, nu fusese nici el chiar ușă de biserică; totuși, nu îi plăcuseră niciodată aranjamentele astea cu femeile de închiriat. În pofida tuturor tentațiilor, era ceva foarte adânc în el care nu îl lăsa să cedeze... n-ar fi putut să justifice foarte clar de ce, dar simțea că, pur și simplu, ar fi regretat prea mult după aceea.

„Am fost cam naiv... Unii chiar nu renunță niciodată...” își spuse el acum cu năduf înaintea ușii închise. O deschise puțin și privi la figura prelungă și delicată a fetei din fața lui. Era cu siguranță frumoasă, dar în pofida rochiei provocatoare și a tocurilor subțiri, senzația pe care o lăsa celui din fața ei era că se pregătește s-o ia la fugă...

„Gina...” spuse calm Robert, frecându-și de câteva ori fruntea ca și când încerca să-și amintească ceva important... „Știu pentru ce te-au trimis, dar îți spun... de data asta, chiar nu e nevoie. Sunt foarte obosit și nu are nici un rost... Întoarce-te acasă sau... du-te la treburile tale.”

Fata păru cu totul descumpănită.

„Stai o clipă...” spuse Robert și se întoarse la rezeala cu câteva bancnote. „Uite, vreau să iei banii ăștia... Bănuiesc că ai primit ceva și mai înainte, dar sunt absolut sigur că nu-ți strică...”

Fata făcu ochii mari, iar apoi plecă privirea și luă cu un gest automat banii, însă rămase nemișcată. Trecură mai bine de zece secunde până fu în stare să articuleze.

„Vă mulțumesc... mult de tot, domnule... sunteți nemeritat de drăguț cu mine... Din nefericire însă, dacă plec acum de la dumneavoastră, cineva o să observe că nu mi-am făcut treaba... Știți dumneavoastră... noi nu suntem, de fapt, singure...”

„Te înțeleg...” răspunse calm Robert. „Intră atunci... sunt două camere aici și putem să găsim un loc în care să stai liniștită până când crezi că e timpul să pleci de la mine.”

Ea se strecură pe ușă, dar odată intrată înăuntru rămase pe loc, cu un aer teribil de stângace. Robert aprinse o veioză și o invită să stea pe un fotoliu în fața televizorului. „Sau dacă ți-e somn, poți folosi canapeaua... e foarte confortabilă...” adăugă el prietenește. „Eu mă duc oricum să mă culc dincolo... Dacă vrei un ceai sau o cafea...”

Fata îi mulțumi și îl rugă să nu se mai deranjeze pentru ea, apoi alese locul din fața televizorului. Robert se retrase imediat și adormi de cum puse capul pe pernă.

Două ore mai târziu se trezi, presat de nevoia urgentă de a se duce la baie. Se ridică hotărât din pat, dar în apropiere de ușa camerei, percepu un murmur înfundat care îl făcu să se oprească. Era cât se poate de curios. Își amintise deja de fată, așa că deschise fără zgomot ușa de la cameră, după care privi cu atenție în salon. Veioza rămăsese aprinsă și televizorul era închis... Tânăra nu se vedea nicăieri, dar în schimb se auzeau șoptele ei ritmate, întretăiate de suspine adânci. Robert se apropie cu pași ușori de fotoliu și de acolo se întinse un pic pentru a cerceta cu privirea în spatele canapelei, locul de unde venea murmurul.

Fata era acolo; stătea pe jos cu genunchii la piept, sprijinită cu spatele de canapea și fixa nemișcată tavanul. Ochii îi erau plini de lacrimi, iar buzele păreau că se mișcă singure, ca vrăjite.

Bărbatul o contemplă uluit – cu siguranță că asta trebuia să fie o rugăciune veritabilă... „Dar asta e un lucru mai mult decât hilar...” gândi el confuz, „o prostituată care se roagă cu ferve, asemenea unei sfinte!...” Încercă să se retragă cu discreție spre camera lui, dar din greșeală atinse cu mâna telefonul de pe măsuta de lângă fotoliu. Fata țâșni imediat în picioare și îndreptă spre el o privire răvășită de spaimă.

„Oh, scuză-mă, Gina...” bâigui Robert încurcat. „Vroiam să mă duc până la baie și nu știam ce se întâmplă aici... Îmi pare rău că te-am speriat așa de tare...”

Fata se șterse repede la ochi, ceea ce avu darul să-i ruineze complet machiajul, și își luă repede poșeta de pe canapea.

„Eu vă rog să mă scuzați, domnule... Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Am avut niște probleme mai deosebite zilele astea și m-am pierdut cu firea. Oricum... e timpul să plec deja...” Îi întinse o mână umedă din cauza lacrimilor. „Sunteți un om adevărat... unul dintre puțini pe care i-am întâlnit până acum... Îmi pare rău că nu am cum să vă arăt recunoștința mea...”

Robert îi reținu puțin mâna. Pentru prima dată în viața lui era încercat de un sentiment acut că are o datorie de suflet față de o persoană necunoscută. Îi venea greu să o lase să plece așa, fără un cuvânt de consolare.

„Gina... dacă ai nevoie să vorbești cu cineva... cineva care nu vrea absolut nimic de la tine și care n-o să te judece orice i-ai spune...”

„Ioana...” șopti fata cu un surâs jenat... „Mă cheamă Ioana, de fapt... Gina e doar așa... un nume de... că doar trebuie să avem și noi un nume...”

„Stai jos, Ioana...” spuse Robert cu blândețe. „Te rog mult să nu fugi, până mă întorc de la baie... Mergem apoi în bucătărie și-ți pregătesc ceva cald, să te-ntremezi puțin.”

Ioana nu fugi, dar în schimb, discuția care urmă între ei nu se desfășură aproape deloc după cum se aștepta Robert. Desigur, el află destul de repede că fata era într-o situație de viață cât se poate de dificilă. Părinții divorțați de mult timp, un tată alcoolic, mama pensionată pe caz de boală și un frate mai mic suferind de un tip rar de tumoare a pancreasului, care nu ar fi putut fi operată decât în străinătate. Ioana era studentă în ultimul an la o facultate economică și, până în urmă cu două luni, avusese o slujbă destul de bună la o agenție de publicitate. Își luase apoi concediu de studii pentru examene, iar când revenise la slujbă, constatase că poziția sa fusese adjudecată de o altă fată, care era prietena unuia din șefii de departament ai companiei. Denumirea funcției fusese schimbată, astfel că a fost foarte simplu pentru conducere să-i scoată postul din schema organizației. Ea a primit salariul pentru încă o lună de zile, timp în care și-a căutat cu conștiinciozitate o nouă slujbă. A fost la o duzină de interviuri, dar nici unul din ele nu s-a soldat cu un răspuns imediat; din toți cei vizati, se pare că nimeni nu avea în vedere o angajare imediată. Din păcate însă, Ioana avea urgentă nevoie de bani, pentru că pensia mamei și alocația fratelui său nu le-ar fi ajuns nici măcar pentru hrană, darămite pentru cheltuielile casei sau pentru medicamente.

Într-una din zilele acelea s-a dus să amănesteze un lăntșor de aur cu cruciuliță pe care-l avea de la una din bunicile sale. În incinta casei de amanet aștepta o femeie între două vârste care a intrat în vorbă cu ea și a întrebat-o cât crede că poate să reziste cu banii de pe lăntșorul acela. Femeia părea cumsecade și sincer interesată de soarta fetei. Au stabilit o întâlnire la ea acasă, în ziua următoare. De la femeia aceea, Ioana a aflat cu surprindere că multe studente sărace recurgeau din când în când la soluția prostituției; unele erau presate să-și plătească taxele sau restanțele la facultate, altele, ca și ea, rămâneau fără slujbe și trebuiau să își acopere creditele, să plătească chiriile exorbitante sau să își susțină familiile sărace. Nu era nimic condamnabil în asta, îi explicase femeia – o soluție temporară și sigură, într-o lume în care totul este pe bani și nimeni nu prea mai încurajează supraviețuirea celor defavorizați de soartă.

Ioana era timidă și credincioasă și, din cauza asta, decizia nu a fost deloc simplă pentru ea. Știa că biserica înfierează cu maximă asprime vânzarea trupului. Și totuși... ceva în inima ei îi spunea că, până la urmă, Dumnezeu o să o înțeleagă și o să o ierte. De fapt, nu vroia nimic pentru ea... în ce o privea doar pe ea, ar fi fost în stare să cerșească sau să presteze cea mai umiltoare muncă și să se mulțumească cu o cămăruță insalubră, undeva la periferia orașului. Dar de vreme ce tot Dumnezeu îi dăruise familia aceea amărâtă, o făcuse deci să-i iubească și să se simtă responsabilă pentru ai ei... atâta timp cât îi putea susține fără să jefuiască sau să omoare oameni, nu vedea cum ar fi putut să n-o facă.

„Când am început să fac treaba asta...” mărturisi Ioana... „mi s-a părut cel mai greu lucru din lume... Nu vă puteți imagina cum este să fi privit mereu doar ca o bucată de carne. Un manechin impersonal, fără suflet... Ca să nu încep să urăsc bărbații, am sperat tot timpul

să întâlnesc un client cumsecade... unul care să îmi vorbească normal, așa... ca unui alt om, ca unui egal... Până la dumneavoastră nu am întâlnit însă nici unul...”

Robert simți că i se pune un nod în gât. Ar fi vrut să-i spună ceva, orice, dar se simțea atât de copleșit de această poveste tristă, încât nu putu decât să dea din cap cu amărăciune. Fata observă imediat cât de tare îl afectaseră vorbele sale pe bărbatul acela respectabil din fața sa. Cu siguranță că el era altfel decât toți cei pe care îi cunoscuse până atunci... Ea însăși se simți profund înduioșată de bunătatea și sensibilitatea lui, așa că îl atinse ușor pe braț și îi zâmbi cu vioiciune.

„Nu v-am povestit asta, ca să vă întristați atât de tare pentru mine, domnule... Să știți că în ciuda tuturor problemelor mele, eu sunt foarte optimistă. Sunt convinsă că în cel mult câteva luni o să-mi găsesc o nouă slujbă, destul de bine plătită. Am ceva experiență și chiar mă pricep la chestia asta cu publicitatea... În jumătate de an termin și facultatea, iar după aceea pot deja să am pretenții la un salariu cu mult mai mare. Apoi, o să-mi permit, în sfârșit, și un credit din care să plătesc cheltuielile pentru operația fratelui meu în străinătate...”

Încă o dată, Robert o privi cu o uimire nedisimulată.

„Ioana... îți spun sincer... în patruzeci de ani de viață am cunoscut destul de mulți oameni. Niciodată însă pe cineva atât de puternic ca tine...”

„Mie nu mi se pare deloc că sunt puternică...” spuse Ioana cu simplitate. „Eu am doar o credință clară că Dumnezeu o să mă ajute să rezist până la capăt... și că, în cele din urmă, o să fie bine și pentru mine. Știți... am auzit odată un preot care spunea că Dumnezeu îi încearcă mai mult pe aceia pe care îi iubește mai tare. Nu-mi dau seama de ce... dar îmi e imposibil să mă îndoiesc de lucrul ăsta...”

„Nu știu ce să spun Ioana...” murmură Robert gânditor. „Aș minți dacă aș spune că îți împărtășesc credința... Dar ce cred eu acum e că dacă totuși există un Dumnezeu... el trebuie să fie așa cum îți imaginezi tu... Dacă ar fi altfel, nu ar avea nici un sens... Am putea foarte bine să nu ne naștem deloc, pentru că nimic nobil nu ar fi cu adevărat important pentru viața omului.”

„Vedeți... și eu zic la fel. Dacă în om există această aspirație către noblețe, dacă pentru el sunt importante atâtea lucruri pe care i le indică iubirea și conștiința lui, asta trebuie să se întâmple pentru că cineva a pus sentimentele astea în el. Vreau să spun... există o cauză care le-a făcut posibile... Și dacă numim Dumnezeu această cauza a tot ce există, e clar că și el trebuie să aibă toate atributele astea – iubirea, bunătatea, blândetea, răbdarea...”

„Ioana, tu ești sigură că nu ești studentă la teologie... sau măcar la filozofie, la psihologie... ceva?!...” exclamă Robert cu admirație.

„La fel de sigură pe cât sunt că nu am venit aici ca să vă țin lecții despre Dumnezeu....” spuse Ioana dintr-o răsuflare și, imediat apoi, izbucni în râs. Robert o urmă cu entuziasm, iar după ce se liniștiră amândoi, i se adresă din nou, gânditor.

„Știi... îmi dau seama acum că nu mai sunt sigur pe multe lucruri care până de curând mi se păreau foarte importante...”

„De pildă?...” îl încurajă fata.

„De pildă chestia asta cu afacerile... Să lupți mereu pentru afacerea ta, pentru ca ea să devină din ce în ce mai mare și mai puternică... să îți asiguri mereu creșterea, să domini competiția... De fapt, de ce atâtea eforturi?... Ca să strângi din ce în ce mai mulți bani...bani de care nici măcar n-o să ai vreodată nevoie? De care, în cel mai bun caz o să profite copii sau rudele, fără nici un merit?... Spune și tu... ce-or să le aducă de fapt banii ăștia nemunciți... în afară de posibilitatea de a-și satiface niște pofte exagerate sau chiar penibile și convingerea aberantă că totul li se cuvine, că sunt mai grozavi și merită mai mult decât alți oameni?... Și, de fapt, Ioana... ce mi-au adus mie, până acum, toți banii ăștia...?”

„Nu știu, domnule... ce v-au adus?” întrebă cu candoare Ioana.

„Mă cheamă Robert, să știi... Și chiar dacă sunt mai bătrân decât tine cu aproape douăzeci de ani, să știi că nu pun nici un preț pe formulele de respect adresate vârstnicilor... și cu atât mai puțin pe cele adresate oamenilor cu bani sau putere...”

„Robert...” zâmbi înveselită fata... „am avut senzația că tocmai vroiai să-mi spui ceva important...”

„Da... îmi amintesc. Mă întrebam ce mi-au adus banii... Multe bune.... așa spune. Nu am grija de mâine, pot să călătoresc, să mă întâlnesc cu tot felul de oameni, unii chiar interesanți... pot să-mi permit tot felul de plăceri mai mici sau mai mari... care m-ajută să nu mă plictisesc iremediabil... Cu toate astea, banii nu mi-au adus nici pe departe cele mai bune lucruri... Pe cele mai bune, dacă stau să mă gândesc... le-am avut, de fapt, întotdeauna pe gratis. Acuma, în schimb... când am mai mulți bani decât așa avea nevoie pentru câteva sute de ani de acum înainte... crede-mă, nu mă simt deloc fericit. Deși sunt căsătorit, observ că sunt mai însingurat ca niciodată... Nu am copii... nu am prieteni apropiați. Sunt agitat și stresat cea mai mare parte a timpului și, când în sfârșit rămân singur cu mine, nu mă mai pot bucura de nimic din ce mă făcea fericit înainte... Nu mai am răbdare să citesc nici măcar o revistă... și imaginează-ți... până acum câțiva ani eram încă un cititor pasionat. Nu mai am chef nici măcar să urmăresc un film bun...”

„Nu e ușor nici să fii bogat... Realizez și eu asta... Apar mereu tot felul de probleme...” spuse Ioana serioasă. „Și totuși... dacă ești prea sărac poți să ajungi mai rău...”

„N-am terminat încă, Ioana...” o întrerupse foarte preocupat Robert. „Observ că încep să îmbătrânesc... și mi-e din ce în ce mai teamă de boală, de moarte, de pierderea celor care mi-au fost aproape...” Oftă dintr-o dată prelung. „Mi-e teamă că Dumnezeu nu există... Și cel mai teamă îmi e... știi de ce?”

„Așa vrea să știi...” șopti fata încordată.

„Mi-e teamă... ei bine... mi-e groaznic de teamă că n-o să mai fiu în stare să iubesc niciodată!”

„Nu pot să cred asta... un om ca tine, Robert...”

„Nu știi cum poate trăi un om ca mine, Ioana...” șopti el și ochii i se umplură de lacrimi. „Lumea ta, cu toate suferințele și dramele ei... e totuși ceva adevărat, Ioana... îmi dau foarte bine seama de asta. Să trăiești însă în lumea mea... înseamnă să te închizi voluntar într-un glob de sticlă pe suprafața căruia tot ce înseamnă căldură și emoție, ajunge să se reflecte în afară. Nimic nu mai poate ajunge înăuntru ca să te atingă, să te bucure cu adevărat... Sau, nu știi... poate că mă înșel... uneori mai ajunge ceva... o rază adevărată... așa cum ai fost tu pentru mine în noaptea asta, Ioana... Dar atunci, această rază îți luminează înăuntru atât de tare, încât privindu-te mai atent ajungi să te disprețuiești, să te îngrozești de tine... Mă crezi, Ioana?!... Ajungi, pur și simplu, să te urăști amarnic!...”

Robert încrucișă brațele pe măsuta fotoliului și se aplecă peste ele, ascunzându-și fața. Ioana se simți dintr-o dată cumplit de neputincioasă.

„Robert... nu face asta... Ești un om prea bun, ca să te judeci astfel... Să știi că nu ai dreptate...”

Bărbatul plângea înfundat și fetei i se păru că nu mai are în fața ei un om matur, care aproape că ar fi putut să-i fie tată, ci un copil rătăcit, care tânjea amarnic după o mângâiere cunoscută. Se așeză alături de el și îl cuprinse cu o mare gingășie în brațe.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce beau amândoi câte un ceai fierbinte în mica bucătărie a apartamentului de hotel, Robert izbuti să o convingă pe fată să primească o sumă de bani care să-i permită să-și întrețină familia fără probleme câteva luni de zile... „doar până când reușește să își găsească o slujbă pe măsura ei”, după cum se exprimase el, în maniera sa

întotdeauna diplomatică. Ioanei îi era însă teamă că peștele n-o să accepte această terminare neașteptată a contractului lor mutual, care ar fi trebuit să se încheie, după cum considera ea, abia peste patru luni de zile. Robert insistă să îl lase pe el să discute despre asta cu bărbatul acela, însă ea refuză cu hotărâre.

„E foarte periculos, Robert... Să nu crezi că prostituția e singura lui afacere. Nu e bine să ai de-a face cu omul ăsta... știe că ai bani...”

„Dacă nu aş avea bani, e clar că nici nu ar sta de vorbă cu mine, Ioana...” zâmbi Robert. „Doar și eu vin din lumea afacerilor... și, oricât de straniu ți se poate părea, am văzut până acum destule, cu nimic mai puțin condamnabile decât ce învâрте individul ăsta. Ce te face să crezi că nu m-aș putea descurca cu un biet pește, de vreme ce până acum acum scăpat cu viață printre rechini?”

„Sunt sigură că te-ai descurca, Robert... dar, totuși... mai bine vorbesc eu mai întâi cu el... Măcar să-l pregătesc pentru chestia asta...” insistă neliniștită Ioana.

„Bineînțeles... o să vorbești întâi tu și o să-i spui că un client te-a rugat să îi aranjezi o întâlnire cu el ca să îi propună o afacere interesantă.”

„Să nu îi dai alți bani, Robert, te rog... Uite, tot ce am câștigat de trei săptămâni încoace o să-i rămână lui... nu am pretenții la nimic...”

Bărbatul o privi înduioșat. În ce o privea pe ea, chiar nu simțea nevoia să-i verifice nici măcar o singură vorbă. Nici nu-și mai amintea când avusese ultima dată o asemenea încredere într-o altă ființă umană...

„Bine, Ioana...o să-i spun asta... Nu te mai îngrijora însă... o să vezi că o să fie mai ușor decât te aștepti.”

În vreme ce o conducea acasă cu mașina, fata aranjă cu mari temeri și ezitări această întâlnire „de afaceri”și, bineînțeles, nu scăpă nici de amenințarea că bătașii peștelui or să facă o vizită neașteptată familiei, în cazul în care pune la cale vreun aranjament secret cu poliția.

*

Carlito se așeză pe un scaun învecinat cu cel al lui Robert, fixând cu atenție paharul lui cu băutură de pe tejgheaua barului.

„Încă un Johnny Walker aici!” comandă scurt Robert. Carlito surâse mulțumit, afișându-și cu mândrie cei doi dinți de aur din față.

„Ce-mi plac oamenii cu stil!...” zise el admirativ și își înfundă o țigară în colțul gurii. „Mi-a zis fata mai devreme că ai pentru băiatu’ o afacere interesantă...”

„Corect așa... dar poate nu e chiar ce te aștepti...” punctă Robert cu dezinvoltură.

„Amice... io unu mă aștept la orice... Când e vorba de bani, orice e cât se poa’ de interesant pentru mine.”

„Mă bucur că ești așa deschis la minte... ăsta e cel mai important lucru la un adevărat om de afaceri.” Robert observă uimit că interlocutorul său îi sorbea vorbele. „Ei bine, atunci să nu mai pierdem timpul degeaba... Să știi că afacerea este chiar fata...”

Peștele se încruntă imediat, dar după câteva secunde, fața i se lăți într-un zâmbet șiret. Dădu scaunul ceva mai aproape de Robert și i se adresă complice:

„Îți place fata, huh?... O vrei pentru afacerea ta, nu-i așa?... Să știi că n-aș face asta pentru prima dată...”

„Vreau fata, da... și vreau să-mi spui care sunt condițiile tale. Ne înțelegem amândoi, iar tu uiți apoi de ea și de familia ei... clar asta?”

Carlito se simți imediat lezat de tonul rece al acestui ciudat partener de afaceri.

„Io n-am de unde să ghicesc ce ți-a spus proasta aia de Ioana de mine... da' absolut toți care mă cunoaște, știe foarte bine că sunt un om de onoare... Dă cinci miare de euroi încoace și băiatu uită tot, ca la o spălare de creieri.”

„Totuși... îmi pare că ai prețuri cam mari la începătoare, amice...” zise Robert, bătându-l pe umăr cu un aer conspirativ. „Ascultă... îți dau două acum, pe loc... ceea ce e oricum peste nivelul pieței. Știu foarte bine că oferta e mare...”

„Ce știi tu e de anu' trecut poate, barosane... Fata e foarte valabilă și fără patru n-o dau, oricum ai întoarce-o...”

„Bine... trei cinci sute atunci și mai facem afaceri și altă dată...” încercă Robert să încheie.

„Mai bine îți dau două atunci... două la cinci mii...” reveni ingenios Carlito. „Ioana și încă una ceva mai coaptă. Nu așa frumoasă ca Ioana, da' cu mult mai eczperimentată... Îți spun io, e ca focu', dacă vine vorba de chestii adevărate...”

Robert îl privi încruntat, fără să-i răspundă.

„Am înțeles, barosane...” adăugă peștele intimidat. „Văd bine că ți s-a pus pata pe slăbănoaga aia... Ia-o atunci, să fie cum vrea inima ta... Și dacă cumva te plictisești de ea după o vreme, să știi că poți s-o aduci înapoi la tăticu ei... O angajez la loc pe moca... numa' să se țină ca lumea de treabă...”

*

De două ore, Robert se plimba singur în parcul de lângă hotel. Gândurile i se zbăteau haotic în cap și nu reușea deloc să se adune. Revedea tot felul de scene din viața lui și, mai ales, întâmplări cu oameni pe care-i concediasă sau pe care refuzase cu încăpățănare să-i angajeze. Unii fuseseră de-a dreptul disperați când îi anunțase decizia lui, până și câtorva dintre bărbați le dăduseră lacrimile... El rămăsese însă, de fiecare dată, neclintit. Învățase că în afaceri, ca și în chirurgie, trebuie să lași doar rațiunea să te conducă... altminteri ești pierdut, iar asta nu te afectează doar pe tine, ci implicit, și pe toți ceilalți care depind de tine. Rațional deci, nici acum nu vedea nimic răuvoitor sau incorect în aceste decizii ale sale... însă realiza pentru prima dată că nu se gândise niciodată la oamenii aceia cărora le refuzase o șansă... așa cum spusese Ioana - ca la niște egali ai săi.

Cu siguranță că dacă ar fi fost prieteni sau familie, s-ar fi pus cu totul altfel problema. Dar așa... erau numai niște străini... ce putea înțelege din ei?... Niște nume și niște fețe care nu îl emoționau cu nimic, față de care nu simțea nici o responsabilitate. Hotărârile lui afectaseră însă destinele acestor oameni... și poate că nu puțini dintre ei fuseseră nevoiți să se zbată, să facă eforturi inumane sau tot felul de compromisuri ca să supraviețuiască. Într-adevăr... acum ajunsese să cunoască și el ceva din lumea care îi aștepta pe cei care nu mai aveau șansa unei slujbe decente... o junglă de fiare în care pentru câteva mii de euro puteai cumpăra o ființă ca Ioana!...

Curios dar până acum, viața sa i se păruse previzibilă până la capăt. Ce porcărie!... se gândi revoltat Robert. Era pe un drum greșit și nici măcar nu își imagina că ar putea exista o variantă mai bună. În inima lui știa însă, de fapt, că totul trebuia să se schimbe... altminteri nu ar fi fost atât de nefericit și însingurat... Dar cum să schimbe ceva, când până la întâlnirea cu Ioana, nu reușise niciodată să gândească limpede?

Da... mai erau niște lucruri de făcut în ce o privea pe Ioana... Robert scoase telefonul din geantă și o sună pe soția sa. Ea îl întâmpină, ca de obicei, cu declarații entuziaste de dor și dragoste, apoi îi povesti înfrigurată ce probleme îi mai făcuseră muncitorii care reparau acoperișul casei de la țară, ce tapet cumpărase pentru biroul ei și ce planuri făcuse pentru sărbătorirea zilei lui de naștere, trei săptămâni mai târziu.

Soțul ei o ascultă cu stoicism, ca întotdeauna și, când ea sfârși, o întrebă pe neașteptate.

„Maria.. mai ții minte că atunci când erai în ultimul an de facultate te gândeai să facem o fundație pentru ajutorarea copiilor bolnavi incurabil?”

Femeia tăcu surprinsă, vreme de câteva clipe.

„Îmi amintesc desigur... Câte nu m-am gândit să facem împreună când eram la facultate!... După aia însă, au apărut alte priorități...”

„Da... eram foarte săraci și când am început cu afacerile...”

„E evident că dacă te ocupi serios de o afacere...” enunță cu multă autoritate Maria, „nu prea îți mai rămâne timp pentru nimic altceva...”

„Cunosc asta foarte bine, Maria. Dar de câțiva ani de zile tu te-ai retras din afacerea noastră... Nu ar fi interesant totuși să începem treaba asta cu fundația... și să o conduci tu, dacă vrei, după aceea...”

Femeia tăcu încă o dată.

„E un lucru care o să însemne ceva pentru tine, Maria... sunt sigur”, adăugă Robert cu căldură.

„Tu știi foarte bine că am o grămadă de treabă, Robert...” răspunse ea iritată. „Ce s-ar fi ales de toate proprietățile noastre, dacă n-aș fi fost eu să supervizez amenajarea și întreținerea lor?... Crezi că mi-a fost chiar așa de ușor?... Eu zic că mi-a fost mai greu decât dacă aveam o slujbă... Cât timp și câți nervi am irosit cu lucrurile astea... numai eu știu. Mi-am șubrezit de tot sănătatea... de-aia și merg acum pe la tot felul de doctori incompetenți... de la care primesc o grămadă de tratamente scumpe, care nu mă ajută deloc! Spune și tu... Nu crezi că trebuie să mă îngrijesc puțin, dacă e să avem și noi, în sfârșit, un copil?”

Robert simți dintr-o dată că se înăbușă.

„Maria... în ultimii zece ani ai refuzat să vorbești cu mine despre chestia asta cu copilul!...”

„Păi, cum aș fi putut să fac un copil cu unul care era plecat cea mai mare parte a timpului?” izbucni ea furioasă. „Am așteptat să ne liniștim amândoi, ca să-i putem oferi copilului o familie adevărată!”

„Aha... și acum ne-am liniștit, în sfârșit... așa crezi...” replică Robert tăios.

„Robert... nu te recunosc!...” Glasul Mariei clocotea de iritare. „Așa să vorbești cu subalternii tăi, nu cu mine!... Te avertizez că nu accept să mă tratezi astfel!”

„Maria... vreau să-ți spun...” Robert se opri brusc, pentru că Maria închisese telefonul.

Îi veni imediat să-și arunce mobilul în lacul din apropiere; timp de câteva clipe se luptă cu ideea asta, iar când tocmai se pregătea să o pună în aplicare, privirea îi fu atrasă de o formă întunecată care se deplasa încet și, oarecum ritmic, la suprafața lacului. Își puse ochelarii și se deplasă câțiva metri de-a lungul malului, pentru a vedea mai bine obiectul acela. Deodată înțelese... era un câine care înota la mare distanță de mal... În preajma lui nu era nici o ambarcațiune și, cât vedea cu ochii, nimeni din puținii vizitatori ai parcului, în afară de el, nu părea interesat de soarta sa. Animalul căzuse... sau, cine știe, poate fusese aruncat în lac... dar acum era clar... fără ajutorul unui om i-ar fi fost imposibil să mai iasă afară. Bordurile de beton ale lacului depășeau cu cel puțin jumătate de metru nivelul apei.

Robert începu să se agite, încercând fără succes să atragă atenția bietului animal asupra lui. Probabil era în șoc, se gândi el... începuse să se învârtă în cerc în mijlocul lacului. Nu la mare distanță de el apăruseră însă două bărci și Robert strigă tare către bărbății care vâsleau. Ei observară câinele și se îndreptară imediat către el, însă acum animalul înota din răspuțuri ca să scape de urmărire. La un moment dat, una din bărci reuși să-l ajungă și un bărbat întinse de câteva ori mâna după câine. „Nu pot să-l iau!... Încearcă să mă muște!” strigă el, după câteva încercări nereușite, după care întoarse barca și se îndepărtă.

Lui Robert îi era teamă că animalul era deja la capătul puterilor. „Încercați să-l aduceți spre ponton!” țipă el nervos către cel de-al doilea vâslaș. Omul înțelegea perfect și, în mai puțin de zece minute, câinele ajunsese la marginea lacului, iar pontonul, pe de-o parte, barca și vâslele pe de alta, îi tăiară retragerea. Robert se aplecă peste bordura de beton și îl apucă hotărât de ceafă. Cu o sforțare incredibilă, câinele se răsuci pe loc ca să îl muște de mână, dar omul îi înfipse mâna cealaltă în blana de pe spate și îl ridică în aer. Când îi dădu drumul în iarbă, bietul animal se prăbuși ca secerat. Spre surprinderea lui Robert însă, câteva secunde mai târziu fu din nou în picioare și, tremurând din tot corpul, o luă imediat la fugă, pierzându-se dincolo de un desiș din apropiere.

*

În dimineața următoare, Robert își strânse micul bagaj de mână și predă cheia hotelului. Avea un avion către capitală după-masă și aranjase cu Ioana să ia prânzul împreună, într-un restaurant micuț din preajma parcului. Până atunci, se hotărâse să petreacă timpul în parc, citind o carte despre vindecări miraculoase, pe care o găsisese seara trecută în mica librărie a hotelului.

Descoperi o bancă aflată în apropierea lacului și se apropie de ea cu pași nerăbdători. Era un loc minunat, care împreună cu lectura aceasta deosebită, nu puteau decât să-l liniștească și să-l inspire. Odată ajuns acasă erau multe lucruri de schimbat, unele poate cu considerabile zbateri și împotriviri din partea celor apropiați, așa că vroia să se întărească pentru toate cele care aveau să urmeze. Înainte să ajungă la banca dorită, simți însă deodată că e urmărit. Întoarse prudent capul, dar nu observă pe nimeni în spatele său. Când dădu să se întoarcă, o mică siluetă neagră îi atrase atenția lângă picioarele sale. Animalul își agita frenetic coada și țopăia cu voioșie în jurul său.

„Tu erai?...” întrebă uimit Robert, recunoscându-l. „Tot pe-aicea te-nvârți, măi băiatule?... Ei da... acum se pare că nu mai ești atât de supărat pe mine ca ieri...” Îl scărpină puțin după ureche și câinele, entuziasmat la culme, se ridică și puse labele din față pe sacoul lui de mătase.

„Știam eu că îmi ești, de fapt, recunoscător...” zise Robert râzând. „Trebuie totuși să înveți ceva maniere când vine vorba de comunicarea cu persoane onorabile...”

Puse câinele jos și după aceea se așeză liniștit pe bancă. Câinele ezită câteva clipe, dar apoi sări pe bancă, alături de el. Robert îi dădu cu promptitudine un ghiont scurt, care îl făcu să alunece jos. „Ei... parcă tocmai îți spuneam ceva de maniere, măi băiatule...” Cîinele i se așeză resemnat la picioare și primi pentru asta o mângâiere prelungită pe ceafă. Apoi Robert își deschise geanta și scoase satisfăcut cartea.

O oră și jumătate mai târziu, câinele ședea pe bancă, alături de Robert, cu capul în poala lui și ochii închiși. Bărbatul lăsase cartea alături și își odihnea o mână pe capul câinelui, în vreme ce în cealaltă își ținea telefonul mobil.

„Maria...” spuse el precipitat, „Știu că în principiu nu ești de acord cu asta, dar ascultă-mă puțin... Ieri am salvat un câine împreună cu cineva... săracul de el era să se înece în lacul de lângă hotel... E un câine foarte drăguț și prietenos... mă gândesc să-l aduc acasă...”

„Ce te-a apucat Robert?” izbucni imediat Maria. „Doar știi de atâta vreme că nu suport animale în casă...”

„Desigur, Maria... îl ținem în curte, îi aranjez eu un padoc...”

„Și cine o să se îngrijească de el, măi omule?... Spune, te-ai gândit încă o dată că am prea puține pe cap, nu-i așa?”

Robert strânse din dinți, dar își ținu firea. „O să am eu grijă, nu te neliniști. Vreau doar să îi ofer un adăpost bietului animal.”

„Aha... după trăsnaia aia cu copiii, văd că te-a apucat acum pasiunea pentru animale... Într-adevăr, io zic așa... Facem mai întâi fundația aia și apoi trântim și un adăpost pentru câinii comunitari... Sau mai multe chiar... de ce nu mai multe? Doar avem destule fonduri!... Dar ia stai puțin... cum ai de gând să te întorci cu animalul?”

„Renunț la avion și iau un tren, Maria... Nu-i asta problema...” răspunse Robert pe un ton înghețat.

„Fă cum vrei, atunci... Nici nu știu de ce mă mai întrebi, de fapt!... Poate doar așa, ca să rămân cu senzația că ar conta din când în când și părerea mea pentru tine!”

„Bine, Maria... Fii liniștită, nu te mai întreb nimic. Nici nu te mai stresez...” zise deodată cu hotărâre Robert. „Ai grijă de tine. La revedere.”

Închise, dar după mai puțin de un minut de gândire, sună încă o dată.

„Ioana... spune-mi, te rog... Țin minte că am vorbit să ne vedem peste o oră, dar aş vrea să-mi răspunzi acum la o întrebare, dacă nu te superi...”

„Bineînțeles că-ți răspund, Robert... Cum aş putea să mă supăr?” exclamă ea chicotind ca un copil care se așteaptă la o surpriză.

„Ioana, spune-mi... nu-i așa că îți plac câinii?”

Fata izbucni în râs.

„Ai aflat tu de undeva, nu-i așa?... De când mă știu am tot adus câini și pisoi părăsiți în casa noastră. Din păcate, ai mei nu puteau să-și permită, însă...”

„Hai atunci să ne întâlnim în parc, Ioana... Mă duc să cumpăr eu tot ce avem nevoie și te aștept apoi la intrarea dinspre hotel. Știi, problema e că am un partener cu mine acum...”

„Nu-i nici o problemă din partea mea... și e cu atât mai bine în parc!...” răspunse veselă Ioana. „Ajung acolo în mai puțin de o oră!”

Robert închise telefonul și întoarse capul zâmbind către câinele care, simțindu-se băgat în seamă, îl fixă entuziasmat, măturând frenetic aerul cu coada. Dintr-o dată, bărbatul fu absolut convins că soarele strălucea mai puternic, copacii erau mai misterioși, florile mai frumoase și că în fiecare trecător se ascundea un prieten plin de bunăvoință.

„Să-ți spun un secret, partenere...” zise el, brusc inspirat. „În viața asta... fericirea e întotdeauna o chestiune de alegere!”

În replică, animalul își potrivea satisfăcut capul sub mâna stăpânului său, care îl privi cu duioșie și egală recunoștință.

„Măi creatură... mi e pare mie sau ăsta chiar nu era un secret pentru tine?...”

VOCEA ACEEA DIN INIMĂ

Cristina urcă scările cu mare grijă, căci știa că-l putea găsi pe Boris adormit. Ușa de la camera sa era, ca întotdeauna deschisă și fata își aminti cum pășise în camera aceea cu zece ani în urmă, adusă de Virgil, prietenul ei care era coleg cu Boris, la facultatea de automatică și calculatoare. Acesta din urmă lucra pe computer, iar când cei doi intraseră în cameră se întorsese numai pe jumătate, după care își continuase preocupat treaba. Prietenul Cristinei, își trăsese un scaun lângă el și începuseră să discute amândoi despre documentul la care Boris lucra de mai multe zile, și care, după cum realiză fata după câteva minute, era chiar proiectul de diplomă al lui Virgil. Cristina se simțise un pic jenată că băiatul acela drăguț, cu un aer de intelectual rasat, făcea treaba prietenului ei, așa că își făcuse de lucru inspectând puțin camera aceea înaltă care servea gazdei lor deopotrivă drept dormitor și birou. În afară de computer și de aparatura electronică, observase o mulțime de cărți mai vechi sau mai noi, câteva manuale tehnice pe jos, instrumente de pictat, o statueta de lut foarte frumoasă reprezentând un bărbat care ținea în brațe o femeie și două tablouri imense unul în forma unui colaj de desene și bucăți de ziare, celălalt o pictură cu forme geometrice armonioase, în culori vii, o saltea așezată direct pe jos și două fotolii stil care păreau să aibă cel puțin cincizeci de ani. Mai mult ca sigur că nu era o cameră obișnuită...

Se interesă cu timiditate de originea celor operelor de artă și află cu mare surprindere că toate erau creația lui Boris. Nu peste mult timp, conversația băieților se sfârșise și Virgil se hotărâse să plece. În timp ce coborau scările, nu se putuse abține să n-o întrebe ce părere și-a făcut despre colegul și prietenul lui. „Un tip cu multă personalitate... Poate prea multă...” adăugă ea zâmbind. „Boris e un geniu.. îți spun eu. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el...” îl laudă și Virgil, care din câte înțelesese până atunci Cristina, nu avea păreri prea grozave despre nimeni. Oricum, interesant era că această primă impresie pe care i-o lăsase Boris avea să se dovedească cea mai corectă din toate cele pe care avea să și le mai facă despre el, înainte ca Virgil să o părăsească, iar ei să ajungă să fie împreună.

Acum, se gândi Cristina cu amărăciune, camera aceea era cu mult mai elegant aranjată, dar părea mai degrabă să joace rolul unei rezerve de spital. Pășii cu inima strânsă înăuntru și descoperi că, într-adevăr, Boris era în pat, cu ochii închiși, acoperit pe jumătate de plapumă. Dădu să se întoarcă, însă el vorbea pe neașteptate:

„Nu dorm, Cris...” Fata privi spre el uimită.

„Aveam o mică meditație... Oricum, nu contează, e bine c-ai trecut...”

Se sărutară pe obraji, iar ea se așeză apoi pe un fotoliu din dreptul ferestrei.

„Cum îți e?... Merge mai bine cu tratamentul ăla?”

„Clar că da... Mai bine ca niciodată...” spuse el surâzând.

Nici unul dintre ei nu putea fi însă foarte optimist. Avusese și alte perioade în care se simțise bine în acești ultimi doi ani de când fusese diagnosticat cu cancer. De fapt, vreme de aproape jumătate de an după operația la plămâni se crezuse scăpat. Apoi, pe neașteptate se produsese prima criză de epilepsie, care îi adusese o contracție musculară atât de dureroasă pe o jumătate a corpului, încât crezuse că pur și simplu o să se rupă în două. Așa ajunseseră să îi descopere o metastază cerebrală de dimensiuni apreciabile, care era acolo și când fusese operat la plămâni, dar pe care, în mod curios, nici unul din oncologii care îl văzuseră nu o suspectase. În fine, două luni după operația la creier era iarăși bine, complet recuperat și, după inevitabila chimioterapie, încercase din nou niște tratamente naturiste. Câte săptămâni durase apoi speranța că a învins boala?... Nu mai știa. Oricum, în primăvara trecută, crizele de epilepsie începuseră din nou să se repete. La început era mai mult o stare de trepidație ușoară după care leșina pentru câteva minute; apoi, în ciuda tratamentului, crizele crescuseră mult în intensitate, iar durerea din timpul contracțiilor ajunsese în nou să-l terorizeze. La primele analize, mai mulți medici se arătaseră foarte rezervați în privința unei operații, însă chirurgul care îl operase prima dată îl asigurase că avea, și de data aceasta, toate șansele de reușită. Prin urmare, se mai lăsase tăiat încă o dată... Își revenise chiar mai repede decât după operația precedentă, dar de data aceasta se alesese cu niște sechele definitive. Folosirea mâinii și a piciorului stâng fusese considerabil afectată și, în ciuda, exercițiilor fizice, rămăsese cu niște defecte vizibile, care nu-l împiedicaseră să meargă ori să execute operațiile simple de îngrijire corporală, dar îl aduseseră totuși în situația de a nu mai putea șofa și nici lucra efectiv la proiectele sale de grafică computerizată. Ca de obicei însă, el nu se lăsase copleșit. Își schimbase mașina cu una de tip hycomat și își aranjase afacerile în așa fel încât proiectele lui să poată fi duse la bun sfârșit de unul dintre prietenii săi, care avea aceeași specializare ca el. Vedea oricum soluția aceasta ca pe un compromis temporar, pentru că era convins că perseverența sa îl va face să se recupereze complet în câteva luni de zile.

În ce privește boala în sine, după operație i se recomandaseră niște ședințe de radioterapie, iar când fusese considerat pe deplin „curat” și se întorsese acasă, începuse din proprie inițiativă un nou regim naturist, și mai radical. Din păcate însă, la sfârșitul iernii, la tomografie fusese descoperită o nouă tumoră cerebrală, de data aceasta aflată într-o zonă de adâncime care o făcea neoperabilă. Fizic se simțea încă bine, dar în inima lui era mai îngrozit ca niciodată. Mama lui era deja în depresie, plângea aproape tot timpul și nici nu se mai străduia să se ascundă de el. Apelaseră atunci la niște medicamente de ultimă generație pe care le obținuseră, pe bani grei, niște rude din străinătate. În săptămânile în care le luase se simțise rău de tot, așa că pentru prima dată de când descoperise boala, - cu excepția acelor perioade scurte de după operații - își petrecuse cea mai mare parte a timpului în pat. Următoarea tomografie îi arătase însă că tumoră nu se micșorase, ci din contră aproape se dublase în intervalul acela. Speriat și dezamăgit, abandonase imediat tratamentul, încercase în schimb să renegocieze soluția operației. De data aceasta însă, chiar nu mai găsi nici un chirurg care să se încumete. Cristina îi făcuse însă rost de un medicament pe baze de plante, brevetat de un medic bătrân, despre care citise că făcuse minuni în cazuri de cancer absolut disperate. Atâta timp cât avusese chimioterapia, Boris evitase să ia leacul acela aproape necunoscut, pe care nu îl recomanda nici unul din doctorii pe care îi cunoscuse. Acum însă, era hotărât să asculte de oricine îi mai dădea încă o șansă. Iar creatorul medicamentului, ca și bioterapeutul care îi făcuse planul de dietă îl asiguraseră că respectând recomandările lor, era un om salvat. Așa se face că Boris reveni la dieta naturistă pe care o abandonase în perioada în care zăcuse la pat, recurse la leacul acela de plante și într-adevăr... la începutul verii trăi o mare bucurie descoperind că analizele generale erau bune și tumoră se micșorase la

jumătate. Încă nu se simțea în formă, dar nu avea aproape deloc dureri și începuse să se plimbe prin casă fără nici un sprijin.

„Sper că te ții într-adevăr de tratamentul ăla...” i se adresa seriosă Cristina, în vreme ce examina cu atenție flacoanele cu vitamine și suplimente alimentare de pe măsuta alăturată.

„Întreab-o și pe mama dacă nu mă crezi, Cris...” răspunse el prompt. „Știi că mi-am pus toată încrederea în asta...”

„Perfect... mă bucur să văd că ești așa de hotărât...” întări ea, brusc încurcată, pentru că realiză că nu știa ce ar fi fost potrivit să îl întrebe în continuare. Boris înregistrează imediat momentul de ezitare.

„Nu vrei mai bine să lași fotoliul ăla și să te așezi lângă mine?...” zâmbi el cu un aer neașteptat de inocent. „Îți promit că nu-ți fac nimic...”

Fata izbucni în râs.

„Mă lași odată cu promisiunile tale?”

Se așează imediat pe marginea patului său și îi strânse mâna slăbită între palmele sale.

„Așa... și acum, zi...” porunci el mulțumit.

„Vrei să-ți fac o declarație sau ce...?” întrebă ea pe un ton ghiduș.

„Ești în stare?!” o provocă Boris.

„Astăzi nu, din păcate...”

El oftă scurt. „Bine, spune-mi atunci ce mai faci... care mai e treaba pe la firmă... Sau, mai bine, spune-mi o poveste. Du-te, ia cartea cu poveștile tale și mai citește-mi una. Asta dacă poți să mai stai, bineînțeles...”

Cristina fu, ca de obicei, tentată să îl asculte. Poveștile sale cu animale erau și ele în biblioteca lui Boris; îi mai citise până atunci trei dintre ele, doar că el plânse atâtea de tare în vreme ce o ascultase pe ultima, încât acum îi era teamă să îi mai citească. Era ea însăși uluită de efectul pe care-l aveau micile sale istorioare asupra lui Boris. Prima dintre ele fusese concepută în urmă cu mai bine de doi ani de zile. Pe-atunci Boris era sănătos, iar când Cristina îl invitase să o citească pe calculatorul ei de acasă, se trezise că el modificase peste tot numele personajelor astfel încât povestea să fie cât mai caraghioasă. Asta o înfuriase puțin atunci, dar nu îi reproșase nimic, pentru că în atâția ani cât petrecuseră împreună, avusese destul timp să se resemneze cu talentul lui neobișnuit de a ridiculiza aproape orice. După ce el plecase, corectase textul pe îndelete, mirându-se și ea că fusese atât de naivă încât să creadă că povestioara aceea l-ar fi putut atinge. Acum însă... după tot ce se întâmplase în viața lui de când se îmbolnăvisese, Boris devenise atât de sensibil și de impresionabil, încât o simplă fabulă sau o poezie îl putea da complet peste cap.

„Nu prea am chef de povești în ultima vreme, ca să-ți spun sincer...”, rosti Cristina, încercând să sune cât mai convingătoare. „Sunt destul de întoarsă pe dos de chestia asta de la serviciu...”

„Ah, mi-ai spus. Dau afară pe cei mai în vârstă... Mi-era clar că o să se ajungă și cu voi la chestia asta...”

„Da... îi spun „voluntariat”... adică dacă ai mai mult de cincizeci de ani, poți să te oferi, în mod voluntar... înțelegi... să pleci. Ei îți dau salariul pe opt luni dacă ai mai puțin de cinci ani și salariul pe cincisprezece, dacă ai până în zece ani... Știi că firma noastră e de zece ani... Dar spune și tu... unde își mai găsesc oamenii ăștia alte slujbe... decente, vreau să zic... ceva care să se poată compara cu astea pe care le pierd... Cine îi mai angajează? Doar se vede peste tot care e mișcarea...”

„Așa e, Cris... Știu și eu cum sunt gândite lucrurile astea.” o asigură Boris cu tristețe. „Îi dau afară pe cei mai în vârstă, pe motiv că fac treabă mai puțin și mai prost decât cei

tineri... că sunt mai puțin adaptabili... Și, ce-i drept, unii dintre ei învață mai greu sau chiar se feresc să învețe... asta am văzut-o și eu, în branșa mea.”

„Da... mi-e clar că ăsta e motivul. Și totuși, Boris... Mi se pare... așa... complet inuman... Știi, și oamenii ăștia au familii, copii adolescenți sau studenți care au mare nevoie de sprijinul părinților...”

„De fapt însă nu e numai asta... Mai e ceva, cred eu... Oamenii ăștia mai trecuți prin viață au și alte repere... Ei nu pot fi manipulați așa ușor... nu pot fi făcuți să înghită orice porcărie le oferă așa zisa „cultură organizațională”... Pe cei foarte tineri poți să-i convingi ușor să petreacă paisprezece ore la servicii pentru câțiva bănuți în plus, să vină și în week-end...”

„Exact...” adăugă Cristina cu însuflețire. „Poți să faci cu ei teambuilding-uri și petreceri exclusive, care îi rup de familii... Eu chiar cred că ideea e să îi convingă pe angajați că firma e adevărata lor familie... ea care le dă totul și pe care se pot baza în orice împrejurare. Tu știi câți am văzut despărțindu-se în ultimii doi ani, pentru că și-au găsit un nou partener în firmă?”

„Se-ntâmplă și nu rar... asta e sigur. Dar oricum, nici ăsta nu mi se pare cel mai rău lucru, Cris...” spuse Boris gânditor.

„Dar ce?” întrebă ea cu interes.

„Cea mai nenorocită treabă e că nu se găsesc suficiente slujbe decente... cum spuneai tu... pentru oameni de toate vârstele. E tot sistemul ăsta care merge într-o direcție greșită... înțelegi? Se vede că nu e gândit pentru oameni...”

„Așa e, Boris... Evident că nu e gândit decât pentru cei care conduc lucrurile... care nu sunt interesați decât de profitul lor...” Cristina se lovi pe neașteptate cu palma peste frunte. „Măi, nu-ți dai seama că, fără să vrem, am ajuns și noi la revelațiile socialismului științific?”

„Dacă vrei să mă convingi să mă înscriu la comuniști... să știi că n-ai nici o șansă cu mine!” punctă el imediat și în clipa următoare amândoi pufniră în râs.

Câteva minute mai târziu, fata își luă rămas bun de la Boris și se ridică să plece. Ochii îi căzură însă pe o planșă de desen care se afla pe comoda de lângă ușă. Era un desen neclar, un fond galben portocaliu desenat cu tușe circulare pe care se distingea o formă umanoidă, minusculă, aflată în colțul din dreapta jos.

„Tu ai făcut asta?” întrebă ea, arătându-i desenul.

„Ah, am uitat să îți povestesc... Da, l-am făcut ieri dimineață, Cris. Asta după ce am avut un vis interesant... Să nu râzi de mine, te rog... L-am visat pe Dumnezeu.”

„Pe bune, Boris?... Nu glumești?” spuse fata uimită, căci în ciuda tuturor preocupărilor spirituale ale lui Boris din ultima vreme, ei nu i se părea deloc că el a ajuns la o adevărată credință.

„Nu glumesc deloc... Era ca un om imens, fără sfârșit, care strălucea... O lumină aurie, incredibilă... Evident, mi-am dat seama că era altceva decât o lumină fizică. Eu mă uitam la el uluit și atunci mi-a zis doar atât... „Boris, trăiește!” și mi-a dat voie să mă lipesc de degetul lui mic... Vezi, în desen... acolo jos sunt chiar eu, lipit de Dumnezeu...”

Cristina simți un fior pe șira spinării. Nici ea nu se îndoia că era ceva... ceva foarte important cu visul acesta...

„Spune-mi, Cris... crezi că e adevărat?... O să trăiesc?” se auzi vocea tremurătoare a lui Boris.

„Sunt sigură că o să trăiești, Boris... Nu poate fi altfel, o dată ce ți s-a dat semnul ăsta,” spuse ea cu hotărâre, apoi se aplecă și îl mai sărută încă o dată pe obraji. El îi prinse și îi reținu un pic mâna.

„Mersi pentru tot, Cris... Am fost un prost, că n-am știut să prețuiesc o fată atât de minunată... Dar poate că după ce o să mă fac bine, o să accepți și tu să te măriți cu mine...”

Fata zâmbi. „Faci ce faci și tot la vrăjeală ajungi, Boris... Nu pot să-ți promit nimic acum, dar fii sigur că mai vorbim noi despre asta...”

Ieși grăbită, ca el să nu observe cumva că ochii i se umpluseră de lacrimi. Realiza că, din păcate, pentru ea nu mai exista cale de întoarcere... Ar fi făcut aproape orice pentru Boris, dar un lucru era limpede ca cristalul... i-ar fi fost cu neputință să își mai împartă viața cu el, pentru că atunci când se despărțiseră, ceva se rupsesse în ea pentru totdeauna.

Și, pentru că avea de mai multă vreme în inimă o credință vie, realiza și că ceea ce înțelege Dumnezeu prin „a trăi” nu se poate referi la viața efemeră a trupului, ci numai la aceea eternă a sufletului. Nu se îndoia că Boris auzise un mesaj al iubirii divine care nu i se dădea acum pentru prima dată... Acum însă, putuse și el, în sfârșit, să îl audă. Și chiar dacă el căuta în acest mesaj numai o încurajare pentru această viață a trupului, mai important era că fusese cu adevărat impresionat... și că, dintr-o dată, ideea comunicării cu Dumnezeu nu îi mai era străină.

Imediat ce păși în curtea casei, Cristina se întâlnește cu Tavi, prietenul cel mai bun al lui Boris din timpul facultății. Erau ușor stingheri amândoi, deși se cunoșteau de o grămadă de vreme, pentru că fiecare rememorasese vreme de câteva secunde ultima împrejurare în care se văzuseră.

Era în toamna trecută, cu o zi înainte de cea de-a doua operație pe creier a lui Boris. Tavi intrase în rezerva lui în vreme ce Cristina se afla deja acolo, dar nici unul nu băgă de seama prezența lui pentru că vorbeau pe un ton scăzut, foarte preocupați. Boris îi strângea Cristinei o mână la piept și îi spunea:

„Am făcut un fel de bilanț al vieții mele...” Oftase apoi adânc și închisese ochii cu un rictus de suferință. „Nu am găsit nimic bun... nimic... Am fost tot timpul rău și egoist...”

Cristina se aplecase spre el, de parcă ar fi vrut să-l cuprindă în brațe.

„Nu e adevărat Boris, ai făcut multe lucruri bune... Te rog eu, nu vorbi așa...”

„Cris...” șoptise el, sfârșit... „Vreau să mă ierți că am fost așa de rău cu tine... Să știi că n-am vrut...” Plânsul îl înecase dintr-o dată. Tot trupul i se cutremura spasmodic, în vreme ce hohotea cu ochii strânși, copleșit de o revărsare interioară, cu neputință de stăpânit. Așa cum plângea cu fața în sus, întins în pat, acest bărbat odată atât de puternic și original îi apăruse lui Tavi ca imaginea cea mai copleșitoare a vulnerabilității condiției umane. Fata începuse să plângă și ea, dar izbutise, cu o efortare disperată, să îi vorbească.

„Te-am iertat de mult, Boris... Dar și eu am fost rea cu tine... cu nimeni nu am fost așa de rea și de insensibilă cum am fost cu tine...” Lacrimile îi curgeau deja, fără oprire și vocea i se risipise într-un tremur puternic. „Și tu... și tu iartă-mă...”

„Te iert...” șoptise imediat Boris, iar Cristina își aplecase capul și își lipise fața de a lui. Mâna ei dreaptă începuse să-l mângâie ușurel pe frunte și pe obraji, ștergându-i lacrimile.

Când Boris deschisese, în sfârșit, ochii și îl observase pe Tavi, acesta se simțise mai vinovat decât dacă i-ar fi văzut făcând dragoste. Poate că ei nu erau așa de afectați că el fusese martor la scena aceasta, dar lui asta îi tăia respirația și îi înmuiase genunchii de emoție.

Încă atins de amintirea aceea sensibilă, Tavi ciocăni ușor la ușa camerei lui Boris.

„Îndrăznește...” se auzi dinăuntru vocea lui hotărâtă.

„Ce faci, man?” replică vioi Tavi, în vreme ce se îndrepta spre patul bolnavului.

„Oh, man... ce plăcere deosebită!...” exclamă entuziasmat Boris. Își strânseseră mâinile și Boris se ridică cu grijă, apoi se așeză într-unul din fotolii, făcându-i semn prietenului său să îl ocupe pe celălalt.

„Te-ai întâlnit cu Cris, nu-i așa?” se interesă Boris.

„Da... în curte. Mi-a povestit că merge bine cu tratamentul...”

„Clar!... Cred că am fost mare fraier că nu l-am început mai demult... Știi, acu multă vreme Cris mi-a dat să citesc niște chestii groaznice despre chimioterapie și radioterapie de pe Internet, dar am preferat să nu le iau în serios. La noi în familie, toți au fost educați să creadă în „sfatul medicului”. În fine... acum am hotărât să nu mai merg decât pe chestii naturiste.”

Vreme de câteva minute, Boris se îndeletnici cu prezentarea detaliată a dietei care însoțea tratamentul.

„Am și o carte a bioterapeutului... sunt acolo multe mărturii ale unor oameni salvați, care se aflau într-o stare chiar mai proastă ca mine. În fine, dar să lăsăm astea... mai bine zi, cum merge treaba cu jobul... Ce fac Diana și ai tăi?”

„Toate bune, cum știi... Sănătoși toți... mă tot întreabă de tine...” răspunse Tavi, pe scurt. Niciodată nu fusese genul care să dea prea multe amănunte. „Vroiam să te-ntreb ceva... n-am văzut-o pe Nina prin casă, a scos-o la plimbare mama ta?”

Ochii albaștrii ai lui Boris se îngustară și pe buze îi flutură un rictus de neplăcere.

„Nina nu mai e la mine... În primăvară, când n-am mai putut s-o scot afară, mama a hotărât că n-avem nevoie de câine. Nici acvariul nu mi l-a păstrat... Cică ce rost are ne complicăm inutil existența...”

„Oh, îmi pare rău, man... Chiar că nu mi-am imaginat asta...” bâigui încurcat Tavi.

„Da... asta e. Să știi însă că-mi iau o mare revanșă după ce mă fac bine. Câine, pisică, pești... n-o să-mi lipsească nimica.”

„Și femeii, bineînțeles...” adăugă surâzând Tavi.

„Fără număr...” preciză imediat Boris. „Asta până se decide Cris...că doar n-o să mă amâne la nesfârșit...”

„Având în vedere că e mereu pe lângă tine... sincer, nici eu nu cred”, îl încurajă celălalt.

Deodată ușa de la cameră se deschise și Tavi se ridică să o închidă.

„Mersi, man... Mama a deschis ușa de la balcon și s-a făcut curent...” explică Boris, iar după ce prietenul său se așeză la loc în fotoliu, continuă preocupat.

„Simți și tu?”

„Nu... ce să simt?” replică uimit Tavi.

„Mirosul de țigară... Mama a fumat, ca de obicei, în balcon și când s-au deschis ușile, mirosul a pătruns până aici. N-am ce să fac, am devenit foarte sensibil...”

„Ah, fumează încă...”

„Nu-ți dai seama ce mă enervează asta!... Degeaba vorbesc cu ea, degeaba îi spun „Vrei să ajungi ca mine, vrei să treci și tu prin ce-am trecut eu?”... Ea zice... „Mai bine așa, oricum n-am nimic de pierdut!” Oh, Doamne... parcă vorbești cu un zid!...”

Tavi zâmbi ușor jenat.

„Boris... ai putea totuși s-o înțelegi... Doar și tu ai fost așa înainte...”

„Corect, la fel de idiot am fost și eu... Degeaba m-a bătut Cris la cap atâtea ani de zile... cu toate argumentele posibile. Știam că trei oameni din familia ei muriseră de cancer la plămâni... dar, cu ce mă putea atinge asta?... Cu ce mă puteau atinge studiile pe care tot încerca să mi le prezinte ea?... Doar asta nu era ceva ce să mi se întâmple tocmai mie... Eu eram, ca de obicei, stăpân pe situație... În plus, mă mai lăsasem de câteva ori și chiar aveam de gând să renunț complet la un moment dat... Numai că, fir-ar al naibii, nu venise încă momentul ăsta!...”

„Adevărul e că puțin se gândesc să se lase cât sunt încă tineri...” încercă să îmblânzească puțin atmosfera Tavi. „Să-ți spun sincer, și eu mai fumez uneori... În principiu

m-am lăsat, dar când sunt mai nervos, îmi cumpăr din nou câte un pachet... Ce să fac?... Numai asta mă liniștește...”

„Of, Tavi...” șopti Boris întristat.

„Nu vreau să te supăr, man... înțeleg și situația ta...” spuse prietenul lui împăciuitor.

„Chiar crezi că o înțelegi, Tavi?... Îți spun că nici eu nu o pot înțelege!...” Boris trase adânc aer în piept. „În viața mea n-am crezut că un om poate îndura asemenea dureri fără să se rupă-n bucăți... Niciodată nu mi-am imaginat că se poate trăi într-o asemenea teroare... și că dintr-un om care îi sprijină pe toți cei din jurul lui și care consideră că nimic nu-l poate atinge, se poate ajunge într-un timp foarte scurt să depinzi de toți, pentru cele mai elementare lucruri... E clar că ce vezi în filme, ce auzi de la alții sau ce citești nu te atinge niciodată suficient cât să-ți poți imagina...”

„Îmi dau seama că ai dreptate, Boris...” Tavi privea în jos, pentru că emoția amenința din nou să-l copleșească. „O să vorbesc și eu cu mama ta... poate cine știe... Măcar de dragul tău, dacă nu de al ei să facă ceva...”

„Aș vrea să poți s-o convingi... dar, crede-mă... din păcate, sunt foarte sceptic. Mă gândesc și la mine, să știi...”

„Dar tu te-ai lăsat de mult...” observă Tavi cu un zâmbet.

„Da... m-am lăsat imediat după ce am aflat că am cancer. Până atunci însă, nimeni și nimic nu m-a putut convinge. Și cred că asta a fost, de fapt, problema mea...”

„Că nu te-ai lăsat convins?”

„Că n-am avut încredere în nimeni. De-aia nici n-au contat sfaturile bune ale lui Cris sau ale altora. Și n-am avut încredere, pentru simplul motiv că întotdeauna ce a venit de la alții a fost mult mai puțin important pentru mine, decât ce mi-a trăznit mie prin minte... Înțelegi, man?”

„Cred că înțeleg, Boris... Dar, nu știu... asta mi se pare, într-un fel, destul de normal...” răspunse gânditor Tavi.

„Nu știu ce e normal în a respinge sfaturile altora, fără să le analizezi deloc, doar pentru că ți se pare că ești prea grozav să primești sfaturi... Știi, Cris mi-a spus ceva de genul ăsta acum doi ani, puțin după prima operație... când încă ne mai certam noi pe teme religioase. Îmi dăduse o carte a unui mistic austriac, unul... Lorber... Cartile lui devenisera pentru ea ceva așa, ca un fel de biblie... da' eu, din păcate, n-am putut să citesc din aia decât primele pagini. I-am spus ceva că prea se dă mare autorul ăla care se pretinde Iisus Hristos și ea s-a supărat rău pe mine și mi-a reproșat că de când m-a cunoscut, n-am avut niciodată încredere în nimeni... Zicea ea că dacă n-ai încredere în nimeni, cum poți avea în Dumnezeu?... Și mai zicea că de-asta mi s-a dat și încercarea asta cu boala... ca să învăț că nu am gândit bine... și că dacă nu o să-mi învăț lecția, o să tot sufăr. Asta m-a enervat cumplit atunci... am avut așa o senzație oribilă că parcă mă judeca și mă condamna fără nici un fel de scrupule... Am țipat la ea că e o fanatică și a țipat și ea la mine că sunt un om lipsit de inimă...”

Lui Tavi nu-i erau deloc necunoscute aceste vechi și încrâncenate dispute ale lui Boris cu fosta sa prietenă. La un moment dat avusese chiar impresia că amândoi au nevoie de ele, ca să nu se plictisească de relația lor. Asta pentru că, oricât de violentă ar fi fost cearta, dura foarte puțin și se termina întotdeauna cu o dulce împăcare. Într-adevăr, în primii lor ani împreună se întâmplase așa cum își amintea Tavi, dar după aceea, treptat, lucrurile se înrăutățiseră: își aruncau acuze din ce în ce mai grele și nici unul nu mai făcea vreun efort să le retragă și să-l împace pe celălalt. În cele din urmă, nu se mai certaseră deloc... pentru că Cristina de-abia mai schimba câteva vorbe cu el când erau împreună. Relația pasională și zbuciumată de altă dată se transformase într-un dans mecanic, care se desfășura în fiecare zi la fel, într-o atmosferă de frig arctic. Multă lume fusese uimită când Cristina se decisese să-l

părăsească pe Boris, inclusiv Tavi, dar asta doar pentru că nici unul nu și-ar fi putut imagina ce se petrecea de atâta vreme, la ei în casă.

„Tavi...”

„Da...” tresări el. „Te ascult, man...”

„Cris a avut dreptate...” oftă el. „Nu fac decât să plătesc prețul orgoliului meu... Cred că asta mi-e lecția, dar nu știu încă drumul de întoarcere...”

„La ce vrei să te întorci?” întrebă Tavi surprins.

„Habar n-am!... Sau poate... da... cred că aș vrea să mă-ntorc la cel care am fost în liceu, atunci când m-am îndrăgostit de Ileana!.. Atunci eram așa de fericit... parcă vedeam peste tot numai iubire.... Din păcate însă, și asta a durat foarte puțin. Curând am dezamăgit-o, am început să ne certăm, iar când ea a fugit cu Tudor în Germania... a urmat prăbușirea. După aia, chiar n-am mai putut avea încredere în nimeni...”

„Hei, Boris... totuși, lucrurile astea nu sunt niciodată simple,” începu Tavi cu blândețe. „Vreau să spun... eu nu le văd deloc astfel. Când ne amintim unele lucruri, uităm inevitabil de altele... nici n-am avea cum să cuprindem totul. Oricum... eu cred că ai avut și tu motive întemeiate ca să fii așa cum ai fost... Și, nu știu... deși tu spui că te-ai considerat superior celor din jurul tău... eu unul nu am simțit asta... Pentru mine tu ai fost întotdeauna un adevărat prieten... Să-ți fie clar... pe mine chiar nu m-ai dezamăgit niciodată!”

Lui Boris i se puse un nod în gât. Simțea în el un tremur care îl îngrijoră puțin, pentru că toate crizele sale debutau cu o ușoară febrilitate într-o anumită zonă a corpului. Acum însă, era de parcă cineva, un alt cineva începuse să i se zbată cu nerăbdare în propriul piept. Se ridică, fără să știe de ce, în picioare și chipul i se luminea de un zâmbet timid.

„Of, man... n-ai aflat până acum că sunt bătrân, bolnav și plâng repede?... De ce îmi faci asta?”

Tavi se ridică și el emoționat, după care se îndreptă spre prietenul său și îl cuprinse cu o mare blândețe în brațe. Boris se lăsă susținut ca un copil obosit și vreme de câteva clipe încercă să deslusească sentimentul binefăcător care îi invadase inima. Era ceva ce știa, de fapt, ceva ce trăise odată... însă credea că uitase...

Recunoștința.

*

Din cauza oboselii și a surescitării nervoase declanșate de cele două vizite, Boris nu reuși să adoarmă decât spre dimineață, și asta de-abia după ce luase o a doua doză de somnifere. Mama lui îl trezi totuși la ora opt ca să-i dea tratamentul și un pahar de suc proaspăt și apoi adormi la loc. La prânz se trezi și mănă o salată de crudități, își luă leacul și suplimentele alimentare, apoi încercă să se așeze la calculator. Cum se puse însă în fotoliu, sesiză o ușoară amețală, însoțită de starea aceea cunoscută de tremur ușor în mușchii piciorului stâng. Speriat, se retrase imediat în pat și făcu un efort să se calmeze. Din fericire, în zece minute reuși să adoarmă, iar două ore mai târziu, când se trezi, descoperi cu ușurare că se simțea foarte bine. Totuși, starea sa de spirit se schimbase în mod dramatic. În el era acum o febrilitate cu neputință de stăpânit a minții care căuta neîncetat în arhiva tuturor amintirilor sale din ultima vreme, ceva de care să se agațe.

La un moment dat, avu senzația că o s-o ia razna. Se răsuci cu violență pe partea cealaltă și toate acele vorbe, gesturi, fețele zâmbitoare sau preocupate ale apropiaților săi, mașinile complexe a căror funcționare o stăpânea foarte bine, celelalte lucruri care îi aduceau bucurie... tot ce își amintise până atunci cu intensitate, dispăru fără urmă. Era sorbit pe dinăuntru într-un iad nedefinit de adânc și ostil, asemenea unei irezistibile găuri negre. Rămase acolo câteva clipe care i se păruă o eternitate, apoi își reveni într-o stare de spaimă

paralizantă. De nenumărate ori îi fusese teamă, îngrozitor de teamă de când se îmbolnăvisese, dar niciodată nu mai trăise această cumplită senzație de aneantizare. Cum oare germinase acest vid teribil înăuntrul său, până când ajunsese să acopere lumea întreagă?... Respirând cu mare greutate, deschise ochii și privi fără țință pe fereastră. În dreptul ei era un plop înalt, ale cărui frunze vibrau cu străluciri aurii în adierea blândă a vântului. O ființă vie, de care putea face, de asemenea, abstracție, ca și de toate celelalte lucruri care îl înconjurau... În fond, cât ar fi putut să conteze un simplu copac în singurătatea sa fără margini?

Și totuși... poate că nu era chiar așa de îndreptățit să facă abstracție. Căci nu era chiar și o singură picătură de viață pe care o putea percepe în afara lui, o demonstrație evidentă a faptului că iadul nu avea puterea de a acoperi totul?...

Mișcarea neîncetată a frunzelor luminate de razele soarelui la amiază avea în ea ceva atât de magic, încât Boris realiză rapid că numai privind copacul acela, sentimentul prăbușirii nu îl mai putea copleși. Trebuia să se forțeze într-o anumită măsură ca să-l mențină în inima lui, să continue astfel adaptarea la groaznica idee că era predestinat unei tragedii inevitabile... Trebuia, prin urmare, să închidă din nou ochii... să refuze prezentul, să refuze visul, să refuze trecutul... Să alunge, de fapt, în mod deliberat, orice urmă de viață și de emoție din sufletul lui...

Dar mai era totuși ceva în el... Nu era încă mort!... Desigur, mai era frica aceea paralizantă, permanentă... ca o radiație întunecată și sufocantă de care numai în rare momente își îngăduia să devină conștient.

„M-ai creat ca să mă ucizi?... Viața mea a fost doar un joc care să-ți satisfacă cruzimea?!... Răspunde-mi!... Dă-mi un semn cât de mic, dacă nu vrei să plec de pe lumea asta urându-te din toate puterile!... ” strigă el din adâncurile nesfârșite ale disperării sale, fără să realizeze cătuși de puțin că în acel moment din acel nefericit al treizeci și nouălea an de viață al său... se adresase pentru prima dată cu sinceritate unui Dumnezeu, a cărui existență o negase cu încăpățănare, de când putea să-și aducă aminte și până în urmă cu câteva luni de zile.

Așteptă cu fiecare fibră a trupului și sufletului său încordate, vreme de câteva minute. Respira cu mare greutate și nu se mai putea gândi la nimica... Deodată, își simți inima cotropită de un val inefabil de căldură plăcută, care-i dădu o impresie incredibilă de desprindere de pământ, în vreme ce i se răspândea pe nesimțite, în tot pieptul. Era ceva ca o îmbrățișare interioară, de o duioșie fără asemănare, care îl tulbură atât de tare, încât îi dădură lacrimile. Din păcate însă, o dată cu prima întrebare formulată de mintea lui neastâmpărată, starea se risipi cu totul... lăsându-l totuși, dureros de captiv în vraja amintirii sale.

„De ce m-ai părăsit?... ” se trezi întrebând cu amărăciune și în clipa următoare un nod i se puse în gât și începu să plângă icnit, ca un copil mic, pedepsit pe nedrept.

„Vino înapoi, vino... vino din nou la mine” auzea șoptind insistentă vocea aceea din inimă... și la un moment dat avu senzația clară că nu mai era nici o urmă de rezistență în sufletul lui, care se făcuse în întregime una cu această chemare. Valul de duioșie se întoarse acoperindu-l acum complet... și pentru cea mai lungă jumătate de minut a vieții sale se simți transportat într-o stare de beatitudine atât de profundă, încât nu mai putu deloc să respire. De data aceasta, nu doar se desprinsese, ci plutise cu adevărat, într-o lume strălucitoare cu care se afla într-o armonie de neconceput, dincolo de orice constrângere a spațiului, a timpului și a minții sale. Când și starea aceasta se risipi, nu mai simți însă nevoia să cheme din nou valul, căci în urma sa nu mai rămăsese doar vraja amintirii, ci și pacea... Gândurile începură să curgă din nou, fără nici o grabă, în mintea lui calmă și fortificată. Erau planuri de viitor în care era vorba despre realizarea unor pagini de Internet pentru spital, instalarea unor programe speciale de filme și muzică pentru pacienți, participarea la niște cursuri de consiliere și începerea unor cooperări cu asociații sau fundații care aveau drept scop îmbunătățirea calității vieții bolnavilor de cancer. Până seara făcu tot felul de schițe și calcule,

iar când mama lui apărură în cameră cu masa de seară se simțea deja foarte obosit. Coborâ totuși la bucatărie, cum nu mai făcuse deloc în ultimele zile, insistând ca și ea să mănânce cu el, ceea ce păru să o uimească și să o bucure peste măsură. Bineînțeles, în timpul mesei îi povesti cu însuflețire despre ultimele lui proiecte, dar, ca de atâtea ori în trecut, nici de data aceasta nu i se păru prea entuziasmată. Găsea mereu motive să-i pondereze acțiunile, acum probabil mai îndreptățită ca niciodată de temerea ca bietul ei băiat suferind să nu-și facă singur rău, din cauza unor eforturi exagerate. Simțea însă că nu se mai poate supăra pe ea ca înainte. Mai mult, îi era atât de recunoscător pentru grija și devotamentul ei, încât îi venea să o strângă în brațe și să o sărute... Firește, unii ar fi zis că era datoria ei de mamă să facă tot ce făcea pentru Boris, dar el vedea foarte clar că în ultimul an și jumătate, de dragul lui, ea își abandonase cu totul vechea sa viață. Mamă sau nu, câți oameni au puterea să renunțe la toate obiceiurile și plăcerile lor, fără să fie constrânși de nimeni?... Și de unde poate veni puterea asta dacă nu dintr-o mare iubire?

Boris își înghiți medicamentele, apoi o îmbrățișă pe mama lui și, după ce urcă fără grabă scările, se întinse ușurel în pat. Privi apoi automat spre geam și imediat îi veni să zâmbească... frunzele plopului tremurau în continuare, luminate dintr-o parte de un bec mare cu vapori de sodiu.

„Deci există...” șopti el, mulțumit, de parcă ar fi reînceput o conversație importantă cu un vechi prieten. „Știi că în ultima vreme am început să citesc despre tine... Am spus rugăciuni... Am mers la biserică și am vorbit cu preoți... Te-am căutat peste tot pe unde m-au îndrumat și pe mine alții. Am vrut atât de mult să cred în tine... Din păcate, nu m-a convins nimica... Ba nu, visul de azi dimineață a fost totuși ceva...” Se opri brusc, căci un reflex vechi al sufletului îl făcu să se observe cu detașare. Dar dacă vorbea singur... dacă înnebunea încet și ireversibil?... Cu siguranță că dacă s-ar fi văzut cu doi ani înainte ținând asemenea discursuri, ar fi tras concluzia că și-a pierdut uzul rațiunii. Rămânea să mai audă și o voce care să-i răspundă și...

Păi, chiar așa... numai pentru că avusese o trăire mai deosebită, hotărâse pentru totdeauna că Dumnezeu îi dăduse un semn?... Asta urma deci să fie marea credință care trebuia să-l susțină?... Frica începu din nou să crească în el, ca o negură înghețată. Dar nu... acum era cât se poate de sigur că poate face ceva, ca să nu se mai lase sufocat de nenorocirea aceea... „La naiba... ce înseamnă, de fapt, rațional?... Dacă îndoiala mă face să mă simt atât de rău, rațiunea nu-mi poate spune decât că nu e bună pentru mine. Și dacă, în schimb, credința mă face să mă simt bine, iar ceea ce m-a îndemnat să cred m-a făcut să mă simt mai bine ca niciodată, atunci e clar că ea e bună pentru mine.” Boris decise atunci nu doar să evite gândurile insinuoase ale îndoielii, ci și cauza lor... acea detașare în care se privea pe sine ca un spectator, analizându-și rece, fără nici o contribuție a inimii sale, toate gândurile și acțiunile. „Singurul judecător al comportamentului meu trebuie să fie conștiința... nu mintea mea”... își spuse el cu fermitate, dar apoi adăugă precipitat „...Oh, desigur, și tu, Dumnezeul meu...și tu... De-acum o să vorbesc cu tine, în loc să mai vorbesc la nesfârșit, ca un prost, cu mine însumi. Iar tu o să fi cel care o să mă judece pentru toate...”

În clipa care urmă acestui gând... o căldură deja cunoscută îi atinse inima și în mintea lui apărură un alt gând, atât de clar și de puternic, încât Boris simți că în interiorul său totul este răvășit, iar trupul începe să-i tremure incontrollabil din cauza emoției. „Iubirea vindecă, fără să judece...”

„Oh, Doamne!...” șopti copleșit bărbatul „Acum sunt într-adevăr convins că există și că nu ești altceva decât iubire... De fapt, nu de durere îmi era mie atât de frică ... și nici măcar de moartea în sine... ci numai de ideea că viața mea ar putea fi o pură întâmplare sau, mai rău, opera unui creator capricios... sau, și mai rău încă, indiferent... Dar dacă tu ești iubirea fără sfârșit și din tine ai creat viața oricărui om... cum ar putea singurătatea ori suferința ori moartea să dureze la nesfârșit?”

LA ÎNCEPUTUL DRUMULUI CEL BUN

O formă albă fragilă se desprinsese de gardul de sârmă și, cu mare greutate, făcu câțiva pași spre mașină. Sonia deschise imediat ușa și se repezi către ea. O îmbrățișă, fără să o privească... pentru că durerea prietenei sale din copilărie apăsase și inima ei, cu o presiune aproape insuportabilă. O trase ușor către mașină, ținând-o în continuare în brațe, iar ea se lăsă condusă ca în transă, uimită într-un fel că încă își mai poate controla trupul. Îndată ce se așeză alături de Diana, înaintea volanului, Sonia auzi vocea ei istovită și tremurătoare:

“Uite, vezi?... Îmi curge sânge de-aici...” Fata întindea către Sonia încheieturile mâinilor, zgâriate în plasa de care se sprijinise. Prietena ei se întoarse spre ea, îngrozită și îi apucă palmele. Pentru că instalația de iluminat a mașinii era stricată, le examină vreme de câteva secunde în lumina slabă venită de la un bec stradal din apropiere, dar apoi răsuflă ușurată. Din fericire, erau doar niște tăieturi foarte superficiale.

“Nu-ți mai curge sânge... te rog, nu te speria, Dia...” Bineînțeles, se feri s-o întrebe cum ajunsese să se accidenteze astfel.

“Am înnebunit, Sonia... mă crezi?!” strigă pe neașteptate cealaltă... “Am înnebunit, măi!... Am înnebunit!... Am înnebunit!...”

Strângând din dinți, Sonia se forță din răspuțuri să reziste impulsului care îi strânse inima și îi umplu ochii de lacrimi. Întinse mâinile către fața chinuită a fetei și îi cuprinse obraji uzi în palme.

“N-ai înnebunit, Dia!... Lucrurile astea se pot întâmpla cu mulți oameni... Lasă, ai răbdare puțin... o să vezi că n-o să rămâi tu în starea de-acum...”

“Nu, Sonia!...” continuă cu o hotărâre dureroasă Diana. “Nu mai pot să las!... Chiar am înnebunit, să știi... Nu mă mai pot controla...”. Înghiți în sec, și continuă cu o imensă greutate. “M-am repezit la fata aia și am împins-o de lângă Tavi... I-am zis că îl iubesc mult... că vreau să fiu cu el... Ei i-am zis plece... că n-are nici un drept să fie cu el, în casa lui... Și ea nici nu știa că Tavi m-a vrut înapoi... acum două săptămâni... Am țipat rău de tot... cred că am și zgâriat-o, când am tras de ea... Oh, Doamne, cred că i-am șocat pe amândoi!... Tavi mi-a zis de două ori că cheamă, poliția dacă nu plec... Sonia, să știi că am înnebunit... sunt sigură am înnebunit!”

“Bine, Dia... dacă tu vrei așa... fie... ai înnebunit”, spuse Sonia, străduindu-se să pară deplin calmă. “Află însă că și eu am mai luat-o razna din când în când... și n-a fost deloc sfârșitul lumii... cum n-o să fie nici acum... Deocamdată însă, trebuie să plecăm naibii de-aici...”. Porni motorul, după care se aplecă ușor spre ea și îi strânse ușor mâinile lipsite de vlagă, cuibărite în poală. “Te iau la mine acasă, ok?...”

“Da...” răspunse Diana fără ezitare. “Numai să trecem mai întâi pe la mine... ca să îmi iau și eu niște lucruri...”

Când opriră în fața blocului în care locuiau părinții Diane, spre uimirea Soniei, fata nu coborâ. Privea doar fix prin parbriz și începu deodată să tremure puternic, din tot corpul.

“L-am pierdut!... De data asta l-am pierdut pentru totdeauna!...” începu ea disperată. “Înțelegi, Sonia?... Nu mai vreau și nu mai pot!... E prea greu să trăiesc cu durerea asta!...”

Prietena ei se alertă imediat. Cu câteva luni în urmă, Tavi, un tânăr complicat și instabil, care nu reușise nici el să afle prea clar ce-și dorește, se despărțise de Diana pentru ultima oară; ea își luase concediu și tocmai se pregătea să plece împreună cu el într-o excursie în Grecia, când primise vestea cea rea. Rezultatul fu că plonjase imediat într-o depresie atât de adâncă, încât vreme de două săptămâni nu făcuse nimic altceva decât să zacă în pat. Noroc că acceptase cel puțin să fie hrănită și să mai primească din când în când vizitele Soniei. Oricum, după cel mai îngrozitor concediu din viața sa, părea totuși că își revenise cât să meargă din nou la serviciu... dar numai câteva zile mai târziu, Sonia se trezise cu un mesaj de adio pe telefonul mobil. O sunase înnebunită și după ce vorbiseră vreme de o oră la telefon, Diana, care zăcea neștiută pe una din băncile orașului, căzuse, în sfârșit, de acord să se întâlnească. După aceea, Sonia avusese grijă să își petreacă următoarele două zile împreună cu ea, de teamă să nu facă vreun gest necugetat. În sfârșit, la vremea sărbătorilor de iarnă, prietena ei părea să se fi echilibrat din nou, în bună măsură datorită insistențelor fermecătoare ale unui coleg reporter, care îi plăcuse și ei în urmă cu un an și jumătate, înainte de a fi început relația cu Tavi. Dar iată, fusese suficient ca omul acela să o caute din nou, de data aceasta pentru a o anunța triumfător că a reușit să-și facă o nouă iubită, că Diana se prăbușise din nou în abisurile cele mai adânci ale disperării.

“Dia... ce trebuie să înțeleg oare?...” interveni deodată, plină de amărăciune Sonia. “Că familia ta, prietenii, eu în particular... nu însemnăm nimic, absolut nimic pentru tine?... Că toată iubirea ta e rezervată pentru acest om care ți-a spus în față... și nu doar o dată... că nu te iubește?... Așadar, fără el nu mai există nimic pentru tine pe lumea asta?!... Păi e clar, atunci... el și numai el este Dumnezeuul tău!...” Gândul acesta o făcu să își piardă brusc stăpânirea de sine și lovi de câteva ori puternic volanul cu ambele mâini. Pentru o clipă, îi fu teamă să nu-și fi fisurat vreun os, căci resimțea puternic durerea izbiturilor, însă fierberea sa interioară o făcu să uite imediat de asta și continuă aproape strigând.

“Ei, da... Tavi – Dumnezeu... bunul nostru Dumnezeu, Tavi... Cred că trebuie să fug degrabă și să-i cad la picioare... Poate cine știe, mă iartă că am fost atât de idioată, încât să nu-l recunosc până acum!...”

“Nu spune asta, Sonia...” se auzi deodată vocea ostenită a Diane. “Nu e așa, desigur că nu e... dar, ce să fac?... Cum să spun?... Asta simt, nu mă pot abține...”

“Of, Dia... așa se întâmplă când iubești până în pragul nebuniei...” zise Sonia pe un ton mai blând, ușor ezitant, căci se simțea deja rușinată de ieșirea ei. “Știu și eu cum e să trăiești de parcă ai fi condamnat în fiecare clipă... uluit că mai supraviețuiești încă torturii și terorizat de spaima că viitorul nu va fi niciodată altfel decât prezentul... Dar, scumpa mea... știu și că se poate supraviețui, că viitorul e mereu “altfel” și că tortura se naște inevitabil, când alegem să iubim o iluzie... Crede-mă... când este iubire de ambele părți, așa ceva nu are cum să se întâmple...”

Dia plecă bărbia în piept și începu să plângă încetișor, iar prietena ei o mângâie ușor pe obraz și îi șterse lacrimile.

“Mi-ai mai zis asta, Sonia...” șopti Diana printre oftaturi adânci. “Și așa e.. o cred... dar uite... uită-te și tu ce proastă pot să fiu...”

Sonia zâmbi pentru prima dată de când se întâlnise cu Diana în seara aceea.

“Dacă n-am fi noi, femeile, niște proaste, majoritatea zdrobitoare a bărbaților ar trăi singuri. Norocul lor că trăim mai mult după amintiri și speranțe, decât după ce ne oferă ei...” În vocea ei răsuna o ironie mușcătoare.

“Vai, Sonia... parcă ziceai că nu ești feministă!... Și cu atât mai puțin, misogină...” surâse pe neașteptate, cu ochii încă în lacrimi, Diana.

“Poate că aveam o părere prea bună despre mine...” încercă să glumească prietena sa. “Nu știu, măi feto... Or fi și bărbați care iubesc din toată inima și femei care își bat joc de ei... că am auzit și câteva chestii din-astea... dar, îți spun eu, nu se compară cu câte istorii cunosc în care a fost invers... Uite... inclusiv, povestea vieții mele...” adăugă ea cu convingere.

“Adevărat... Dar și povestea mele... nu-i așa, Sonia?” completă Diana, un pic mai vioaie.

“Păi ce ne-a apropiat mai mult decât coincidențele astea?” chicoti prietena ei... “Ne știam noi de mult, dar când am descoperit și că amîndouă suntem niște proaste care și-au făcut o meserie din a se îndrăgosti de tot felul de ciudați, incapabili să iubească...”

“Sau poate că, de fapt, noi suntem niște ciudate... și de-aia nici nu putem fi iubite, Sonia...” i-o întoarse, cu același aer nesigur, Diana.

“Ei, da... nimeni nu e perfect... normal că le avem și noi pe-ale noastre... Dar spune și tu, Dia... cine e mai ciudat?... Acela care iubește din toată inima pe unul care se lasă doar pentru o scurtă vreme iubit... sau acela care s-a lăsat iubit, deși el nu poate să iubească?”

Dia tăcea, îngândurată.

“Mie mi se pare complet imporal să profiți în felul ăsta de iubirea unui om...” continuă Sonia cu obidă, căci rana mai veche începuse să o usture și pe ea. “Iubirea nu se plătește decât cu iubire... și toți oamenii știu foarte bine asta în adâncul lor. Cei care se fac că nu știu sunt, pur și simplu, niște profitori... niște egoiști care nu mai trăiesc decât din lenea și plăcerile lor... De-aia nici nu mai pot să vadă cu adevărat un om viu lângă ei și de-aia ajung să nu mai poată iubi. Și tot de-aia trăiesc într-o nefericire perpetuă, făcându-i inevitabil nefericiți și pe amărății care își leagă speranțele de ei...”

“Of, ce trist, Sonia... ce trist pentru toată lumea...” șopti Diana, ștergându-și lacrimile, fără a-și lua însă privirea din podeaua mașinii.

“Asta e... fiecare e liber să trăiască după cum i se pare mai bine pentru el. Dacă Dumnezeu lasă pe atâția pe care nu îi mișcă nici o picătură de iubire adevărată să fie sub soare, înseamnă că e și dreptul lor să fie...” încercă Sonia să împace puțin lucrurile. “Eu nu mă îndoiesc că o să vină și timpul trezirii pentru ei... Poate că nu în viața asta... dar o să vină în cele din urmă... cel mai probabil, după multe suferințe, când o să-și dea singuri seama că sunt pe o cale tare greșită...”

“Asta înseamnă că e posibil ca Tavi să mă iubească totuși... la un moment dat, Sonia?”... întrebă Diana. Vocea ei oglindea o speranță absolut inocentă, ca aceea a unui copil mic.

“Pe tine, pe alta... pe alți oameni, în general... Oh, da, cred asta, scumpa mea...” mărturisi Sonia, cu o ușoară undă de ezitare, căci nu vroia să dea din nou apă la moară unor speranțe reîncolțite. “Oricum... cred în puterea divină... Și ce ni se pare nouă un miracol, e oricând posibil pentru Dumnezeu...”

“Atunci poate ar trebui să-l aștept pe Tavi, nu-i așa?... Cine știe, peste câțiva ani nu e exclus să se întoarcă la mine... Am putea să ne și căsătorim...”

“Ah, Dia mea!... Uneori mi se pare că și o adolescentă s-ar dovedi mai matură ca tine...” zâmbi cu drag Sonia. “Nimeni nu știe ce îi poate aduce viitorul, dar eu cred că nu e cazul să te irosești așteptând pe termen nedefinit un bărbat care nu te-a iubit. Mi se pare mult mai firesc să rămâi deschisă și față de alți oameni... pentru ca atunci când vei întâlni unul care chiar o să te iubească și pe care o să-l poți și tu iubi, să nu treci pe lângă el fără să-l vezi. Și, oricum... mi se pare că nici nu ești prea departe de situația asta...” adăugă ea, pe un ton jucăuș.

“Ah, Vlady...” șopti, ușor jenată Diana. “Ei, da... el chiar pare să aibă ceva pentru mine și știi și tu... chiar mi s-a părut și mie la un moment dat că m-am îndrăgostit de el. E un om bun... generos... cu principii clare... Dar în fine, ce mai contează?... Acum tot ce-am avut pentru el s-a risipit ca un fum și chiar nu mă mai interesează deloc, deloc...”

“Firește, Dia...” o întrerupse Sonia. “Cum și-a făcut apariția vechea iubire, cum a acoperit tot orizontul. Nu l-a acoperit doar pe el, ci și pe noi toți, cei care te iubim și care ne considerăm legați de tine pe viață. Te miri că nu mai simți nimic pentru Vlady acum?... Și totuși, așa cum înainte de ultima intervenție a lui Tavi în viața ta, aveai în inima ta ceva pentru el... poate că o să ai ceva și după asta... vreau să spun... după ce vei reuși să te liniștești...”

“Da... poate... oricum, să știi că mă doare și capul foarte rău, acum...” mărturisi Diana, confuză.

“Nici asta nu mă surprinde... după toate prin câte ai trecut azi...” spuse maternă prietena ei. “Hai, du-te repede și ia-ți lucrurile de sus, că îți dau eu niște leacuri pentru cap când ajungem acasă...”

Diana se întoarse după numai câteva minute, fără nici un bagaj, cu o expresie foarte îngrijorată pe chip.

“Sonia, i s-a făcut rău mamei mele... A leșinat acum vreo oră jumate. Tata a chemat un medic și i-a făcut o injecție cu calciu și niște vitamine. Acum e mai bine, dar aș vrea totuși să stau și eu pe lângă ea... Tata nu se pricepe nici să-i facă un ceai ca lumea...”

“O să fii bine, Dia?... Dacă vrei, o rog pe mama să rămână peste noapte la mine, cu copii, și rămân și eu cu voi...”

Diana o îmbrățișă pe prietena ei și o sărută pe obraji.

“Asta ar fi chiar culmea!... Gata, nu-ți mai fă atâtea griji pentru mine... acum am lucruri mai importante la care să mă gândesc decât la prostia mea! Nici nu știi cât de rău îmi pare că i-am neglijat atât de mult pe ai mei în ultimele luni de zile... Sunt bătrâni și au tot felul de probleme... Hai, te pup... trebuie să fug în casă!...”

“Te sun mâine dimineată, scumpa mea!...” strigă în urma ei Sonia.

Diana se întoarse pe loc pentru câteva clipe și îi făcu cu mâna. Părea, din nou, hotărâtă, puternică și plină de viață, așa cum se arată ea de fiecare dată când cineva avea nevoie de ajutorul său.

“Mersi pentru tot, Sonia mea... Vorbim neapărat maine!...!”

*

După ce le citi copiilor vreme de aproape jumătate de oră din cartea lor preferată cu ursulețul Yogi, Sonia îi sărută de mai multe ori pe amândoi și le închise lumina. Alex, obosit după o zi plină de aventuri și năzbâtii, adormise deja, însă Dora insista să mai primească o poveste. Una, oricât de scurtă...

Mama se așază în genunchi lângă pătuțul ei și îi spuse în șoaptă o scurtă istorie despre o fetiță care nu vroia să se culce, pentru că în fiecare dimineată, când se trezea, își uita visele minunate în care era o prințesă ce locuia într-un palat de cleștar și știa toate limbile florilor și animalelor. De data asta metoda aleasă se dovedí inspirată, căci în numai câteva minute, fetița închise ochii și adormi.

Sonia făcu un duș scurt, după care se băgă în pat și încercă să citească, conform obiceiului, câteva pagini, dintr-una din cărțile sale ei pentru doctorat. Din păcate, nu reuși

deloc să se concentreze și atunci, luă un volum de beletristică, pe care-l cumpărase în urmă cu o lună de zile. Spre surprinderea ei, nici de data asta, nu fu în stare să citească mai mult de câteva rânduri. Resemnată, stinse veioza și încercă să adoarmă. Urmele experiențelor neobișnuite ale zilei începură să se reverse în sufletul ei neliniștit, apoi, fără să se poată împotrivi câtuși de puțin la asta, se trezi cufundată în propriile ei amintiri dureroase.

Nu trecuse nici un an de când se despărțise de Miron, un medic de treabă și cu mari perspective, pe care-l cunoscuse într-un cerc de prieteni comuni. El o ajutase cu mașina sa care trebuia dusă la un mecanic și, câtă vreme duraseră reparațiile, se oferise cu mare amabilitate să îi aducă pe cei doi gemeni ai Soniei de la grădiniță, iar cu aceste ocazii, își petrecuse câteva seri plăcute, în compania ei și a copiilor.

Sonia era singură, pentru că rămăsese văduvă la numai trei luni după nașterea copiilor; soțul ei, pilot militar, murise împreună cu alți trei colegi într-un accident aviatic. Ea îl iubise mult pe Niki, care se dovedise în cei trei ani ai lor de conviețuire un bărbat inimos și de caracter, cum nici nu mai întâlnise vreodată. Dar poate că nu-i mulțumise de ajuns lui Dumnezeu pentru el... sau poate că nu fusese o soție și o mamă destul de bună... Oricum, Sonia nu reușise să înțeleagă de ce iubitul ei Niki îi fusese luat pentru totdeauna. Din fericire, copiii și credea că el e viu acolo, de cealaltă parte și că exista un sens ascuns în destinul lui, chiar dacă ea nu avea puterea să-l descopere, o ținuseră să nu înnebunească. Dar, firește că în inima ei părea că interesul pentru un bărbat care să-i fie alături, pierise definitiv, o dată cu Niki.

Patru ani mai târziu, Miron reușise însă să o scoată din starea aceasta de amorțeală și din falsele ei certitudini. Se arătase atât de atent și de bun cu ea și cu copii, îi dăduse într-un timp scurt atâtea neașteptate dovezi de afecțiune și admirație, încât Sonia cedase și se îndrăgostise de el. Ea însăși fusese copleșită de intensitatea nemaicunoscută a acestei noi iubiri. Într-un fel, se simțea chiar vinovată față de Niki și de copiii lor că era capabilă să iubească atât de pasional un alt bărbat... dar, bineînțeles că jena și remușcările nu reușiseră să îi domolească prea mult curgerea. Relația cu Miron, care părea și el la fel de îndrăgostit, îi dăruise după numai câteva întâlniri o stare de transă aproape continuă – dacă nu era lângă el, trebuia să aibă asigurarea că se vor vedea cât de curând posibil, iar dacă era lângă el, dar nu îl atingea cât de puțin... simțea că înnebunește.

După trei săptămâni, aflată în apartamentul lui Miron, Sonia îi mărturisise, în sfârșit, iubirea sa. Tocmai făcuseră dragoste și stăteau lipiți, unul de celălalt, făcând tot felul de planuri pentru întâlnirile viitoare. Femeia nu știa nici ea de ce întrerupsese discuția cu declarația aceea... poate că îi venise așa, firesc, pentru că Miron tocmai făcuse o glumă care o făcuse să râdă până la alcrimi. Oricum, era convinsă că iubirea dintre ei era așa de mare și de profundă, încât nici nu mai era cazul să fie afirmată. Și totuși... Miron tăcuse brusc, evitând să o privească. Confuză, Sonia încercase să se răsfete.

“Hai spune-mi o dată... Nu mă iubești și tu... măcar un pic acolo?... Un pic... Un pic mic?...”

Miron era însă cât se poate de serios. “Nu așa se pune problema, Sonia...”

“Da?... Dar cum se pune problema, Miron?...” încercă ea să pară, cu toate că un fior înghețat începea să i se strecoare în suflet.

“Am vrut să fiu cu tine, crede-mă... Te-am admirat de la prima noastră întâlnire... de fapt, îți spun sincer că m-ai fascinat pur și simplu...”

“Dar nu mă iubești, Miron?... Asta vrei să spui, nu-i așa?...” întrebă Sonia cu inima strânsă, uimită că mai are încă puterea să vorbească.

“Nu cred... Nu... Îmi pare rău...” șopti bărbatul, după care se ridică din pat și începu să se îmbrace. Sonia rămase pe loc, moale și lipsită de putere, de parcă ar fi primit o măciucă în moalele capului. În capul ei se învârtteau o grămadă de gânduri înfricoșate, haotice și nu se simțea în stare nici măcar să plângă. Când Miron fu însă complet îmbrăcat, femeia i se adresă din nou, cu o voce răgușită, străină.

“De ce m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine, dacă nu mă iubeai?... Ți-ai dat foarte bine seama ce se întâmpla cu mine!... Spune-mi... de ce ai mai început relația asta?”

“Eram curios, Sonia... Îmi doream mult să cunosc intimitatea cu o persoană așa deosebită ca tine... Și am crezut că o asemenea relație chiar m-ar putea face să simt... ce simți tu acum... Îmi pare sincer rău. N-am vrut să te rănesc...”

*

O săptămână mai târziu, printr-o ciudată întâmplare, Sonia se întâlnise din nou cu Miron la o petrecere a unei prietene. Soțul ei era coleg de servici cu Miron, dar Sonia nu știa asta, iar de relația ei nu avea cunoștință decât cea mai bună prietenă a ei din vremea aceea, Andreea. În situația aceea neașteptată, încercase cu perseverență să-l evite pe Miron, deși acesta venise singur. Până și o privire fugară în direcția lui îi aducea un junghi ascuțit în inimă. El însă, o observase cu atenție în permanență, iar când ea își luase la revedere de la gazdă, plecase și el, ca din întâmplare. Coborâseră împreună cu liftul, iar când acesta opri la parter, Miron se pusese deodată în dreptul ușilor.

“Sonia... iartă-mă, te rog... Îmi dau seama că ți-am făcut rău și aș vrea să am puterea să te las în pace... Uite însă că nu sunt în stare... chiar nu sunt... Se pare că și pe mine m-a cam cuprins focul ăsta...”

Lasă dintr-o dată capul în piept și copleșit de emoție șopti, “Îmi ești dragă, Sonia... Nu mai știu decât că îmi ești dragă.”

Fără nici o ezitare, Sonia îl îmbrățișă cu toată iubirea ei, iar Miron, eliberat de povara confesiunii sale, își lăsă capul pe umărul ei, ca un copil obosit.

Încă o săptămână și Sonia, acum mult mai sigură pe ea, repetă întrebarea care dusesese la despărțirea lor. Se afla tot în apartamentul lui, doar că de data aceasta, ea era aceea care se pregătea de plecare.

“Mă iubești, Miron?... Te rog, spune-mi acum... vreau să știu adevărul.”

Bărbatul se ridică brusc în picioare și o privi în față pentru câteva clipe.

“Din păcate... nu, Sonia...”

Aceasi stare de lovitură în moalele capului, de data trecută, dar acum, însoțită și de o revoltă arzătoare.

“Dar mi-ai zis că ai început să simți și tu, Miron!... Că îți sunt dragă!...”

“Da, Sonia... nu iau nimic înapoi. Chiar îmi ești dragă... și țin sincer la tine... Dar nu pot să spun că te iubesc... e prea mult. Dacă te-aș iubi, aș fi în starea în care ești tu acum... Și vreau să fiu astfel, înțelege-mă... vreau să trăiesc iubirea ca tine ... Îmi place așa de mult cum iubești tu... Poate că într-o zi o să găsesc și eu pe cineva pe care să-l pot iubi astfel...”

Noroc că Andreea, prietena cea mai bună și confidenta Soniei, îi oferise în perioada aceea sprijinul puternic și consolarea blândă de care ea avea atâta nevoie ca să nu se

prăbușească. Andreea își încurajase prietena să aibă răbdare... pentru că din tot ce îi arătase până atunci omul acela, ei i se părea mai mult decât improbabil, ca el să nu fie îndrăgostit de Sonia. Și ea îl cunoaștea de vreo jumătate de an pe Miron, din același cerc comun de prieteni și i se păruse întotdeauna un tip deosebit. Poate însă că el se temea de un angajament foarte serios, mai ales având în vedere responsabilitățile ei materne și, implicit, cele pe care ar fi trebuit să și le asume el însuși. Cu siguranță îi trebuia ceva timp să se obișnuiască cu ideea... că doar așa sunt cei mai mulți dintre bărbați... concluzionase Andreea pe un ton optimist, iar Sonia reușise, în sfârșit, să capete un pic de suflu... În fond, ce femeie ar refuza cu obstinație să creadă, ceea ce îi place cu disperare să creadă?

Nu mult după aceea, Sonia apăruse, de data aceasta deliberat, la o petrecere a cuplului de prieteni prin intermediul cărora îl cunoscuse prima oară pe Miron. Știa că o să fie și Andreea acolo, ceea ce o încurajase și îi dăduse o senzație de siguranță. Confirmarea nu se lăsase așteptată, căci Miron dansă aproape toate blues-urile cu ea și chiar o strânse în mai multe rânduri cu putere, în brațe, așa cum nu mai făcuse niciodată până atunci în dansurile lor. Spre finalul petrecerii, Andreea se ridicase să plece și, pentru că era foarte târziu și fata nu avea mașină, Sonia se oferise să o ducă până acasă. Ea însă insistase să apeleze la un taxi, pentru că locuia într-un cartier marginal, din partea opusă a orașului. Miron intervenise atunci și el, pentru că locuia în aceeași zonă cu Andreea, iar Sonia reușise în cele din urmă, s-o convingă să accepte oferta acestuia. În ce-o privea pe ea, chiar nu avea de gând să prelungească cu nimic întâlnirea cu Miron. Acest nou început îi inspira încredere și era hotărâtă să meargă înainte cu pași mici și cu multe precauții, în loc să grăbească lucrurile și să ajungă iar într-un punct mort.

Plecaseră toți trei de la petrecere, iar Sonia îi sărutase pe rând, cu drag, pe obraji, înainte de a se urca în mașina ei.

Două zile mai târziu, Andreea o căutase pe Sonia, ca s-o invite pe seară la ea acasă. Bucuroasă, Sonia acceptase imediat... mai ales că această întâlnire cu prietena ei putea să-i dea noi speranțe în ce-l privea pe Miron. Doar apucaseră ei să vorbească ceva în mașină în noaptea aceea, iar Sonia era mai mult decât sigură că Andreea încercase, în felul ei întotdeauna diplomatic, să afle ceva despre sentimentele lui Miron pentru ea.

Andreea o primise cu ospitalitate pe Sonia, îi pregătise niște ceai de fructe și sandvișuri calde. Vorbiseră mai întâi despre copii și despre planurile de studii ale Andreei, apoi Sonia nu mai putuse suporta și o întrebare nerăbdătoare pe prietena ei:

“Spune-mi, te rog, Andreea... Miron ți-a spus ceva despre mine în noaptea aceea?...”

Fata lăsase privirea în jos și își aprinsese cu gesturi nervoase o țigară.

“Vrei să spui că nu l-ai întrebat nimic despre mine, Andreea?” continuase nesigură Sonia. “Chiar nu ai putut afla nimic?...”

“Nu cred că vrei să știi...” începuse ea și se opri mai apoi într-un oftat.

“Haide măi, știi doar ce am auzit până acum de la el... Suport orice, nu-ți fă griji pentru mine...” insistase agitată Sonia.

“Nu cred că vrei să știi ce s-a întâmplat în noaptea aia...” șoptise dintr-o răsuflare Andreea și lăsase imediat privirea în pământ.

“A pățit ceva?!...” exclamase Sonia teribil de îngrijorată. “Spune-mi, Andreea, te implor... trebuie să știu ce s-a întâmplat cu el... Nu mă menajezi deloc în felul ăsta...”

“Îți spun Sonia... Oricum, te-am chemat aici ca să-ți spun... deși, crede-mă... mă simt groaznic...” Andreea evita, în continuare, să o privească.

“Da... spune-mi, te rog... orice ar fi...” murmurase pierdută prietena ei.

“Miron m-a condus acasă... aici...” începuse ea.

“Da, așa cum l-am rugat eu...”, adăugase Sonia.

“Și după aceea a mai rămas să bea o cafea... și am vorbit... și am ascultat niște muzică...” Andreea vorbea din ce în ce mai greu. “Și... până la urmă... a rămas aici...”

Ridicase apoi privirea spre prietena ei, care o fixa ca paralizată. Deodată, câteva lacrimi țâșniseră din ochi Soniei și începuseră să i se prelingă încet pe obraji, unele după altele.

“Oh, Sonia... nu mai plânge, te rog... te implor... Îmi dau seama că ți-am făcut un mare rău, dar crede-mă... asta nu înseamnă nimic pentru mine... absolut nimic. Înțelegi?... Un bărbat și o femeie, singuri, noaptea de vară, muzica... Am alunecat amândoi în tentație... A fost o mare greșală... dar am vrut să știi, ca nu cumva să crezi că mă ascund de tine... și să nu crezi nici pentru o clipă, că pentru mine contează cu ceva omul ăsta...”

Sonia plângea, în continuare, cu ochii larg deschiși ațintiți asupra Andreei. Așadar gesturile lui din timpul dansurilor acelea, în care crezuse că descoperă o manifestare a dorului pe care îl avea pentru ea, nu fuseseră, de fapt, decât o manifestare a dorinței... a dorinței brute pe care și-o putea împlini cu orice femeie... Observase deodată că și Andreea începuse să lăcrimeze.

“Oricât de greu îți vine să o crezi acum, Sonia... vreau totuși să-ți spun că singurul lucru care contează pentru mine în chestia asta, e prietenia noastră... Pentru nici un bărbat de pe lumea asta n-aș vrea să pierd ce avem noi...”

“Nici n-o să pierzi, Andreea...” răspunse Sonia cu o voce sfârșită. “În ce îl privește pe Miron... oricum, era prea târziu... renunțase deja la relația noastră. Și tu știai asta, ca și mine... Degeaba, m-am mai îmbătat eu cu iluzii... N-are rost să te mai frământîți... eu sunt afară din ecuația asta... cel puțin, acum lucrurile sunt clare.”

În mai puțin de jumătate de oră, fetele se îmbrățișau și își dădeau încontinuu asigurări de prietenie. Andreea, mai ales, se arătase atât de deprimată de vina pe care și-o asumase, încât Sonia făcuse tot ce îi stătea în putere ca s-o însenineze. În vreme ce se pregătea de plecare, Andreea insistase să o conducă acasă, așa că traversaseră împreună orașul, cam în patruzeci de minute, discutând în amănunt impresiile pe care faptele lui Miron le lăsaseră. Amândouă găseau în acestea un mare motiv de dezamăgire. Se despărțiseră cu o ultimă îmbrățișare, iar Sonia o mai rugase încă o dată pe Andreea să nu țină la inimă cele întâmplate. În viețile lor, totul urma să revină din nou la normal, adică să fie ca și înainte de apariția acestui bărbat care nu făcuse decât să le tulbure și să se folosească de ele.

Totuși, lucrurile nu se arătaseră după cum prezisese Sonia în seara aceea. Miron continuase să se întâlnească cu Andreea, care nici vorbă să se detașeze de el; din contră, se îndrăgostise și ea, foarte tare și îi mărturisise cu onestitate Soniei, că în ciuda primei sale decizii, ajunsese să realizeze că Miron și numai Miron este omul potrivit pentru ea... cu siguranță, bărbatul vieții sale. Cât îi fusese de greu Soniei să joace de data aceasta rolul pe care prietena ei îl jucase pentru ea cu numai o lună în urmă, numai inima ei și bunul Dumnezeu aveau cunoștință. Dar se străduise, într-adevăr, din toate puterile, să facă abstracție de iubirea ei pentru Miron și să fie alături de Andreea.

După câteva întâlniri care urmaseră debutului acestei relații, Andreea începuse însă să evite să se mai vadă cu Sonia. Într-un fel, Sonia înțelesese și acceptase, în ideea că pentru o vreme, această răcire putea să fie în interesul amândurora. Doar că vreo două luni mai târziu

aflase de la Ana, soția colegului lui Miron, că acesta venea foarte deprimat la muncă și evita să vorbească cu oricine. Ana știa de relația Andreei cu Miron și presupunea că la originea comportamentului neobișnuit al bărbatului era ceva ce se întâmplase între cei doi. Mai mult, datorită faptului că nici Andreea nu mai dădea vreun semn de viață prietenilor comuni și, îndeosebi, prietenei ei cele mai bune, Ana ajunsese la ipoteza că ea era însărcinată și că lucrul acesta îl deranja teribil pe Miron. Sonia fusese șocată de bănuiala prietenei sale, dar pentru că și pe ei o mâna o curiozitate irezistibilă în ce privea soarta acestor doi oameni pe care încă îi mai iubea mult, fu de acord cu planul Anei ca soțul său să îl primească într-una din zilele următoare pe Miron la ei acasă și apoi să dispară pentru o oră, timp în care fetele aveau să-l descoasă pe invitat... în speranța că vor smulge de la el adevărul.

De data aceea, precum fusese stabilit, așa se și întâmplase. Miron apăruse într-una din serile următoare în apartamentul Anei și al soțului său, arborând același aer suferind și, de cum dăduse cu ochii de Sonia, își anunțase prietenii că e teribil de obosit și că nu poate rămâne decât foarte puțin la ei. Soțul Anei nu petrecuse decât zece minute cu invitatul său, după care se scuzase că trebuie să o ajute pe mama sa, care locuia în vecinătate, la reglarea noii instalații de aer condiționat. Miron se ridicase atunci și el să plece, dar colegul său îl rugase să îl aștepte, motivând că toată afacerea nu avea cum să dureze mai mult de un sfert de oră. Câteva minute după plecarea sa, Ana își făcuse și ea de lucru în bucătărie, cu pregătirea unor cafele. Odată rămași singuri, Sonia, care stătuse până atunci ca pe ace, îl atacase frontal pe fostul ei iubit.

“Andreea este însărcinată, așa am auzit, Miron...”

El ridicase spre ea o privire nu mai puțin perplexă, decât vinovată.

“De unde știi?... Fir-ar să fie!... doar a promis că n-o să spună nimănui!...”

Sonia își stăpânise cu greu un tremur de nervozitate și negase pe un ton hotărât.

“Nici n-a spus ceva... stai liniștit. Mi-am dat și eu seama, după mai multe semne...”

“Oh, Doamne!...” izbucnise disperat bărbatul. “Doamne, nici nu știi ce greșeală am putut să fac cu femeia asta, Sonia!...”

Ea îl privea, cu capul ușor într-o parte și maxilarele încleștate.

“M-a asigurat că n-o să fie nici o problemă... și pe urmă... uite... mi-a făcut figura! S-a folosit de mine fără scrupule, îți dai seama?... Și după asta, culmea nesimțirii... și-a permis să mă mai ceară și de bărbat... Ți-a spus asta, nu?... Știi...”

“Nu, nu știam că ți-a propus să vă căsătoriți...” răspunse sec Sonia. “Dar în situația dată, mi se pare oarecum firesc...”

“Ce firesc?!... Firesc a fost să se folosească de mine ca să-și facă un copil?...” Sonia nici măcar nu și l-ar fi putut imagina pe Miron furios, iar acum era, pur și simplu, șocată de vehemența cu care el îi ataca prietena. El continuă, cu o înverșunare din ce în ce mai mare.

„Ticăloasa asta mi-a spus mai demult că își dorește un copil... Știam că îi plac și că se gândește la asta pentru viitor... dar chiar așa... fără consimțământul meu... și după ce m-a asigurat foarte clar că nu e nici un pericol?!...”

Miron trântise deodată cu pumnul în tăblia măsuței din fața lui. Fața i se înroșise puternic, până în vârful urechilor.

„Să știi însă că lucrurile n-or să se termine aici... Nu, nici vorbă!...Femeia asta lipsită de caracter o să plătească pentru manipularea ei! O dau în judecată!... Gata, m-am hotărât!...”

Timp de câteva clipe, Sonia rămăsese fără aer. Apoi izbutise să își dregă vocea și îl întrebase răspicat pe bărbatul din fața ei.

„Adică pentru ce o dai tu în judecată pe Andreea, Miron?”

„Nu ți-am spus?... Pentru că s-a folosit de mine, fără consimțământul meu. M-a înșelat deliberat și apoi m-a folosit ca să facă un copil pe care eu nu îl doresc. Pe care n-o să doresc niciodată să-l am cu ea!... Pentru că ea nu mă interesează, înțelegi?!... Nu mă interesează câtuși de puțin!”

Dintr-o dată, toată iubirea pasională a Soniei, până la ultima sa fărâșă, dispăruse ca luată de un vânt rău. Omul acesta din fața ei i se părea acum atât de orb și atât de slab, încât nu mai putea simți pentru el decât un fel ciudat, ușor amar, de milă. Dar în ce-o privea pe Andreea, era clar că nu putea să-l lase să facă o asemenea prostie, fără nici o opoziție.

„Miron... mă mir că un om atât de inteligent ca tine nu privește lucrurile și un pic din perspectivă... Poate că procesul ăsta o să îți vindece orgoliul rănit, deși sincer... eu cred că mai degrabă o să fie privit ca un fapt ridicol, care vă va păta deopotrivă și pe unul, și pe celălalt... O să fie ceva scandal în comunitate, dar o să treacă... că așa se întâmplă cu toate lucrurile astea. Copilul însă... vrei, nu vrei... o să rămână. Și dacă va afla vreodată că tu ești tatăl lui, probabil că va ști de tine nu atât ca de un tată, ci mai degrabă ca de un nenorocit care n-a avut nimic mai bun de făcut decât s-o dea pe mama lui în judecată... Și încă pentru ce!... Pentru simplul motiv că a vrut neapărat să-l aducă pe lume!... Oh, Miron... copilului n-o să-i fie ușor să te privească astfel, dar cred că ție o să-ți fie, mai devreme sau mai târziu, de-a dreptul îngrozitor cu povara asta... Iar dacă nu îți va fi, înseamnă că îți vei pierde și bruma de inimă pe care o mai ai...”

Miron rămăsese câteva minute tăcut, drept care Ana, crezând că discuția se terminase, își făcuse triumfătoare intrarea în cameră cu cafelele.

„Spune-i lui Gelu să mă ierte că nu pot să mai stau...” se scuzase jenat Miron. Se îndreptase apoi spre vestibul, în ciuda protestelor Anei și de acolo, îi făcuse cu mâna Soniei, care nu se ridicase să îl conducă.

„Mulțumesc mult pentru discuție, Sonia...” Un zâmbet chinuit fluturase pentru o clipă pe buzele sale crispate. „Nu mi-e ușor s-o recunosc, dar cred că și de data asta ai avut dreptate...”

Când o vizitase pe Andreea, o lună și jumătate mai târziu, Sonia descoperise cu stupefacție că prietena ei nu era însărcinată. Fata chiar încercase să-l agațe pe Miron cu perspectiva unei paternități sigure, însă reacția lui de fugă și mai ales amenințările pe care le proferase după ce ea îndrăznise să-i propună căsătoria, o scârbiseră atât de tare, încât abandonase orice intenție de continuare a relației. Ultima dată când vorbise la telefon cu el, îi declarase că nu vrea să îl mai vadă niciodată și că o să-și crească singură copilul, fără să-i povestească nimic despre tatăl lui. De atunci, trecuseră într-adevăr, aproape două luni, timp în care ei nu își mai vorbiseră deloc. Amărâtul de Miron număra însă, cu siguranță, săptămânile până la nașterea copilului său. Soniei i se făcuse brusc milă de el:

„Andreea... cum poți să-l ții totuși așa... cu minciuna asta... Orice ți-ar fi făcut, își dai seama că și lui îi e greu... mai ales că nu mai vrei să știi nimic de el...”

„Și-o merită din plin, Sonia...” replicase pe un ton înghețat prietena ei, „E un om de nimic... m-a dezamăgit și m-a făcut să sufăr îngrozitor...”

„Te cred, Andreea... dar sincer... nu înțeleg ce te-a putut surprinde așa de tare... Doar știai și tu cum s-a purtat înainte de asta și cu mine...” Sonia realizase că atinge un punct dureros, dar sperase că astfel ar putea să o trezească puțin pe fată, din rolul de victimă justițiară, pentru care optase după încheierea relației cu Miron.

„Da, așa e...” confirmase cu voce scăzută Andreea, căci, într-adevăr, acest apel la istoria Soniei cu fostul ei iubit, o făcea întotdeauna să-și rememoreze greșeala... greșeala sa, de la care începuse totul. Sonia nu vroia să mai pomenească de ea, dar nici nu era nevoie... Andreea știa mai bine ca oricine... și știuse tot timpul.

„Dacă vrei tu neapărat, Sonia... poți să-i spui adevărul... Să-i spui însă și că nici un om nu m-a dezamăgit așa de tare și că nu vreau să mai aud de el niciodată! Și acum, gata... te rog mult să nu-mi mai pomeni deloc de omul ăsta... Dacă-ai putea, mi-ai șterge pentru totdeauna din memorie și cea mai mărunță amintire cu el!...”

Sonia se ghemui cu genunchii la piept sub plapuma subțire. Și acum, când își amintea de istoria aceasta cu Miron și cu Andreea simțea o arsură aproape insuportabilă în inimă. Dar oare, cum se simțea Andreea când se gândea la ea?... După întâlnirea aceea, care îi făcuse o surpriză teribilă, i se păruse că prietena sa începuse s-o evite. Mai vorbiseră de vreo două ori, foarte scurt, la telefon, după care comunicarea încetase. Acum însă, se gândea că poate și ea ar fi trebuit să insiste mai mult să se vadă... dar ăsta era un defect pe care Andreea și-l recunoștea... când i se părea că e nedorită, renunța la orice luptă de menținere a unei relații; spera ca prietenul în cauză să facă primul pas de întoarcere, și-l dorea și nu se resemna niciodată cu o rupere definitivă... dar dintr-o teribilă teamă de rejecție, refuza să ia ea inițiativa.

Nu era, de altfel, prima prietenă apropiată care se îndepărta de ea. Mai avusese o colegă de facultate, ceva mai tânără decât ea, care-i fusese deosebit de dragă. Vreme de cinci ani, până cu puțin înainte de apariția lui Miron în viața sa, ea îi fusese cea mai bună prietenă. Din nefericire, câteva cuvinte critice ale Soniei, care priveau atitudinea fetei la adresa fostului ei prieten și pe care avusese cumplit de proasta inspirație să le rostească de față cu alți doi colegi, fuseseră de ajuns ca să pună capăt prieteniei lor. Și dacă se gândea mai bine, mai renunțase o dată la o mare prietenie. Înainte de istoria asta, în liceu avusese o altă colegă care îi fusese cea mai bună prietenă. De aceasta se îndepărtase însă chiar Sonia, în ultimul an de liceu când își făcuse un prieten, iar fata, neînțelegând situația, încercase să o constrângă să-și petreacă timpul liber în continuare cu ea, jucând insistent cartea dependenței și a abandonului. Sonia se simțise la un moment dat, complet sufocată, de pretențiile sale și evitase într-un mod destul de dur, să mai comunice cu ea.

Și mai erau și alții, de care nu fusese chiar atât de apropiată, dar de care nu-și putuse imagina că o să se piardă vreodată. Când se mai întâmpla să își amintească de ei, Sonia trăia o senzație teribilă de greață amestecată cu deznădejde... de parcă ar fi căzut pradă unor nisipuri mișcătoare... Ar fi vrut să poată da vina numai pe vanitatea sau instabilitatea celor care îi fuseseră dragi pentru asta, însă realiza foarte clar că și ea era slabă și temătoare... și, din cauza asta, încă prea egoistă. Ar fi putut lupta mai mult, ierta mai mult... ar fi putut face ea prima pașii de întoarcere. Dar nici acum nu era prea târziu... și poate că fără mari eforturi ar fi putut da de urma acestor prieteni pierduți. Merita măcar să încerce... Poate că unii chiar nu mai vroiau s-o vadă niciodată și atunci nu i-ar fi rămas decât să se resemneze... dar îi era greu să creadă asta, în ce privea pe oricare din ei. În orice caz, Sonia nu își dorea să își petreacă restul vieții făcând totală abstracție de cei care fuseseră, pentru un timp oricât de scurt, importanți pentru ea. Dacă de iubitul ei soț nu se mai putea lega prin nimic altceva decât prin credința și speranța cea mai secretă a inimii sale, de oamenii vii, care îi fuseseră aproape în călătoria aceasta... i se părea nedrept și chiar imoral să se dezlege pentru totdeauna. Căci numai gândindu-se un pic mai mult la ei, își dădea imediat seama că îi era dor de fiecare în parte... E drept însă că putea trăi cea mai mare parte a timpului, neconștientându-și că mai e încă legată de ei prin firele tainice ale iubirii... așa cum se întâmplă, de fapt, tuturor oamenilor, în ce-i privește pe aceia prea îndepărtați de ei: vii sau morți, deopotrivă.

Diana o sună în după-amiaza zilei următoare și o anunță că Tavi o căutase și își fixase o întâlnire cu ea în aceeași seară. Sonia era uluită... după scena teribilă din seara trecută, când omul acela declarase că nu vrea s-o mai vadă niciodată și o amenințase că dacă nu îi părăsește casa cheamă poliția, ultimul lucru la care se aștepta din partea lui era o asemenea invitație. Mai rău, avea o intuiție clară că motivul revederii nu putea consta în reînnoirea ultimelor declarații de ostilitate și rupere, ci o schimbare cu o sută optzeci de grade a atitudinii sale. Și într-adevăr, după întâlnire, fata o sună și îi povestește că tânărul o rugase vreme de mai bine de o oră, cu lacrimi în ochi, să se întoarcă la ea... firește, cu prețul renunțării sale la noua relație.

Diana nu fusese în stare să-i dea un răspuns atunci, dar îi făcuse promisiunea că va lua o hotărâre definitivă până a doua zi dimineață.

Sonia se simțea dezarmată. Nu avea nici o îndoială că o reînnoire a relației cu Tavi, după atâtea respingeri repetate și răniri reciproce, nu putea fi, în nici un fel, o alegere corectă. Toate apropierea lui Tavi, care urmaseră unor despărțiri decise de el, din ultima jumătate de an, avuseseră efecte de-a dreptul toxice asupra prietenei sale. Înainte de acestea, pe când cei doi erau încă împreună, Sonia îl simpatizase foarte tare pe Tavi și încurajase din plin cauza relației lor. O dată însă cu acea depresie periculoasă a Dianei, Sonia își schimbase radical poziția și acum nu mai arăta nici un pic de toleranță pentru iresponsabilitatea egoistă cu care Tavi își permitea să oscileze, în continuare, între apropiere și respingere, mai ales, în condițiile în care declarase altora și chiar Dianei, în repetate rânduri, că nu o iubește. Ba acum, se părea că începe să dea dovadă de aceeași instabilitate maladivă și în noua lui relație...

Ei bine, pentru Sonia era clar că bărbatul acesta avea însă multe de rezolvat cu sine însuși, înainte de a fi capabil să se ofere cu onestitate și iubire unei alte persoane... însă, din păcate, pentru Diana lucrul acesta nu părea să valoreze nici cât negru sub unghie, căci ea se arăta în continuare, complet captivă în vraja oarbă a iubirii sale. Înțelegea ce se întâmpla, dar prefera să trăiască încă în universul idilic al speranțelor și amintirilor sale romantice cu Tavi... Și, de fapt, nu lui, unui bărbat a cărui respingere care o adusese în pragul sinuciderii, nu putea să-i dea ea drumul, ci propriilor sale așteptări care priveau toate lucrurile bune pe care omul acela i le dăruise și pe care ajunsese să nu le mai poată concepe în afara sa. Aceste așteptări și speranțe ale iubirii sale erau atât de puternice, încât reușeau încă, în anumite momente, să acopere totul.

Tocmai de aceea, Sonia se hotărâ să nu își mai susțină cu nimic poziția cunoscută de dezavuare a unui nou început între Diana și Tavi și o lăsă pe prietena ei să-și ia, absolut singură, decizia. Tremura pentru ea, dar în același timp, nu vroia să o mai influențeze cu nimic... Tot ce găsisese de spus despre relația lor, fusese deja spus în repetate rânduri, iar dacă Diana prefera să facă abstracție de toate argumentele pe care ea însăși le recunoscuse drept valide, aceasta era totuși alegerea sa, făcută cu inima, și în ciuda oricărei urmări posibile, merita să fie respectată.

Dimineața trecu fără nici un mesaj de la Diana. Sonia se abținu cu greu, din aceleași rațiuni de nonintervenție să o caute ea. Pe la unu și jumătate, semnalizarea de SMS o făcu să tresară. Cu mâini înfrigurate, scoase telefonul din geantă și se grăbi să deschidă mesajul. Era, într-adevăr, de la prietena ei...

„L-am refuzat pe Tavi. Nu pot să uit ce mi-ai spus în seara aceea. Ar fi fost o mare greșeală care m-ar fi afectat și pe mine, și pe cei din jurul meu.”

Sonia rămase câteva clipe fără suflare... chiar nu se aștepta ca Diana să aibă puterea de a respinge neașteptata ofertă. „Mi se pare că te-am cam subapreciat, fetico...” i se adresă ea în gând, zâmbind satisfăcută.

Era, într-adevăr, vestea dorită... și totuși, descoperirea acum că ceva tainic o împiedica să se bucure de ea cu toată inima. Se putea însă oare bucura astfel atunci când o iubire ajungea să fie, în cele din urmă reprimată, și apoi, lăsată să moară?

Și ea pierduse ultima iubire pentru un bărbat... de aceea, era oarecum amorțită, confuză, iar simplul fapt de a-și aminti starea aceea i se părea ușor straniu. „Starea în care iubeam și aveam senzația dizolvării... Oh, Doamne, oare de ce nu putem să iubim astfel mereu?!...” se întrebă Sonia cu durere. „De ce nu ne putem iubi cu aceeași pasiune copiii, părinții, prietenii, câinele care și-ar da viața pentru noi?!... De ce, după ce ne dorim ca iubirea pentru un om să țină până la moarte și, la un moment dat, chiar simțim limpede că nu poate fi altfel, ajungem să o pierdem pentru totdeauna, ca și cum nici n-ar fi existat niciodată?...”

Puse telefonul la loc în geantă și apoi o porni spre mașină, convinsă până-n străfund că omul e, fără doar și poate, o creatură tare imperfectă.

Câteva ore mai târziu se întorcea de la facultate. Era lector la catedra de logică a Facultății de Filozofie a singurei universități particulare din oraș și aceasta era o zi ușoară, cu un curs și un singur seminar. Când opri mașina în fața blocului, auzi din nou semnalul de SMS și se repezi să citească ceea ce se aștepta a fi ultimul mesaj de la prietena ei. Spre marea ei uimire, descoperi însă că acest mesaj nu era de la Diana, ci de la Tavi.

Îl deschise plină de curiozitate, îl citi o dată, apoi, cu buzele strânse, încă o dată și, aruncând telefonul pe fotoliul de alături al mașinii, lăsa nervoasă capul pe spate. Avea o senzație ciudată de amețală, amestecată cu greață și își simțea toți mușchii corpului încordați până la refuz. Tavi scrisese:

„Vreau să îți transmit că te urăsc. Te rog să te ții departe de familia mea.”

Desigur, Sonia se cunoștea cu familia lui Tavi, iar părinții lui, în particular, i se păreau niște oameni deosebit de cumsecade și prietenoși. Vorbise în câteva rânduri cu ei, dar, în general, relația se menținuse la nivelul schimburilor de mesaje de sărbători și alte evenimente speciale. Așadar, până și asta i se părea acum prea mult acestui om pe care continuase să îl considere prieten... în pofida dezamăgirilor repetate pe care deciziile sale în relația cu Diana, i le provocaseră... Tavi știa, dealtfel, chiar de la ea, că fusese dezamăgită și că avea o părere fermă în ce privea legătura aceasta în care el nu se putea implica afectiv și care ajunsese să aibă o influență extrem de periculoasă asupra prietenei sale. Poate că se simțea neînțeles și nedreptățit de Sonia... foarte probabil să fi fost așa... dar era oare asta un motiv suficient ca să...?

Fata puse din nou mâna pe telefon și căută numărul lui Tavi. Fără nici o ezitare, apăsă butonul de apel și, în mod neașteptat, răspunsul lui fu aproape imediat.

„Am citit mesajul tău, Tavi...” începu Sonia cu o voce joasă și gravă. Bărbatul tăcea.

„Aș vrea totuși să lămuresc un lucru, înainte de a încheia orice comunicare... Dacă nu te superi, bineînțeles.” Tavi tăcea în continuare, iar ea interpretează asta ca pe un mic semn de bunăvoință.

„Spune-mi și mie, te rog... Cu ce ți-am greșit?...” Sonia făcu o pauză de câteva secunde și apoi își continuă discursul. „Tavi, eu am fost cea care a decis să vă despărțiți?... Eu

am făcut-o pe Dia să nu se mai scoale din pat două săptămâni după ce ai lăsat-o ultima dată... Eu am făcut-o să se gândească la sinucidere?!"

„Nu... nu-i vorba de asta.” răspunse, în sfârșit, Tavi, cu o nuanță ușor ezitantă în glas.

„Dar de ce e vorba atunci?... Crezi că eu am convins-o să nu se mai întoarcă la tine... asta e, nu-i așa?”

„Oricum, e prea târziu să mai discutăm acum... nu mai are rost...” spuse Tavi grăbit, iar când se opri, Sonia avu senzația că ar fi vrut totuși să mai adauge ceva.

„Tavi, ai văzut ce i-au adus ei, ultimele întoarceri la tine...”, continuă ea încordată. „Cred că e clar pentru amândoi care e riscul... la fel de clar cum e pentru amândoi, și chiar pentru Dia... că nu o iubești. Și totuși, să știi că de data asta, chiar n-am avut nici un comentariu la propunerea ta de împăcare... Mi-am dat și eu seama că dacă nu ia complet singură decizia asta, o să se îndoiască de ea toată...”

„Ei, da... asta e acum...” o întrerupse bărbatul cu răceală.

„Da, asta e, Tavi... și, dacă tot mă ascuți încă, vreau să îți mai spun ceva... Măcar că o să fie ultimul lucru pe care o să ți-l mai spun în viața asta...” Sonia oftă scurt. „Chiar dacă tu mă urăști, să știi că eu încă mai țin la tine, Tavi... Și sper din toată inima să te trezești cât mai repede din iadul ăsta pe care ți l-ai creat singur!...”

„Despre ce iad vorbești Sonia...?” pară el imediat.

„Despre acel lucru din tine care te-a făcut să urăști un prieten...” preciză cu o voce tremurândă fata.

„Nu e nici un iad în mine...” se auzi vocea impersonală a bărbatului.

„Ba da... eu zic că nu poate fi altceva...” insistă Sonia.

„Ei vezi, de-asta nu ne putem înțelege noi...” încercă Tavi o scurtă raționalizare.

„Avem concepte foarte diferite...”

„Din păcate, conceptele astea diferite ne dau și sentimente diferite...” spuse pe un ton amar femeia. Avea senzația că are multe de explicat aici... sau poate era doar o urmă a vechi sale nevoi de a se justifica... În orice caz, deși se forță, nu mai găsi nimic care să merite adăugat. Deodată, i se făcu teamă că Tavi o să-i închidă telefonul. I-ar fi părut rău... și nu din orgoliu, ci pentru că i se părea un sfârșit jenant pentru ceea ce, într-adevăr, putea fi ultima lor discuție.

„Ok, Tavi...” se hotărâ ea. „Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Sper să fie bine cu tine... La revedere!”

„La revedere.” răspunse el sec și închise.

Doar câteva secunde după ce puse telefonul în geantă, Sonia conștientiză că mai existase în ea un sentiment ascuns și că tocmai în acesta se afla, de fapt, motivația principală pentru care îl sunase pe Tavi... „Oh, femeie proastă!...”, își spuse ea singură, cu obidă. Îi era limpede acum că atât înainte, cât și în tot timpul discuției lor, se agățase de speranța firavă că el o să-și retragă declarația aceea... admitând într-un fel, oricât de vag... că fusese o greșeală.

Ajunsa acasă, Sonia observă că mama ei și copiii lipseau. Nu se îngrijoră, pentru că la ora aceasta se întâmpla adesea să mai zăbovească încă în părculețul din apropiere. O apelă totuși pe mama sa și descoperi astfel că, de data aceasta, se aflau cu toții în apartamentul vecinei lor de palier, o femeie foarte de treabă, cu care mama se împrietenise mult în ultimul an de zile, de când devenise un obicei pentru ea să stătea în fiecare zi lucrătoare, cu nepoții săi.

Sonia nu se simțea câtuși de puțin capabilă să facă o figură socială, așa că îi declară mamei sale că e foarte obosită, drept care o să încerce să se odihnească puțin până la întoarcerea lor acasă. Deschise apoi calculatorul și se uită degrabă după mesaje și e-mailuri...

dar nu găsi nimic interesant; nici unul din prieteni nu o apelase. Puse apoi mâna pe telecomandă, deschise televizorul și încercă să se uite la un film pe care îl mai văzuse și care-i plăcea. Nu rezistă însă decât cinci minute. În ea clocotea o neliniște ciudată, ce o împiedica să-și adune gândurile... un fel de teamă obscură care difuza neîncetat în agitație și nerăbdare. Se repezi la bucătărie... și, da... din fericire descoperi niște vase în chiuvetă... Le spală la repezeală, cu gesturi frenetice, fără să dea, ca de obicei, drumul la radioul din bucătărie. Șterse apoi cu mare insistență masa și toate corpurile din încăperea, apoi gresia și faianța... Într-o jumătate de oră, totul strălucea de curățenie, iar Sonia își contemplă opera, fără a găsi însă în asta nici cea mai mică satisfacție. Gânduri rele începură deodată să se contureze în mintea sa confuză... Se imagină nebună, plecând de-acasă și umbând fără țință pe străzi, lovită apoi pe neașteptate de o mașină, pe întuneric... Copiii rămași apoi singuri, numai cu mama sa... Dar cel puțin erau încă mici și nu puteau realiza prea bine dimensiunea pierderii, iar bunica lor fi fost nevoită să li se dedice cu totul și nu s-ar fi putut lăsa pradă deprimării... Dia l-ar fi avut și ea pe Vlady... căci desigur, cu puțină bunăvoință din partea ei, nu se putea să nu iasă ceva din relația asta... Se putea așadar... se putea întâmpla și poate că nimeni n-ar fi suferit prea tare... iar ea, cel puțin, ar fi ajuns să se întâlnească din nou cu Niki... cu Niki, al ei, care era și el singur acum...

Deodată, femeia simți nevoia să țipe din toate puterile, dar un ultim reflex de cenzură o împinse să facă ghem un prosop de bucătărie și să-l muște apoi cu disperare. Nu vroia să plângă pentru că știa că figura sa răvășită ar fi îngrijorat-o pe mama ei, care putea să apară cu copiii, dintr-o clipă în alta. Se hotărâ atunci să treacă alături, la vecina și prietena lor. Cu siguranță că nu era un lucru prea bun pentru ea să rămână prea mult timp singură.

*

Vecina Olguța tocmai strângea masa din sufragerie, unde mâncaseră cu toții. O invită însă numaidecât pe Sonia să ia loc și îi puse înainte farfurii noi și tacâmuri.

„Nu pot să mănânc acum... poate un pic mai târziu”, spuse ea cu un aer istovit. „Unde sunt copilașii?”

„Dora, e în camera de alături, face o piesă de teatru cu păpușile!... Dora, vino aici Dora...!” o strigă mama Soniei pe micuță.

Ea apărură val-vârtej și se aruncă dintr-un salt în brațele mamei sale.

„Mami, fetele mele n-au vrut să fie cuminți azi la școală!... Să știi că le-am certat rău de tot...” raportă ea foarte preocupată.

„Da, mami?... Și au înțeles până la urmă?...” întrebă surâzătoare Sonia.

„Nu prea știu...” răspunse cu sinceritate micuța. „Alex mi-a spus să le bat, dar eu nu vreau să fac asta... De ce să le bat?... Sunt mama lor, nu?”

Deodată, un mârâit din ce în ce mai înfricoșător se făcu auzit de sub masa din sufragerie. Bunica, Olguța și soțul ei pufniră cu toții în râs, dar exact când Sonia puse mâna pe fața de masă, ca să elucideze misterul, Dora țipă o dată asurzitor. Cu toții săriră imediat de pe scaune, iar Sonia se ridică de la masă cu ea în brațe și o întrebă îngrijorată ce s-a întâmplat.

„M-a mușcat de picior...” murmură revoltată fetița, printre sughituri de plâns. „Răul... răul ăsta și prostul!”

Sonia se aplecă încruntată și îl trase afară de sub masă pe fiul ei, care zâmbea nevinovat.

„Mama!... N-am mușcat-o tare!... Eram câinele ei... și ea a fost rea cu mine. M-a dat afară din cameră!...”

„Of, Alex, Alex...” se văită Sonia, în vreme ce îi dădea jos Dorei ciorăpelul din piciorul afectat. Deși nu descoperi nici o urmă de mușcătură, nu era exclus totuși ca fata să sufere de pe urma unei mici contuzii.

„Măi, băiatule, nu te mai potolești și tu odată!...” se repezi și bunica lui. „Ai săcâit-o destul pe sora ta astăzi!... Nu știu, zău... chiar vrei să vorbesc cu maică-ta, ca să îți dea o pedeapsă?”

Auzind amenințarea, băiatul se puse din nou în patru labe și se retrase strategic, din nou, sub masă.

„Fără supărare Sonia, dar eu sunt de părere că în zilele noastre, părinții nu prea mai știu să-și disciplineze copii...” afirmă gânditor, soțul Olguței. „Calculator, televizor, făcut toate poftete... păi uite de-aia și ajung niște răsfățați, cu care nu te mai poți înțelege...”

„Ei, lasă și tu, Nelule...” interveni Olguța. „Nu poți să spui că ai noștri n-au fost zburdalnici când erau copii și uite că până la urmă tot au ieșit oameni din ei...”

„Da... mă uit... tot mă uit, dar nu-i văd deloc, măi Olguțule...”, zise bărbatul cu amărăciune. „Că unul e plecat în America, ailaltă în Germania... și mi se pare că pe-acolo își văd foarte bine de viața lor, fără să mai aibă nici o treabă cu noiăștia de aici...”

„Leni, fii atentă că iar începe cu văicăreala...” se adresează conspirativ Olguța prietenei sale.

Sonia, care între timp îl recuperase din nou pe Alex, se ridică de la masă.

„Doar nu pleci... că de-abia ai venit și tu la noi...” interveni Olguța rugătoare.

„Nici vorbă... Mă duc doar cu oameniiăștia în camera de alături, ca să rezolvăm niște mici probleme”, o liniști Sonia zâmbind.

Se întoarse peste zece minute și se așează calmă pe scaun.

„Acuma, ca să vă spun sincer, mi s-a cam făcut un pic foame...” mărturisi ea.

Vecina plecă imediat la bucătărie și puse ceva la încălzit pentru Sonia.

„Măi, fata noastră...” începu Nelu cu o undă prevenitoare în voce, când fu sigur că nevasta lui nu-l mai aude... „Eu cred totuși că ar fi bine să-ți cauți și tu pe cineva... E mare, mare păcat să stai așa, singură... Ș-apoi uite, e clar că au și copiiiăștia nevoie de un tată...”

Sonia se crispă vizibil, dar, pentru că îl respecta mult pe soțul Olguței, se strădui să-i dea un răspuns comic.

„Dacă îmi ziceți și mie pe unde se ascund eroii care ar putea fi sincer interesați de o profesoară de filozofie cu doi copii mici... poate că nu aș da înapoi...”

Mama Soniei oftă adânc.

„Nelule, să nu te superi pe mine, dar și eu sunt de părere că în zilele noastre cu greu mai găsești un asemenea bărbat cumsecade...”

„Ba da, ba da... eu sunt sigur că se mai găsesc, Leni. Și o fată frumoasă și deșteaptă ca a ta, chiar dacă ar avea șase copii, tot ar merita să fie luată...” declară foarte hotărât omul.

Olguța apăruse însă deja în pragul ușii.

„Iară te-ai luat de fată, Nelule?...” i se adresează femeia cu asprime.

„Hai, lasă-l de data asta, Olguțo...” încercă prietena ei să o împace. „Știi doar că ține la Sonia și e preocupat de soarta ei. Ca și noi, de altfel...”

„Preocupat sau nu... el se bagă mereu, atunci când nimeni nu-i cere sfatul... Parcă ar vrea să controleze viața tuturor omulășta!...”

„Bine, Olguțule... nu mai zic nimic, că văd că orice-aș zice tot nu e bine cu tine...” bătu în retragere Nelu, mimând o afectare profundă.

„Hei, nu vreau să vă supărați din cauza mea!...” sări și Sonia. „Eu, oricum, nu m-am supărat deloc... Nici n-aș avea cum, pentru că grija voastră e foarte de înțeles... Doar că și mie mi se pare că e din ce în ce mai greu să întâlnești un om capabil să iubească...” Privi cu tristețe spre mama ei. „Nu știu cum se face... dar oriunde mă întorc, dau numai despre povești cu femei părăsite... Pur și simplu, nu-mi vine deloc să mai sper...”

De data aceasta, dintr-un motiv numai de ea știut, Olguța se simți datoră să o amendeze un pic și pe Sonia.

„Acuma mă ieși iarăși cu chestia asta cu iubirea... Păi, dacă vrei să știi, pentru mine iubirea nu există decât între mamă și copil. Da... acolo e iubire adevărată!... Toate celelalte sunt trecătoare... chiar și cele mai mari pasiuni... Toate se duc, se sting... numai iubirea de mamă ține până la capăt...”

„Nu e chiar așa, Olguța...” o întrerupse mama Soniei, uimită. „Eu cred că există tot felul de iubiri în viața asta... și între soț și soție... și între frați, și între prieteni... așa cum suntem noi două...” Un nod i se puse în gât, dar continuă cu aceeași căldură. „Și chiar între vii și morți... Uite, eu de exemplu, și acum când mă gândesc la soțul meu, care a murit acum doisprezece ani, simt clar că încă îl mai iubesc...”

„Și eu, da... și eu îl mai iubesc încă pe Niky...” adăugă Sonia și o îmbrățișă cu ochii în lacrimi pe mama sa.

Nelu se ridică pe nesimțite și părăsi sufrageria. Imediat după ce se desprinsese din brațele fiicei sale, Leni își șterse ochii și, observând absența lui, își dojeni prietena.

„L-ai făcut să se simtă prost, Olguța. De ce trebuia să vorbești așa?... Sunt sigură că și tu îl iubești pe Nelu... Îți spun, nu trebuie decât să-ți imaginezi viața fără el ca să îți dai seama de asta... Te rog eu mult... cheamă-l înapoi, nu-l lăsa așa...”

„Bine, bine, nu te mai speria așa Leni... Lasă că știe el care-i adevărul... O să vezi că o să vină singur înapoi”, răspunse conciliantă Olguța. „Dar să știți și voi că nu doar copii, ci și bărbații trebuie ținuti un pic la respect... Altfel ăștia la orice vârstă sunt în stare să și-o ia în cap... Doar s-au văzut tot felul de surprize!...”

Deodată, ușa de la sufragerie se deschise, însă în locul lui Nelu, cum se așteptau toate, în cameră își făcu apariția mama Olguței, o bătrânică firavă de optzeci și doi de ani. În fosta ei casă de la marginea orașului, femeia aceasta crescuse cinci copii și doisprezece nepoți; nu se mutase de-acolo decât în urmă cu câțiva ani, după ce soțul ei se prăpădise. De fapt, la început își dorise să rămână acolo, dar în scurt timp, singurătatea o doborâse; o găsiseră nemâncată de trei zile și îngrozitor de deshidratată în patul ei, așa că o internaseră de urgență la spital. În afară de starea reversibilă de slăbiciune, doctorii nu îi găsiseră nimic grav, dar de frica depresiei, Olguța se hotărâse s-o țină de atunci la ea. Și într-adevăr, alături de fiica și ginerele său cu care se înțelegea foarte bine, bătrâna își revenise complet. Nu ieșea decât foarte rar din casă, dar participa activ la toate treburile domestice. Se uita la televizor, citea în fiecare zi presa și vorbea despre toate cele cu ai săi și cu musafirii lor, pentru că avusese și, har Domnului, mai avea încă o minte ascuțită ca briciul. Mama Soniei chiar se mira că ea nu își făcuse apariția până acum, dar Olguța o lămurise că ajunsese nemaipomenit de pasionată după o emisiune despre eroi adevărați, de pe canalul Discovery, și câtă vreme aceasta rula la televizor, nimeni și nimic n-o mai putea clinti din fața acestuia.

„Oh, ce plăcere, dragele mamei fete...”, exclamă bătrânică, cu un aer nespus de fericit. „Da' mi pare mie sau cam puneți lumea la cale fără mine?...”

„Mamaie... află mai întâi că nu am hotărât nimic important fără tine în seara asta...” o asigură zâmbitoare Leni.

„Ei, ne-am găsit și noi să vorbim despre bărbați, mamă...”, adăugă și fiică-sa, bine dispusă. „Da' stai liniștită... ca de obicei, n-am ajuns la nici o concluzie...”

„Aha... din câte văd avem două fete de măritat aicea...” chicoti bătrâna, iscodindu-le atentă cu ochii ei micuți și negri pe Sonia și pe mama sa. „Ce spun eu, două... trei, bineînțeles!” rectifică ea cu hotărâre.

„Eu sunt căsătorită cu ginerele tău, Nelu, mamă... Ai uitat sau vrei poate să zici că asta nu contează?...” pufni imediat Olguța.

„Fată, te-ai făcut cam obraznică în ultima vreme... Normal că n-am uitat! Vorbeam de ele două... și de mine!...” răspunse bătrâna serioasă.

Toate cele trei femei care o priveau, izbucniră în râs, ca la o comandă invizibilă.

„Așa, bravo... vă râdeți de o femeie în vârstă, moșicelor...” zâmbi clătinând din cap bătrâna, în vreme ce se așeza tacticoasă pe scaunul pe care stătuse până de curând Nelu.

„Nu, mamaie... nicidecum”, zise Sonia, ștergându-se la ochi, căci îi dăduseră lacrimile de atâta râs. „E doar comică situația asta... cum ne facem noi planuri... trei văduve neconsolate...”

„Or mai degrabă trei proaste neconsolate...” preciză promptă mamaie, după care coborâ conspirativ vocea. „Ascultă fată, chiar vroiam să te întreb un mic lucru... Am auzit zilele trecute la televizor că pe Internet există din astea... știi tu, matrimoniale...”

„Ah, nu... până aicea, mamă!...” o întrerupse ofuscată Olguța, după ce reuși să își dea artistic ochii peste cap. „Chiar n-am de gând să te las să-ți cauți bărbat pe Internet!”

„Măi, fată... eu chiar n-am nevoie de Internetu tău, ca să-mi găsesc bărbat!”, ridică tonul mamaie, cu o expresie foarte serioasă. „Dacă mă hotăram până acum că am nevoie de unu, fii sigură că îmi și găseam...”

Femeile rămaseră cu gurile căscate. Oricât de ridicole puteau părea afirmațiile bătrânei, nici uneia nu-i mai venea acum să râdă. Bătrâna începu din nou, fără grabă.

„Eu și Leni am avut parte de bărbații noștri... destulă vreme. Pentru noi, rămân amintirile... care-s multe și speranța că o să ne întâlnim din nou pe lumea cealaltă...”

Leni aprobă gânditoare, în vreme ce Sonia simți cum un val de emoție amenința să o copleșească.

„Fata asta însă...” continuă mamaie arătând către ea, „ar face bine să se hotărască odată... Este un timp care nu se mai întoarce...”

„Oh, mamă... întâi Nelu și acuma tu!... Da' mai lăsați-o odată în pace pe biata Sonia!... Ce-oți vrea și voi acuma?... Să se încurce cu primul neisprăvit care îi iese în cale?... Doar a spus-o și ea... pe cei mai mulți din bărbații de azi nu mai poți pune nici o bază... Și n-ai fost și tu de acord cu asta, Lenuș?...” se întoarse ea agitată către prietena sa, care se grăbi să aprobe, cu o expresie gravă.

„În ultimii șaptezeci de ani, am auzit de o mie de ore vorbe de care zici tu acu, fato...” spuse calmă bătrâna. „N-au decât să le creadă, cei care vor să le creadă. Eu însă am cunoscut mulți oameni în timpul ăsta și știu că întotdeauna au fost unii buni și alții răi... și asta la toate vârstele...”

„Foarte înțelept din partea ta, mamă... dar sincer, filozofia asta nu prea oferă soluții”, observă imediat pragmatica ei fiică.

„Atunci o să vă spun altceva...”, zise bătrâna ridicând privirea îngândurată către Olguța, „Înainte să-l întâlnesc pe taică-tău... am suferit și eu după urma unui băiat. Era de la noi din sat și eram logodiți de aproape un an de zile când el a trebuit să plece la război, în primăvara lui '44... Nu-ți spun cum l-am așteptat să se întoarcă... stabilisem fără nici o îndoială să ne căsătorim imediat după aia. Și a venit... un an mai târziu... sănătos, dar nemaipomenit de schimbat... Bea mult și cum se supăra, puneu mâna pe cuțit... La un moment dat, când am îndrăznit să-l înfrunt, a sărit și la mine... Atunci am fugit la oraș, dar în inima mea era o jale mare și simțeam că parcă n-o să mai fiu în stare să iubesc pe nimeni niciodată. Și apoi am cunoscut un călugăr bătrân, la care se ducea din când în când doamna pentru care lucram. Eu nu i-am spus nimic, dar el, de cum m-a văzut, a citit imediat în sufletul meu, așa că m-a luat de-o parte și mi-a zis... „N-a fost el omul pentru tine, fata mea... Să știi că în loc să plângi ar trebui să-i mulțumești Domnului că ți-a dat puterea să pleci de lângă el. O să întâlnești pe alții curând... or să te vrea mai mulți... Tu trebuie doar să știi să-i deosebești între ei, ca să n-ajungi să mai suferi...” Și eu l-am întrebat atunci, cum se pot deosebi oamenii... că e tare greu, la început, până îți dai seama... „După ochi îți dai seama negreșit”, mi-a zis bătrânul. „Să te uiți cu atenție la ochi și să vezi dacă îți caută în lături în anumite momente, mai ales atunci când nu te aștepți. Și să mai vezi dacă atunci când se uită fix la tine, nu sunt

puțin neliniștiți așa... că dacă sunt neliniștiți, au o sclipire ciudată și îți poți da seama de asta...". Ei bine... așa am și făcut de atunci, fetele mele..." continuă mamaie cu vioiciune „... și vă spun că rețeta asta nu a dat greș niciodată!”

Tăcură cu toatele pentru vreo jumătate de minut, apoi Sonia se hotărâ să mai lămurească un lucru care o frământa de multă vreme.

„Mamaie...” se auzi vocea ei serioasă. „Spune-mi totuși... tu crezi că și bărbații pot să iubească așa ca noi, femeile?... Înțelegi... cu toată inima... ca și când n-ar fi nimic pe lumea asta mai important ca iubirea lor?... Că eu una am ajuns să mă cam îndoiesc de asta...”

„Fetelor... mie mi-e foarte clar că ei iubesc altfel ca noi!... Uitați-vă numai cine e-n stare să îngrijească copiii, bolnavii și bătrânii... Uitați-vă la cine vin mai întâi cerșetorii și câinii vagabonzi... Prea rar mai apare câte un bărbat capabil de devotament sau compasiune!...” răspunse cu hotărâre, deși neîntrebata, Olguța.

„Și totuși... iubirea adevărată, de la Dumnezeu, e doar una singură... așa m-a învățat călugărul meu...” spuse gânditoare mamaie. „Da’ parcă nici eu n-aș putea să zic că bărbații iubesc la fel ca și noi...”

„Vedeți, vedeți?...” sări încântată Olguța. „Păi, sigur... ei dacă nu sunt sluiți de femei cum le place lor, nici că sunt în stare să le iubească... Și știm noi ce le place bărbaților... că numai la burta lor și la... ce e mai jos de burtă le e gândul!”

„Haide, Olguța... nu mai vorbi așa!... Nu sunt chiar toți cum spui tu...” se bâlbâi jenată Leni. „Și, poate, Doamne-fereste, te mai aude și Nelu!...”

„Măi, măi... da’ ce grijă îi porți tu!...” o repezi cealaltă ironică. „Foarte bine, să m-audă, n-are decât... Știe și el că nu vorbesc din cărți când spun asta...!”

„Să știi că iubirea se mai și învață, Olguța...” se auzi deodată mamaie, vizibil dojenitoare. „Și eu cred că bărbații învață ceva mai greu decât femeile... Dar învață și ei, dacă au de la cine...”. Soniei îi trecu prin cap că acum nu mai arăta deloc ca o bătrână fragilă, ci mai degrabă ca o profesoară severă și plină de forță, care tocmai cerea socoteală unui elev prins cu tema nefăcută.

„Tu, care te crezi așa de iubitoare, ești sigură că l-ai învățat asta pe bărbatul tău?... L-ai învățat măcar pe băiat?”

„Știi, mamă...” începu nervoasă Olguța. „Chiar nu înțeleg cum de vii tu, după atâta vreme, cu ideile astea ciudate. Parcă nu știi că am făcut mereu, tot ce mi-a stat în putere pentru familia mea!... Spune, le-a lipsit lor ceva vreodată?... ”

„Astea nu sunt ideile mele, Olguța...” răspunse bătrâna, evitând cu abilitate un răspuns direct. „Dacă bărbații nu sunt buni, mamele lor poartă cea mai mare parte din vină pentru asta. Și după mame, soțiile...”

„Dar și mamele poate că au fost crescute fără prea multă iubire, fără o credință...” interveni Leni, puțin confuză. „Așa am putea să dăm vina mereu pe generația dinaintea noastră și pe generația dinaintea ei și tot așa...”

„Orbii nu pot fi socotiți vinovați, pentru că nu văd, fata mea...” spuse încet bătrâna.

„Asta așa e, așa e!...” întări și Sonia cu însuflețire. „Dar sunt vinovați aceia care au un exemplu și o învățătură de iubire și totuși, nu trăiesc după ea...”

„Și ce legătură auăștia din urmă cu orbii?... ” întrebă nedumerită Olguța.

„Orbii sunt cei care nu văd adevărul... care nu înțeleg că sunt aici ca să iubească și să-i învețe pe alții să iubească...” răspunse, fără ezitare, Sonia. Cuvintele îi veneau dintr-o dată, cu o ușurință nemaipomenită. „Cine înțelege asta, e numai la începutul drumului cel bun, pentru că mai trebuie și un mare efort de voință ca să trăiești cu iubire. Cel mai ușor e să îți vezi numai de interesele tale egoiste... și să ții seama de ale celor din apropiere, numai dacă asta te poate afecta.”

„Oh, Doamne, ce de vorbe mari s-au mai spus azi la masa asta!...” exclamă Olguța, care se simțea deja un pic depășită de discuție. „Putem să revenim totuși un pic cu picioarele

pe pământ?... Vorbeam de bărbații de azi și am ajuns la nu știu ce savante învățături despre iubire... Da' când eram eu copil, parcă nu mi-ai ținut deloc teorii dintr-astea, mamă!... Ba chiar îmi amintesc că erai destul de iute la mânie..."

Bătrâna întinse o mână și prinse ușurel stânga Soniei, care se odihnea pe masă, alături de a sa, iar fata îi răspunse imediat, cu un zâmbet complice.

„Olguța... sper să înțelegi și tu că femeia care zice despre ea că e o mamă perfectă, bate rău câmpii. Cel puțin, eu așa văd lucrurile. Am crescut mulți copii, dar am și greșit cu multe lucruri... De unele însă, măcar am ajuns după un timp să-mi dau seama. Și atunci, de ce nu le-aș recunoaște măcar acum?... Sunt doar la sfârșitul călătoriei... chiar nu mai am ce titluri să-mi apăr..."

„Ei, hai... când te-aud iară vorbind de sfârșitul călătoriei, îmi vine să sparg tot ce-mi cade la mână. Of, mamă... știi foarte bine cât mă enervează chestiile astea!..."

În ciuda tonului său revoltat, ochii Olguței străluceau de lacrimi. Sonia și mama ei, emoționate, se strânseseră și ele, mai aproape.

„În loc să te bucuri că scap și eu, în cele din urmă, de trupul ăsta bătrân și urât..." spuse mamaie, pe un ton ghiduș. Nimeni nu găsi însă de făcut vreun comentariu.

„Bine, fie... copil nerecunoscător ce ești!... O să tac de acum, dacă nu mai suporti prostiile mele de babă..." continuă ea, făcând pe îmbufnata.

„Oh, nu, mamaie!..." interveni neliniștită Sonia. „Te rog eu să nu pui la inimă... Știi doar că ne e greu să auzim asemenea lucruri, pentru că ținem mult la tine..."

„Norocul vostru că știu..." răspunse dintr-o dată bine-dispusă mamaie. „Da' oricum nu despre mine era vorba... ci exact despre tine, fată dragă. Oi fi eu bătrână, dar tot îmi mai amintesc lucrurile importante... Ascultă, părerea mea e să faci bine și să cunoști mai mulți oameni... Nu știu cum să faci, dar să mai ieși și tu în lume, că nu mai știi decât de copiii tăi și de școala aia..."

„Nu e chiar așa, mamaie..." o corectă ușor jenată Sonia, realizând că, de fapt, își găsea destul timp pentru prietenele sale.

„Bine... tu știi cum e... și tu știi ce vrei..." spuse bătrâna misterioasă. „Eu doar îți zic că merită..."

„Mamă, vrei să ne aburești iar că bărbații merită aia și ailaltă de la noi?..." se interesă ironică Olguța.

„Eu zic doar că atunci când ai multă iubire, merită să-i înveți și pe alții să iubească!...", răspunse zâmbind bătrâna ei mamă. Se ridică încet de la masă și le sărută pe rând pe musafire, apoi, înainte de a ieși, îi făcu, pe neașteptate, cu ochiul Soniei.

„Da, mamaie... cred că e singurul lucru care merită..." spuse cu inima brusc ușurată Sonia, înainte ca bătrâna să închidă în urma sa ușa de la sufragerie. Apoi lăsă privirea în jos și murmură, mai mult pentru sine...

„Chiar dacă tot pe noi ne costă câteva lacrimi..."

DUMNEZEU VINDECĂ ȘI NU OMUL

Doamna Vera își puse ochelarii și aruncă o privire concentrată spre blocnotes-ul prăfuit din fața ei, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă n-a uitat să le spună ceva important elevilor săi.

“E bine...pentru azi am terminat. Nu uitați să vă faceți exercițiile de percepere a aurei în fața oglinzii. Știu că mă repet, dar dacă n-aveți de gând să vă străduiți puțin, nu puteți să aveți pretenția nici la rezultate...”

“Rezultate...” repetă Sergiu gânditor, numai pentru el, în vreme ce își strângea fără grabă lucrurile de pe bancă. “De ce el, spre deosebire de ceilalți colegi ai săi, cu vârste și preocupări foarte diferite, nu se simțea prea interesat să obțină “rezultate” prin metodele promovate de doamna Vera, un foarte cunoscut și apreciat terapeut și bioenergetician?... Auzise într-o emisiune de televiziune că făcuse adevărate miracole în câteva cazuri disperate, patru dintre rudele propriilor săi pacienți îi vorbiseră cu mare încredere despre ea și el însuși citise cu plăcere cartea pe care femeia o scrisese în colaborare cu un jurnalist cunoscut. Ce mai, cu greu ar fi putut obține o recomandare mai favorabilă pentru o persoană cu preocupările sale... În plus, Sergiu nu era genul de sceptic autosuficient, ba din contră... era medic dermatolog de mai bine de șase ani, timp în care înțelesese foarte clar, dincolo de toate teoriile din timpul studiilor, că psihicul poate îmbolnăvi fizicul, așa cum și patologia fizicului poate afecta în modul cel mai dramatic starea psihică. În spatele celor mai multe probleme dermatologice cu care se întâlneau, la originea sensibilității care pregătea terenul pentru acest fel de afecțiuni, se aflau, de fapt, probleme sufletești grave, îngropate adânc într-o zonă de protecție subconștientă. De aceea, după ceva aprofundări în domeniul psihosomaticii, Sergiu își pusese speranțele în medicina holistică, care încerca să ia în considerație toate aspectele ființei umane; în urmă cu un an de zile făcuse un curs de consiliere și apoi luase decizia să exploreze acele terapii alternative care păreau să aibă un număr mare de adepty, indiferent de baza de informație verificabilă asociată fiecăreia. De fapt, nu era interesat atât de mult să devină el însuși un practicant, cât să aibă o pregătire suficientă în domeniul terapiilor alternative, pentru a putea să îndrume în mod eficient pe pacienți și familiile lor, pe calea dorită a vindecării fizice și sufletești. Fusese deja la două inițieri în reiki, dar nu se simțea câtuși de puțin pregătit să pună mâinile pe un om bolnav... i se părea că, de vreme ce nu poate înțelege nimic din simbolurile reiki-ului, nici nu e apt să practice metoda cu o reală încredere; apoi, nu auzise încă de nici o vindecare completă realizată de vreunul dintre practicanții de reiki pe care îi cunoștea. Bioenergeticienii mai aveau însă uneori asemenea succese. Și mai aveau niște teorii ale lor, destul de interesante... așa că i se părea foarte posibil ca aici, la cursul acestei femei ieșite din comun, să se apropie, în sfârșit, de cunoașterea și înțelegerea ființei subtile a omului, iar pornind de la aceasta, să poată valida într-un fel, atât cele învățate aici, cât și cele cunoscute din studiile sale medicale.

Totuși, nici această personalitate marcantă a lumii terapiilor alternative, nu îi oferise ceva care să îl convingă sau să îl impresioneze cu adevărat. Vera vorbise în termeni foarte generali despre aura oamenilor, în care ea vedea în anumite momente organele interne și bolile de care aceștia sufereau, ba uneori chiar și evenimente din trecutul lor, care îi apăreau fulgerător, asemenea unor flash-uri de film. Din câte își dădea seama Sergiu, în toate cazurile

pe care profesoara sa le descriesese în cele patru zile de curs, impresia generală era că asista la prezentarea unei autorități spirituale, morale și medicale de nezdruccinat, care își exercita cu generozitate clarvederea și capacitatea sa uluitoare de intervenție. Nu conta prea mult că nici ea nu știa ce se întâmplă, de fapt, atunci când aplica procedurile bioenergetice pe care le învățase cu multă vreme în urmă, de la maestra ei; era întotdeauna convinsă că ceea ce face e ceea ce trebuie făcut în situația dată, iar acest lucru era confirmat și de umila confesiune a faptului că, în peste zece ani de practică terapeutică, nu dăduse greș niciodată.

Sergiu căutase însă mai mult în cursul acesta decât învățarea unor rețete simple și, ca de obicei în domeniul acesta, nejustificate, pe care le-ar fi putut culege foarte bine și dintr-o carte... sau chiar dintr-o broșură practică. Cu ocazia acestui curs realizase și el că spera să fie convins, dacă nu de înțelegerea rațională a lucrurilor prezentate, măcar de întâlnirea cu un om, care prin valorile și atitudinea sa față de oameni, să îl impresioneze. Fiind creștin nu doar prin tradiție, ci printr-o reală credință, nu putea justifica o activitate în slujba oamenilor, altfel decât ca efect al iubirii de aproape. Din păcate însă, viața de spital îl învățase foarte bine că rareori se întâmpla să fie astfel, iar aici, mai mult încă decât la reiki, felul în care vorbea și se purta persoana care trebuia să îi servească drept maestru, nu îi părea să trădeze altceva decât o promovare insistentă a propriei imagini, înapoia căreia se ascundea urmărirea calculată și neabătută a unor interese din cele mai pragmatice.

Până în ziua aceea nu ar fi putut să își formuleze cu atâta claritate concluzia aceasta. Fusese însă suficient să iasă pentru o oră, în pauza de prânz, împreună cu doamna Vera și alți cinci elevi ai săi, pentru ca umbra confuză care plana asupra minții sale încă de la începutul cursului, să ia forma unui nor întunecat și rece, imposibil de trecut cu vederea.

Intraseră într-un restaurant cochet cu ferestrele la bulevard și se așezaseră cu toții la o masă mare dreptunghiulară: Sergiu stătea lângă un student timid, cu barbă și ochelari, după care urma, înaltă și majestuoasă, doamna Vera, apoi o domnișoară draguță de vreo douăzeci și cinci de ani și, în fine, alte trei doamne mai vârstnice, corpolente, care șușotiseră de zor tot drumul, cu un aer nemaipomenit de conspirativ. Deliberările privind meniul durară nu mai puțin de un sfert de oră, timp în care doamna Vera făcu comentarii de expert cu privire la toate alegerile comensalilor săi. În timp ce așteptau să fie serviți, Sergiu descoperi că cele trei doamne vorbărețe își prezentau, de fapt, pe rând, experiențele terapeutice de succes. Una dintre ele trata cu cristale, cealaltă practica fitoterapia și dietoterapia iar ultima era, ca și el, inițiată în reiki.

“Nimic nu merge însă, dacă omul nu are o atitudine spirituală corespunzătoare...” afirmă, cu tărie, specialistă în fitoterapie.

“Firește... asta mai mult ca sigur...” se auziră expresiile entuziaste de aprobare ale celor din jurul său.

“Eu îi trimit pe toți la biserică, fără excepție... Fără liturghie și spovedanie, nu au cum să se bucure de grația divină a vindecării. Unii oameni nici n-au citit Biblia, vă dați seama?... Ce să mai vorbim de Filocalia sfinților noștri?... Oh, Doamne!... e strigător la cer ce se întâmplă!... Păi de-aia au rămas oamenii fără nici un fel de valori și se întâmplă toate nenorocirile!...”

Sergiu privi scurt spre Vera care părea să adere în mod hotărât la ideile doamnei.

“Vă spun că pe mine una m-a încercat greu Dumnezeu... și pe bună dreptate!...” continuă cu multă pasiune doamna în cauză. “Am fost o femeie tare, tare necredincioasă... Înainte de revoluție eram profesoară de socialism științific. Predam de cincisprezece ani materialismul științific... și chiar în vara dinaintea revoluției, singurul meu copil, băiat eminent în școală și liceu, nu a reușit să intre la medicină. A clacat și după aia, în câteva luni a înnebunit... A înnebunit, pur și simplu!... Orice am încercat, n-am mai putut face nimic cu el...” spuse ea ștergându-și câteva lacrimi. Cei prezenți nu mai îndrăzneau să spună o vorbă. Doamna Vera se decise să intervină:

“Silvia, știi că, din păcate, în școala noastră nu tratăm bolile psihice...”

“Doamna Vera, se poate?...” continuă Silvia emoționată. “Asta a fost pedeapsa Domnului pentru necredința mea... am înțeles foarte bine. Sunt sigură că atunci când o să-mi compensez greșelile prin suficiente fapte bune, o sa fiu iertată, iar fiul meu o să-și revină... N-am nici cea mai mică îndoială!...”

“Dar acum fiul dumneavoastră este internat, doamnă?” se interesă Sergiu.

“Nu mai e de mult... Doctorii au zis că poate să stea și acasă. Chiar nu am probleme cu el, săracul... în general, e foarte cuminte. Toată ziua construiește castele din piese de lego. Nu-l las să se uite la televizor, că asta îl face nervos. I se pare că toată lumea pe care o vede acolo are ceva împotriva lui...”

“Totuși... ați încercat și ceva psihoterapie?” continuă Sergiu preocupat.

“A mai vorbit cu psihiatrii... da. Din când în când îi mai evaluează starea. Oricum însă, nu pun eu baza în ei... știu foarte bine că numai de mine depinde vindecarea lui...”

“Ei, și eu am avut un amic care a clacat...” spuse deodată studentul ca trezit din vis. “În primul an a fost foarte bun la facultate, dar nu a reușit să ia zece pe linie, ca alți doi dintre colegii lui de grupă. A rămas dinadins la o materie, ca să repete anul... și când, la sfârșitul acestuia a descoperit că tot nu poate face în așa fel încât să ia zece pe linie, a înnebunit. N-a mai ieșit nicăieri vreo lună de zile și după aia am aflat că s-a aruncat de pe un bloc de zece etaje...”

“Oh, Dumnezeule... dar ce istorii sumbre se povestesc aici!...” reacționează deodată pe un ton agasat domnișoara cea cochetă.

“Asta e voia Domnului!” interveni jignită Silvia. “Dacă ți-e frică de necazuri și suferințe de ce-ai mai venit la cursul ăsta?”

“Am venit pentru că îmi doresc să mă ocup de oameni cu probleme fizice, nu psihice! ...” preciză la fel de înțepată tână. “Chiar îmi doresc să devin și eu într-o zi ca doamna Vera... Ea este un adevărat model pentru mine...”

Silvia rămase fără replică, în timp ce Vera le dăruie tuturor un zâmbet generos și împăciuitoare.

“Eh, cu toții suntem oameni și se știe... până la urmă, nu omul vindecă, ci Dumnezeu prin el...”

“Știți... mie nu mi-e prea clară chestia asta cu amestecul lui Dumnezeu în ce se întâmplă pe lumea asta. Dar dacă totuși El e cel care vindeca... și nu omul... de ce le mai cerem noi oamenilor bani pentru asta?” întrebă studentul fără menajamente. Pentru câteva clipe, toată lumea păru încurcată.

“Chiar dacă vindecă Dumnezeu, oamenii trebuie să știe că e cazul să plătească pentru ce au primit. Dacă nu plătesc, nu sunt în stare nici să prețuiască...” spuse, în sfârșit, doamna care făcuse reiki, repetând lecția pe care o primise încă de la prima sa inițiere.

“Nimic mai adevărat...” confirmă, vizibil ușurată doamna Vera. “Și apoi... să fim serioși... nu poți să te dedici oamenilor, în situația în care ești muritor de foame. Evident că dacă ești ales de Dumnezeu pentru vindecarea oamenilor, meriți și respectul lor pentru asta...”

“Așa e... și în plus, oamenii trebuie să plătească, pentru că altfel nu conștientizează că au greșit... și că din cauza greșelilor făcute, Dumnezeu i-a pedepsit cu o boală sau cu altă nenorocire...” adăugă, cu cea mai mare convingere, Silvia.

“Corect, draga mea, corect...” reluă Vera cu aplomb sporit. “De aceea, eu consider că un om care redă sănătatea altora, trebuie să trăiască bine, vreau să spun... suficient de bine pentru ca familia lui să n-aibă grija zilei de mâine. Că altminteri mai degrabă se-apucă să facă afaceri sau mai știu eu ce alte chestii, ca să poată trăi liniștit. Și atunci, cine rămâne să se mai ocupe cu terapia?”

“Dar eu, de exemplu... am voie să-mi deschid un cabinet de bioterapie după ce termin cursul dumneavoastră?” întrebă cu un aer cât se poate de inocent studentul.

“Mulți au început așa...” admise fără ezitare Vera. “Eu nu-mi asum însă responsabilitatea pentru cei care nu-și fac treaba ca lumea și escrochează cu bună știință pe pacienți. Vreau să vă zic că mai devreme sau mai târziu, asta oricum se află... și de dat în judecată n-o să mă dea nimeni pe mine...”

Un nou moment de tăcere trădă confuzia, dacă nu chiar indispoziția interlocutorilor.

“Hei, observ că v-ați amărât dintr-o dată...” se auzi iar vocea puternică și tonică a doamnei Vera. “Asta nu face deloc bine la digestie. Eu zic să ne vedem de mâncat deocamdată și să lăsăm toate grijile și filozofiile de-o parte. Vă asigur că dacă vă țineți cu perseverență de sfaturile mele, n-o să se întâmple nimic rău și o să aveți numai de câștigat!”

*

Sergiu conducea mașina pe drumul obișnuit spre casă, pierdut în gânduri. Avea sentimentul clar că se află pe o cale greșită. Pornise cu mult elan la cercetarea acestui domeniu fascinant al terapiilor alternative, dar până atunci, nu descoperise pe nimeni care să-l convingă. Probabil că trebuia să aibe răbdare și să caute în continuare... cu siguranță că și aici erau oameni și oameni... Doar nu puteau fi chiar toți interesați numai de celebritate și bani!... Și în spital, de pildă, cunoscuse câțiva medici tineri, foarte cumsecade, care erau sincer preocupați de soarta pacienților pe care-i aveau în grijă și care nu făceau nici un fel de diferențe între ei. Firește, erau cei mai muncitori, dar și cei mai neglijăți de ierarhia spitalului și își dădeau seama cu toții că acest “exces de zel” al lor le aducea numai invidie și izolare din partea celorlalți colegi, nicidecum susținere și prețuire. De aceea, asemenea tuturor acestora, și Sergiu visa să își poată deschide într-o zi un cabinet pe care să-l împartă cu câțiva colaboratori cu vederi asemănătoare.

Cu gândul la planurile sale de viitor, parcă rapid în preajma supermarket-ului de lângă blocul său și grăbi către intrarea magazinului, în mână cu lista de cumpărături pe care i-o dăduse mama sa dimineață. Era văduvă de mai bine de zece ani și locuiau încă împreună într-un apartament de două camere, pentru că din salariul său foarte modest de medic, Sergiu nu își permisesese niciodată să își ia ceva cu chirie.

În cincisprezece minute sfârși cumpărăturile și ieși, la fel de zorit, pe ușa supermarket-ului. În urma sa auzi însă o voce subțire:

“Domnu, domnu... îmi dați și mie ceva de mâncare, vă rog?”

Se răsuci imediat și zări lângă peretele de sticlă al magazinului o siluetă fragilă de copil. Era o fetiță blondă de vreo nouă ani, care îl fixa rugătoare cu ochii ei mari și căprui.

“Cum te cheamă?” o întrebă cu glas blând Sergiu.

“Magda... Magda Alina Onicescu... Am nouă ani și trei luni,” răspunse ea, articulând cu mare seriozitate, ca la școală.

“Pe mine mă cheamă Sergiu și locuiesc în blocul de alături. Nu te-am mai văzut pe aici. De unde vii?”

Fata ezită câteva secunde. Era evident că fusese învățată să nu stea la discuții cu oameni necunoscuți. Vorbi totuși, privind cu sfială în altă parte.

“Și eu stau pe-aici. Dar nu ies decât rar pe afară... că trebuie s-o ajut pe mama.”

“Dar cu ce poți tu s-o ajuți tu pe mama ta, Magda?... Cu ce se ocupă?” insistă Sergiu uimit.

“Mama e bolnavă. A trebuit să plece de la serviciu. Eu am grijă de ea...”

“Și tatăl tău... o ajută și el?”

“Când e acasă, da... dar el lucrează la case și pleacă mereu... Vine înapoi după mai multe zile...”

“Am înțeles... Știi ce boală are mama ta?”

Fetița coborâ imediat privirea și nu răspunse.

„Magda... poți să-mi spui... eu sunt doctor. Mă gândesc că aș putea să fac și eu ceva pentru mama ta...”

„Schelroză în plăci... asta are... Stă aproape tot timpul în pat, că o doare tot corpul dacă se ridică.”

Sergiu tresări, căci își amintise de povestea unei asistente pe care o cunoscuse la reiki. Ea pretindea că avusese recent un pacient suferind de scleroză în plăci într-o formă atât de gravă încât în ultimele șase luni nu-și mai putuse părăsi deloc patul. După cea de-a doua inițiere în reiki femeia își făcuse curaj și pusese mâinile pe capul omului acela. În fiecare zi stătuse câte douăzeci de minute cu mâinile pe capul lui și după numai o săptămână, omul reușise să se ridice singur din pat. De ce n-ar fi încercat și el cu femeia aceea?... Nu se mai gândise în ultima vreme să practice reiki, dar acum era vorba de o situație deosebit de dramatică... Și dacă tot învățase ceva ce se dovedise util într-o situație similară, cum ar fi putut să dea acum înapoi?

„Magda... aș vrea foarte mult să fac o vizită mamei tale... Chiar cred că aș putea s-o ajut într-un fel. Știu că ai fost învățată să nu aduci străini în casă, dar putem să sunăm la ușa unor vecini pe care-i cunoști și să-i rugăm să vină și ei cu noi acasă la tine...”

Copilul îl privi câteva clipe cu atenție, de parcă ar fi încercat să-și aducă aminte ceva, apoi, pe neașteptate, îl prinse de mână, veselă.

„Bine... vino cu mine, Sergiu!”

Magda sună la ușa unor vecini de la parter. O femeie grasă, cu un capod alb matlasat scoase curioasă capul pe ușă.

„Sărumâna, tanti Cleo... Am venit cu nenea Sergiu....” o anunță cu mândrie Magda. El este doctor și mi-a zis că vrea să o vadă pe mama...”

Femeia îl măsură pe bărbatul necunoscut, de sus până jos, fără nici o jenă. Părea cam sceptică, văzându-l îmbrăcat de stradă.

„Sunteți doctor, huh?... V-au trimis de la policlinică?”

„Mă numesc Sergiu Nicolau. Sunt medic dermatolog și terapeut reiki...” se prezentă el hotărât. „Locuiesc în blocul de vizavi și, în drum spre casă, am descoperit fetița în fața supermarket-ului. Mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama ei și m-am gândit că aș putea încerca s-o ajut...”

„Aha... deci vreți să o vedeți pe Marina?... Înțeleg, înțeleg...” spuse ea repezit, dar vizibil încântată, căci felul în care se prezentase Sergiu nu îi lăsase nici o urmă de îndoială. „Oh, domnu doctor, dacă ați putea s-o ajutați cu ceva pe biata femeie, asta ar fi un dar ceresc!... Dacă o vedeți cum se chinuie... la numai treizeci de ani ai ei... Doamne, ce nenorocire!... Stați așa o clipă, că vă însoțesc imediat...”

Sergiu îi zâmbi recunoscător. În prag, femeia avu o mică ezitare, după care se întoarse și strigă tare pe holul apartamentului.

„Costi, nu vrei să mergi și tu cu noi la Marina?... A venit un domn doctor să o vadă!...”

O voce baritonală, ușor răgușită se auzi imediat, din spatele ușii cu geam de la sufragerie.

„Cleo, știi foarte bine că nu s-a terminat repriza!... Du-te tu înainte, că apar și eu peste vreo zece minute!”

Intrând în casa familiei Onicescu, pe Sergiu îl izbi mai întâi aerul stătut și ușor umed, cu iz înțepător de mucegai. Apartamentul nu avea, de fapt, decât o singură cameră, destul de mare, în care era înghesuită o grămadă de mobila veche și două canapele șubrede, acoperite de pături. Pe una din ele, care fusese întinsă, zăcea cu spatele sprijinit de mai multe perne o femeie tânără, teribil de slabă, cu o figură emaciată, brăzdată de riduri adânci de suferință. Numai ochii ei negrii păreau încă vii și din expresia lor confuză, Sergiu realizează că era teribil de jenată din cauza apariției sale inopinate. Din fericire, doamna Cleo, se grăbi să intervină.

„Marina, scumpa mea...” spuse ea pe un ton foarte încurajator, „domnul este doctor și a dorit să te consulte. Magda i-a povestit despre tine...”

Femeia aruncă o privire ușor dojenitoare spre fiica ei, care se agăță imediat de haina lui Sergiu.

„Mami, domnul e foarte bun... vrea să te ajute și nu ne cere nimica!... Te rog, lasă-l să te consulte...”

„Bună ziua, doamnă...” îndrăzni, în fine, și Sergiu, el însuși uimit de reacția sa timidă, care nu caracteriza deloc relațiile uzuale dintre el și pacienții lui.

„Dacă-mi dați voie... mă numesc Sergiu Nicolau... sunt medic și terapeut reiki. Vă mărturisesc sincer că încă nu am tratat pe nimeni cu boala dumneavoastră, însă am aflat recent de la colegi de-ai mei terapeuți că o vindecare este posibilă în asemenea cazuri. De aceea, aș dori foarte mult să încerc să v-ajut... Vă rog... nu trebuie decât să stați liniștită și să-mi îngăduiți să țin puțin mâinile pe capul dumneavoastră...”

Marina, care îl urmărise cu o atenție încordată, ceru din ochi încurajarea doamnei Cleo care, înțelegând perfect, se apropie imediat de ea și puse matern, palma ei grăsuță pe obrazul rece al bolnavei.

„Draga mea... domnul doctor așteaptă răspunsul tău...”

„Oh, vă rog, domnule doctor... vă rog!...” se auzi, în sfârșit, vocea firavă și nesigură a femeii. „Nu știu cu ce v-aș putea răsplăti bunătatea... dar dacă dumneavoastră doriți să mă ajutați într-un fel...”

Sergiu zâmbi ușurat și își trase un scaun lângă canapeaua femeii. Fetița rămăsese lângă ușa de la intrare.

„Vino și tu lângă mama ta, Măgduța!...” o îndemnă el blând și îi trase un alt scaun chiar în fața femeii. Fetița fugi către maică-sa și se așeză veselă pe scaun. Se aplecă apoi spre ea și îi prinse mâinile subțiri între palmele sale micuțe.

„Suntem gata, Sergiu... domnule doctor!” spuse ea, cât se poate de hotărâtă. Deodată, medicul simți că un val imens de emoție urcă în pieptul lui, iar ochii i se umplură de lacrimi. Vreme de câteva clipe făcu un mare efort să se stăpânească, însă o dată ce reuși asta, avu pe neașteptate o senzație ciudată că ceva bine știut, dar demult uitat se trezise în sufletul său. Îi era clar că nu o să se poată concentra asupra nici unui din familiarele simboluri reiki. Căută febril niște cuvinte care să poată exprima ceva ce parcă vroia neapărat să spună... apoi brusc, în el se făcu pace... o pace plină de lumină și încredere. Se auzi dintr-o dată vorbind cu o voce neobișnuit de profundă și caldă:

„Marina, crezi în Iisus Hristos?”...

Femeia tresări ca străbătută de un fior, iar doamna Cleo întoarse spre el o privire uimită.

„Crezi că Iisus Hristos este Dumnezeu și că orice vindecare a sufletului sau a trupului se face numai prin El?... Crezi că El te poate vindeca?” continuă, fără nici o ezitare, bărbatul.

„Da... cred...cred cu adevărat toate astea!...” răspunse femeia cu o voce tremurătoare. „Numai El știe de câte ori am plâns și m-am rugat... N-am pierdut niciodată speranța și încrederea în mila Lui!...”

„Și eu...și eu cred în Domnul Iisus!...” adăugă fetița emoționată, strângând la piept mâinile mamei sale.

Sergiu oftă o dată, adânc. „Atunci, să se facă după voia Lui.” spuse el hotărât și, închizând ochii, își puse palmele pe capul femeii. Voința de a o salva se concentrează cu o presiune aproape insuportabilă în inima sa și Sergiu se rugă numai în gând, cu toată această nebănuită putere interioară. „Doamne, dacă asta e voia Ta... fă ca iubirea și mila Ta să vindece pentru totdeauna pe acest biet copil al Tău, prin atingerea mea... Doamne, știi că Te iubesc și că îți cer asta numai din iubire...”

Palmele încep să se încălzească și simți cum din centrul lor și din degete, începe să curgă spre capul femeii un fel de perdea de curent plăcut, care îi creă o ciudată senzație de lumină interioară, pe care era incapabil să o localizeze. Înțelese însă că era răspunsul pe care-l aștepta și lucrul acesta îl emoționează atât de tare încât mâinile încep să-i tremure, iar obrajii să se umezească de lacrimi. De dragul concentrării, nu deschise ochii și nu îngădui altor gânduri să îi distragă atenția de la curgerea aceasta continuă. Respira foarte rar, complet detașat de tot ce se afla în jurul său, cu excepția femeii aceleia suferinde.

După douăzeci de minute, realizează însă că fluxul se opri aproape complet, iar palmele i se răciseră. Atunci se scutură puțin de parc-ar fi vrut să se trezească și privi din nou înaintea lui. Fetița era în genunchi la picioarele sale, cu fruntea sprijinită de canapea și mânuțele cuibărite în mâinile mamei sale, care părea adormită; fața îi era complet destinsă și un zâmbet ușor i se întipărise pe buze.

„S-a terminat!” se auzi vocea moale a lui Sergiu. Magda se ridică imediat de jos și apoi se așază seriosă pe scaun, cu ochii țintă la mama sa, care nu dădea nici cel mai mic semn de trezire.

„Marina, iubita mea!...” se repezi speriată doamna Cleo spre ea. Femeia deschise atunci ochii mari și fără să privească pe cineva anume spuse liniștită.

„A fost așa de bine... Doamne, Dumnezeu!... pentru prima dată în ultimii doi ani de zile, n-am mai simțit nici o durere!...”

Fetița sări imediat de pe scaun, cu un aer febril.

„Mami, mami... mișcă-ți mâinile!... Întinde-le spre mine!...”

Marina le ridică de pe cuvertură cu oarece încetineală, dar apoi le întinse fără dificultate și le puse pe umerii fetei.

„Nu te doare, mami, nu-i așa?” întrebă, în culmea surescitării, Magda. Doamna Cleo privea scena cu gura căscată.

„Deloc...” răspunse Marina și în clipa următoare lacrimi de fericire încep să i se prelingă încet pe obraji.

„Încearcă să te ridici, mami!...” ceru din nou copila.

Femeia dădu cuvertura la o parte și coborâ încet picioarele slăbite până atinse podeaua. Sergiu interveni atunci și o susținu delicat, în vreme ce ea se îndreptă ușor, ridicându-se în picioare.

„Sunt doar un pic amețită!...” se justifică Marina. „Dar nu mă doare!... Nu mă doare nimic, credeți-mă!...”

„Atunci vino până la mine!” îi porunci iar Magda, care se lipise acum cu spatele de ușa de la intrare. Femeia îi făcu semn lui Sergiu că poate să o lase și porni apoi cu pași înceți, dar siguri, către fetiță. Când ajunse în fața ei, copilul se repezi la ea, îmbrățișând-o cu entuziasm, iar doamna Cleo se grăbi să o ia și ea în brațe, mai mult de teamă că și-ar fi putut pierde echilibrul.

Așa cum o țineau amândouă, Marina se răsuci pe jumătate și privi cu ochi strălucitori spre Sergiu, care rămăsese lângă canapea.

„Domnule doctor... nici nu știu cum să vă...”

„Te rog, nu-mi spune nimic, Marina...” o întrerupse Sergiu. Un zâmbet misterios îi lumina figura într-un fel minunat. „Știi la fel de bine ca și mine cine te-a vindecat și cui i se cuvin cu adevărat mulțumirile...”

Sergiu se mai opri să vorbească un pic cu Magda, care îl condusesese până în fața blocului lor. Doamna Cleo coborâse și ea de câteva minute, așa că acum privea la ei pe geamul îngust de la bucătărie cu un zâmbet nemaipomenit de satisfacție.

„Măgduța... dacă o să aibă cineva din familia ta nevoie de ajutor, sună-mă la unul din numerele pe care ți le-am lăsat. Uite, scara la care locuiesc eu e pe partea cealaltă a magazinului, lângă teiul acela înalt. Poți să-mi lași și un mesaj în cutia de scrisori, dacă vrei...”

„Da’ nu te superi dacă scriu cu greșeli...” îl preveni micuța foarte serioasă.

„Anul ăsta nu mă supăr... dar la anu’ mai vedem noi...” răspunse Sergiu, reținându-și cu greu surâsul.

„La anu’ nu se mai pune problema!...” preciză plină de zel Magda. “Știi, mai vroiam să-ți spun un lucru, Sergiu...”

“Păi spune odată, ce aștepți?”

“Era să uit... da’ acuma mi-am amintit. Știi... eu m-am gândit că o să se întâmple ceva azi și mama o să se vindece. Exact așa... o minune...”

Sergiu era uimit, dar fetița părea cât se poate de sinceră.

“Ce vrei să spui?... De ce te-ai gândit la asta, Măgduța?”

“Am avut un vis azi noapte... și în visul ăsta l-am văzut pe Domnul Iisus. A venit la mine și m-a întrebat dacă vreau ceva de la el. Și eu am spus... “sănătate pentru mama mea.” Și atunci el m-a întrebat dacă mai vreau și altceva... și eu am zis “sănătate la toată lumea...” Și el m-a întrebat dacă nu vreau și ceva numai pentru mine... și eu am zis că “nu... doar sănătate la toată lumea”. Cred că i-a plăcut asta, că se uita așa la mine și zâmbea. A fost așa de frumos!...”

“Dacă-i așa, Măgduța...” spuse Sergiu impresionat, “și eu cred că visul tău a fost adevărat...”

Fetița clipi de câteva ori cu genele ei lungi, pentru că se simțea din nou importantă, așa, într-un fel deosebit... aproape ca un om mare.

“Domnule doctor!...” se auzi deodată o voce subțire de deasupra. Amândoi ridicară capul și o descoperiră imediat pe Marina, care scosese capul pe fereastra de la bucătăria garsonierei lor de la etajul 3. Pentru Magda era o imagine nouă a mamei sale, căci deja nu-și mai putea aminti dacă o văzuse așa vreodată. “V-ați uitat cumpărăturile la noi!...” adăugă ea îngrijorată.

“Păstrați-le voi, Marina, te rog mult... Mă duc acum și iau altele pentru mine,” răspunse prompt Sergiu.

“Oh, Doamne... mulțumesc, mulțumesc din inimă, domnule doctor!” se mai auzi de sus glasul femeii, în vreme ce Sergiu îi făcea deja cu mâna.

Magda îl privea drept în ochi mulțumită. Acum avea un sentiment că îl cunoștea bine de tot pe Sergiu și nu se îndoia nici o picătură că el avea să-i rămână prieten pentru totdeauna.

“Mă duc și eu la mama, atunci... Da’ să știi că o să te caut zilele astea...”

“Dacă nu mă cauți tu, te caut eu!...” o asigură surâzător medicul și îi întinse prietenos mâna. Fata i-o scutură de câteva ori cu mare entuziasm.

“Sergiu...” mai spuse ea, zâmbind timid, în vreme ce deschidea ușa de la intrarea în bloc. “Să știi că ești un om foarte bun. Altfel Dumnezeu nu ar fi vindecat-o pe mama, doar pentru că L-ai rugat tu...”

“L-am rugat amândoi... așa mi se pare mie, Măgduța...” o corectă bucuros Sergiu.

“Ei, da... asta așa e!...” chicoti ea fericită și se strecură repede înăuntru.

După ce ieși pentru a doua oară din supermarket, Sergiu se îndreptă spre blocul său. Se simțea ușor confuz după toate cele întâmplate, dar deloc obosit; de fapt, avea chiar o stare ușor febrilă, de parcă îl așteptau nenumărate treburi presante și el vroia neapărat să le facă pe toate. Înainte de a se lămuri cu ceva, atenția îi fu atrasă de două fete de vârsta Magdei care se certau de zor, în capătul unei scări de bloc învecinate cu cea la care locuia el. Nu le cunoștea pe copile, dar se simți dator să intervină ca să calmeze situația.

“Hei, s-a întâmplat ceva aici?” întrebă el cu blândețe. Fetele se opriră imediat și îl măsurară cu un amestec de ostilitate și timiditate.

“Nu s-a întâmplat nimic...” spuse, ferind privirea, una din ele - cea mai înăltuță.

“Și ce e cu sticla aia goală pe care o ții în mână?” se interesă curios Sergiu.

“Oh, vrea să pun păianjenul în sticla ei... asta e!” se repezi deodată cealaltă îndârjită. Ochișorii ei albaștrii scăpărau de furie. Acum observă și Sergiu că ea ținea în mână dreaptă un băț subțire pe care se afla un păianjen mare, cu cruce.

“Stai o clipă... dar la ce vă trebuie păianjenul ăsta?... Nu înțeleg...”

“Ne trebuie pentru insectar...” spuse repede prima fetiță, dornică să termine cât mai repede cu interogatoriul.

“Aha, aveți un insectar...” bâigui surprins Sergiu. N-ar fi crezut că practica aceasta barbară se mai întâlnea încă în școli. O urâse încă din vremea copilăriei sale... și, din câte își amintea, chiar și atunci erau foarte puțini copii care se lăsau convinși de profesorii de biologie să se preteze la o asemenea îndeletnicire urâtă.

“Fiecare din noi are un insectar!” exclamă cu mândrie fetița cu ochi albaștrii. “Dar amândouă am uitat să ne luăm de-acasă borcanele și acum ea...” – acest “ea” era plin de un dispreț nedisimulat – “a găsit sticla asta... Doar că eu am prins păianjenul ăsta... și nu am nici un chef să i-l dau ei!”

“Bine... atunci să ți-l pui în buzunar, deșteapto!...” izbucni supărată cealaltă. “Sau, mai bine, pune-l într-unul din ciorăpeii tăi albi... o să fie un model frumos pe el!”

“Ești o proastă!... De-acum nici nu mai prind insecte cu tine!... Lasă că găsesc eu ceva în care să...” Deodată însă, păianjenul începu să se lase în jos pe un fir și cu toții îl contemplară înlemniți vreme de câteva secunde, până ajunse pe pământ. Fetița mai înaltă reacționează prima și începu hotărâtă să urmărească traiectoria păianjenului, cu gura sticlei ațintită spre el. Sergiu, dar și copila cealaltă, realizează imediat că șansele de a-l prinde fără să-l strivească erau foarte mici.

“Nu așa!... Nu te băga!”... începu să strige fetița cu ochi albaștri.

“Dă-mi voie un pic!...” interveni prompt și Sergiu. “Hai mai bine să vedeți amândouă cum se procedează în cazuri din astea...” zise el cu un aer foarte preocupat și întinse mâna, cerându-i bățul aliatei sale. Aceasta i-l înmână fără nici o ezitare. Sergiu luă bățul și îl puse pe jos, lângă păianjen, în vreme ce cu mâna liberă, făcută căuș, îl împinse ușor până când îl făcu să se urce din nou pe el. Cealaltă fată îi întinse atunci și ea sticla, sperând la cooperarea lui, dar bărbatul refuză cu un gest scurt.

“Voi nu știți că păianjenii cu cruce sunt foarte veninoși?... Când eram copil, eu știam foarte bine asta... Mă mir că părinții vă lasă să vă apropiați așa, de tot felul de insecte primejdioase... Și profesorii ăștia de biologie... auzi, insectar!... ăștia ar trebui reclamați, pe cuvântul meu!...”

În vreme ce vorbea, se urcă pe un gărduleț și, întinzând bățul spre ramurile unui copac din apropiere, eliberă păianjenul în frunzișul des. Sări apoi sprinten de pe gard și zâmbi dezinvolt celor două fete care-l priveau cu gura căscată.

„Sper să nu vă mai certați din cauza unei ocupații atât de stupide, prințeselor... Ne mai vedem noi pe-aici, că doar suntem vecini... Salutări părinților voștri!”

Nici una nu-i răspunse, dar din felul în care-i întoarseră spatele și se îndepărtară amândouă, Sergiu înțelese că supărarea pe care le-o pricinuisese, le făcuse, în schimb, să-și amintească din nou de prietenie. Asta ar fi fost un lucru care l-ar fi bucurat cu adevărat, dacă nu ar fi rămas în el un sentiment teribil de amar. Câtă cruzime la fetele acestea, frumoase ca niște îngeri... Cine s-ar fi gândit, văzându-le!... Și totuși, ochii lor reci le trădau... realiză deodată Sergiu, amintindu-și privirea blândă și sclipitoare a Magdei.

Ce diferențe imense sunt între oameni... medită el... și încă din cea mai fragedă copilărie. Era cât se poate de sigur că nu se datorau toate educației, căci cunoscuse o grămadă de frați, crescuți în aceleași condiții, care erau cât se poate de diferiți unul de celălalt...

„Oh, Doamne!...” își auzi el apelul interior, plin de tristețe „De ce oare, lași să fie atâta cruzime și răutate în lume?... Ce rost poate să fie în ele?...” În clipa următoare, vindecarea Marinei, îi veni încă o dată în minte. Îi spusese la sfârșit să nu-i mulțumească lui... dar el... el care fusese nu mai puțin decât ea beneficiarul grației lui Dumnezeu.... uitase cu totul să-I mulțumească. „Oh, iartă-Mă, iartă-Mă Doamne...” spuse el copleșit în inima sa. „Nu am uitat doar să-ți mulțumesc, am uitat chiar și să mă gândesc la Tine... să mă bucur că mi-ai răspuns, dăruindu-mi în clipele acelea grația vindecării...” Sergiu realizează brusc că nici el nu era chiar așa de bun cum i se părea lui... De fapt, oricând nu se gândea la Dumnezeu, la infinita Lui iubire și bunătate, putea deveni și el egoist, autocentrat, rece. Era perfect liber să aleagă și calea asta. Foarte ușoara desprindere a minții de lucrurile esențiale, îl putea duce și pe el la înstrăinare și apoi, la ostilitate... Oricum, mai erau destule lucruri la care trebuia să se gândească pentru a înțelege libertatea aceasta riscantă pe care i-o dăruise Dumnezeu omului, dar era hotărât ca în nici una din meditațiile sale să nu mai uite de un lucru de care era acum mai sigur decât de orice altceva din ce îi trecuse prin minte vreodată: că nimic nu e lăsat să fie pe această lume, dacă nu se poate trage de pe urma lui o învățătură sau un alt folos îndreptat spre binele etern al ființei umane .

*

În dimineața zilei următoare, Sergiu avu un vis neobșnuit de clar. Se făcea că era într-o albie mare, secată a unui râu, împreună cu o mulțime de oameni care discutau foarte preocupați între ei. El nu avea însă pe nimeni cu care să vorbească, așa că privea în jur fără țință, iar la un moment dat observă că în fața sa, perpendicular pe albie, cerul se curbează rapid în formă de lentilă, apoi se opacizează total, reflectând imaginea clară și vie a unei porțiuni de oraș, privite de deasupra. Era o stradă mare, cu niște clădiri clasice de cărămidă de-o parte și de alta, un tramvai negru, greoi pe mijloc și o seamă de oameni care se deplasau grăbiți pe trotuare și care, după îmbrăcăminte, păreau să fi trăit pe la începutul secolului XX. Fascinat de fidelitatea plină de viață a acestei proiecții neașteptate, Sergiu realizează deodată, dincolo de orice îndoială, că ceea ce se întâmpla nu putea fi opera oamenilor sau a naturii, ci un fenomen, pur și simplu, miraculos. Poate că aceasta avea să fie cea de-a doua venire a Domnului, se gândi el imediat, cuprins de o mare emoție. Deodată însă, un vaiet lung străbătu mulțimea adunată în vale și Sergiu înțelese, chiar fără să audă exact vorbele oamenilor, că un fluviu imens avea să inunde valea în care se afla, venind dinspre acea imagine a trecutului. Se uită imediat spre culmea deluroasă și înaltă, de pe o parte a văii, socotind rapid că urcându-se acolo, erau ceva șanse să scape cu viață. Din păcate însă, își cunoștea foarte bine puterile, așa că nu avea nici o speranță că ar fi putut veni de hac pantei aceleia abrupte în mai puțin de zece minute. Speriat, se hotărâ totuși să urce și, printr-un nou fenomen miraculos, se trezi dintr-o dată sus, pe marginea culmii. Era o zonă cu iarbă deasă, lipsită complet de copaci, pe care se așezaseră, asemenea lui, destul de mulți oameni.

Privi mai întâi spre valea înțesată de lume, observând cu uimire că nici o apă nu venise să inunde albia aceea veche. Percepu apoi din nou ceva, ca un gând general al mulțimii, că nici nu mai era de așteptat să se întâmple asta. Apoi, o femeie mai în vârstă care până atunci discutase cu o alta, alături de el, se răsuci și îl întrebă ceva într-o limbă ciudată, în care lui Sergiu i se părușe că recunoaște niște accente ebraice. El își ceru scuze că nu înțelege, în engleză, iar în clipa următoare femeia îi întoarse spatele, cu răceală. Ușor afectat de întâmplarea aceasta, ca și de faptul că, spre deosebire de cei mai mulți, el nu avea pe nimeni alături, Sergiu se gândi că ar fi poate mai bine să plece de acolo. Privi cu atenție în lungul coastei deluroase și observă că aceasta urca treptat, sfârșindu-se cu un vârf ceva mai înalt, pe care era construit un fel de castel medieval. O parte din oameni o luaseră deja pe drumul spre locul acela și, în pofida unui ușor sentiment de nesiguranță, Sergiu se hotărâ să le urmeze exemplul.

Se trezi apoi în castel, observând de la oarecare distanță un om îmbrăcat în haine lungi, albe, care părea să-i trieze, într-un fel, pe noii veniți la castel. De fapt, el nu le dădea nici un ordin, ci doar îi sfătuia și îi consola, cu multă căldură, pe fiecare în parte. Sergiu se simți profund atins de bunătatea și înțelepciunea vădite de comportamentul acestui bărbat neobișnuit care, judecând după chipul său comun, nu părea să fie decât un om din mulțime. Deși avea o intuiție extrem de presantă că în fața sa nu putea fi altul decât Iisus Hristos Însuși, figura sa prea puțin frumoasă, care nu prezenta nici cea mai mică asemănare cu reprezentarea pe care Sergiu o avea despre Domnul creației, îl făcu pe acesta să se zbată în îndoială. La un moment dat, își luă însă inima-n dinți și se hotărâ să i se adreseze, dar cum i se părea prea penibil să-l întrebe pur și simplu „Tu ești Iisus?...”, încercă o variantă mai ocolită... „Unde este Iisus?”

Bărbatul din fața lui îl privi cu cea mai mare pătrundere și apoi îi dăruie un zâmbet atât de desăvârșit, încât Sergiu înțelese instantaneu nu doar că el știa perfect tot ce îi trecuse lui prin minte... ci și că el nu putea fi altul decât cel pe care îl bănuise!... I se prăbuși copleșit la picioare și începu să plângă în hohote. Cedând unui alt impuls irepresibil, încercă să îi sărute mâna, însă din cauza stării sale teribile, îl sărută, din greșală, pe brațul Său drept. O vreme stătu la picioarele Lui și plânse, dar după aceea, El îl ridică și îl conduse pe un hol îngust până la o altă încăpere, ceva mai întunecoasă. Îl ținea, cu o blândețe inimaginabilă... de brațul lui drept. Odată ajuns în camera aceea, Sergiu realizează însă, cu mare tristețe, că era lăsat singur. În mod curios însă, deși nu mai vedea lângă el pe Iisus, simțea încă atingerea mâinii Sale... Dar unde era El?... Se întoarse fulgerător spre ușa deschisă a camerei și mai reuși să surprindă pentru o clipă figura Sa zâmbitoare. Rămăsese din nou singur... și totuși.. încă mai simțea pe brațul lui, o palmă deasupra încheieturii, în locul în care el însuși îl sărutase pe Domnul său, atingerea aceea fără asemănare.

După ce se trezi, Sergiu luă imediat hotărârea să nu se mai ducă la cursul de bioterapie. Se sui însă în mașină și porni la drum spre o biserică aflată la vreo treizeci de kilometri în afara orașului. Auzise de curând, de la una din colegele sale de la spital, că acolo se afla un preot în vârstă, clarvăzător și cu mare dar de tămăduire, iar după tot ce se întâmplase în viața sa de la întâlnirea cu Magda, în mai puțin de paisprezece ore, simțea nevoia să discute pe îndelete, cu un adevărat om al lui Dumnezeu.

În biserică erau deja strânși vreo douăzeci de oameni care așteptau ca părintele să discute cu ei. Sergiu se așeză în liniște pe unul din scaunele laterale și urmări cum preotul discuta cu un bărbat de vreo cinzeci de ani, care venise împreună cu soția și fata lui. În scurt timp, deși nu distingea tot ce se vorbea lângă altar, înțelese că omul era bolnav de cancer și că după o perioadă în care se simțise foarte bine, avusese o nouă cădere, iar analizele îi ieșiseră

foarte prost. Preotul îl conduse în fața unei icoane mari cu Fecioara Maria și Pruncul, îl ajută să îngenuncheze în fața ei și îl povățui să se roage acolo, cu mâinile întinse deasupra capului, în așa fel încât să atingă în icoană picioarele Sfintei. Apoi se întoarse printre oameni și începu să vorbească de data aceasta cu o fată de vreo douăzeci de ani care venise acolo cu mama ei, se pare, din cauza unor crize teribile de anxietate. Preotul o întreabă dacă se roagă după cartea pe care i-o dăduse el, iar fata confirmă cu hotărâre. Dar cu siguranță că nu se concentra suficient când se ruga, concluzionează atunci slujitorul Domnului și îi dădu drept exercițiu de întărire, sarcina de a se uita fix la o icoană a sfântului mucenic Haralambie, vreme de o jumătate de oră. Apoi ieși din biserică... iar cu ocazia aceasta, Sergiu află de la o femeie care stătea lângă el că preotul era foarte bolnav, avea el însuși cancer, însă nici măcar asta nu-l împiedica să se dedice, de două ori pe săptămână, operelor de vindecare a credincioșilor. Avea însă nevoie de pauze din când în când, pentru că obosea foarte repede. De data aceasta lipsi vreo patruzeci de minute, iar când se întoarse, soția bolnavului care se ruga la icoană se repezi disperată la el. „Părinte, cred că soțului meu îi e rău...” Preotul se duse imediat la icoană și acolo, împreună cu femeia și fata ei reușiră să-l ridice de jos pe bietul om, amețit și înțepenit. Îl așezară degrabă pe un scaun, îi dădură să bea un pic de apă sfințită, după care preotul îi ținu mâinile pe cap pentru câteva minute. Între timp, și tânăra care stătea în picioare și privea la icoană începu să tremure din cauza oboselii, dar preotul, deși o observase, nu-i spuse nimic. Acum era foarte ocupat cu un cuplu de tineri, care veniseră la biserică pentru a primi binecuvântarea lui. Cei doi vorbiră o vreme relaxați cu preotul, apoi, pe neașteptate, acesta îi ceru fără nici un fel de menajamente tânărului să o aștepte afară pe aleasa lui. Când îl văzu ieșit, se adresă foarte hotărât fetei, pe care părea s-o cunoască de multă vreme, cerându-i să se despartă imediat de omul acela. Acum că-l văzuse, reușise să-l citească foarte limpede... era un tip fără caracter și fără credință, care își părăsise soția pentru ea și care, mai devreme sau mai târziu avea să-i facă și ei același lucru. Greșise deja că se culcase cu acest bărbat, lucru care întotdeauna leagă sufletește foarte puternic o femeie de felul ei... dar, cu nici un preț nu trebuia să se mai asocieze cu el în continuare. Chiar dacă despărțirea aceasta ar fi costat-o o mare suferință, era cu mult mai bine să se întâmple acum, decât după ce ar fi ajuns să se lege de el prin copii și prin toate celelalte dependențe ale căsătoriei...

Tânăra nu-l contrazise cu nimic; plecă doar capul, profund rușinată, și ieși cu o privire pierdută din biserică. Apoi, de altar se apropie o altă femeie care însoțea un adolescent cu un vizibil handicap psihic și motor, aflat într-un cărucior cu roțile. Preotul se apropie de el și îl bătu energic pe umăr, apoi îl pofti binedispus să coboare din cărucior. Maică-sa încercă să-l sprijine, dar fu oprită. Când în sfârșit, băiatul izbuti să se ridice, preotul se deplasă câțiva pași în laterală și îi ceru să vină la el. Tânărul porni, cu mare dificultate, căci își târa piciorul drept și nici în stângul părea să nu se sprijine foarte bine. Se opri, în sfârșit, în fața preotului, afișând un zâmbet chinuit. I se ceru apoi să sărute odăjdiiile, ceea ce el făcu fără ezitare și apoi să își facă cruce. Din păcate însă, mâna lui dreaptă era puternic contorsionată și aproape la fel de puțin receptivă la impulsurile creierului său, ca și piciorul de pe aceeași parte. Preotul îi pretinse atunci să întindă palma la treizeci de centimetri deasupra unei lumânări aprinse. Vreme de cinci minute se chinui bietul handicapat să își îndrepte cu totul falangele, forțat de comenzile și îndemnul neîncetate ale slujitorului bisericii. Când în sfârșit reuși, acesta exclamă fericit către toți cei de față: „Iată oameni buni, cât de mare este puterea minții asupra trupului!” după care se retrase din nou, ieșind pe ușa din spatele altarului.

Un sfert de oră mai târziu era din nou printre credincioși. Fata care se uita de vreo oră și jumătate la icoană nu mai tremura de mult; Sergiu observă că părea să fi intrat într-o stare de transă profundă; zâmbea pierdută, absentă la tot ce se întâmpla în jurul ei.

În schimb, adolescentul nu mai stătea cu mâna întinsă deasupra flăcării, ci se odihnea lângă altar în căruciorul său. Preotul se duse imediat la el, îl ridică din nou în picioare și îl puse iar să țină brațul în față, cu palma perfect întinsă. De data aceasta, băiatul nu mai reuși

singur, așa că preotul fu nevoit să-i îndrepte el însuși degetele. Apoi îi puse palmele pe cap și începu să se roage cu ochii închiși, în vreme ce tânărul se chinuia din răspuțuri să păstreze postura impusă. Câteva minute mai târziu, ședința de vindecare luă sfârșit, iar preotul se adresă mamei, dar suficient de răspicat încât toată lumea aflată în biserică să audă.

„Mie îmi pare rău că l-ați adus atât de târziu la mine. Dacă veneați cu el acum un an, îl vindecam imediat... Am vindecat nu știu câți ca el!... Dar, din păcate, așa cum se prezintă acum... o să dureze destul de mult...”

Femeia îl privi cu îngrijorare.

„Dar îl vindecați până la urmă, părinte, nu-i așa?... Sunt sigură că trebuie să se poată rezolva într-un fel!”

„Dacă ai venit cu el la mine, nu se poate să nu se rezolve!” afirmă preotul cu maximă convingere. Apoi, cuprins dintr-o dată de entuziasm, i se adresă băiatului. „Petrică, dacă vrei... te învăț să faci și călătorii extracorporale!... Știu asta încă din tinerețea mea... e ceva extraordinar!... Te ridici din corp și te privești după aia de sus. O să vezi că o să-ți fie mult mai ușor să-ți controlezi corpul după aia...”

Tânărul părea destul de confuz. Sergiu citise destule despre lucrurile de care vorbea preotul, dar bănuia că cei mai mulți dintre credincioșii adunați în biserică erau cu totul străini de ele. În ce-l privea pe bietul Petrică, se îndoia puternic că acesta era capabil să înțeleagă măcar ideea generală a ofertei mentorului său... Acesta vorbea însă acum, cu multă pasiune, întregii adunări.

„E de la sine-nțeles că metoda asta nu e pentru fricoși... Dar dacă vrea cineva dintre voi s-o învețe... să vină la mine! Eu am avut și moarte clinică de mai multe ori, așa că știu cât se poate de bine despre ce vă vorbesc.”

Ezită câteva secunde. „Câți ziceți că mai sunteți aici pentru vindecare?...” Toți cei care erau acolo, și între timp mai veniseră vreo două grupuri, ridicară mâna, cu excepția lui Sergiu. „Bine... mai așteptați și voi puțin, că după ce mă întorc, vă vindec pe toți!...” spuse grăbit preotul și se retrase pe aceeași ușiță.

Sergiu nu mai așteptă însă întoarcerea lui. Ieși fără grabă din biserică și porni motorul mașinii, cu un sentiment de imensă ușurare. Acum îi era clar și lui de ce primise lecția aceasta. La fel de clar cum îi era și că, o dată întors acasă, avea de vizitat doi oameni cărora le-ar fi plăcut să-l audă povestind visul său neobișnuit.

Cel puțin unul dintre ei, l-ar fi înțeles foarte bine... chiar dacă avea doar nouă ani și jumătate.

DINCOLO DE PĂCAT

Femeia strânse ochii, iar gura i se crispă într-un rictus de durere. Surâse însă, pe neașteptate, în clipa următoare:

“El discuta cu cei trei prieteni ai lui... fără să mă scape din ochi... I-am zâmbit...eram fericită și... recunoscătoare pentru atenție... Unul din amici... observând mica noastră... șuetă... l-a întrebat ironic: - Voi doi... nu vă vedeți... decât o dată pe săptămână?... A zâmbit și el... privind... la mine în continuare... - Spune și tu... cum să nu te îndrăgostești... de un zâmbet... ca ăsta?”

Oftă adânc. “... De fapt, nu eu... ci el... el avea cel mai minunat zâmbet...”

“Am impresia că voi doi chiar v-ați iubit mult!...” șopti Luiza apreciativ, ștergându-i fața îmbrobonată cu o fâșie din bluza sa de în. Încerca din răsuputeri să-și ascundă teroarea. Șoferul și ceilalți trei pasageri își pierduseră viața în urma prăbușirii microbuzului într-o râpă adâncă. Își mai amintea doar momentul scurt în care realizase că mașina ieșise de pe șosea. Fusesse atât de îngrozită, încât nici nu mai reușise să țipe. Acum se blama pentru asta, pentru că știa că toți ceilalți pasageri dormeau în clipele acelea. Probabil că și șoferul. Oh, Doamne... poate că țipătul său ar mai fi putut schimba cu ceva consecințele tragediei...

Așa însă, numai ea și femeia aceasta supraviețuiseră. Se chinuise groaznic cu ea până când reușise să o tragă afară de sub o aripă a mașinii. Părul îi era năclăit de sânge datorită unei contuzii mari la cap și nu își simțea deloc picioarele. Era clar că, dacă nu apărea cineva în scurt timp, femeia ar fi putut să-și piardă viața. Dar cum să apară, dacă nimeni nu dădea de știre despre accident? Era noapte și se aflau la zece kilometri de oraș, într-o zonă de pădure, complet nelocuită. Să sune bineînțeles... doar că telefonul ei mobil era spart, iar rănita îl uitase pe al ei acasă. Un ghinion incredibil!

„V-ați căsătorit, desigur?... continuă Luiza, mimând același interes neobosit.

“Nu... el a plecat din țară... avea o bursă în Franța...” șopti femeia ca în vis. “Ne-am căsătorit... cu alții... El a divorțat... puțin mai târziu... A venit după mine... atunci... dar... era prea târziu... aveam un copil de un an... N-am mai putut...” Închise ochii și în colțurile lor se prelinseră multe lacrimi. Rămase apoi așa, ca și când ar fi adormit.

“Rămâi trează!... Rămâi cu mine!...” strigă Luiza speriată și o strânse puternic de amândouă mâinile.

“Sunt aici... cu tine...” răspunse femeia, după o scurtă pauză, cu o voce aproape imperceptibilă.

Luiza realizează într-o fulgerare că oricare dintre cei patru pasageri morți putea avea un telefon mobil funcțional. Ce proastă fusese...să nu se gândească până atunci... Fir-ar să fie!... Dar cum să îi atingă pe... cum să...? De când era copil avea o oroare nespusă față de orice ființă moartă. Privi încă o dată, scuturată de un fior, către femeia suferindă care ședea întinsă la picioarele sale. Se străduia să privească la Luiza, deși era clar că asta îi cerea un efort teribil.

“Povestește-mi și mie ceva despre copilul tău...” îi ceru răspicat salvatoarea sa. „Eu lipsesc câteva minute de lângă tine, dar sunt în apropiere și pot să te aud.”

“Edi... are patru ani... și e frumos.. ca tatăl lui...” începu femeia. Luiza tresări ușor și aplecă mai mult capul spre cealaltă.

“Cum are ochii?”

“Frumoși... verzi... E tare isteț și... vesel... știi, râde tot timpul...” spuse femeia. Amintirea copilului o însufleți brusc, dar efectul durată numai câteva clipe. “Tu... ai copii?”

“Nu încă...” spuse încurcată Luiza, evitându-i privirea. “Ți-am zis... mă întorc repede... nu-ți fă griji.”

“Vrei să vezi... ce fac ceilalți... nu?... Ești atât de bună...” Luiza o asigurase că ceilalți erau și ei răniți, dar supraviețuiseră.

“Și... când te întorci... îmi povestești... și tu... ceva despre tine?” întrebă rănita, cu aerul unui copil somnoros.

“Dacă ai de gând să adormi cu ocazia asta, nici vorbă!” glumi Luiza și se repezi ca teleghidată spre microbuz. Despre ea... Oh, Doamne... ce altceva ar fi putut, ar fi avut vreun sens să spună despre ea, decât istoria aceea a cărei prizonieră se simțea de aproape opt ani de zile?

*

Timp de aproape doi ani au fost numai colegi, amici... Era o întreprindere de mase plastice, el lucra la proiectare, ea la vânzări, birourile lor erau învecinate, iar cooperarea aproape zilnică. Că se plăceau, amândoi o știuseră din prima clipă. Chiar când se aflau într-un grup mai mare de colegi, Luizei îi era cât se poate de limpede că Victor nu avea ochi decât pentru ea. Aflând însă că tânărul e căsătorit, fata s-a abținut să își arate interesul. În schimb, nu a găsit nimic rău în a primi sistematic de la el email-uri cu poezii, cântece, prezentări din acelea tipice cu peisaje frumoase, animale sau copii însoțite de mici lecții de morală sau citate din autori celebri sau tot felul de link-uri interesante pe You Tube. Uneori îi răspundea și ea cu ceva similar, dar cel mai adesea, se mulțumea doar să aprecieze în secret aceste mici atenții, fără de care nu treceau decât foarte rare zile de muncă. Luiza ieșea la masă, la cantina de la parterul întreprinderii, împreună cu două colegi de birou, iar Victor cu un coleg de la producție, care îi era și prieten apropiat. După câteva săptămâni de la începutul corespondenței cu mici cadouri virtuale, Victor profită de prima ocazie în care prietenul său nu putu să-l însoțească la prânz și ceru permisiunea celor trei fete să se așeze la masa lor. Cum nu era nici o femeie în întreprinderea aceea, care să-l cunoască și să nu-l placă pe acest tânăr chipeș, deosebit de politicos și cu un zâmbet fermecător, cele două colegi ale Luizei se simțiră de-a dreptul privilegiate de această neașteptată atenție venită din partea sa. Victor profită de buna lor întâmpinare și, din ziua următoare, îl chemă și pe prietenul său la aceeași masă. Această formație de cinci, căreia i se alipeau uneori și alți simpatizanți, deveni un obicei aproape de nestrămutat pentru multe luni de-atunci înainte, iar pentru Victor și Luiza, un prilej minunat de a se privi și asculta minute în șir, fără să provoace perla mari suspiciuni colegilor. Pe de altă parte, în felul acesta, nu reușiră decât să pună paie pe focul pasiunii care-i ardea, în secret, pe amândoi.

Înainte să înceapă istoria asta, Victor fusese destul de fericit alături de soția sa. Erau de-o vârstă, prieteni încă de la începutul facultății, și după patru ani de relație, mai mult la insistențele ei, Victor acceptase să se mute împreună. După încă vreun an, părinții amândurora începuseră să preseze sistematic în chestiunea oficializării legăturii, iar cu ocazia unei reuniuni generale a familiilor de Crăciun, pusese problema în dezbatere. În centrul atenției, supus tirului unor întrebări indiscrete, Victor ajunsese să ia marea hotărâre. Cu această primă ocazie a unei meditații mai concentrate asupra subiectului, nu găsisese nici cel mai mic motiv rațional să se împotrivescă dorinței apropiatilor de a intra în rândul lumii: Sandra îl iubea parcă și mai tare ca la începuturile prieteniei lor, viața cu ea era cât se poate

de comodă și plăcută, părinții săi îl adorau... Desigur, problema sentimentelor sale pentru ea nici măcar nu-i trecuse prin cap... și asta pentru simplu motiv că la capitolul acesta, fusese dintotdeauna, mai mult sau mai puțin, într-o stare de confuzie.

Și oricum, el chiar nu-și mai amintea prea bine cum era chestia asta cu iubirea... Fusese îndrăgostit o singură dată serios, în clasa a opta, și nici atunci nu își dăduse seama de adevărata intensitate a atașamentului său, până când puștoaica în cauză nu plecase în Germania cu mama sa. Atunci zăcuse trei zile de disperare, reușind astfel să-și bage în sperieți întreaga familie. În anii următori, deși îi plăcuseră multe fete, nici una nu reușise să-l facă să mai simtă arderea. Când o cunoscuse pe Sandra, era singur de aproape un an de zile și felul expansiv de a comunica, inteligența și glumele spontane, dar, mai ales, simpatia vădită pe care i-o arăta această fata drăguță și populară, care-i pusese pe jar pe câțiva dintre prietenii lui, îl atrăseseră aproape irezistibil. Își dorise foarte intens să aibă parte de prietenia și apropierea acestei fete deosebite, dar inteligența și bunătatea sa naturală i-au adus chiar mai mult... iubirea ei cea mai profundă. Impresionat de pasiunea pe care reușise să o declanșeze și, nu mai puțin, flatat, Victor se străduie să răspundă cu toată atenția și devotamentul de care se simțea capabil. Afecțiunea, admirația și recunoștința sa pentru Sandra au fost suficiente pentru a crea o oglindă foarte reușită a sentimentelor prietenei sale. Nici ea și nici vreunul din apropiații care i-au văzut împreună nu s-au îndoit o clipă, în toți acei ani de dinainte de căsătorie, că Victor nu ar iubi-o din toată inima. Pentru familie și prieteni, ei erau, în mod declarat, exemplul cuplului ideal... Se înțelegeau minunat, făceau aproape totul împreună, nu se certau niciodată... fără nici o îndoială, o alegere demnă de paradis. În condițiile acestea, desigur, căsătoria nu putea fi văzută decât ca urmarea cea mai firească a poveștii lor... iar felul în care au mers lucrurile între ei, un an și jumătate după aceea, nu a făcut decât să întărească lăudabilul exemplu al relației lor, în ochii tuturor celor care le-au fost aproape.

Apoi... în biroul învecinat cu al lui Victor, a apărut Luiza. La început, el s-a străduit să nu cedeze atracției clare pe care o simțea pentru mai tânăra lui colegă, sperând că o să-i treacă destul de curând, așa cum se întâmplase nu o dată... dar în numai câteva săptămâni s-a descoperit cu vinovăție, absolut dependent de micile lor întâlniri și comunicări ocazionale. În scurt timp, acestea au devenit zilnice, căci îi era aproape imposibil să se rețină de la impulsul său, aproape permanent, de a-i atrage atenția. În schimb, acasă se arăta din ce în ce mai absent și, cu toate că nu se abătea cu nimic de la îndatoririle sale familiale, Sandra sesiză foarte clar apatia și neașteptata sa înstrăinare. În cuplul lor nu fusese o obișnuință să facă dragoste foarte des, dar acum treceau și trei - patru săptămâni fără să se întâmple nimic... și, mai mult, de fiecare dată, ea ajunsese să fie cu inițiativa. Nici discuțiile lor prietenești nu mai erau ce fuseseră odată... ei care obișnuiau să vorbească și ore în șir serile, se obișnuiseră să dezbată în mai puțin de cincisprezece minute toate problemele zilei; Sandra ajunsese să-i smulgă cu cleștele lui Victor câteva vorbe despre ce se mai întâmplă la slujbă, în vreme ce istorioarele ei cotidiene și glumele păreau deja să îl lase rece. Nici la televizor nu se mai uitau decât foarte rar împreună, pentru că Victor prefera mult mai degrabă computerul... Promise câteva jocuri de strategie de la un prieten apropiat și, în fiecare seară, petrecea cel puțin două-trei ore, ca hipnotizat, în fața monitorului.

După ce, în sfârșit, Victor a reușit să își petreacă și prânzurile alături de Luiza, și atitudinea sa față de Sandra s-a răcit și mai tare. Refuza de cele mai multe ori să iasă cu ea, și mai ales, să-i întâlnească pe părinți și prieteni în weekend-uri, sub cele mai diverse pretexte. Pentru că nu avea inima să-și petreacă chiar toată ziua în fața calculatorului, începuse să meștească tot felul de lucruri mai mult sau mai puțin necesare prin casă. Fusese dintotdeauna înclinat spre lucruri abstracte și toată familia lui îl considera mai degrabă un filozof cu capul în nori, decât un bărbat capabil să întrețină o casă. Acum însă părea că pusese

un pariu secret să își ia revanșa. Începuse stângaci, cu montarea unor scaune extensibile și ajunsese în numai câteva luni să-i facă Sandrei suporturi de flori și rafturi pentru cămară. După o documentare serioasă, hotărâse să schimbe singur tot parchetul și gresia din casă, iar când această mare operațiune luase sfârșit, îi mulțumise surorii Sandrei pentru deosebita apreciere a muncii sale, cu promisiunea de a continua în același fel cu apartamentul său.

Sandra se simțea din ce în ce mai descumpănită de evoluția relației lor... Încercase să discute în câteva rânduri cu soțul său, dar descoperise rapid că nu putea veni cu nici un motiv de dispută. El îi explica mereu că era deosebit de stresat din cauza slujbei și că numai ocupațiile acestea practice reușeau să îl liniștească; ceea ce nu însemna câtuși de puțin că nu își dorea și el să petreacă mai mult timp împreună. Când Sandra îi sugerea să își schimbe locul de muncă, Victor se schimba la față și îi răspundea nervos că ar fi absurd să plece într-un moment când avea foarte mari șanse să fie promovat în poziția de șef de departament.

Și într-adevăr, la un an și jumătate de când Luiza și Victor deveniseră colegi, el fu promovat în postul dorit și, folosindu-se de avantajul acesta, reuși foarte repede să organizeze un team building de trei zile la mare pentru departamentul său și cel de vânzări. În seara sosirii, organizară o mare petrecere și, cu această ocazie, Victor reuși să danseze cu Luiza. De la prima atingere, amândoi realizară că tremură de emoție. Când se cuprinsesă însă în brațe, Luiza avu o senzație uluitoare că îl cunoaște dintotdeauna pe acel bărbat; fiorul de emoție se preschimba pe neașteptate într-o nemaipomenit de plăcută pace a inimii. El îi simți imediat abandonul și se grăbi să o strângă mai tare la piept.

“Stai liniștit că n-o să fug înainte să se sfârșească melodia, Vic...” chicoti fata, fericită.

“Cui îi pasă când o să se sfârșească melodia?” îi răspunse el în șoaptă. Și, într-adevăr, refuză să o elibereze la finalul cântecului; după mintea lui, nu era cazul să renunțe la ea nici după blues-ul acesta, însă spre marea sa surpriză, ultimele acorduri se continuă cu un hit foarte dinamic, care îi făcu pe cei mai mulți dintre cei care priveau până atunci detașați de la mese, să iasă entuziasmați la țopăială pe ringul de dans. Zece minute mai târziu, Victor o invită pe Luiza încă o dată; ea acceptă, dar puțin după ce se cuprinsesă în brațe, îi atrase atenția că dansurile lor repetate îi expun curiozității colegilor, care știau deja, că sunt suficient de prieteni încât să ia masa aproape în fiecare zi împreună. Prin urmare, după ce o lăsă pe Luiza, Victor avu grijă să mai danseze cu încă trei fete din departamentul său, apoi, brusc, se retrase la masă și de acolo, vreme de încă o oră jumătate, nu mai făcu nimic altceva decât să se prefacă atent la conversațiile celor din vecinătatea sa și să tragă cu ochiul către frumoasa care îi ținea inima captivă de atâta vreme.

Mai puțin de un sfert de oră după ce fata se retrase în camera ei, Victor îi bătu încet la ușă. Figura uimită a Luizei apărui imediat prin deschizătură.

“Ce s-a întâmplat?” se interesă ea pe un ton nefiresc de neutru.

El o privi câteva clipe cu intensitate, de parcă ar fi vrut să o cuprindă întreagă în sfera magică a dorinței sale, apoi lăsă bărbia în piept, cu un oftat adânc. Când ridică din nou ochii spre ea, Luiza avu impresia că are în fața sa un om care tocmai și-a auzit condamnarea la temniță.

“Ne-am apropiat prea tare, Vic...” spuse ea copleșită. “O să suferim și noi... și... Mai bine lasă-mă, întoarce-te...”

“E un pic... prea târziu, Luiza”, șopti bărbatul cu mare greutate. „Sunt deja nebun... intoxicat până în măduva oaselor... Nu mai știu nimic, nu mă mai interesează nimic cu adevărat... în afară de tine... De doi ani mă tot chinui, tot sper să mă liniștesc cumva, să nu mă înec cu totul... Acum, în sfârșit, am înțeles că e zadarnic...” Se prelinse deodată în genunchi pe mocheta din fața ușii, fără să o piardă însă din ochi.

„Iartă-mă... Nu am dreptul să-ți cer nimic și totuși... îți cer atât de mult... Și asta doar pentru că mi-e greu... crede-mă, mi-e greu să mai fiu lângă tine... și totuși, fără tine...”

Cu ochii în lacrimi, fata se aplecă spre el și se ridică ușor, împreună.

„Să nu-mi mai dai drumul...” o rugă, aproape copilărește, Victor.

„N-o să fie nevoie... O să pleci tu singur, destul de repede”, răspunse Luiza, cu un aer melancolic și îl sărută ușor pe buze. În clipa următoare, când cel mai puțin se aștepta, Victor îi întoarse la schimb un sărut atât de puternic, atât de disperat, încât fetei i se părură că o să își piardă cunoștința.

Înainte ca lucrurile să ia calea aceasta, Luiza nu s-ar fi putut imagina nici în ruptul capului în postura amantei. Situația asta era nu doar în contradicție cu valorile sale morale, ci și cu promisiunea solemnă pe care și-o făcuse singură cu cinci ani în urmă, când prietena sa cea mai bună, devenită amanta unui prieten al fratelui său, încercase să se sinucidă, ca urmare a faptului că prea iubitul său îi făcuse clar că nu avea de gând să-și părăsească niciodată soția.

Acum nu-i venea să creadă cât de ușor îi venise să accepte toate rigorile și limitările umiltoare ale unei asemenea relații. Ce mai conta că în fiecare zi de lucru, la prânz și în toate celelalte ocazii în care se vedea cu iubitul ei, trebuia să se prefacă în fața tuturor colegilor săi că nu are nici un interes special pentru el? Ce mai conta că toată viața lor împreună era compusă din rare secvențe de câte o oră-două, furate după servicii sau în dimineațele de weekend și că, în timpul acesta, îl auzea frecvent pe Victor răspunzând apelurilor soției, pe care o mințea fără nici un fel de scrupule, în cele mai ingenioase feluri? Ce mai conta că se întâmpla uneori să-l aștepte, cu mari pregătiri și emoții, pentru ca în ultima clipă să afle că apăruse o urgență în familie și îi era imposibil să mai apară? Ce mai conta că nu puteau ieși nicăieri împreună și că tot universul relației lor se rezuma la micul apartament cu două camere al Luizei?

Pentru acele ore pe care le petreceau împreună, Luiza ar fi renunțat cu dragă inimă la orice comoditate sau plăcere a sa. Numai atunci se simțea vie și fericită deopotrivă; în restul timpului, nu făcea decât să supraviețuiască în condiții decente, hrănindu-se neîncetat cu promisiunea unei noi întâlniri.

Nici Victor nu părea să trăiască altfel orele lor de intimitate. Natura lui era oricum devotată și compliantă, dar, obișnuit cum era să ardă la foc mic, nici nu-și imaginase că ar fi putut găsi atâta fericire în dăruirea față de o femeie. Iubirea lui împlinită îi aduse și un nesperat echilibru sufletesc, împreună cu o putere nouă de a înfrunta toate dificultățile vieții sale. Până și relația lui cu Sandra se redresă în mod radical. Nu însă sub forma unei adevărate uniuni de cuplu, așa cum îi plăcea să creadă soției sale, ci în forma unei prietenii deosebite, căci acum atenția și sprijinul sufletesc pe care Victor i le oferea Sandrei erau cu mult peste tot ce primise ea vreodată de la el, după ce se căsătoriseră. Era nu mai puțin adevărat că nu prea se bucura și de manifestări fizice ale afecțiunii bărbatului ei, dar Sandra nu puse decât partea bună a schimbării sale la inimă; de altfel, dintotdeauna i se păruse că Victor e un pic mai rece și mai distant din fire, după modelul propriului său tată și al multor alți bărbați cumsecade, pe care îi cunoscuse.

Aparența de paradis secret a acestui triunghi conjugal dură mai bine de un an și jumătate. După aceea, mama și sora Luizei, care apucaseră să-l cunoască pe Victor cu ocazia unei vizite inopinate, aflară, în sfârșit de statul relației lor. Pentru Luiza, care era deprinsă din copilărie să nu se ferească în nici o ocazie să spună adevărul, fusese oricum, o probă de rezistență să ascundă prezența bărbatului din viața sa, față de toți cei apropiați ai săi. Nu doar familia, ci nici măcar cea mai bună prietenă a ei nu știa de Victor. O dată însă ce mama și sora sa, pe care le iubea foarte mult, se declaraseră atât de încântate de Victor și începuseră să-i facă apropo-uri cu privire la întemeierea unei familii, Luiza nu mai rezistă și, cu ocazia primei vizite la mama sa, le făcu amândurora mărturisiri complete. Pe măsură ce ele începeau

să iau atitudine, și ea realiza că, până atunci, se pricepuse să îngroape foarte adânc, toate frustrările pe care i le aducea această relație. Și nu atât condiția ei actuală, care îi împovăra conștiința, o chinuia cel mai tare, cât faptul că Victor nu îi confirma prin nimic speranța la un viitor comun. Tocmai pentru că nu își dorea să fie responsabilă de distrugerea căsniciei sale, Luiza se abținuse în tot acest timp să îi pomenească ceva iubitului său de marea ei dorință de a-l vedea optând în mod definitiv pentru ea sau pentru soția sa. În plus, se consolase în mod sistematic cu gândul că trebuia să îi lase suficient timp pentru a o cunoaște suficient de bine, încât să poată face cu inima ușoară, necesara alegere.

Mama fu însă, oricum, de părere că fiica ei greșise din start, pentru că nu avusese tăria să refuze o relație imorală. Sora, mai tolerantă, nu avu alt comentariu decât că un an și jumătate era un termen suficient de lung încât un om cu intenții serioase să poată lua o decizie. Până la urmă, observând marea tristețe a Luizei, conveniră însă amândouă că ar fi cel mai bine să nu se amestece în viața ei și o asigurară că, orice ar face în continuare, se va bucura mereu de dragostea și suportul lor necondiționat.

„L-aș lăsa eu, mamă, mă crezi?” spuse deodată Luiza, încă extrem de tulburată. „Din păcate însă... chiar când vreau să o fac, îmi dau seama că este peste puterile mele... Mă înțelegi?... Ai iubit vreodată pe cineva astfel?”

„Am iubit și eu, scumpa mea...” zâmbi maică-sa profund înduioșată. „Am iubit așa... după aia am iubit altfel... Nu știu, poate că fiecare inimă își are cărarea ei... dar eu totuși zic că nu e bine să ai o relație cu un om căsătorit... nu e bine pentru tine, în primul rând...”

„Iar mamei și mie n-are cum să ne fie indiferent ce se întâmplă cu tine, Lizi!...” completă soră-sa cu căldură. „Noi nu vrem să te vedem suferind... Tu nu meriți asta!...”

„Cea mai mare suferință ar fi să mă rup de Victor... Asta e tot ce mai știu acum, buna mea Mari...”

În realitate, Luiza mințea, fără măcar să își dea seama. Ceea ce mai știa ea, dar refuza încă să recunoască deschis, era că, trăind în această duplicitate, Victor nu era corect nici față de soția lui, nici față de ea. Și că acolo unde nu există corectitudine în relație... din păcate, nu poate exista nici iubire mare.

În orice caz însă, această primă împărtășire a adevărului, avu darul de a complica într-o anumită măsură relația senină de până atunci a celor doi amanți. Luiza își luă inima în dinți și reuși să îl întrebe pentru prima dată pe Victor ce planuri are în legătură cu relația lor. În afara faptului că se purta minunat cu ea, de fiecare dată când se întâlneau, el îi mărturisise adesea că ea este cea iubită, nicidecum soția, așa că avea, după judecata ei, temeiuri suficiente pentru a aștepta un răspuns care să îi dea speranțe. Totuși, iubitul său nu fu capabil să îi spună nimic clar. Cu mare greutate, îi mărturisi că, deși își dorea, într-un fel, să se despartă de soția sa, nu reușea decât să se blocheze total de fiecare dată când încerca să se gândească la asta. O rugă mult de tot să nu îl forțeze să-i dea un răspuns de care încă nu se simțea capabil. Din perspectiva sa, Luiza reacționează cum nu se poate mai bine în situația dată, căci renunță imediat la subiect, preferând în schimb să îl ia în brațe, cu dragălașenie, ca pe un copil supărat. Totuși, nu din înțelegere fusese ea atât de bună cu iubitul său, ci pentru simplul motiv că resimțirea suferinței lui sufletești îi provoca și ei o durere aproape fizică. De fiecare dată când el se arăta deprimat, ea reacționa astfel, iar acum o făcuse, încă o dată, împotriva propriilor sale interese.

Zece minute mai târziu, amanții îmbrățișați râdeau de mama focului urmărind o emisiune comică despre animale. Amândoi păreau să fi uitat complet de tema spinoasă a așteptărilor Luizei, dar în schimb, nici unul din ei nu avea să se mai gândească de atunci înainte la relația lor, fără ca un sentiment insidios de neliniște să nu îi înțepe inima. Și încă

nici unul nu bănuia că acesta ar fi putut fi o presimțire foarte corectă a ceea ce avea să urmeze.

Luiza nu își amintea să fi avut nici o zi mai proastă, în toți cei douăzeci și cinci de ani ai vieții sale, decât aceea în care iubitul său o anunțase că soția lui rămăsese însărcinată. Nu se văzuseră deloc în afara slujbei în ultimele trei zile, așa că atunci când el o luase pe messenger că vrea să îi spună ceva important, nu îi trecuse prin cap decât că îi pregătise vreuna din acele grozave întâlniri cu surprize. Iar când el îi scrisese că o să fie tată, se gândise mai întâi că îi cere ei o promisiune, drept care tocmai se pregătea să îi răspundă, în glumă, că o să fie și tată, dar numai când o să vrea ea. El fu însă mai rapid decât ea și adăugă un „Îmi pare tare rău, Lizi...”. Semnificația ultimelor sale cuvinte o făcu să înlemnească, fără respirație, vreme de câteva clipe. Apoi scrise cu greutate, conștientizând o senzație ciudată că este numai un robot neînsuflețit, controlat de o forță venită din afara sa... „Și cu noi cum rămâne?”

„Cred că va trebui să ne despărțim, Lizi... Nici nu știi cât de rău îmi pare... Dacă o să poți vreodată... te rog, iartă-mă...”

Fără să mai adauge nimic, fata închise messengerul, apoi calculatorul, după care intră în biroul șefei sale, ca să o roage să o lase să plece acasă. Numai când îi văzu figura descompusă de suferință, femeia înțelese rapid și, cu o amabilitate care nu îi stătea chiar în caracter, aranjă ca șoferul ei să o conducă oriunde dorește... la spital, la clinica asociată companiei sau acasă. Firește, Luiza alese să meargă direct acasă. Așa începu calvarul său, care avea să dureze aproape opt luni de zile.

După sărbătorile de iarnă, la insistențele nemaipomenite ale familiei sale, Luiza intră în tratament psihiatric, cu diagnosticul de depresie nervoasă. Singura diferență pe care o făcură în comportamentul său pastilele de Xanax, fu că nu mai putea plânge decât o dată la câteva zile. Se întorcea acasă de la slujbă, mânca ceva, apoi se așeza în pat cu televizorul aprins și zăcea așa, dormitând pe alocuri, până a doua zi dimineata, când pleca la servici. Își făcea în continuare treburile cu mare conștiinciozitate, mai ales că nu mai comunica aproape deloc pe messenger și, în pofida tuturor rugămintelor lui Victor și ale colegilor de birou, refuza să mai coboare la cantină în timpul prânzului. Aceste schimbări vizibile și faptul că era mereu palidă și slăbise câteva kilograme bune le-ar fi atras poate mai mult atenția celor din jurul său, dacă nu le-ar fi compensat printr-o aparentă, constantă și de nezdruccinat bună dispoziție. Se arăta oricând gata să ajute pe colegii mai noi, râdea prima la glume și se pricepea să detensioneze cu câteva vorbe împăciuitoare aproape orice conflict sau nemulțumire apărute în birou.

Odată ajunsă acasă, se prăbușea însă din nou... iar după câteva vizite inopinate, sora ei Mari, îngrijorată teribil de slăbiciunea ei fizică, luă hotărârea să plece pentru o vreme din casa mamei lor și să se mute în camera de zi a apartamentului Luizei. Apropierea de suferința mută a dragei sale surori și neputința de a ajuns în vreun fel la inima ei o împinse și pe ea aproape de pragul depresiei. Din fericire însă, Mari avea o prietenă foarte bună, doctoriță care îi recomandă pentru Luiza un tratament psihoterapeutic. Tot ea se interesă și descoperi curând o psiholoagă foarte bine cotate prin cercurile elitiste ale orașului. Luiza se împotrivi acestei inițiative, din motive pe care nici ea nu le putea conștientiza prea bine, timp de vreo două săptămâni, dar apoi cedă epuizată insistențelor zilnice ale sorei sale. Îi fu însă de ajuns o singură ședință în care specialistă în tulburările sufletului o trată cu o seamă de referințe

pasionate cu privire la imoralitatea generală a bărbaților căsătoriți și la numeroase statistici care, în viziunea ei, demonstau la modul absolut că relațiile extraconjugale au ca efect paradoxal, dar sigur, asigurarea unei longevități, altminteri imposibile, a coabitării soțului adulter cu soția. În final, ca o încununare a unei pledoarii mai degrabă justițiare decât psihologice, specialistă îi făcu un ultim dar constând într-un buchet generos de motive egoiste, destinate să reducă la neant sentimentele sale aberante pentru amantul său. În decurs de cincizeci de minute, Luiza era convinsă că nu vorbise mai mult de zece... dar și acestea, extrem de fragmentate de numeroasele intervenții didactice și extrem de autoritare ale psiholoagei. Când ieși din cabinetul de consiliere, fata simțea că îi pleznește capul. Așadar mama, sora și femeia aceasta erau toate de aceeași părere: ea greșea amarnic pentru că încă nu își ucisese complet sentimentele pentru Victor. Se resemnase, lăsându-se complet dominată de ele, ca de o tumoare malignă care acum, iată, lupta să o distrugă.

Cu trei luni înainte de nașterea copilului lui Victor, Luiza își luă două săptămâni de concediu medical. Acum chiar nu mai făcea altceva decât să zacă în pat toată ziua. Nici televizorul nu se mai obosea să-l aprindă, iar soră-sa îi pregătea mâncarea dimineața și seara, după întoarcerea sa acasă și mânca răbdătoare împreună cu ea, de teama îndreptățită că nici măcar de hrănit nu ar mai avea de gând să se hrănească. Atât ea, cât și mama lor, sperau totuși ca acest tratament de forță care implica imposibilitatea de a mai avea și cel mai vag contact cu Victor, avea să dea roade într-un timp foarte scurt. Psihologa le asigură că era necesar să rămână ferme pe poziție, căci în maxim o săptămână fata avea toate șansele să își revină. Când Luiza intră însă în a doua săptămână de stat acasă, sora ei începu să se panicheze. Nu era nici cea mai mică schimbare în bine în dispoziția fetei și nici măcar încercarea de a o trimite din nou la slujbă nu păru să-i mai trezească interesul. Complet descumpănită, Mari făcu o nouă incursiune la cabinetul psiholoagei, cu rugămintea să îi facă o vizită acasă Luizei, însă aceasta o refuză fără drept de apel. Toată săptămâna aceea avea un program extrem de încărcat și îi era imposibil să se rupă chiar și pentru jumătate de oră. Descurajată, Mari se pregătea să iasă pe ușa cabinetului, când o fată foarte tânără puse, înaintea ei mâna pe clanță.

„Mă scuzați... numele meu este Anda... Sunt studentă în anul III la Psihologie și fac practica aici... Am auzit ceva din finalul discuției dumneavoastră cu doamna psiholog. Dacă nu vi se pare prea ciudat, aș putea să încerc și eu să discut cu sora dumneavoastră. Să știți că am mai avut câteva cazuri de consiliere în ultimele săptămâni...”

Mari o privi cu multă atenție. Era clar că fata nu avea aproape deloc experiență profesională, iar experiența sa de viață greu de crezut c-ar fi putut s-o impresioneze... însă hotărârea și seninătatea cu care o abordase o uimiră și, după numai o scurtă ezitare, o determinară să accepte. Mai mult, Anda fu de acord să plece chiar atunci cu ea, la întâlnirea cu Luiza.

După ce făcu prezentările, Mari servi pe musafira lor cu suc și prăjiturele de casă, apoi își făcu, foarte discret ieșirea. Două ore mai târziu, bătu discret la ușă și intră, pasămite ca să se intereseze dacă mai dorește cineva suc sau apă... Spre surpriza ei, tocmai o întrerupse pe Luiza, care vorbea foarte pasionat, cu obrazii roșii ca focul. Se retrase din nou, dar de data aceasta, cu o stare ciudată de bună în inimă. Încă o oră și auzi pași pe hol, apoi vocea surorii sale care părea să o roage ceva, în mod repetat, pe tânăra studentă. Scoase și ea capul, intrigată, pe ușa dormitorului... și realizează că Luiza vroia să îi ofere niște bani fetei, iar aceasta, jenată, tot încerca să refuze. Până la urmă, scăpă cu promisiunea că la următoarele ședințe, pe care Luiza era hotărâtă să i le mai ceară, o să accepte o recompensă minimală a muncii sale de consiliere.

După ce Anda ieși din casă, Mari curioasă, se repezi s-o descoasă pe soră-sa. Ea însă, îi zâmbi misterios, asigurând-o că e mai bine și că de a doua zi are de gând să se reîntoarcă la

servici. Mari ar fi dat orice să afle care era prețul acestui zâmbet care îi era atât de drag și de care nu se mai bucurase nici măcar o singură dată, de când se mutase împreună cu Luiza. Desigur că puștoaica aceea ciudată apucase să îi spună ceva ce ea, mama și psiholoaga nu fuseseră inspirate să îi spună până atunci... Căci, într-adevăr, din păcate, nici una din aceste femei binevoitoare nu știau destule despre iubire, încât să nu o forțeze pe biata Luiza spre actul îngrozitor de a și-o ucide.

Când Anda puse mâna pe telefon, habar nu avea ce surpriză avea s-o aștepte. La capătul celălalt al firului era Luiza, care de două săptămâni se ducea la servici și, aparent, își revenise destul de bine, dar care acum plângea în hohote. O dată ce reuși să se calmeze puțin, primele cuvinte pe care i le spuse fură acestea... „S-a născut... copilul lui Victor s-a născut... Totul s-a terminat!” Se simțea atât de revoltată și deprimată de venirea pe lume a acestui nevinovat copilăș și, în același timp, atât de culpabilă și de îngrozitoare pentru sentimentele acestea, încât Andei îi luă nu mai puțin de o oră ca să o ajute să se liniștească.

O lună mai târziu însă, o surpriză cu mult mai mare avea să zdruncine din temelii echilibrul fragil pe care Luiza și-l construise cu atâtea eforturi. Într-o sâmbătă dimineață, Victor se întoarse la ea, plângând amarnic, cu rugăminți care ar fi putut să înmoaie și inima unei femei care de-abia l-ar fi cunoscut, darămite pe cea a unei femei care îl iubea nebunește de doi ani de zile. Desigur, îl primise imediat înapoi... iar relația lor reîncepuse fără să piardă nimic din marea intensitate a trăirii, ba chiar îmbogățită, în plus, cu o nespusă duioșie, tandrețe și înțelegere. Îmbrățișarea lor nu mai avea nimic obișnuit, pentru că, spre deosebire de toate celelalte relații pe care le avuseseră până atunci și chiar propria lor relație de dinainte de despărțire, de data aceasta, între ei nu mai conta câtuși de puțin răsplata, ci numai dăruirea de fiecare clipă, după modelul tuturor lucrurilor disperate.

Se foloseau de orice ocazie să se întâlnească... nu doar masa de prânz și vizitele la Luiza, dar și numeroase alte încrucișări de drumuri pe holurile firmei, participările comune la evenimente profesionale sau la zilele de naștere ale colegilor, cumpărăturile pe care le făceau în același timp și aceleași locuri... nimic nu era lăsat la voia întâmplării. În scurt timp ajunseră să se întâlnească chiar și în parc, atunci când el își plimba singur băiețelul, pe care Luiza îl îndrăgi teribil. De fapt, din chiar prima clipă în care îl văzuse pe copilășul acela, trăise un sentiment ciudat, dar extrem de limpede că era, într-un fel, ca și al ei. Ca și al ei și al lui Victor. Realiza perfect că l-ar fi putut crește și i-ar fi putut sta alături o viață, fără să aibă nici o clipă sentimentul că nu îi este ea mama cea adevărată.

Un an mai târziu, situația era neschimbată, doar că, pentru prima dată după nașterea copilului, Victor plecă împreună cu mica sa familie la mare. Luiza se gândi că ar fi cel mai bine să-și ia și ea o parte de concediu în această perioadă, pentru că numai gândul de a veni în fiecare zi la servici și a nu îl vedea cât de puțin pe iubitul său o scotea din minți. Mai rău, nici de sunat, nu își permitea să îl sune, căci era mai tot timpul cu soția sa și, prin urmare, nu-i rămânea decât să aștepte rarele sale semnale. Plecă, prin urmare, într-un circuit pe la mănăstiri, descoperind cu uimire că dacă când nu știa pe nimeni în jur și ieșea cu totul din peisaj, era capabilă să descopere în adâncurile sufletului său o neașteptată pace sufletească. Totul decurse fără surprize și incidente, până în ultima zi din tur, când, în curtea mănăstirii Agapia, descoperi un pui de pisică de câteva săptămâni, numai piele și os. Nu avea la ea decât un sandwich cu brânză, dar când îi dădu micuțului câteva bucățele din el, acesta le înfulecă pe nerăsuflăte. Observând disperata lui luptă pentru viață, Luiza simți cum ochii i se umplu de

lacrimi, dar numai câteva clipe mai târziu, se înfioră de mânie. Așadar aici... într-o așa numită Casă a Domnului în care erau zeci de femei, nici una măcar nu avea inima să îi arunce unui biet animal un rest de la masa ei, ca să nu moară de foame?!... Luă cu un gest hotărât pisioul în brațe, cu gândul să se îndrepte spre ieșirea din curte, dar cum se ridică în picioare, dădu nas în nas cu o măicuță în vârstă, care i se adresa cu blândețe.

„Facem și noi ce putem pentru creaturile Domnului, fata mea... Apar mereu pui ca ăsta, pentru că sunt copiii care-i găsesc aruncați la marginea satului și vin să ni-i aducă nouă. Simt și ei că dacă nu poți să te pui în locul altuia, fie el om, fie animal, nu ai în tine iubire adevărată de Dumnezeu...”

Luiza rămase cu gura căscată... Femeia aceea necunoscută vorbise exact ca și cum i-ar fi auzit gândurile. Ieși, ca în vis, din curtea mănăstirii și se îndreptă spre casa gazdei sale.

În noaptea aceea adormi cu mare greutate, căci o mai veche neliniște se insinuă din nou în inima sa. Dorul de Victor, parcă incitat și el de tulburarea aceasta, începu să crească, până când se trezi, pe neașteptate, aproape sufocată... aproape nebună. De ce nu o sunase decât o dată în toate zilele acelea? Ce o aștepta la întoarcerea acasă?

Iubitul o sună totuși, chiar în dimineața zilei următoare, în timp ce ea se urca în autocar și stabiliră în doar câteva vorbe o întâlnire pentru seara următoare. Luiza se așeză încet pe scaunul din autocar, cu ochii la pisioul tărat care se odihnea într-un coșuleț de nuielă dăruit la plecare de o femeie din sat care le ajuta pe măicuțele ce o găzduiseră. Se simțea atât de epuizată după noaptea chinuitoare pe care o petrecuse în căsuța liniștită din Agapia, că nu putu nici măcar să se mai bucure. Reuși în schimb, să adoarmă.

*

Victor intră vesel pe ușa apartamentului iubitei sale și o cuprinse cu duioșie în brațe.

„Ce mai face, iubirea mea?... Ți-a fost un pic de tot dor și de mine?”

„Nu, Victor... nici măcar un pic...” spuse ea cu o mină foarte serioasă. Bărbatul se albi dintr-o dată. Vocea lui avea o nuanță ușor metalică, stridentă, când reuși din nou să-i vorbească.

„Cum adică, Lizu?... Glumești, nu-i așa?... Nu... nu pot crede!...”

„Eu nu cred că asta se mai poate numi dor, Vic... Poate doar nebunie... nebunie curată...” șopti ea cu tristețe.

„Oh, iubire...” răsuflă el ușurat. „Îți place să mă sperii?!... Crezi cumva că mie nu mi-a fost dor de tine?”

„Atât de dor ca în aproape două săptămâni nu m-ai sunat decât de trei ori... Nu cred că în total am vorbit mai mult de zece minute...” punctă imediat Luiza.

„Oh, iartă-mă Lizu... ai mare dreptate cu asta, am fost un leneș!... Dar nu trebuie să îți imaginezi că doar când te-am sunat m-am gândit la tine. Tu ești tot timpul prezentă în sufletul meu... uneori, crede-mă, chiar aș vrea să uit, să pot face abstracție pentru câteva minute de tine. Nu pot însă... mi se pare deja că ar fi ca și cum aș încerca să uit de mine însumi...”

Ochii bărbatului se umplură de lacrimi. Luiza îl luă de mână și intrară amândoi în sufragerie. Se așezară pe canapea și se studiară reciproc cu mare intensitate, vreme de câteva clipe.

„Te cred, Vic... știi că întotdeauna te cred...” răspunse, în sfârșit fata. „Doar că, vezi tu... mi se pare că prea mult te mulțumești cu imaginea mea din tine... Parcă uiți că dincolo de ea sunt chiar eu... o ființă vie, care te așteaptă, te iubește... te vrea alături ca pe o altă ființă vie, nu doar ca pe o imagine!”

„Și eu te vreau așa, iubirea mea... să nu te îndoiești!... Poate că m-am obișnuit să mă consolez și cu imaginea ta... altfel, probabil, că și eu aș simți că înebunesc... dar nu-ți fie

teamă... ea nu mi-e deloc de ajuns!... Trebuie să fiu lângă tine, asta e deja o nevoie pentru mine...”

„Atunci de ce nu optezi odată?” răbufni exasperată Luiza. „De ce nu rămâi lângă mine... dacă tot sunt, cum zici, „iubirea ta”?!...”

Victor oftă amărât și, fără măcar să își dea seama, își retrase brațele din jurul umerilor săi. Femeia continuă însă, întărită.

„De ce nu-i spui adevărul, Victor? Ea nu merită decât să fie mințită?... Eu zic că și ea are dreptul să știe... să aleagă... să fie iubită...”

„Lizu, Lizu... de-abia ne-am revăzut și te bucuri așa de tare să mă chinui?... Nu Sandra e problema mea, ți-am mai spus... Aș fi fost deja cu tine, dacă nu ar fi existat copilul... Așa însă... sunt complet blocat. Nu pot să mă despart de copilul meu. Îmi pare rău... E peste puterile mele să concep că n-o să-i mai văd ochii și zâmbetul în fiecare seară înainte de culcare... Și chiar dacă aș putea să concep asta, să îl las așa... să crească fără tată... asta nu cred că mi-aș putea-o ierta vreodată!”

„Să crească fără tată... Bine, Vic... N-o să pomenesc exemplele altor tați divorțați care rămân totuși părinți adevărați pentru copiii lor... Oricum, îmi dau și eu seama că sunt niște sacrificii mari aici, deci orice insistență a mea ar suna foarte meschin. Dar atunci, măcar renunță la mine... eliberează-mă odată... ți-am zis doar că nu o pot face singură. Am și eu dreptul la o familie a mea, la copii... Vreau și eu un copil al meu, fir-ar să fie!...”

Victor o luă din nou în brațe, doar că de data aceasta, o și ridică de pe canapea.

„Asta e un răspuns, măi?...” bâigui Luiza surprinsă.

„Tu ce crezi?” i-o întoarse el, zâmbind din toată inima. „Dacă altfel nu te pot păstra, eu zic să o facem și pe asta!...”

„Ești nebun de legat, domnule inginer!...” răsă fata, vrăjită de ideea la care până atunci nici nu îndrăznise măcar să spere. Victor îi dădu drumul în pat și se aruncă vioi alături de ea. Râdeau încă amândoi, când deodată, Luiza se înnegură la față.

„Lângă copilul nostru nu ai fi seara la culcare...”

Pentru câteva momente, bărbatul rămase cu gura căscată. Nu putea decât să o privească perplex. Cum oare de fusese atât de stupid încât să nu se gândească...

„Iartă-mă, Lizu meu... Am vrut doar să fie bine pentru tine... atât.”

„Da... așa cum ai vrut să fie bine și pentru soția ta, atunci când ai conceput copilul... Ești un om bun Vic, nici urmă de îndoială... tu nu vrei decât să fie bine pentru toată lumea... Chiar dacă asta înseamnă minciună, adulter, a doua familie... de fapt, bigamie în toată regula!”

În seara aceea, Victor și Luiza nu făcură deloc dragoste. Rămaseră însă strâns îmbrățișați, în vreme ce lacrimile și suspinele lor dureroase se amestecară ca niciodată înainte.

La plecare, Victor îi spuse doar atât... „Lizu, știm amândoi că sunt un om slab...” Deodată, un nod în gât îl făcu să se oprească. Continuă după câteva clipe cu vocea tremurândă. „Prea slab pentru tine...” Luiza ridică spre el o privire dureroasă, dar el continuă încordat, de parcă de cuvintele lui de acum ar fi depins întreaga lui viață.

„Îți promit totuși că o să încerc ceva... o să lămuresc într-un fel lucrurile...”

Fata oftă ușurată; știa că era tot ce putea să îi dea atunci bărbatul pe care-l iubea, fără să o mintă și să se mintă singur.

Dacă ar fi pus un pariu cu ea însăși, atunci când Victor s-a întors la ea după nașterea copilului, Luiza l-ar fi pierdut fără drept de apel. Căci în nici un fel nu și-ar fi imaginat că ar fi putut rezista patru ani în situația aceea. E drept că sfatul tinerei psiholoage de a nu mai încerca să își ucidă iubirea, o făcuse capabilă să se țină pentru o vreme la oarece distanță de spectrul acela periculos al depresiei, dar se descoperea, în schimb, din ce în ce mai nemulțumită de sine însăși. Or asta era o altă cale binecunoscută, care ducea spre aceeași dureroasă mortificare a sufletului. Oscila între cunoscutele momente de fericire cu amantul său și stări în care era atât de revoltată și lipsită de speranță încât nu-și dorea decât să-l sune pe Victor și să-l anunțe că totul s-a terminat... pentru totdeauna. Și tocmai neputința de a face gestul acesta o epuiza chiar mai tare decât toate zbaterele sale.

Așteptase ca micuțul să ajungă la creșă, apoi la grădiniță, pentru că Victor socotise că va putea face pasul odată ce își va vedea copilul un pic mai independent. Acum era deja de un an la grădiniță și tatăl lui nu dădea nici un semn serios în direcția promisiunilor sale. Luiza se simțea frustrată și pentru că nu-l mai putea întâlni pe copilaș în parc, de teama că el ar fi putut deja să-i povestească mamei sale despre ea. Iar ca să pună capac la toate, Victor avusese acum câteva luni un conflict de autoritate cu șeful său și se mutase la un alt servici. Prin urmare, nu se mai vedeau decât acasă la ea... în puținele ore pe care bărbatul le putea rupe din programul familiei sale.

Luiza simțea că nu mai are forța de a rezista multă vreme și, după ce se întoarse din concediu, ca de obicei, cu un dor imens de Victor, se trezi că mintea sa căzuse pradă unei obsesii groaznice. Ideea torturii unor alte sărbători de iarnă petrecute în familie, cu multe zâmbete false și glume care să-i mascheze gândurile și durerea, nu îi putea ieși din cap, orice ar fi făcut. Prin urmare, își adună puterile și la întâlnirea cu Victor din ziua următoare, îl anunță cu fermitate că, în cazul în care nu ia o hotărâre până la sfârșitul anului, hotărârea va fi a ei și nimic n-o va mai putea convinge să și-o schimbe.

Spre surprinderea ei, Victor nu păru deloc afectat de aceaastă decizie, căci după cum îi mărturisi iubitei sale, intenția lui era, de fapt, aceeași. Nici el nu se mai simțea capabil să ducă mai departe o asemenea chinuitoare viață dublă și era cât se poate de hotărât să facă pasul cel mare, până la sfârșitul anului.

Totuși, dacă această înțelegere a lor avu darul să o liniștească într-o anumită măsură pe Luiza, bărbatul plonjă într-o stare de tulburare cum nu mai trăise în întreaga sa viață. Pentru prima dată reuși într-un fel să măsoare în inima sa adulterul său de aproape opt ani de zile, nenumăratele minciuni pe care le oferise soției și familiei și nu mai puțin numeroasele suferințe pe care i le provocase amantei iubite. Se vedea ca pe un trădător iremediabil al ambelor femei din viața sa, un laș care își bătuse joc până și de marea lui iubire pentru Luiza. Încercase cel puțin să nu își trădeze copilul, care era complet inocent și care depindea mai mult ca oricine de sprijinul său, dar iată că în fața mai vechii sale iubiri, promisese să-l trădeze până și pe acesta!... Nu... era limpede că nu avea să rămână nici unul dintre cei care depindeau de el, care să nu pătimească de pe urma lui!... Gândul acesta înveninat îi străpunse inima cu atâta forță, încât pentru prima dată în viața sa, își dori cu ardoare moartea.

Câteva zile după ce viermele acesta rău se cuibări în inima sa, descoperi că se putea consola cu ideea că, oricât de mare ar fi fost suferința iubitei și a soției sale în momentul pierderii sale, în timp ele și-ar fi refăcut viața alături de bărbați cu mult mai demni și mai capabili să le iubească. Iar copilul... da... până și copilul ar fi crescut mai bine cu un asemenea tată serios, puternic... Repetă în gând, iarăși și iarăși această ultimă afirmație, conștient totuși că ceva nedeslușit în sufletul său îl împiedica, în mod fatal, să o creadă. Era la servici și, dacă nu ar fi fost obstacolul acesta, poate că nici nu s-ar mai fi întors acasă. Ar fi găsit el o soluție rapidă... fie podul care trecea la 30 de metri înălțime deasupra căii ferate din nordul orașului, fie unul din trenurile rapide care plecau noaptea din gară...

Neliniștea pe care o simțea în pieptul său la gândul băiatului, îl împinse însă, mai presus de toate calculele sale, spre casă. Se năpusti ca un besmetic pe ușa apartamentului și aproape că-l smulse pe copilaș din brațele mamei sale.

„De ce plângi, tati?” întrebă micuțul cu o voce tremurândă, observând obrajii brăzdați de lacrimi ai părintelui său. Victor își dresе vocea și se forță din toate puterile să zâmbească. Sandra privea scena uluită, incapabilă să mai scoată o vorbă.

„Tati...” spuse bărbatul cu dificultate. „M-am gândit că o să te faci mare și o să înveți multe și, deștept cum ești... o să-ți dai seama că tati nu e deloc așa grozav cum ți se pare ție acum...”

„Oh, ce prostuț ești tu, tati al meu!...” zâmbi ușurat băiețașul și își împreună mânuțele durdulii, pe după gâtul său. „Păi chiar dacă o să fiu mare, o să fiu tot eu... și eu știu că tu ești cel mai grozav tati și niciodată n-o să mai fie altul ca tine!... Poate doar eu... da' cred că nici eu n-o să fiu așa de grozav ca tine!”

Victor își plecă fruntea, sprijinind-o de capul rotund al copilului, ca să-și ascundă lacrimile.

„Tu știi cât de mult te iubește tata, Edi?”

„Știu! Până la cer și înapoi și în jurul lumii de trei ori!” declamă mândru micuțul.

„Dar Edi pe tati?” murmură ca în vis Victor.

„N-are rost să mai spun asta...” zise copilașul dintr-o dată foarte serios.

„De ce zici asta, scumpule?” interveni Sandra, un pic îngrijorată, după ce, câteva momente mai înainte, avusese un impuls să-i acopere de sărutări pe amândoi băieții săi.

„Mami... pentru că tati e așa grozav, el trebuie să-și dea seama cât de mult îl iubesc. Și să nu mai plângă din cauza mea...”

Victor o trase pe Sandra alături de el și se îmbrățișară îndelung. Viermele întunecat din inima sa se topise cu totul. „Mulțumesc, Doamne” șopti el deodată, dintr-un impuls interior de nestăvilit. Aceasta sună cât se poate de ciudat pentru Sandra, căci din câte știa ea, soțul ei se considerase întotdeauna un onest liber cugetător. Victor îi surprinse ocheada nedumerită, dar inima sa era prea caldă pentru a se putea opri aici. Totuși, Sandra nu auzi continuarea, pentru că bărbatul nu o rosti decât în sinea sa. „Dacă Tu mă ierți Doamne, o să fac măcar acum ce e bine, după voința Ta.”

*

Luiza nu înțelegea cum se putuse întâmpla o asemenea enormitate. Și nu accidentul groaznic căruia îi supraviețuise era grozăvenia imposibil de neînțeles, ci faptul că ea se afla acum lângă soția amantului său, pe care o salvase, în așteptarea ambulanței care trebuia să apară în mai puțin de zece minute.

Oricum, dacă Victor și-ar fi făcut timp să se întâlnească un pic cu ea, ca în fiecare duminică, nu s-ar fi hotărât spontan să meargă la târgul de la marginea orașelului vecin. Și totuși... cine mai știa de această ieșire a ei? Nimeni... și ea de asemeni, habar nu avusese că Sandra plănuise același lucru. Dar cum de nu plecase și Victor cu ea, folosindu-se de mașina lor ca în toate celelalte ieșiri de week-end ale familiei?... Era pur și simplu de neconceput să se întâmple așa ceva... iar acum... ca o încununare a absurdului, urma să se întâlnească la spital cu el... să se vadă deodată în fața lor, amândurora!... Oh, asta era, cu igranță, mai mult decât ar fi putut ea să îndure!

În vreme ce Luiza se zbătea în inima ei ca un pește pe uscat, Sandra observă prima sunetul îndepărtat al ambulanțelor. Luiza făcu tot posibilul să se urce în altă ambulanță decât Sandra, dar de-abia apucă să răsuflă ușurată, când unul din polițiști deschise ușa vehicolului și o invită alături de Sandra, care nu concepea să ajungă la spital fără salvatoarea sa.

Pe Victor chiar nu avu cum să-l evite pentru că se afla deja la spital și pândeau cu înfrigurare sosirea ambulanțelor. La sfatul unuia din infirmieri, el se repezi către targa pe care era transportată soția sa, fără să bage la început de seamă că, în mulțimea de asistente și medici care o înconjurau, aceasta ținea de mână o femeie firavă, cu hainele sfâșiate, a cărei figură aplecată spre ea, era complet acoperită de părul său blond, murdar, care atârna în șuvițe dezordonate. De-abia când se află la doi pași de Sandra, Victor o observă și pe Luiza, iar, în același moment, ea ridică brusc capul, privindu-l drept în ochi.

Bărbatului i se întunecă privirea și i se înmuiară instantaneu genunchii; simți nevoia să se sprijine de targa soției sale, doar că aceasta fiind în mers, nu reuși decât să se atingă de marginea sa, după care se prăbuși la pământ. Sandra nici nu apucase să-l observe, însă Luiza se cutremură când îl văzu căzând. Se abținu însă cu tărie să nu cedeze primului impuls și nu dădu drumul mâinii femeii. Cu coada ochiului observă cum câteva infirmiere îl ajutau pe Victor, complet amețit, să se ridice. Pentru câteva clipe nesfârșite, trăi cu senzația că inima i se smulge singură din piept pentru a fi acolo, lângă sărmanul său iubit, care avea nevoie de consolarea și îmbrățișarea ei mai mult ca niciodată. Și totuși, ceva secret, dar nespus de puternic, o ținea lângă patul acestei femei rivale, îi ținea mâna în a ei și îi îndrepta ochii înlăcrimați spre figura sa contorsionată de durere, de parcă ea, și nicidecum el, ar fi fost ființa care conta cel mai mult pentru Luiza, din întreaga lume.

O dată ce tânăra apucă să realizeze lucrul acesta, nu mai fu nevoie decât de un foarte mic efort al inimii, pentru a realiza că și ea îi făcuse, de fapt, acum, lui Victor, ceea ce el, spre disperarea sa, îi făcuse de nenumărate ori în decursul relației lor. Dintr-o responsabilitate a compasiunii, își refuzase iubirea, dăruind o parte din viața sa Sandrei...

Și pentru prima dată, ceea ce i se păruse cu totul de neînțeles la iubitul său, ceea ce el singur nu fusese vreodată în stare să înțeleagă la sine, îi apără într-o lumină adevărată.

*

„Sandra... Aș vrea să vorbim puțin în seara asta...” spuse Victor, fără să o privească. La o lună după ce soția lui ieșise din spital, ea urma să-și reia serviciul în câteva zile, pentru că doctorii o considerau complet restabilă. Fuseseră necesare două operații pe coloană și multe săptămâni de fizioterapie, dar recuperarea femeii se dovedise aproape miraculoasă. După prima operație, au existat temeri că nu va mai putea merge niciodată, dar Sandra nu a dezarmat câtuși de puțin. A luat legătura cu o prietenă din Franța, iar aceasta a consultat un tânăr chirurg român din Nantes pe care îl cunoștea, în legătură cu posibilitatea unei a doua operații pe coloană. Victor a aflat cu încântare că soția sa era evaluată ca având șanse bune la operație și, mai mult, că prietena sa făcuse rost de banii necesari în comunitatea locală de români. Plata drumului nu ar fi fost o problemă pentru el, așa că hotărârea fu luată cu entuziasm și la începutul toamnei, operația avu loc, dovedindu-se un succes. Sandrei i se dădură șase luni până la recuperarea totală, dar, cu o voință de fier și cu suportul devotat al soțului său, ea reuși să își redobândească pe deplin abilitățile motorii în mai puțin de zece săptămâni.

În tot acest timp, Victor nu se mai văzuse decât de trei ori cu Luiza și, de fiecare dată, dupăperate insistențe din partea sa. Nu făcuseră decât să vorbească și să se îmbrățișeze. Ea îl rugase plângând să aibă grijă de Sandra și să încerce să nu se mai gândească deloc la ea. Dacă bunul Dumnezeu le întâlnise drumurile în acea întâmplare uimitoare, pentru ea lecția compasiunii trebuia să continue prin acest mare sacrificiu de sine care însemna renunțarea la bărbatul vieții sale. Înțelesese că ei doi greșiseră deopotrivă față de această femeie cumsecade și că, oricât de dureros ar fi fost pentru ei, trebuiau neapărat să nu mai persevereze în greșeală. De fapt, nici iubitul ei nu ajunsese la o concluzie diferită în ziua aceea frământată în

care îi mulțumise în inima lui Domnului, dar, spre deosebire de Luiza, se arăta încă incapabil să se rupă cu totul de ea. La ultima întâlnire, după ce se îmbrățișaseră de nenumărate ori și își luară cu greu la revedere, Victor se mai opri o dată în pragul apartamentului fetei. Avea aerul unui om condamnat care face o ultimă încercare deznădăjduită de a-și mai susține cauza în fața torționarilor săi.

„Lizu meu... te rog, mai ascultă-mă câteva momente... Nici eu nu mi-am imaginat că o să ajung vreodată în punctul ăsta... Da, trebuie să recunosc că, într-un fel, o iubesc și pe Sandra... Mi-e clar că îi doresc tot binele din lume și aș ajuta-o întotdeauna dacă ar avea nevoie de mine... ca de un frate, ca de cel mai bun prieten...”

Luiza îi mângâie ușor obrajii palizi. Victor continuă cu o privire pierdută.

„Îl iubesc pe Edi...iubesc totul la micuțul ăsta și nimic nu mi-ar fi mai ușor decât să-mi dau viața pentru el...” Făcu o mică pauză, ca și când ar fi uitat ce vroia să adauge.

„Te înțeleg, Vic... și tocmai de-asta, eu zic că așa e cel mai bine pentru...” șopti Luiza cu tandrețe.

„Stai... nu mă înțelegi încă, Lizu...” o întrerupse puțin cam brutal bărbatul. „Nu înțelegi că în ciuda tuturor iubirilor mele și în ciuda pactului meu cu Dumnezeu, am ajuns să te văd, să te simt și să te respir în fiecare clipă... așa, ca pe o ființă a mea mai adevărată decât mine însumi...”

„Victor... te rog...” încercă să-l întrerupă, la rândul ei, Luiza, dar el continuă pe nerăsuflăte, ca și cum nici n-o auzise.

„Dar imaginea asta a ta e numai o umbră, iubirea mea... cum și eu am ajuns numai o umbră, pentru că tu nu mai vrei să fii deloc lângă mine... și nu mai îmi lași nici o speranță!... Din cauza asta, durerea e așa de mare, că îmi vine să înnebunesc...Mă crezi?! Uneori îmi vine să-mi sfășii carnea de pe mine!...”

„Știi despre ce vorbești, Vic... tu mă crezi?” suspină iubita sa cu ochii scăldați în lacrimi.

„Oh, tu știi, tu știi desigur, iubirea mea...” rosti entuziasmat Victor, strângând-o încă o dată la piept cu toată puterea. „De-abia acum îmi dau seama că tu m-ai iubit așa multă vreme, în vreme ce eu, prostul, n-am știut, nu te-am înțeles...”

Luiza nu mai avu putere să spună nimic. Mîntea și inima ei îi păreau acum captive într-un carusel amețitor și fără sfârșit.

„Să ne rugăm împreună, iubirea mea...” spuse deodată Victor, conștient că și Luiza va fi surprinsă de acest neobișnuit impuls al său. „Suntem nebuni și disperați și neputincioși, dar poate că bunul Dumnezeu nu își întoarce fața de la cei care numai din dragoste greșesc mult... Poate că El ne va arăta și nouă o cale...”

„Da...” răspunse iubita sa, cu căldură. „Numai El ne poate ajuta... după cum numai El știe de ce ne-a adus împreună și ne-a lăsat să ne iubim atât de mult în viața asta...”

„Într-adevăr, dacă iubirea nu poate înțelege iubirea, atunci nimic nu mai poate avea sens în existența noastră...” adăugă inspirat Victor. „Să ne rugăm cu curaj, Tatălui nostru, Lizu și să Îi cerem îndrumarea...”

Se luară de mâini, și cu capetele apropiate, se rugară amândoi în tăcere. Când terminară, se simțeau puțin amețiți și aveau amândoi fețele umede, însă inimile lor se ancoraseră deja într-o pace până atunci, complet necunoscută.

„În viața asta sau cealaltă...” spuse încet, cu un zâmbet misterios, Victor. Ochii săi străluceau de speranță.

„În viața asta sau cealaltă,” răspunse, cu cel mai frumos surâs al său, Luiza. Se sărutară apoi cu o imensă duioșie și se despărțiră fără ca vreunul din ei să mai privească în urmă.

În seara în care Victor începu cu soția sa acea conversație de care se temuse timp de opt ani de zile, căzu prima zăpadă din iarna aceea. Sandra contempla cu atenție fulgii de nea care se lipeau, asemenea unor fluturi delicați, de fereastra sufrageriei.

„Ce vrei, de fapt, să-mi spui cu afirmația asta că nu ai fost un soț bun, Victor?” întrebă ea, în continuare, curios de calmă. „Chiar nu-mi amintesc să-ți fi putut reproșa multe lucruri de când suntem împreună. Ba din contră...”

„Un soț bun este întotdeauna sincer cu soția lui,” spuse sec bărbatul, conștient că, din punctul acesta, nu mai exista cale de întoarcere.

„Ah, da... aici ai dreptate...” replică gânditoare Sandra. „Cu sinceritatea n-ai stat prea bine, Victor...”

„Știi, Sandra?!...” exclamă soțul său uluit. „Ai știut și n-ai spus absolut nimic?!”

„Într-un fel... cred că am știut de mult... erau nenumărate lucruri mai importante sau mai mărunte, dar am preferat și eu să mă mint singură. Cel mai tare mi-a plăcut să mă mint că mă iubești, deși era vizibil că te fereai mereu să-mi spui asta. Oricum însă, n-am fost pe deplin sigură până când...”

„Până când...?” preluă Victor, arzând de curiozitate.

„Ei, bine... până când n-am cunoscut-o pe Luiza, în seara aceea... în seara când m-a salvat,” completă femeia, sfârșind într-un oftat adânc.

„Nu pot să cred!...” strigă exasperat bărbatul. „Atunci s-a găsit ea să-ți spună?... Și apoi s-a ascuns de mine... oh, nu pot să cred... Doamne, Dumnezeu mare!”

„Nu te mai agita atâta, omule... să nu-ți pleznească vreo venă!” zâmbi amar Sandra. „Fata nu mi-a spus absolut nimic despre voi... Nici ea n-a știut cine sunt, până când i-am povestit despre Edi... Înțelege? Când i-a auzit numele, a tresărit de parcă ar fi mușcat-o un șarpe. M-a întrebat apoi, imediat, cum are ochii... Auzi Victor, ce întrebare întâmplătoare... cum are ochii!... Păi tu și copilul nostru aveți cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată la cineva... un verde de primăvară, care, de când te-am văzut prima oară, m-a făcut să rămân fără respirație...”

Victor o privea perplex, de parcă tocmai ar fi văzut-o zburând prin cameră. Femeia aceasta de neînțeles avea totuși puterea să îi zâmbească în continuare!

„De ce te-ai mai agățat de mâna ei atunci?...” întrebă el răgușit. „Ți-ai dat seama abia mai târziu că ea trebuia să fie...?”

„Mi-am dat seama pe loc... Adică, imediat după ce ea și-a dat seama, mi-am dat și eu seama. Dar dacă ea a ales să lupte în continuare pentru mine, rivala ei, și nu m-a abandonat acolo, eu ce ar fi trebuit să-i arăt, în schimb? Că o urăsc, că o disprețuiesc?...”

Bărbatul plecă ochii, fără să spună nimic.

„Aș fi vrut totuși să mă mai văd o dată cu ea, ca să punem lucrurile la punct, dar ea m-a amânat de fiecare dată când i-am propus să ne întâlnim. Normal că...”

„Oricum, Sandra... De când s-a întâmplat asta cu voi, practic s-a încheiat și relația noastră... Nu ne-a fost deloc ușor, dar...”

„Eu nu i-aș fi cerut asta, Victor... și nici măcar ție...” interveni cu hotărâre Sandra. „Ce folos e, de fapt, pentru mine să trăiesc alături de un om nefericit, care iubește pe alta? Iau eu cu adevărat ceva înapoi, dacă inima ta nu-mi mai aparține?”

Bărbatul ridică spre ea o privire arzătoare, în care ruga se împletea cu o speranță nebună. Asta îi dădu femeii, puterea să continue fără ezitare.

„Poate că eu am greșit prima, Victor... Și eu am iubit cu disperare un om înainte de tine și am renunțat prosteste la el, doar pentru că plecase în altă țară. Da, cred acum că nici eu n-am putut să-ți ofer ceea ce fusese mult timp, numai pentru acela... Și pentru că eu am fost prima care a trădat o mare iubire, îmi explic, să știi, fără nici o urmă de vanitate, de ce ai

putut să găsești mai mult la Luiza decât la mine... Ea a fost singura dintre noi care te-a iubit cu toată puterea inimii ei... ”

„Oh, draga mea, Sandra... ce viață ciudată! Nici nu mai știu ce să... Dar pentru nimic în lume nu m-aș fi așteptat!...” Victor realizează că era incoerent, dar în ciuda tuturor eforturilor sale, nu reuși să se adune. Tăcură amândoi vreme de mai multe minute, fiecare adâncit în propria sa lume.

Până la urmă, tot femeia relua discuția.

„Am aflat ieri de la prietena mea, că fostul meu iubit e cel care a plătit operația mea. Nu știu ce-a apucat-o să-mi spună... am înțeles că omul a obținut promisiunea ei că n-o să-mi dezvăluie niciodată secretul...”

„Și asta mi se pare de necrezut!...” exclamă Victor. „Fostul tău iubit... ești sigură, Sandra?”

„Da... puteam de altfel să-mi dau seama și singură, dacă n-aș fi fost atât de proastă. Prea s-au strâns banii ăștia de operație de pe o zi pe alta... El era în Franța, se cunoștea foarte bine cu prietena mea...”

„Și de ce n-a venit să te vadă măcar, la spital?” întrebă curios Victor. „Eu, în locul lui, nu cred că m-aș fi putut abține.”

„Nici unul nu e în locul celui alt...” răspunse ușor ironic Sandra, privind din nou la fulgii mari ce se topeau pe fereastră. „Dar dacă tu ți-ai dori ca el să fie în locul tău... nu știu... poate că...”

„E singur?” întrebă cu un sentiment nedefinit Victor.

„E singur și vrea să se întoarcă anul viitor în România...” murmură emoționată femeia.

„Îl mai iubești, Sandra?” puse deodată, punctul pe i, soțul ei.

„Ți-am răspuns la asta deja...” răspunse ea fără să clipească. „Nu-ți amintești? Trădarea, vina mea față de tine...”

Victor simțea o tulburare de nedescris, deși dacă și-ar fi putut imagina cu o zi înainte tot acest scenariu, ar fi socotit că ar fi fost copleșit de bucurie. Într-un fel, și el se simțea afectat acum, după cum și Sandra fusese, în tot acest timp, de dezamăgirea pe care i-o producea această realizare a faptului că celălalt nu i se dăruise cu onestitate. Gândul îi fugi însă, din nou, la Luiza și alungă imediat unda de amar a acestei gelozii neașteptate. Iubirea pentru ea și conștiința unei împliniri acum pe deplin posibile, îl făcură să tremure de nerăbdare. Ar fi sărit de pe scaun într-o fracțiune de secundă și ar fi fugit la ea.

Doar că aceasta nu ar fi fost ca toate celelalte plecări ale sale de acasă... Chiar dacă ar mai fi revenit aici și ar mai fi plecat apoi de nenumărate ori, numai aceasta ar fi fost plecarea lui cea adevărată... or asta îi aduse în minte, instantaneu, imaginea copilașului său iubit.

„Edi!...” strigă el întristat. „Cum am putut să uit de Edi!... Tu rămâi lângă micuțul nostru, dar eu...” Buzele i se strânseseră într-un rictus amar. „El va crește lângă celălalt... lângă bărbatul pe care-l iubești tu!”

Începu să se plimbe în sus și-n jos prin sufragerie, ca un leu în cușcă. „Nu cred că pot face asta, Sandra... Să nu te aștepti!... Nu cred că pot face asta!”

Se opri apoi brusc, ca și cum ar fi avut o mare revelație.

„Spune, tu ai putea să-ți lași copilul să crească lângă Luiza? Spune-mi!... În fond, de ce ai avea tu drepturi mai multe? Scrie undeva că mamele își iubesc copiii mai mult decât tații!?”

„O să poți să îl vezi, când vrei tu, Victor. N-o să ai nici o restricție, cred că îți dai seama de asta...”

„Și la culcare, cine o să-i mai citească, Sandra? Și cine o să mai joace Nintendo cu el în fiecare seară?”

„Oh, o să fie destule seri și nopți, măi omule... Nu toate, desigur... Tu nu înțelegi că relația voastră o să continue și o să fie foarte bună, chiar dacă n-o să se mai întâmple în fiecare zi toate lucrurile cu care te-ai obișnuit?”

Victor se trânti pe unul dintre fotolii, masându-și nervos fruntea cu toate degetele.

„Edi, Edi... Chiar nu știu dacă o să pot face asta... Sincer, mi se pare peste puterile mele...”

Sandra se apropie de el și îi puse o mână pe umăr.

„Nu-i așa că Luiza își dorește copii?”

Victor rămase nemișcat pentru o clipă, apoi oftă brusc.

„Da, nespus de mult... De fapt, în prostia mea, i-am și promis... odată...”

„Ai mai promis, în plus, ei, ție însuși și poate altcuiva mai important decât oricare din noi că o să-ți schimbi viața și o să te ții departe de orice trădare și orice minciună?” se interesă femeia sub impulsul unei inspirații misterioase.

„Da, Sandra... exact așa cum spui!...” recunoscă imediat Victor. „Of, Doamne... sunt atât de slab și de prost, că nici nu m-am mai gândit la asta...” Ridică ochii spre ea și o privi cu recunoștință. Soția lui își trecu ușor mâna prin păr, de parcă ar fi vrut să se scuture de câțiva fulgi nevăzuți de zăpadă.

„Victor, care dintre noi nu a fost prost și slab?... Dar poate că dacă începem să ne ținem de promisiuni, o cale mai bună decât ne imaginăm se va așterne în fața noastră...”

FRAȚII

Bărbatul înalt și slab ieși val-vârtej din cabinetul psihiatrului, înjurând mânios în barbă. Soția sa se ridică rapid de pe banca de așteptare și se repezi către el îngrijorată.

„Ce-ai făcut, Aline?... Ce ți-a zis de ai ieșit așa, după numai câteva minute?”

„Lasă-mă, Mihaela... Numai din cauza ta am ajuns aici, la tâmpitul ăsta... că dacă nu insistai tu atâta...”

Cei doi se îndreptară precipitat în mașină, iar bărbatul deschise portiera și se trânti pe scaunul șoferului.

„Oh, Iisuse!... Da' și eu sunt bătut rău în cap!” exclamă el ridicând mâna dreaptă care era înfășurată într-un bandaj foarte gros, din care degetul mare, spre deosebire de toate celelalte, nu se vedea deloc. „Hai, treci tu la volan... Tare m-a mai enervat ăla, dacă nici nu mai știu ce fac!...” adăugă el încă înverșunat, dar cu o nunață de epuizare în glas, după care se dădu jos din mașină.

Femeia puse cheia în contact, dar nu porni încă motorul.

„Spune-mi, iubitele...” zise ea blând. „Știi că îți e mai bine dacă te eliberezi de supărare...”

„Da... și ție la fel dacă îți satisfaci curiozitatea!” i-o servi el pe neașteptate, aruncându-i o ocheadă disprețuitoare.

Soția lui învârti cheia și porni imediat, fără să mai zică un cuvânt. Alin rezistă eroic timp de câteva minute, apoi, după ce o mai privi o dată, cu coada ochiului, pe soția sa, strânse din dinți și începu.

„Asta îmi mai lipsea acum... o nevestă supărăcioasă... care se îmbufnează din orice!”

Ea tăcea în continuare, foarte atentă la conducerea mașinii.

„Iubita...” se auzi vocea obosită a bărbatului. „Doar știi că sunt cam nestăpânit când mă enfurii... Îmi pare rău, crede-mă...”

„Oh, da...” oftă soția lui, arătându-și, la rândul ei, nemulțumirea. „Nu cred că știe altul mai bine decât mine, pe lumea asta...”

„Da, așa e, iubita... sunt un păcătos, recunosc și am recunoscut-o de o mie de ori... Dar maniaco-depresiv!... Uite, asta chiar...”

Se opri brusc. Ar fi vrut să spună atâtea, dar creierul i se golise pe neașteptate de orice idee și nu mai putea decât să spere că soția lui îl va ajuta să pună un pic de ordine în marea lui tulburare.

Femeia îl privi pentru o clipă, uimită.

„Asta ți-a spus doctorul, iubitele?...”

El încuviință din cap cu gravitate.

„Păi cum și-a dat el seama în mai puțin de cinci minute de când ai intrat acolo? Ți-a dat vreun test, ceva?”

„Nimic... S-a uitat pe hârtiile de la spital și m-a întrebat cu ce mă ocup. Atât....”

„Nu pot să cred... și după aia?” exclamă femeia.

„Mi-a spus diagnosticul și a început imediat să-mi facă o rețetă cu neuroleptice... Am rămas perplex, pur și simplu. Când m-am dezmeticit, m-am ridicat și am ieșit din camera aia. Nici nu i-am mai dat buna ziua... De fapt, să zică mersi că m-am stăpânit să nu-l înjur în față, ticălosul naibii!...”

„Nu știu ce să spun, Alin... poate că, totuși...”

„Hei, tu chiar crezi că eu am o problemă cu capul, Mihaela?!” strigă soțul său descumpănit. „Spune-mi sincer... vreau să știu în momentul ăsta! Îmi amintesc ce-am vorbit înainte de a veni aici, dar încep să mă îndoiesc că asta gândeai cu adevărat!...”

Femeia trase mașina pe dreapta, căci inima începu să-i pulseze puternic, iar mâinile îi transpiraseră brusc pe volan.

„Aline... și eu îmi amintesc ce-am vorbit, așa că o să-ți mai spun încă o dată... Eu nu cred că ai o problemă cu capul, dar cred că ai o problemă totuși... o problemă de suflet. Doar în mai puțin de un an ți-ai pierdut ambii părinți, apoi fratele... Colac peste pupăză, acum două luni a urmat și accidentul ăla nefericit... Cum să-ți spun? Oricine ar fi fost afectat în locul tău... absolut oricine... Și apoi chestia asta ciudată că rana nu ți se vindecă, orice s-ar face...”

„Iubita... și astea toate m-au transformat într-un maniaco-depresiv? Eu zic că sunt încă un om lucid... am planurile mele, pot să muncesc în continuare... numai să rezolv problema cu mâna asta... Așa de repede m-ați condamnat cu toții?... Așa de simplu?!...”

„Nu te-a condamnat nimeni, iubitul...” șopti ea, luându-i între palme mâna sănătoasă. „Toată lumea vrea să fii iar sănătos, asta e tot. Să ți se vindece rana și să fii iar soțul și tatăl minunat de care am avut parte de până acum...”

Bărbatul o privi câteva clipe cu intensitate, apoi își trase mâna și își acoperi ochii. Tot ce spunea soția sa era demn de apreciere, o dovadă de solidaritate și de iubire din partea ei... De ce atunci, chiar în clipele în care ea rostea cu afița căldură cuvintele acelea, el se simțea atât de îngrozitor de singur?

*

Alin întinse mâna după cutia cu antidepresive, dar un spasm stomacal violent îi făcu tot corpul să se contorsioneze. Lovi involuntar cutia, iar ea căzu de pe policioara de sub oglindă și cea mai mare parte din conținutul său se împrăstie în chiuvetă.

Încercă să se ridice, dar nu izbuti; era amețit de parcă tocmai ar fi primit o lovitură de băta în moalele capului. Bine cel puțin că măcar nu leșinase, așa cum se mai întâmplase în două rânduri, cu o zi înainte.

Fără să știe Mihaela, care plecase pentru câteva zile să-și viziteze tatăl bolnav, bărbatul hotărâse în timpul week-end-ului să renunțe la medicația cu neuroleptice, care de trei săptămâni încoace îl făcea să vegeteze cea mai mare parte a zilei. Nici vorbă nu mai fusese să mai treacă pe la firmă... îi era teamă să nu se facă de râs pentru că nu putea să se concentreze nici în cea mai simplă discuție. Soția lui îl ducea la câteva zile la spital, pentru tratamentul răni, care nici acum, după mai bine de două luni de la ultima operație, nu se vindecase, iar acestea erau singurele ocazii în care el, un om de afaceri prosper, cunoscut și respectat în toată comunitatea, ajunsese să mai iasă din casă.

Mihaela spunea că situația asta nu putea dura mult timp, că tratamentul avea să se încheie cu succes în câteva luni, dar Alin realiza că asta era numai ce îi spusese psihiatrui, or el tocmai își pierduse și bruma de încredere în ei care îi mai rămăsese. După concluziile sale, lor chiar nu le păsa deloc că efectele secundare ale medicamentelor ăloră nu erau doar niște cuvinte scrise pe hârtiuța de prezentare, ci lucruri adevărate, care chiar se întâmplau oamenilor și care îi făceau să de multe ori se simtă cu mult mai mizerabil ca înainte de a avea de-a face cu pastilele acelea.

Și în fond, de ce să plătească un preț așa de mare pentru presupusa lui vindecare? Fusese un pic deprimat după tot ce se întâmplase în viața lui... da, asta era cât se poate de adevărat, dar măcar nu avusese halucinații și nici nu făcuse ceva care să-i sperie pe cei din jurul său... Era destul de sănătos și la minte și la trup, încât să poată munci în continuare... chiar dacă rana aia blestemată nu avea de gând să i se închidă... Până la urmă, puteau să-i

taie și toată mâna, că doar nu avea neapărată nevoie de ea ca să-și conducă firma și să-și îndrume oamenii!

Din păcate însă, în primele zile ce au urmat deciziei eroice a lui Alin de a renunța la neuroleptice, nu a fost oră în care să nu se fi îndoit amarnic că a luat-o pe calea cea bună. O stare de nervozitate extremă luă locul apatiei inofensive cu care începuse să se obișnuiască, iar aceasta fu întreruptă de stări de rău fizic atât de groaznice încât se temea că dacă ar adormi nu s-ar mai trezi niciodată. După prima noapte fără somn leșinase de două ori, iar după a doua, când stările de sfârșeală începură să fie însoțite și de tremurături incontrolabile, hotărâ să revină la mixtura sa de antidepresive. Ca un făcut însă, imediat înainte să-și ia medicamentele, reuși să-și piardă cunoștința încă o dată.

Din fericire, prăbușirea sa din baie fu auzită de fiica sa de optsprezece ani, Dana, iar ea se repezi de îndată în ajutorul tatălui său. Speriată de starea jalnică în care îl găsi, fata îl chemă degrabă pe prietenul ei, Titus, care o aștepta în grădină. Băiatul îl ridică imediat pe Alin în picioare și, împreună cu Dana, îl susținură până la pat. Cum luă mâna de pe tatăl său, fata se repezi la geanta pe care o lăsase în ușa camerei și începu să o scotocească frenetic.

“Nu vreau să suni la salvare!...” spuse deodată tare Alin.

“Tata, doar nu se poate să te las așa!” izbucni fata nervoasă. “Uită-te la tine cum arăți. Doamne-Dumnezeule, nici nu mă gândesc...”

“Ascultă-mă, Dănuța, sunt încă tatăl tău!...” continuă Alin, forțându-se din răspuțeri să vorbească fără întreruperi. “Am făcut o greșeală de care n-a știut nimeni. Am întrerupt trei zile medicamentele...”

După o clipă de surpriză, fata deschise gura, cu atât mai decisă să persevereze în prima sa intenție. Prietenul ei i-o luă însă înainte.

“Antidepresive... nu-i așa, domnule Predescu?”

“Da, nu ți-a spus Dănuța?... Antidepresivele alea nenorocite!... Mă făceau să nu mai fiu în stare de nimic și de-aia le-am întrerupt!...”

“Păi bine, tată... tocmai acum când nu e mama acasă ți-ai găsit? Și să nu spui tu nimic, nimic!... Cum ai putut să faci una ca asta?” Fata se îmbujorase la față și strângea din pumnișorii fragili, fără să-și ascundă cătuși de puțin supărarea. Fusese destul de răsfățată de amândoi părinții și acum că tatăl ei era într-o situație mai dificilă, i se părea normal să-l patroneze... spre binele lui, desigur. “Gata că pierdem timpul aicea!...” declară ea cu maximă determinare. Găsise în sfârșit telefonul, așa că apăsă fulgerător câteva butoane și îl ridică imediat spre urechiușa plină de cercei argintii, cu forme exotice.

“Dana, închide imediat telefonul!” se auzi deodată vocea calmă dar fermă a lui Titus.

Nici dacă vreunul dintre cei doi bărbați cu care era în cameră i-ar fi aplicat în clipa aceea o pereche de palme (asta în condițiile în care nu experimentase nicicând în viața ei senzația aceasta), tânăra liceană nu ar fi fost atât de uluită.

“Titus... ce te-a apucat? Nu ești în toate mințile?!...” apucă ea să spună pe un ton metalic. Sângele îi pierise din obraji.

Băiatul se ridică atunci în picioare, dar nu făcu nici un pas spre ea, ci doar îi vorbi cu blândețe.

“Tu nu știi despre ce e vorba aici, Dana... Sunt aproape sigur că nici tatăl tău nu știe. Dar eu am avut un văr în situația lui și...”

“În situația lui... vrei să zici, cu același diagnostic?” se interesă, încă nervoasă, fata.

“Nu știu asta...” spuse încurcat Titus, și nu doar pentru că fata nici măcar nu îi pomenise până acum că tatăl său ar fi avut probleme, dar și pentru că i se părea extrem de

jenant pentru el să participe la o discuție despre diagnosticul acestuia. “De fapt, sincer... nici nu mă interesează prea mult diagnosticalele psihiatrilor...”

Alin îi aruncă pentru o a doua oară băiatului o privire pătrunzătoare, care ascundea o speranță încă nedeslușită.

“Am văzut la baie ce medicamente ia tatăl tău... erau răspândite în chiuvetă. Aceleași medicamente le lua și vărul meu care era cu un an mai mare decât mine... Le-a luat în fiecare zi, vreme de patru luni... până în ziua în care s-a sinucis...”

După ultimul cuvânt al tânărului, Dana uită să mai respire câteva clipe, dar reuși să se replieze rapid și de data aceasta.

“Oh, Titus!... Ce prostie-i și asta!... Doar nu crezi că niște antidepresive îi pot face pe oameni să se sinucidă... Păi astea sunt făcute exact ca să prevină așa ceva, măi omule... Să știi că îmi pare rău pentru vărul tău, dar...”

“Te interesează să crezi adevărul sau nu te interesează decât să crezi ce vrei tu?!” o întrerupse tăios, băiatul. “Spune-mi... ai citit ceva, te-ai uitat pe Internet, ai o idee cât de vagă despre ce fac neurolepticele astea?... Sau ți-e de ajuns ce ordonă nenea doctorul, care nu caută nici el mai mult decât ce scrie pe rețetă, atunci când comanda un medicament extraordinar de eficient, venit de la atotstiutoarele companii farmaceutice?”

Dana se simți încolțită. Și ea avea îndoielile sale cu privire la medicamente, ca mai toată lumea... auzise și ea tot felul de povești despre efecte secundare primejdioase, dar nimic despre medicamentele pe care le lua acum tatăl ei. Pentru prima dată de când vorbea cu acești doi oameni pe care-i iubea mai mult decât pe oricine, lăsă privirea în jos, adăugând cu vocea înmuiată.

“Chiar dacă e ceva adevărat aici, mie tot mi-e teamă, Titus... Uite, lui tati i-a fost rău tare...”

“Mi-a fost și cu mult mai rău de atât și am supraviețuit, fată...” spuse Alin istovit. “Ce-i drept, n-a știut nimeni... Așa că nu te mai teme atât...”

“Cum, tati?... Deci să nu sun?...” șopti înfrântă deja fata.

Tatăl și prietenul său se priviră și clătinară amândoi din cap fără să scoată o vorbă.

“Bine, atunci... cum ziceți voi.” conveni, cu un oftat de ușurare Dana. “Dar tu tată, trebuie să mă lași să fac ceva pentru tine... nu știu... măcar să îți fac un ceai calmant și să-ți pun niște comprese...”

Alin încuviință zâmbind, așa că fata se ridică pentru a se îndrepta spre bucătărie. După doi pași, se opri însă brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva teribil de important.

“Iar de la tine, Titus”, adăugă ea ținându-l cu o privire încă neîncrezătoare, “să știi că mai aștept încă niște lămuriri...”

“Dana, tu cunoști limba engleză...” începu băiatul dintr-o suflare. Avea multe de spus, dar era conștient că de data asta trebuia să fie cât mai scurt. “O să găsești nenumărate lămuriri pe Internet de la psihologi, psihiatri, dar mai ales de la rudele și prietenii unor oameni tratați cu asmena medicamente, care s-au sinucis sau chiar au ucis pe alții. Copii, tineri, oameni de toate vârstele care erau cât se poate de normali cu excepția unor deprimări sau complexe inevitabile... și care au ajuns să facă grozăvii la care nimeni nu s-ar fi așteptat... Poate că pare de necrezut...”

“Pentru mine nu pare!...” interveni deodată Alin, după ce îl urmărise cu cea mai mare atenție. “Eu înțeleg despre ce vorbești tu, Titus... Am avut atâtea gânduri și stări îngrozitoare în săptămânile astea, câte n-am avut în întreaga mea viață... Dar am crezut totuși că o să treacă... așa, fără urmă, ca și restul problemelor... Am sperat asta, așa cum eram obișnuit să sper că un medicament amar, chiar dacă îmi face rău pe moment, îmi ia totuși boala...”

“Așa speră toți...” adăugă băiatul trist. “Pe încrederea și speranța oamenilor care suferă se bazează tot sistemul...”

*

Alin se plimba încet pe aleea centrală a vechiului cimitir din orașelul prăfuit de provincie în care crescuse. Aproape de capătul său, dădu la o parte o tufă mare de rozmarin și se aplecă puțin pentru a săruta poza ovală de pe crucea mare de marmură. O pereche îmbrățișată zâmbea fericită din fotografia sepia, iar bărbatul o privi îndelung, cu buzele strânse, înainte de a pune buchetul de flori de câmp cu care venise, în vasul de piatră de sub cruce. Mama sa adora florile de câmp, așa că la fiecare din aniversările zilei sale de naștere, de după căsătorie, soțul ei îi dăruia un buchet enorm de astfel de flori culese cu mâna lui. Din cauza asta, Alin nici nu-i oferise vreodată mamei sale altfel de flori decât din cele obișnuite, de grădină; celelalte erau, în mod exclusiv, cadoul de iubire al tatălui său... Bărbatul îl șterse o lacrimă din colțul ochiului. După ce mama se stinsese la sfârșitul verii trecute din cauza acelui nenorocit cancer de stomac, tata continuase să-i aducă buchetul ei favorit, în fiecare zi, vreme de două luni. Poate că sperase în secret ca ea să-i dea un semn cât de mic, să-i apară măcar într-un vis, așa cum altora din familie li se întâmplase deja, și tocmai tatei, care o iubise atâta, nu i se întâmplase... Apoi, încetase brusc să mai vină la cimitir. Nu mai ieșea deloc din casă, mânca puțin și mai mult silit de cele două nepoate care îi rămăseseră alături... Alin trecea în fiecare week-end să îl vadă, dar tatăl refuza să schimbe mai mult de câteva cuvinte cu el. Se retrăgea repede în camera sa, pretextând că e obosit și nimeni nu reușea să îl facă să mai iasă de acolo, până după plecarea băiatului.

Lui Alin, vizitele acestea îi lăsau un gust absolut îngrozitor, dar oricât l-ar fi îngrijorat deprimarea bătrânului, pentru nimic în lume nu și-ar fi putut închipui că numai șase săptămâni după ce vizitele sale la cimitir încetaseră, nepoatele sale aveau să-l găsească mort într-o dimineață. Realizase că și-ar fi dorit să plece după ea - asta era vizibil pentru toți cei care i se mai aflau aproape - dar cum îl știa un creștin devotat și, pe deasupra, sănătos tun la cei șaptezeci și doi de ani ai săi, chiar nu își făcuse probleme serioase... Iată însă că hotărârea bătrânului, pe care iubirea devotată a băiatului său nu reușise să o clintească nici cu un milimetru, fusese de ajuns, în cele din urmă...

Alin oftă și își mai șterse câteva lacrimi care apucaseră să i se prelingă pe orăji. Mai aranjă un pic florile de câmp, după care se duse cu cana sa de tablă, să ia apă pentru ele de la robinetul din marginea aleii. Nu doar pentru mama aducea el câte un buchet la fiecare vizită pe aicea, ci pentru amândoi... pentru cei mai buni părinți pe care îi cunoscuse vreodată.

Nu însă și adevărații.

*

“Mihaela...” șopti Alin, în vreme ce soția sa se acoperea cu cuvertura.

“Ce e, iubitule?” răspunse ea bine dispusă. Era tare mulțumită că începuse să vorbească din nou cu soțul său ca și înainte de pierderea mamei sale. Episodul cu antidepresivele era deja uitat, Alin era din nou în formă și lucra cu spor la compania sa de construcții. Numai rana aceea, pe locul degetului mare de la mâna dreaptă, care fusese complet retezat, nu se vindecase încă complet. Tot mai supura din când în când, dar Alin prefera să o trateze de fiecare dată cu iod și rivanol, evitând cu îndârjire orice sugestie cu privire la un consult medical.

“Mihaela...” spuse el cu o bine cunoscută undă de ezitare în voce, „nu crezi că ar fi trebuit să-i cedez totuși lui Alex jumătate din casa alor mei?”
Femeia pufni exasperată.

“A câta oară mă întrebi asta, Aline?... Nu ți-am răspuns de fiecare dată același lucru... Singurul care e cât se poate de previzibil și de bun-simț în ce privește problema asta?”

Bărbatul tăcu, știind că, după bunul său obicei, ea nu se va limita la reacția aceasta, aproape automată.

“Ei bine... dacă ai nevoie de un raționament care să-ți pună în ordine memoria... îți mai repet încă o dată... dar asta o să fie ultima, crede-mă!...”

Fratele tău nu a fost niciodată adoptat de părinții tăi, ca și tine. Când ei au venit la casa de copii, tu aveai șase ani, iar Alex aproape cincisprezece și, precum bine se știe, comportamentul lui era atât de neplăcut, iar capul lui atât de plin de prostii, încât nici atunci, nici mai târziu nu s-a putut pune problema ca și el să fie adoptat, pe lângă tine... În fond, e evident că numai de el a depins treaba asta, pentru că la cât de cumsecade au fost părinții tăi, prea puțin a lipsit să nu-l ia și pe el în casă, de suflet. Dar știi și tu cum se purta cu ei, de fiecare dată când venea în vizită de la casa de copii... El pasămite venea să-și vadă “frățiorul cel mic și drag”... dar, de fapt, nu era preocupat decât să stoarcă un comision cât mai gras, de la fiecare din părinții tăi, în parte. La șaisprezece ani a fugit de la casa de copii, Dumnezeu știe unde, dar a continuat să vă facă vizite. De fapt, schema lui era foarte simplă. Când obosea să mai facă orice fel de efort ca să facă rost de bani, venea la ai tăi ca să-și primească partea, iar atunci când nu i s-a mai părut de ajuns ce se învredniceau ei să-i dăruiască, a început să le șterpelească bibelourile și ceasurile din casă. Știi foarte bine că părinții tăi au tolerat până și nemerniciile astea, de dragul tău. Atunci când a venit însă beat și i-a pus mamei tale cuțitul la gât ca să-i dea bijuteriile... normal că atunci s-au schimbat toate!... Când a avut tupeul să vină din nou, tatăl tău a chemat imediat poliția; numai așa, cu poliția în camera de alături și cu amenințarea că jaful va fi dezvăluit și că va ajunge la pușcărie, au reușit părinții tăi să smulgă de la el promisiunea că îi va lăsa în pace.

Dar parcă se putea baza cineva pe promisiunea unui căzut ca el?... Timp de încă aproape doisprezece de ani a mai bătut de multe ori la ușa alor tăi ... și, cu toate că nu a mai intrat în casa voastră, de plecat nu a plecat niciodată cu mâna goală. Noroc că ai tăi au refuzat să-i spună unde locuiești, că altfel, ți-ar fi făcut și ție, și mie viața amară... Spune, Aline... chiar crezi că de asta am fi avut noi nevoie?

După ce că încă din adolescență a ajuns un alcoolic, hoț și nici nu mai vreau să mă gândesc ce... la treizeci de ani s-a mai luat și de droguri...”

“Era fratele meu, Mihaela... dacă nu eu, cine ar fi putut să-l ajute?” interveni Alin cu amărăciune.

“Eu cred că l-au ajutat destul părinții tăi, omule... I-au dat destul șanse...” punctă hotărâtă soția lui.

“Ce șanse, iubita... ce șanse?... El n-a avut niciodată șansele pe care le-am avut eu... Tu nu știi ce bătaie a încasat frate-miu de la nebunul ăla de amant al maică-mii... Nu știi că înainte de a ajunge la casa de copii, ăla i-a rupt un picior cu o scândură de la masa din bucătărie, iar proasta de maică-mea l-a obligat să spună că a căzut pe scări, sub amenințarea că altfel îl dă afară din casă... Îți spun, a suferit mult de tot băiatul ăsta... Eu aveam doar patru ani când am scăpat de acolo, dar el, săracul... Se pare că în primele clase de școală se arătase inteligent și ambițios, pentru că învăța foarte bine; din păcate însă, după ce m-am născut eu, mama l-a forțat să stea acasă și să aibă grijă de mine. A lipsit atât de mult, că până la urmă a abandonat școala chiar în acel an... fără ca maică-mea să facă nici un fel de caz pe chestia asta... Și de-atunci au început, de fapt, toate problemele... Înțelegi, Mihaela?... Eu am fost cauza principală...”

Soția lui se ridică în capul oaselor și îl privi complet descumpănită.

“Oh, Alin... nu credeam s-o aud și pe-asta... “Tu ai fost cauza!...” Ascultă, eu am auzit și de copii abuzați care nu se transformă în abuzatori, ci din contră, devin oameni foarte cumsecade... Am auzit și de adolescenți cu o viață foarte tulbură care ajung adulți cât se poate

de responsabili. Sau tu crezi că Dumnezeu le ia oamenilor libera voință, lăsându-i să fie victimele absolute ale celor care i-au influențat în rău?... Nu a avut și el o conștiință, nu a văzut și el atâtea exemple de oameni cumsecade, nu i-a văzut pe părinții tăi, în primul rând...? De ce nu a încercat câtuși de puțin să fie ca ei?”

“Ce știm noi ce a încercat el sau ce nu...” mormăi în barbă Alin. “Înțeleg că te-ai plictisit peste măsură de subiectul ăsta, dar eu tot nu mă simt bine când mă gândesc la el. Nu că n-aș fi făcut destule greșeli în viața asta... doar le știi și tu prea bine...” Bărbatul pândi pentru o clipă reacția soției sale, dar ea nu făcu decât să dea din cap cu înțelegere. “Eu nu mă pricep să țin multă vreme ceva în mine... De-aia nici nu am reușit să-ți ascund nimic... Dar chestia asta cu frate-miu... nu știu cum să-ți spun... asta chiar continuă să m-apese, oricât aș vorbi despre ea. Mă poți înțelege?...”

“Bine, bine...” conveni neașteptat de împăciuitoare soția sa. “S-o luăm atunci altfel, de data asta... Să presupunem că atunci când Alex a venit la pomana tatălui tău și te-a luat de-o parte ca să-ți ceară jumătate din casa lor, tu ai fi fost de acord...”

“Da... chiar așa...” spuse Alin cu înfrigurare. “Ce-ar fi fost rău în asta?... Eu nu aș fi pierdut mare lucru... Am fi putut oricând să ne mai cumpărăm trei case de lux, dacă ne interesa asta... Nu stăteam câtuși de puțin în casa bătrânească a părinților... Pe bune! Aș fi putut să i-o dăruiesc în întregime și tot nu aș fi considerat că e o pierdere pentru mine... Însă...”

“Însă nu ți s-a părut corect, iubitule... nu-i așa? Nu doar că nu era dreptul lui, dar el n-a făcut niciodată nici cel mai mic gest de bunăvoință față de părinții tăi, ca să o merite... Din contră, le-a dat numai motive de griji și supărare...”

“Așa e... Și eu m-am gândit atunci că în anul acela în care mama a fost bolnavă, el a trecut o dată, o singură dată, pe la ei... Știa deci în ce stare era ea... Și totuși, n-a venit niciodată să-i ajute cu nimic, Mihaela... nici măcar cu o vorbă bună...”

“Oricum, eu nu cred că părinții tăi și-ar fi dorit să împarți ceva cu fratele tău. Ți-ar fi spus ei ceva, dacă ar fi luat vreodată în serios ideea asta...”

“Da, m-am gândit și la asta, iubita... Și totuși, ai văzut ce s-a întâmplat...”

“Nu ești tu vinovat că l-au descoperit înjunghiat într-un șanț, jumate de an mai târziu!...” puse ea, în fine, punctul pe i. “Asta să-ți intre bine în cap!... Doar toți cunoscuții lui știau că avea legături cu lumea interlopă. Din asta trăia de fapt, că doar nu s-a auzit niciodată că ar fi fost angajat undeva. Și cine ar fi angajat un alcoolic și un drogat ca el... spune și tu acum...”

“Ai dreptate cu tot ce zici, iubita mea. Dar și dacă jumătatea aceea de casă nu i-ar fi schimbat destinul, și dacă era oricum prea târziu pentru el... eu tot nu pot să nu mă gândesc că nu am făcut nimic pentru el... Ai mei i-au mai dat câte ceva, din milă, ca unui vagabond ce era... dar eu... fratele lui... singurul!... Într-adevăr, a fost mult mai simplu să-mi văd de viața mea frumoasă, decât să mă preocup câtuși de puțin de mizeria în care se zbătea el...”

Vocea bărbatului devenise neobișnuit de gravă, iar în întunericul din cameră, soția sa putu să observe că ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

“Cine ar fi avut mai multă nevoie de ajutor decât el, Mihaela?... Nu era el de atâta timp bolnav și cu sufletul, și cu trupul?”

“Era... dar noi chiar n-am știut ce să facem, iubitule...” încercă ea să depășească momentul dificil. “Din păcate, părea exact genul de om care și-ar fi bătut joc de orice ajutor venit din partea altuia...”

“Nici măcar nu m-am gândit să fac ceva pentru el, iubita mea... ăsta e adevărul! În inima mea, l-am părăsit încă de când eram copil în casa părinților mei adoptivi. De-aia, atunci când mi-a cerut jumătate din casă... am fost, pur și simplu, șocat!... Și nu atât de pretenția lui, cât de realizarea că am un frate... că în tot timpul acela am avut un frate, de care nu mi-a păsat nici cât de negru sub unghie... Și asta m-a speriat rău, Mihaela...” Un nod în

gât îl împiedică să mai vorbească vreme de câteva secunde. “M-a speriat atât de rău, încât m-am grăbit să-l izgonesc din nou în umbra acelor amintiri dureroase... Părăsit... judecat pentru totdeauna... nu ca un frate, ci ca un demon!”

Tremurând, întinse mâna prin întuneric către soția sa, iar aceasta o prinse și îl trase apoi încetișor în brațele sale. Suferința soțului ei o atingea, căci odată îl iubise mult și încă mai rămăsese în ea ceva din toată vraja binecuvântată a trecutului. Totuși, ea vedea lucrurile mult mai rațional decât el și de aceea, emoția ei nu era însoțită și de o adevărată înțelegere.

“Să mă ierte bunul Dumnezeu, dacă poate...” hohoti Alin disperat. “Eu unul... nu cred că mă voi putea ierta vreodată!...”

Rana aflată pe locul degetului mare, care era curată și închisă de mai bine de trei săptămâni, începu în noaptea aceea, din nou, să supureze.

*

Alin privi gânditor prin fereastra micuță a casei de pe deal. Soarele apunea încet, iar dulceața amiezei de vară i se strecură pe neașteptate în sufletul frământat. Fiica și soția lui veniseră cu el, la bătrânică aceea neobișnuită, despre care mai multe prietene ale fetei povestiseră cum că ar fi avut puterea de a “citi” omul și de a-i prevedea viitorul. Cu toate că Alin și Mihaela nu aveau încredere în ghicitori, auzind că ea nu cerea nimic în schimbul dezvăluirilor ei și că era o femeie foarte credincioasă, cedară insistențelor fiicei lor și plecară într-o duminică în acea călătorie de 70 km până în sătucul la marginea căruia locuia femeia. Nici Titus nu s-ar fi dat în lături să vină, dar era plecat într-o delegație și nu putu decât să îi promită prietenei sale că, în cazul în care ea și-ar mai fi dorit, avea s-o însoțească o dată într-o vizită la bătrâna ghicitoare.

Acum ea puna de ceai pentru cei trei musafiri ai săi. O aromă plăcută, în care Mihaela desluși numai o nuanță dulceagă de iasomie se răspândi în camera centrală a căsuței, în care nu se aflau decât o comodă lungă plină de cărți, un divan cu ladă, vechi de vreo sută de ani, o masă de lemn negeluit și patru scaune simple. Pe unul dintre pereți era un tablou mare care reprezenta într-o manieră impresionistă chiar căsuța bătrânei, cu mica ei grădină de trandafiri înfloriți, de pe vârful dealului, iar pe peretele din dreptul divanului se afla o candelă cu un crucifix de marmură. Ambele artefacte arătau ciudat de pretențios în acea cămăruță veche și sărăcăcioasă.

Tanti Maria ieși cu pași greoi din mica bucătărie și puse cu mâini tremurânde ceainicul pe masă. Mihaela sări imediat și o rugă să o lase să servească ea pe toată lumea, iar bătrânică acceptă imediat, cu un zâmbet, după care se retrase iar în bucătărie, de unde reveni două minute mai târziu cu un borcan de jumătate de kilogram, plin cu dulceață de trandafiri.

“Te deranjezi prea tare, tanti Maria!” spuse soția lui Alin, cu un aer îngrijorat. “Chiar nu m-am așteptat să ne primești așa...”

Bărbatul și fiica lui se priviră pentru o clipă și apoi zâmbiră, ușor jenați.

“Mamă, eu vă primesc cu bucurie...” răspunse bătrâna, în timp ce se așeza fără grabă pe unul dintre scaune. “Că nu prea mă mai vizitează lumea de când nu mai ghicesc...” adăugă ea cu amărăciune.

“Cum adică?... Nu mai ghiciți... chiar deloc?” nu se putu abține Dana.

“De trei luni nu mai ghicesc, mamă...” începu bătrâna fără nici o ezitare. “Mi-a luat Domnul darul ăsta, că nu l-am meritat... Dar să știi că acum nici nu mi se mai pare așa de important... Mai important e să vorbești cu oamenii... să le spui niște lucruri pentru viața lor...”

Fata îi trecu prin cap imediat că avea să se plictisească cumplit și trase cu coada ochiului spre părinții ei care sorbeau concentrați din ceai, părând să nu fie deloc afectați de mărturisirile de până acum ale băbuței.

„Excelent ceaiul ăsta...” se auzi pentru prima dată vocea ușor răgușită a lui Alin. „Mă liniștisem deja un pic numai privind peisajul de la fereastra dumneavoastră, dar acum am așa o pace în suflet, că nu-mi vine să cred... Ați făcut o vrajă, recunoașteți!” chicoti el bine dispus, plecând ochii.

„Ei, e un ceai mai special...” spuse surâzătoare bătrâna. „... făcut din niște plante de munte care au darul să liniștească trupul și să învioreze sufletul... Da’ nu e nici un secret... Și nu fac nici o vrajă, ci doar o rugăciune... atunci când se face ceaiul... E bine ca Domnul să binecuvânteze tot ce ducem la gură, că numai așa putem fi feriți... Dar El n-o face, dacă noi nu i-o cerem... Normal, nu?”

Cei trei musafiri confirmară gânditori, dar nici unul nu părea prea convins de vorbele bătrânei.

„Ați zis că v-a luat Dumnezeu darul...” reveni Mihaela, brusc inspirată, la subiectul cel mai important al vizitei. „Cum de s-a întâmplat asta?... Și de ce credeți că...”

„Mamă... de când am fost în comă acu zece ani după de am căzut într-o râpă adâncă, mi s-a dat darul ăsta. Venea câte un străin la mine și mă uitam câteva minute la el și vedeam lucruri... Totul din fața mea dispărea și îi mai auzeam doar vocea... și apoi, apăreau așa, ca într-un film, tot felul de lucruri din viața lui, despre care nu știam nici de la el, nici de la altcineva... El îmi spunea că i se umflă picioarele și nu mai poate să meargă și eu vedeam cum se tot certa și se înjura el cu nevastă-sa... Sau îmi spunea că are un copil care s-a născut cu inima bolnavă și eu vedeam cum bunica copilului, adică soacra lui, îi împuia capul fetei ei tot felul de blestemății despre bărbați... Sau omul nici nu apuca sa-mi spună ceva că eu și vedeam care e durerea lui cea mai mare... vreau să zic durerea adevărată, din suflet... Că l-a părăsit cineva ori i-a murit altcineva... înțelegi?... lucruri dintr-astea...”

„Și spuneți ce vedeți și omului, nu-i așa?” întrebă Alin, vizibil fascinat.

„Păi doar, de-asta venea la mine... ca să se schimbe ceva în viața lui. Și eu atunci îi spuneam ce mi se dezvăluise și mie, pentru ca el sau altul din jurul lui să știe și să îndrepte stricăciunile... Uneori vedeam și lucruri din viitor... Știam că sunt din viitor pentru că nu apăreau așa clare ca alea din trecut... erau așa, ca într-un fel de ceață. Da’ nu-i ziceam niciodată că sigur asta o să se întâmple. Dacă era ceva de bine, îi ziceam că dacă o să continue tot așa și n-o să repete vechile greșeli, o să se întâmple asta... Dacă era ceva rău îi ziceam că dacă nu renunță la păcat și nu se roagă la Dumnezeu, o să i se întâmple ailaltă...” Bătrâna oftă, strângându-și mâinile osoase în poală și continuă.

„Oamenii nu erau interesați atâta de ce trebuiau ei să schimbe... unii cred că nici nu mă ascultau când le spuneam ce sa nu mai facă... Da’ în schimb erau foarte interesați de ce o să se întâmple în viitor... și, uite, cam ce spuneam eu... și de bine, și de rău... cam aia se întâmpla... De-aia au ajuns să mă caute mulți... Veneau la mine din toate colțurile țării...”

„Și totuși... ce s-a întâmplat de nu mai „vedeți”?” insistă Mihaela. La fel ca și fiica ei, nu părea dispusă să mai asculte multă vreme poveștile femeii, de vreme ce pentru ei oricum nu mai putea face nimica. Bătrâna o privi câteva momente cu atenție. Deși ochii ei albaștri brăzdați de vinișoare roșii, aveau un început de cataractă, puterea lor era încă era vie și Mihaela simți repede nevoia să privească în altă parte.

„De câteva ori am primit un avertisment să nu spun ce văd... nici din trecut, nici din viitor. Așa, ca o voce dinăuntru... limpede... Și n-am spus deloc. Ultima dată a fost un om care omorâse o fată în tinerețea lui... În câteva secunde, am văzut asta... Și-a bătut joc de ea și dup-aia a strâns-o de gât ca să nu se știe nimica... Pe de-asupra, am mai văzut și în viitor că lucrul ăsta se mai întâmpla încă o dată... cu o copilă!.... Am strâns din dinți, da’ n-am spus

nimic nenorocitului ăla!... Știam de la el că o să plece în străinătate și i-am spus doar că acolo o să câștige bani și o să-i fie foarte bine...

În aceeași vară am aflat că a fost închis pentru o crimă pe care o făcuse în satul vecin, de-acolo de unde era... Fata unor rude de-ale lui... dacă puteți să credeți asta..."

Femeile se foiră pe scaunele lor, neliniștite. Mărturisirile bătrânei deveniseră apăsătoare și nu-și mai doreau decât să părăsească mai repede casa. Alin, deși emoționat, simțea însă în el o putere ciudată... Era ceva pentru el aici, chiar dacă încă nu putea să-și dea seama deloc ce... așa că era hotărât să rămână și să asculte tot ce mai avea de zis tanti Maria.

"Eu nu am avut bărbat..." continuă bătrâna, aparent fără nici o legătură cu cele dinainte. "Da' am fost învățătoare în sat toată viața mea, până la accidentul acela... Treizeci de ani am fost învățătoare... și după șapte ani de singurătate, am luat pe doi dintre elevii mei care erau din familii foarte sărace să-i cresc la mine în casă..."

Dana privi pe geam plictisită. Era clar că femeia asta îi primise doar ca să-și depene toată viața în fața lor. Deh... dacă era așa singură și nu prea o mai vizita nimeni...

Orgolioși mai sunt și bătrânii ăștia, medită și Mihaela în cele câteva clipe de tăcere. Parcă chiar nu există nici un lucru mai important despre care se poate vorbi decât viețile lor remarcabile... sau poate că ei nici nu mai sunt în stare să vorbească despre alte subiecte...

"Când am început să ghicesc, adică să văd... cum v-am zis... copiii mei erau deja plecați amândoi la facultate. Aveam numai pensia mea mică și animalele de pe lângă casă... A fost tare greu atunci... da' n-am cerut niciodată bani de la oameni... nimic... Am primit doar ceva alimente... și haine... numai de la oameni care aveau o situație..."

Mihaela începea să-și piardă răbdarea. Clar... dacă acum începe cu asemenea apropo-uri...

„Și știi tu de ce?..." întrebă bătrâna, adresându-se acum, vizibil, numai lui Alin.

„Aș vrea să știu..." murmură el, ușor încurcat.

„Pentru că aceeași voce din suflet mi-a zis că nu e bine... și am înțeles clar... că nu trebuie să fac nici un compromis..."

Cu toții își terminaseră ceaiurile, numai al bătrânei rămăsese neatins.

„Doar că după ce s-a întâmplat crima aceea..." continuă bătrâna tristă, „am început să nu mai cred în vocea aceea... M-am îndoit că era de la Dumnezeu... ce zic eu... m-am îndoit chiar și de Dumnezeu!... și asta m-a schimbat cu totul. Am primit și bani după aia și m-am bucurat mult de ei, că așa am putut să-i ajut și pe copii care stăteau ca vai de lume în capitală... Și, mai târziu.. of, dracul m-a pus, mamă... am refuzat să vorbesc cu o femeie din alt județ. Ea mi-a zis de la început că n-are bani și că o să-mi plătească data viitoare când are să mai vină... Am trimis-o înapoi, fără nici o vorbă în plus... Nu-mi plăcuse din prima clipă uitătura ei și mi-am zis că sigur are bani, da' socotește că poată să facă economie cu mine..."

Alin îi sorbea cuvintele, iar fiica și soția sa uitară brusc de intențiile lor de retragere, descumpănite de sinceritatea femeii. Aceasta păru să se reculeagă vreme de vreo două minute, timp în care nici unul din musafirii săi nu îndrăzni să mai pună vreo întrebare.

„În ziua următoare..." începu ea și se întrerupse imediat cu un oftat prelung. „În ziua următoare, când a venit la mine prietenul unui văr, mi-am dat seama că nu mai vedeam nimic. Dumnezeu îmi luase darul... Nici urmă nu rămăsese din el!... Da' ce crezi? În loc să iau aminte și să nu mai păcătuiesc, am hotărât că pentru mine era oricum prea târziu... Lumea venea în continuare la mine și nu mă putem mulțumi cu sfârșitul ăsta... Atunci am început să le vorbesc oamenilor din mintea mea, cum m-am priceput mai bine. Bineînțeles... nu mai vedeam nimic din trecut și nici din viitor, da' după ce aflam destule de la ei, le spuneam eu tot felul de lucruri despre viitor... M-a ajutat mult experiența mea de până atunci... Mergeam mereu pe aceeași schemă: le spuneam că dacă fac așa și pe dincolo, iese așa... dacă fac pe dos, iese altfel... Și asta a mers... normal, nu așa bine ca înainte, da' destul de bine cât să nu duc lipsă de nimic și să îmi ajut și copiii. Da' asta nu a durat decât puțină vreme. Fata s-a măritat,

fără să știu eu, cu un pakistanez musulman și a plecat în țara lui. Am mai apucat să vorbesc de două ori cu ea înainte de asta, da' n-am putut să fac nimic s-o conving să nu se ducă acolo. Și uite... asta a fost tot... n-am mai avut nici un semn de la ea... Știu doar că se întâmplă tot felul de grozavii pe acolo... Iar băiatul meu..."

Femeia înghiți cu greu nodul amar din gât. Mâinile tremurau mai tare ca înainte.

„...s-a prăpădit anul trecut. Un cancer la pancreas pe care l-au descoperit în ultima fază. Era tare voinic și l-a dus, fără nici un semn, pe picioare... Aia e... În două luni de când l-am dus prima dată la spital pentru analize, a fost gata!... Degeaba... degeaba m-am rugat Domnului să mă ia pe mine în locul lui... Cum oare să m-asculte el pe mine... așa o mare păcătoasă?!..."

„Oh, îmi pare tare rău..." izbucni Mihaela, cu ochii în lacrimi.

„Dacă putem să v-ajutăm cu ceva..." adăugă și fiica ei emoționată.

„Nu v-am ținut până acum doar ca să vă plictisesc cu povestea mea tristă..." spuse însă deodată, cu o fermitate surprinzătoare, bătrâna.

„Am vrut să vă arăt și să înțelegeți că am avut și eu niște daruri de la Domnul... așa, și fără nici un merit deosebit... Da' am greșit și Domnul mi-a luat darurile... Oricum erau toate ale Lui... doar că eu, în orbirea mea lumească, am uitat de tot asta... După ce mi l-a luat și pe Valentin, mi-am dat însă seama, mamă... și n-am mai ghicit deloc... n-am mai mințit oamenii... Știi, mi-am dat seama că nu poți să-i minți pe alții, fără să te minți mai întâi pe tine... Când minți, îi întorci spatele lui Dumnezeu... ce vrei păcăleală mai mare?"

„Așa e... Fără nici o îndoială, așa e!" exclamă Alin, ca și cum, într-adevăr, și-ar fi amintit un lucru pe care, fără să-și fi dat seama, îl știuse întotdeauna. În căsuța bătrânei se făcuse deja aproape întuneric, dar nimeni nu părea să se simtă stingherit de asta.

„Toți oamenii vor să aibă dreptate..." șopti tanti Maria cu mare seriozitate. „Să aibă dreptate înseamnă să fie lăudați și invidiați sau măcar să nu aibă nimenea cu ce să se ia de ei. Asta, înțelegi?... e în firea orgolioasă a oamenilor. Și de-asta ajung ei să se mintă... întâi pe ei, apoi pe alții... și până la urmă să-și construiască toată viața pe minciună.. Da' știi tu care e cea dintâi mare minciună din sufletul omului?..."

„Că nu există un Dumnezeu care vede totul?..." răspunse bărbatul cu însuflețire.

„Exact cum zici..." confirmă cu un zâmbet larg bătrânică. „Ei văd că sunt liberi să facă orice, chiar și răul, că atâția alții îl fac și au numai avantaje din asta... și atunci se gândesc că nimeni nu controlează nimic pe lumea asta... Că e numai treaba lor ce-au în cap și în inimă.

Doar că El vede tot și știe tot... și de fiecare dată când încercăm să-l păcălim, pune câte un înger să ne atingă inima. Și atunci avem o mustrare de conștiință sau chiar un gând de corectare... așa, ca o voce de care suntem liberi să ținem seama sau nu... că nu e nici o obligație... Dacă ne hotărâm să nu ținem seama, că ne gândim că oricum n-o să ni se întâmple nimica, Domnul vede și voința asta rea din inima noastră și aranjează apoi lucrurile care se întâmplă în viața noastră, ca să ne putem totuși îndrepta... Cu suferință, dacă nu se poate cu binele.... înțelegi? Și suferința e o mare șansă... Că e mai important de un infinit de ori să nu ne pierdem sufletul, decât trupul...

Tot ce ne face să suferim e doar încercare lăsată de bunul Dumnezeu pentru îndreptarea noastră... De-asta am putut să trăiesc mai departe, dragii mei... El mi-a dat puterea asta, după multă suferință și rugăciune... și nu mi-a dat-o doar pentru mine, ci și pentru cei ca voi... care vin la mine... Vă mai zic încă o dată, ca să nu mai rămână nici o umbră pentru voi... Căutați în primul rând să nu vă mai mințiți singuri...

CINE CAUTĂ, GĂSEȘTE

Cristian se trânti cu satisfacție în patul lui mare, plin de perne moi, fără măcar să se mai schimbe de hainele de servici. Doamne, cât era de obosit... Ieri băuse prea multe cafele, așa că noaptea trecută nu putuse adormi decât pe la trei și, chiar și așa, somnul lui de câteva ore fu superficial și întrerupt de multe treziri și vise ciudate... Măcar dacă la servici ar fi trebuit să dea cu mătura ori să stea de pază!... Cristian realizează că pentru prima dată în viața lui își imaginase ca acceptabilă o asemenea posibilitate... Hm, înseamnă că era, cu adevărat, terminat!... Nici n-ar fi putut fi altfel, pentru că tocmai astăzi era deadline-ul proiectului, iar echipa lui de programare lucra de câteva luni la modulul principal al jocului. În opinia sa, băieții din echipa lui erau foarte tineri și talentați, dar, cu vreo două excepții, tare leneși... A trebuit să pună chiar el mâna să-i ajute de dimineață, că altfel cu greu ar fi terminat astăzi și toate s-ar fi spart în capul lui, bineînțeles... Dar gata, asta a fost ultima oară, de-acum o să stea cu joarda pe ei ca să-și respecte în fiecare săptămână timeline-urile!... Gata cu justificările legate de facultate, gata cu pauzele nesfârșite la țigară... Își fac treaba... bine!... nu, nici o problemă, mai sunt și alții! În fond, chiar avea dreptate șeful de studio... el de mult i-a sugerat să le facă lucrurile clare băieților... asta după ce i-a explicat cum faptul că doi gentlemani americani au binevoit să deschidă o filială a companiei lor în oraș și să le dea atâtor tineri de lucru, pe bani buni, acum, în timpurile astea, când în România totul se duce de râpă, e o onoare și un privilegiu pe care ar trebui să-l prețuiască...

Da, Cristian știa bine că și pentru el asta era un privilegiu... Luna trecută împlinise 39 de ani și era deja al treilea cel mai în vârstă om din firmă... după șeful de studio și contabil. Deși era un bun programator de web, cu experiență de aproape un deceniu, dacă ar fi pierdut jobul ăsta, ar fi putut să aștepte chiar și jumătate de an până să-și găsească unul asemănător... ca să nu mai vorbim de un post de conducere!...

Bărbatul smuci ușor din cap, încercând să-și elibereze mintea de gândurile neplăcute. Respiră adânc de câteva ori și închise ochii, hotărât să adoarmă cât mai repede. În loc să ațipească însă, avu brusc senzația că e absorbit într-o prăpastie întunecată și fără fund și realizează, într-o străfulgerare dureroasă... că moare. Dar cum?!... Cum să i se întâmple tocmai lui așa ceva?... Cu ce drept să îi fie atât de brusc răpită existența?... Acestea fură ultimele sale strigăte de disperare înainte ca în mintea lui totul să fie acoperit de întuneric și liniște.

Apoi, după câteva clipe care puteau foarte bine să fie și o eternitate, ceva se trezi din nou în creierul lui și reuși să se ridice cu mare viteză din abisul acela înghețat și să își redobândească pe deplin cunoștința. Nu murise!... Avusese doar un fel de vis sau poate, numai o senzație foarte ciudată... Iată, era viu și nevătămat!... Numai că respirația frenetică, transpirația și teama pe care încă o resimțea cu acuitate în toate măduarele nu îi îngăduiau încă să se bucure de această elementară realitate. Era viu și nimic rău nu i se întâmplase, dar frica asta era parcă mai rea decât neființa...

Poate că așa se și întâmplă când mori... își spuse, uimit de această revelație neașteptată, Cristian. Mai ales atunci când știi foarte clar că o să mori, așa cum se întâmplă, de pildă, în fața plutonului de execuție... în punctul acesta, se văzu dintr-o dată, îngenunchat și cu mâinile legate la spate în fața unui grup de soldați imperiali, îmbrăcați în

uniforme roșii. Auzi comanda de tragere, apoi focurile asurzitoare ale puștilor și realizează că se prăbușise la pământ, iar gâtul și gura îi erau inundate de un val masiv de sânge. Și parcă, din nou, își pierde, cu mare rapiditate, cunoștința.

Cristian sări imediat din pat, tremurând din toate încheieturile și o luă, cu pași șovăielnici, spre bucătărie. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă oare cu el... era doar surmenat peste măsură sau chiar începea să înnebunească?

*

Doamna psiholog îl invită, cu un zâmbet amabil, să se așeze. Era a opta ședință cu ea și a cincea săptămână de când începuse "terapia", dar nu simțea nici cel mai mic progres în starea sa sufletească. Ba, chiar din contră, parcă se simțea și mai nesigur, și mai vulnerabil în fața unei realități pe care nu mai reușea să o înțeleagă și să o accepte. Femeia asta reușise să-i răscolească într-un timp record toate rănilor din copilărie și adolescență, culminând cu masiva suferință a mariajului său eșuat cu Ioana... apoi le lăsase pe toate baltă și trecuse, cu nonșalanță, la problemele de serviciu. Se întrebase, la un moment dat, cu o undă de umor negru, dacă nu cumva urmărirea să-l convingă că viața întreagă e o listă dureroasă de frustrări, neîmpliniri și pierderi și că, prin urmare, e foarte bine chiar că se sfârșește prin moarte...

"Ce s-a mai întâmplat de când nu ne-am mai văzut, Cristian?" începu ea, bine-dispusă, la fel ca de fiecare dată.

"Nimic deosebit..." răspunse el, cu un glas comic. "Micul atac de panică dinaintea somnului, cu care deja m-am obișnuit, și, în rest, munca, televizorul, starea de încântare pe care o încerc de fiecare dată când mă uit în oglindă și realizez că sunt încă în viață..." Ea se făcu că nu îi surprinse ironia.

"Adevărat, Cristian... uneori trebuie doar să ne uităm în oglindă ca să realizăm că suntem aici și acum și trebuie să ne ancorăm cu toată ființa în această realitate care ne este dată..."

Bărbatul tresări ca atins de un ac invizibil.

"Ne este dată, Petra?... De cine zici că ne este dată?"

"Este un fel de a spune, Cristian... Noi nu știm încă ce este în spatele realității vizibile... dar știm sigur că avem o viață, aici, acum și că trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să o trăim adevărat... autentic, în toată plenitudinea capacităților noastre..."

"Oh... asta sună interesant, desigur, numai că..." începu ezitant Cristian. Femeia însă continuă, la fel de convinsă.

"Sigur, sunt destule probleme în viață, Cristian... multe, grele, am văzut foarte bine... dar, o să îți dai seama curând, toate astea nu sunt decât trepte importante în dezvoltarea ta și..."

"Petra... cred că sunt depresiv!", o întrerupse brusc bărbatul. "De fapt, sunt aproape sigur... Mi-am făcut vreo zece teste pe Internet. Șapte m-au scos depresiv și trei bipolar."

Psihologa făcu ochii mari și deschise repede unul din sertarele biroului său.

"Dacă asta vrei, Cristian, un simplu diagnostic... să știi că pot să îți fac și eu niște teste... Sunt absolut profesionale, le-am luat de la cei mai mari specialiști din America... Astea de pe Internet nu sunt totuși... vreau să spun, nu cred că trebuie să ai atâta încredere..." "Petra... mă scuzi că îți spun... Tu ești doctor în psihologie și psihoterapeut cu experiență... Respect asta!... Relația noastră profesională a pornit de la chestiunea cu atacurile de panică... eu singur ți-am spus asta la prima ședință. Și totuși, după 14 ore de discuții cu mine, tu chiar nu ți-ai dat seama că sunt depresiv?"

Femeia se înroși brusc (ceea ce bărbatul observă în ciuda machiajului abundent) și răspunse pe un ton ușor iritat.

“Mă subapreciezi, Cristian... Mi-am dat, într-adevăr seama de asta încă de la prima noastră întâlnire... Numai că, vezi tu, noi, psihologii, lucrăm altfel decât psihiatrii care se grăbesc să pună diagnostice și apoi să corecteze cu pilule dezechilibrele chimice din creier. Noi lucrăm împreună cu pacienții noștri asupra cauzelor reale ale problemelor și asigurăm astfel o vindecare reală și de durată. N-are nici un rost să ne oprim la diagnostic. În opinia mea, asta e o abordare superficială, neproductivă...”

“Cauzele reale ale problemelor”... repetă Cristian gânditor.

“Da,” confirmă Petra, din nou sigură pe ea. “Frustrările și neîmplinirile în relațiile de atașament ale omului sunt, în general, cauzele primare ale tuturor problemelor mentale și emoționale care nu au origine somatică. De aceea trebuie să analizăm împreună și tot împreună să găsim soluții...” Închise sertarul cu o mișcare elegantă și întreabă cu un surâs. “Acuma se poate, totuși să ne întoarcem unde am rămas în ultima ședință? Avem niște probleme nerezolvate... Poți să ai un pic de încredere în mine?”

“Petra... acum 10 minute ai zis că nu știm ce se află în spatele realității perceptibile, cu alte cuvinte, nu știm care sunt cauzele... și acum îmi vorbești de cauzele problemelor mentale și emoționale, care, în sine, nu sunt o realitate perceptibilă decât pentru omul care se confruntă cu ele. Înțelegi?... Nici măcar un vorbești despre cauzele pentru care copacii au frunze sau oamenii două mâini și două picioare, lucruri pe care toți le vedem și de care nu se îndoiește nimeni... Tu vorbești despre cauzele problemelor sufletești ale omului... Dar de unde știi tu sau oricare alt psiholog, oricât de celebru, care sunt alea?... Le-ai văzut, le-ai calculat?... Cine v-a dat vouă știința asta exactă?... ”

“Mie mi se pare că am ajuns deja foarte departe...” spuse repede, cu o expresie ușor speriată femeia. “În pofida aparențelor, nu sunt aici pentru că am răspuns la toate întrebările, Cristian... Eu fac parte dintr-o tagmă a practicienilor... știința noastră e bazată pe experimentare și feedback. Așa s-a ajuns la concluzia că oamenii pot fi ajutați în mod eficient prin consiliere și psihoterapie. Realitatea demonstrează din plin că nu trebuie să ai răspuns la toate întrebările ca să trăiești fericit...”

Cristian ridică brusc capul și privirea lui scrută pentru câteva secunde în ochii femeii, cu o disperată intensitate.

“Dar cum poți să trăiești fericit când ești conștient că în orice clipă poți să nu mai trăiești deloc?... ”

“Sincer acum, Cristian!...”

“Tu poți trăi fericită?... Sincer!”

Femeia oftă, neliniștită.

“Atâta timp cât am scopurile și valorile mele și persoanele care mă bucură în jurul meu, da... clar... pot trăi fericită. Sigur, ideea morții nu mă umple nici pe mine de încântare, dar nu mă gândesc obsesiv la ea. Îmi dau seama că nu e sănătos... De aceea și tu trebuie să îți regăsești în tine aceste ancoră ale vieții, dacă vrei să scapi de obsesia asta...”

Cristian realizează că, într-un fel, femeia avea dreptate. Și totuși, nu era mulțumit. De ce oare nu putea fi ca ea?... Simți ceva ca o fermentație scurtă în inimă, apoi, imediat, surprinse o undă luminoasă în mintea sa și vorbește.

“Petra... am 39 de ani, am o vârstă deja... Eu nu mai vreau să fiu fericit, “ca la douăzeci de ani”... crede-mă, am gustat aproape din toate... Acum vreau să știu, în sfârșit, adevărul despre viață, vreau să înțeleg... să am sentimentul că am evoluat cu ceva, nu că am trăit doar prezentul, asemenea unui animal lipsit de orice aspirații...! “ Se întrerupse, dar femeia nu spuse nimic, îl urmărea doar cu atenție, “Vreau să știu de unde venim și spre ce ne îndreptăm, vreau să știu dacă există viață după moarte așa cum pretind toate religiile, vreau să știu dacă există cineva care are răspunsul la toate întrebările noastre... Vreau să știu, dacă există un Dumnezeu și, în cazul în care există, de ce tace!...”

“Mă crezi, Cristian, că și eu aș vrea să știu toate astea?” spuse, cu un aer de resemnare, femeia. “Cine nu are niciun interes pentru întrebările fundamentale ale vieții, nu a ajuns să fie om pe deplin... asta e părerea mea sinceră. Dar eu cred că lucrurile astea sunt în alt plan decât al existenței noastre comune, de fiecare zi... așa cum spuneam la început, sunt dincolo de realitate... De aceea, mai întâi trebuie să trăim adaptați la realitatea noastră de zi cu zi, să facem cu succes pașii noștri prin viață și apoi să ne preocupăm de lucruri mai înalte... Știi, piramida lui Maslow... Dar, sigur, poate că frământările astea sunt exact începutul drumului tău spiritual...”

“Da, un drum spiritual, Petra... de asta am eu nevoie!... Am pierdut prea mult timp în căutarea unor satisfacții de moment, care nu au lăsat nimic bun în sufletul meu...”

Petra își deschise poșeta și, după o scurtă căutare, scoase de-acolo o carte mică de vizită, în culori discrete.

“Uite, poți să iei legătura cu un bun prieten al meu, un om integru... Ține de vreo douăzeci de ani un curs de yoga care e foarte apreciat. De fapt, e considerat un adevărat maestru spiritual, printre cunoscători. Mă gândesc că s-ar putea să te ajute...”

Cristian luă imediat cartea de vizită, îi mulțumi, dar apoi rămase în picioare.

“Deci asta a fost?” întrebă el ezitant.

“Tu decizi...” spuse femeia cu blândețe. “Dacă crezi că pot să te ajut, întoarce-te la mine. Te primesc oricând, cu drag. Dar dacă crezi totuși că ai nevoie de altceva, de ceva nou, mai bine caută în continuare... urmează-ți drumul.”

“Acum realizez că m-ai ajutat mai mult decât am fost dispus să cred acum o oră, când am intrat pe ușa asta... Ești un om bun, Petra, și îmi dau seama că nu-ți e ușor, dar ajutorul tău contează. Să nu te îndoiești niciodată de asta.”

“Mulțumesc mult, Cristian. Și tu ești un om bun și exact de aceea o să găsești ceea ce cauți...”, spuse emoționată femeia. El se ridică și se îndreptă fără grabă spre ușă, dar din prag se mai întoarse încă o dată spre ea.

“Și tu o să găsești, dacă o să cauți, Petra... Și atunci îți vei putea ajuta pacienții și mai bine...”

*

Dincolo de toate așteptările sale, după numai o lună de yoga, Cristian a scăpat complet de atacurile de panică. După încă vreun an dobândise deja o cultură spirituală temeinică, sau cel puțin așa considera el și nu mai avea nici o îndoială că lumea de dincolo există, că ființa umană e eternă și are o evoluție fără sfârșit și un destin în conformitate cu faptele sale bune sau rele. Dieta vegetariană, exercițiile și meditațiile, posturile, purificările și consacrările erau acum o parte importantă din viața sa și, în ciuda celor aproape 41 de ani ai săi, era unul dintre cei mai harnici și mai entuziaști discipoli ai maestrului Ananda. Apoi, în pofida avertizărilor multora dintre prietenii și colegii săi, a început relația cu Melisa.

*

La douăzeci și patru de ani, Melisa era, într-un fel, vedeta feminină a întregii școli de yoga. Începuse cursurile cu aproape opt ani în urmă și, datorită inteligenței și perseverenței sale ieșite din comun, era considerată deja unul dintre ajutoarele principale ale maestrului. Asta ca să nu spunem nimic de darurile fizice cu care o înzestraseră din belșug creatorul... Melissa era acum studentă la pictură, dar avea și grupului ei de cursanți începători de yoga și era implicată în mai toate activitățile școlii. Avea însă o reputație nedorită de devoratoare de

bărbați. Majoritatea erau din afara școlii, dar chiar și dinăuntru îi căzuseră în grații vreo câțiva aspiranți la Nirvana, de cele mai diferite vârste și standarde sociale. Pe de altă parte, Melisa avea standardele sale indiscutabile de valoare - niciunul nu avea vicii cunoscute sau defecte vizibile, nu era căsătorit sau într-o relație de lungă durată. Și totuși, nimeni nu era acceptat în paradis mai mult de câteva luni de zile. Cu sau fără motiv, fata încheia brusc relația, adăugând însă, de fiecare dată, că are nevoie de o perioadă de singurătate pentru evoluția ei spirituală. Cristian aflate suficient despre inimile zdrobite ale colegilor săi, astfel încât să-și refuze cu îndârjire orice impuls de a se apropia de personajul în cauză. Mai ajuta și faptul că era cât se poate de conștient de diferența de vârstă, mai ales acum că nu prea mai avea cum să-și ascundă chelia frontală și, în ciuda tuturor eforturilor lui, începuse să facă un pic de burtă.

E drept însă că totul la Melisa era absolut fascinant... figura aceea dureros de dulce, ochii verzi, migdalați, părul roșcat, lung până aproape de genunchi și ondulat, corpul perfect, vocea gravă și neobișnuit de profundă pentru o fată tânără... În toate detaliile, felul în care arăta, se mișca și vorbea Melisa era suficient să înnebunească orice bărbat care îi stătea prea mult prin preajmă, indiferent de chemarea sa spirituală. Colegii care cunoscuseră extazul și agonia de-ai fi amănți, o numeau "otrava"...

*

De fapt, Cristian era aproape îndrăgostit de o altă femeie, ceva mai matură, cu care lucra împreună. Alexandra era divorțată de curând și locuia numai cu fetița ei de patru ani, iar faptul că îl plăcea la nebunie pe Cristian nu mai era un secret pentru nimeni în firmă. Ieșiseră de câteva ori în oraș amândoi și chiar se plimbaseră o dată prin parc cu micuța cea drăgălașă, care-l tratase pe Cristian cu o neașteptată simpatie. Asta fusese, de altfel, tot ce mai avea nevoie bărbatul, pentru a se hotărâ să înceapă o relație serioasă cu Alexandra. N-ar fi putut spune că prezența ei îl emoționa așa cum o făcuse odată Ioana... dar se simțea, cu adevărat excelent, în compania ei... era cea mai plăcută și mai empatică persoană pe care o întâlnise vreodată. Cristian realizează că avea tot ce era nevoie pentru a cuceri iubirea lui tandră și fidelă și era, cu siguranță, persoana cea mai potrivită pentru a-l face, din nou, soț și, de ce nu?... tată!... Imediat ce gândul acesta luminos i se cuibări în inimă, Cristian puse mâna pe telefon și fixă o ieșire la restaurantul cel mai scump al orașului, pentru seara următoare. Asta fiindcă în seara aceea avea orele lui săptămânale de curs la școala de yoga și, pentru nimic în lume, nu avea de gând să lipsească. Nu știa că, din păcate, maestrul fusese reținut acasă de o durere acută de spate și niciunul din cei doi asistenți principali nu puteau veni la curs, pentru că lipseau din localitate. Dar cum Melisa își ținea cursul ei cu începătorii exact înaintea cursului de avansați al lui Cristian, maestrul hotărâ că, de data aceasta, putea foarte bine chiar ea să-l înlocuiască. Dacă vreunul dintre prietenii lui de la curs l-ar fi anunțat asta, în mod sigur, nu s-ar mai fi obosit să meargă.

Poate din cauza proapetei sale hotărâri de a începe o nouă viață alături de Alexandra, poate și din cauză că Melisa avu o prestație cât se poate de comună în timpul cursului, Cristian nu avu nicio reacție mai specială legată de ea, în ciuda faptului că niciodată nu avusese ocazia să petreacă atât timp în apropierea sa. Cursul se sfârși, iar el răsuflă cumva ușurat, la gândul că, până la urmă, dacă ar fi putut exista o tentație care să îi ia gândul de la Alexandra, probabil că numai Melisa ar fi putut fi aceea.

Bine-dispus, se ridică și se îndreaptă spre vestiarul centrului, când auzi, din urmă, glasul limpede și grav al Melisei...

“E cineva pe-acea care ar putea să mă lase și pe mine în centru?”

Cristian se opri brusc și se răsuci pe călcâie. Oamenii se uitară unii la alții, dar nimeni nu răspunse afirmativ, cu toate că Cristian era sigur că cel puțin câțiva dintre ei ar fi putut face asta, fără nicio bătaie de cap.

“Nu-i problemă...” spuse ea veselă. “Mai merge încă busul...”

Asta fu mai mult decât putea Cristian să îndure... Ce frăție aveau oare oamenii ăștia?... Era noapte afară, erau la marginea orașului... nici măcar Melisa nu merita una ca asta!

“Te duc eu, Melisa, dacă n-ai nimic împotrivă...” spuse el tare. Pentru mine nu e decât un ocol de trei minute. Fata îi aruncă un zâmbet răpitor și Cristian îi răspunse stângaci... O clipă mai târziu avu senzația că vreo câțiva dintre colegii și prietenii săi îi aruncaseră niște priviri compătimitoare...

*

“Petra...” începu Cristian, cu mare dificultate. “Nu vreau să spun vorbe mari, dar, crede-mă... ea e totul pentru mine... da, e pe departe cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată!... Dacă mă părăsește, sunt un om terminat.”

Femeia simți nevoia să vină lângă el și îl bătu ușurel pe umăr.

“Hai, hai, prietene... ești cu femeia vieții tale, vă înțelegeți perfect pe toate planurile, din câte mi-ai povestit... De ce trebuie să revii iarăși la dispoziția asta depresivă?... Arăți de parcă tocmai ți-ai fi înmormântat cel mai bun prieten... Păi ce Dumnezeu?!...”

“Ți-am spus cum e ea... Sau cel puțin cum se pare că a fost cu cei de dinaintea mea... Cristian își prinse capul în palme. “Petra... nici unul nu a rezistat mai mult de patru luni de zile. Iar noi suntem împreună de zece luni... Înțelegeți? Toată lumea se așteaptă...”

“Mai lasă puțin lumea în plata Domnului, Cristi... Cu-atât mai bine că e deja un record pentru ea, poate, într-adevăr, tu ești omul pe care îl aștepta... Oricum, important e cum se simte ea cu tine... ce face, ce zice...”

“Sincer? Ea pare mai îndrăgostită de mine ca niciodată... dar prietenii care o cunosc dinaintea mea spun că ăsta e felul ei... și totuși, când te aștepți mai puțin, te aruncă din cuibul magic, că cică are brusc, nevoie de singurătate... Ei sunt convinși că asta mă așteaptă și că mi-am făcut-o cu mâna mea... Rațional, îmi dau și eu seama... Numai că e prea târziu acum, mult prea târziu, mă înțelegeți?”...

“Sper că nu ai cerut-o deja în căsătorie... Că, într-adevăr... poate asta e perspectiva care o sperie... Poate are vreo traumă legată de părinții ei...”

“Oh, clar... nici măcar eu un sunt chiar atât de prost. Și da, tot ce se poate să aibă ceva, pentru că evită să vorbească orice despre trecutul ei...”

“Bine... atunci faptul că a depășit de mult pragul psihologic al celor patru luni e chiar un semn foarte bun. Cel mai probabil, în tine are cu adevărat încredere. Poate chiar faptul că ești mai în vârstă o ajută...”

“Nu știu, Petra... nu mai știu decât că trebuie să merg înainte și să o fac fericită în continuare și, mai ales, să-mi păstrez calmul ca un cumva să fac vreo prostie... o prostie pe care să nu mi-o pot ierta niciodată...”

“Dar cum a rămas cu drumul tău spiritual?” se interesă Petra deodată.

“Oh, da... sunt pe drumul meu spiritual, fără nici o îndoială, dar nu sunt singur... îl împart cu cea mai minunată femeie din lume!...”

Femeia zâmbi ușor melancolic și îl privi pe sub ochelari.

“Mai e poate și un al treilea pe drumul vostru?...”

Cristian păru surprins neplăcut de întrebarea ei, dar apoi fața întreagă i se luminează de un zâmbet copilăresc.

“Într-un fel, există un al treilea... Suntem noi doi și universul... Universul întreg e martorul iubirii noastre...”

*

Și, într-adevăr, universul întreg se prăbuși pentru Cristian, numai șase săptămâni mai târziu, când se trezi într-o dimineață de duminică și descoperi că nu doar Melisa, ci și toate lucrurile ei dispăruseră din apartamentul său. Pe masa din bucătărie, un bilet rupt dintr-o foaie de caiet și scris grăbit cu un pix albastru, îl aștepta sprijinit de vaza cu trandafirii purpurii, pe care îi cumpăraseră pentru ea, cu o zi în urmă.

“Îți mulțumesc pentru tot, Cristian. Ești tot ce poate visa o femeie.

Orice lucru însă, oricât de bun, are la un moment dat un sfârșit. Eu am nevoie de o perioadă de singurătate, pentru ca să mă pot regăsi. Este vital pentru evoluția mea spirituală. Dar cred că și pentru tine o asemenea experiență ar aduce mari beneficii.

Cu multă dragoste, Melisa.”

Cristian se duse în ziua aceea la servicii și își luă tot concediul de cinci săptămâni pe care, în mod normal l-ar fi păstrat pentru vară. Apoi se opri la hipermarketul de cartier și își cumpără mâncare ca pentru o săptămână. Apoi se întoarse acasă și, după ce aruncă toate bagajele în holul de la intrare, se duse în camera lui și se aruncă în pat complet îmbrăcat. De data aceasta, nu își mai scoase nici măcar adidașii. Telefonul îl închise complet, în aceeași seară și, în următoarele trei zile, nu ieși din cameră decât pentru scurte drumuri la baie și la bucătărie. În câteva rânduri, auzi pe cineva bătând în ușa de la intrare, dar, bineînțeles, nu se obosi să se miște din cameră.

În dimineața celei de-a patra zile trebui totuși să o facă. La intrare se auzeau strigăte bărbătești, puternice, iar bătăile în ușă fură în scurt timp înlocuite de niște bufnituri atât de năprasnice, încât Cristian realizează imediat că cineva urmărea să-i spargă ușa. Sări din pat și, din câțiva pași ajunse în vestibul, unde, cu spaimă în inimă, se încordă și strigă cât putu de tare.

“Cine sunteți?... Ce vreți de la mine?”

“Poliția!” strigă cineva de afară, foarte hotărât. “Deschideți urgent ușa! Avem mandat de percheziție.”

Cristian întinse mâinile tremurânde spre yala triplă a ușii din stejar masiv.

“Așteptați o secundă... Deschid imediat!”

Polițiștii năvăliră înăuntru și, înainte ca bietul Cristian să se dezmeticească, se și trezi cu cătușe la mână.

“Dar ce s-a întâmplat?... Eu n-am făcut nimic, absolut nimic...”

“Asta rămâne de văzut, domnule...” spuse, foarte sec, căpitanul de poliție. Omul din fața lui arăta mai mult ca un drogat sau un homeless cu problema mentale, decât ca un domn, dar, deh, asta era procedura... “Deocamdată sunteți așteptat la secție.”

*

Cristian fu eliberat din arest preventiv două zile mai târziu. Atâta le-a trebuit polițiștilor ca să descopere că urmele biologice de pe corpul fetei aparțineau, cu certitudine, unui alt bărbat. Dar pentru că era iubitul ei și pentru că dispăruse în același timp cu ea și de la yoga, și de la serviciu, Cristian fusese principalul suspect. Pe deasupra, mai părea și complet dus cu capul.

În timpul arestului, bărbatul a refuzat să mănânce. Cu greu a acceptat câteva pahare cu apă. Observându-i starea de slăbiciune, poițiștii l-au sunat chiar pe maestrul Ananda și l-au întrebat dacă poate trimite pe cineva să îl ia acasă, pentru că Cristian a negat că ar avea familie sau prieteni. Maestrul veni el însuși, cu unul dintre asistenții săi și, fără niciun cuvânt, îl îmbrățișă, apoi îl luă delicat de braț și îl conduse spre mașină. Pe drumul spre casă, Ananda păstra o liniște desăvârșită. Numai când intrară în casă, îi vorbi pentru prima dată discipolului său.

“Cristian, nu ești singur. Toți prietenii și frații tăi sunt alături de tine.”

Zilele următoare Cristian fu asistat, cu rândul, de cel puțin o duzină dintre prietenii și cunoștințele de la școala de yoga. El nu avea nici cea mai mică inițiativă, nici măcar aceea de a duce lingura sau paharul la gură, dar, din fericire, se lăsa ajutat cu orice, fără nicio împotrivire. Singurul lucru pe care părea în stare să-l mai spună era... “mulțumesc”. Unul dintre prieteni găsi însă în telefonul lui mobil numărul Petrei și își aminti că Cristi îi vorbise adesea despre ea, cu mare prețuire, ca despre un om care jucase, la un moment dat, un rol foarte important în viața sa. Prin urmare, se hotărâ să o sune și, în numai câteva fraze, îi povesti tot ce se întâmplase cu el în ultima vreme.

Petra îl întreabă dacă crede că Cristian ar putea primi vizita ei în seara aceea.

“În starea în care e acum, nu s-ar putea opune la nimic... Egal dacă vine de la diavol sau de la bunul Dumnezeu!” răspunse resemnat tânărul.

Petra își trase ușurel un scaun în fața fotoliului în care Cristian ședea comod, îmbrăcat în pijama, privind fără țință în cameră. Mircea, care era și prietenul lui cel mai bun, se retrăsese, discret, în bucătărie.

“Cristi... am venit un pic să văd ce mai faci,” spuse ea, străduindu-se din toate puterile să-și controleze vocea.

Bărbatul întoarse încet capul spre ea și când, în sfârșit, ochii li se întâlniră, deschise gura și spuse lent, cu un accent ciudat, rece, ușor metalic.

“De ce...”

Petra plecă privirea, complet dezorientată. Chiar așa... de ce oare își imaginase că va putea face față?... Se așază totuși pe fotoliul alăturat și își puse blând mâna dreaptă pe umărul lui. Deodată, Cristian o prinse ca într-un clește mecanic de încheietură și continuă, cu aceeași voce nenaturală, care crescuse în intensitate până deveni un strigăt sălbatic...

“De ce, Petra?... De ce, Petra?... De ce?... De ce?!... De ce?!... De ce?!!”

Mircea năvăli în cameră și, după o mică luptă cu Cristian, reuși să elibereze mâna femeii, care se ridică imediat, cu ochii în lacrimi.

“Iertați-mă, vă rog... am crezut sincer că pot face ceva pentru el...” Se întoarse din nou către Cristian, care, aparent complet relaxat, privea țință în aceeași direcție ca și la început, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

“Te rog să mă ierți, Cristi... îmi dau seama că a fost prea mult pentru tine... Vreau totuși să mai vorbim la un moment dat.... Crede-mă, acum chiar am niște răspunsuri...”

Cristian se lasă brusc înainte și culese o foaie mică de note de pe măsuta din fața lui, apoi o puse încet, tot pe măsută, dar în dreptul său. Mircea înțelese. Cu o mișcare rapidă, scoase un pix din buzunarul de sus al cămășii, dar apoi se opri brusc, cu ochii țintă la Petra. Ea dădu încet din cap și atunci, Mircea puse încet pixul lângă foaia de hârtie. Deși se uita iarăși în altă direcție, Cristian întinse mâna după pix, apoi se aplecă din dou deasupra măsutei și, cu mișcări greoaie, mângăli câteva cuvinte pe hârtie. După ce se opri, continuă să fixeze încă vreo douăzeci secunde foaie de hârtie și, în fine, lăsă pixul să-i cadă din mână. Mircea se apropie imediat și culese, cu o expresie chinuită, bucata de hârtie.

Petra aștepta cu ochii mari, așa că tânărul i-o înmână imediat, în tăcere. Ea citi, apoi, pe neașteptate, o mototoli și o aruncă pe jos, după care se îndreptă cu pași grăbiți spre ușă. “Am răspunsuri, Cristi... Să nu uiți că am găsit până la urmă niște răspunsuri!...” mai spuse ea, cu o voce apăsată, înainte să iasă.

Mircea se ridică de lângă Cristian și culese ghemotocul de pe jos, îl netezi, apoi îl pliă cu grijă, înainte de a-l pune în buzunar... Pe hârtia aceea erau doar șapte cuvinte și un semn mare de întrebare...”De ce nu mă lasați să mor?”

*

Mai erau doar două zile până la sfârșitul concediului lui Cristian, așa că, în drum spre apartamentul lui, Mircea și Robert, prietenii lui cei mai apropiați, făceau deja planuri să-i obțină o oarece prelungire... Omul părea să fie într-o stare relativ decentă de funcționare, dar odată ce era lăsat singur mai mult de o zi, începea iarăși să nu se mai îngrijească. Cu siguranță mai avea nevoie de ceva timp, iar un diagnostic psihiatric l-ar fi putut costa, într-un timp relativ scurt, jobul.

Ajunși în scara blocului, tinerii auziră niște miorlăituri îndepărtate de pui de pisică și cum amândoi aveau milă de animale, începură să-i caute pe micuți prin zonă. Din păcate, când oamenii au început să se miște, miorlăiturile au încetat și ele, însă cei doi au continuat să caute, luminând colțurile din interiorul scării blocului, unde se aflau și ghețele de gunoi, cu lanternele telefoanelor mobile. După vreo cinci minute erau cât pe ce să renunțe, dar plânsetele unuia din micuți se auziră din nou, în apropierea lui Mircea și el avu inspirația să îi caute în ghena cea mai apropiată. Acolo, aruncați într-o pungă de plastic legată la gură, i-a găsit pe cei doi amărâți târcați, care nu aveau mai mult de o lună. Cu siguranță că n-ar mai fi rezistat multă vreme....

Când Cristian deschise ușa celor doi prieteni și văzu pisoii, rămase cu gura căscată. Cu siguranță, nu se aștepta câtuși de puțin asemenea “cadouri”!... Dar când Mircea îl lămurii cum fuseseră condamnați la moarte sigură, inima lui Cristian se înmuie imediat și îi preluă delicat pe micuți din mâinile sale.

“La baie cu ei, mă pricep eu la asta! Sigur, dacă mă ajuți și tu, un pic, Mircea, ar ieși și mai bine...” Cei doi îl priviră uimiți. “Care-i problema?... Am avut și eu câțiva pisoii când eram mic...” explică hotărât Cristian. “Iar tu, Andrei, du-te, te rog, până la supermarketul din colț și ia niște mâncare pentru pui. Știu că, de obicei, aveau și d-asta... Îți dau eu banii când mă întorc...”

“Ești sigur că vrei să faci asta, Cristi?” întrebă Andrei, încă uluit de reacția prietenului său. “Eu mă gândeam să sunăm mai bine la o organizație de protecție a animalelor ca să îi ia...”

Cristian se îndreptă ușor din șale și își mută privirea de la pisoii la Andrei și apoi iar la pisoii. Ochii lui aveau o sclipire caldă, pe care prietenul lui n-o mai văzuse niciodată.

“Nici vorbă, fratele meu... De vreme ce bunul Dumnezeu i-a adus în calea noastră, să facem treaba ca lumea și până la capăt!”

Un zâmbet complice îi uni pe toți trei, ca niciodată de când se întâmplase nenorocirea... “De ce oi fi zis cuvintele astea?”, se întrebă o clipă mai apoi Cristian. În niciun caz pentru că ar fi devenit brusc creștin... Dar oricum, vorbele veniseră din inima lui și el le acceptă, fără probleme, ca bune și adevărate.

*

“Să nu râzi de mine, Petra, dar micuții ăștia doi au făcut mai mult pentru mine în ultima jumătate de an, decât toți prietenii și colegii mei laolaltă. Și crede-mă că ei au făcut incredibil de mult pentru mine... Sau... poate spun prostii... dar, nu știu, așa simt... Cu afecțiunea lor și toate jocurile lor comice... parcă m-au trezit din morți... pur și simplu... Fără ei sunt sigur că nici de job un m-aș fi putut ține!... Tu știi că înainte s-apară ei nu mai puteam nici să zâmbesc?... Ei bine, uite-mă acum!...”

Femeia îi zâmbi și ea, cu un aer fericit.

“Dacă efectul e-așa grozav, pot să-ți mai dau și eu câțiva de la fii-meă, că s-a mutat în casa noastră de la marginea orașului și se pare că are de gând să salveze toată populația felină a zonei...”

“Ei, nu... din păcate, la spațiul pe care îl am eu la bloc, doi sunt mai mult decât suficienți...” punctă, serios, Cristian.

“Oh, ți-ai păstrat luciditatea... ăsta e un semn bun. Vezi că animalele astea mici sunt foarte adictive și cum se găsesc mai peste tot în oraș, riscul e mare...”

Cristian râse scurt, dar apoi luă deodată o mină serioasă.

“Petra... e adevărat că acum mă simt relativ întreg la minte și la suflet... Totuși, vreau să îți spun că rana...” Ochii i se umeziră brusc, “Știi tu... rana...”

“Oh, bătrânii luptători suferă întotdeauna de pe urma rănilor vechi când se schimbă vremea...”

“Sunt chiar așa bătrân în ochii tăi, Petra?” îngăimă Cristian surprins, dar femeia contracara imediat.

“Dacă tu care ești cu zece ani mai mic decât mine ai fi bătrân, asta ce m-ar face pe mine?... Tu nu ești atât bătrân, cât luptător!...”

“Oh, ești mult prea drăguță cu mine... Tocmai că eu nu m-am considerat niciodată un luptător... Gândește-te numai... un personaj cu o viață comună, un job călduț, de birou... un privilegiat care găsește totuși motive să fie anxios, depresiv și care e, clar, incapabil să se confrunte cu pierderile vieții...”

“Pentru mine, luptătorii nu sunt aceia care înfruntă inamicii vizibili... Luptătorii adevărați sunt aceia care iubesc și riscă și pierd... și merg înainte cu răni deschise, în inimă...”

“Oh, Petra...” zise bărbatul surprins. “Te-ai reprofilat cumva pe literatură?”

“Am dreptate sau nu?”

“Poate... cine iubește, riscă... e adevărat. Și cu cât iubești mai mult, cu atât riscul e mai mare...”

“Tu ai idee, Cristi, câți oameni de pe lumea asta fug de iubire? ... Din comoditate, din lașitate, din presentimentul inevitabilei suferințe?”

“Nu chiar puțini, mă gândesc...”

“După opinia mea, aproape toți, Cristi... De-asta e și atâta mizerie și suferință pe planeta asta...”

Petra profită de acest început de opinie favorabilă și continuă cu curaj.

“Cum a fost, de exemplu, cu fata aia a ta, care a fugit de atâția oameni care au iubit-o... Nu zic că nu a avut motive, dar gândește-te numai câtă suferință a lăsat în urma ei...”

Cristian strânse involuntar pumnii și răspunse cu un rictus dureros.

“Nu, Petra!... Ea a fost minunată, înțelegi?... o adevărată minune a lumii!... Nu cred că ne e nouă dat să o judecăm... Și, oricum, cea mai mare suferință este că am pierdut-o cu totul...”

“Tu o pierduseși deja, Cristian...” spuse femeia sec, fără menajamente.

“M-aș mai fi întâlnit cu ea... nu se știe... Și chiar dacă nu mi-ar mai fi fost dat să am ceva cu ea, știam, cel puțin, că este pe-acolo... Dar să moară... așa de groaznic... așa de tânără!... Vezi, asta chiar face lucrurile de neconceput pentru mine!...”

“Viața ți se pare nedreaptă, Cristi?”

“Ca să nu zic... absurdă de-a dreptul!” spuse el resemnat. Petra lăsă mai multe secunde să treacă în liniște.

“Dar cum rămâne cu drumul tău spiritual atunci?”

“Nu știu...” încă mai cred că suntem ființe spirituale și că există viață după moarte și karma, bla-bla... dar...”

“Dar ce atunci?”

Bărbatul își strânse palmele la piept, ca pentru o rugăciune inconștientă.

“Dar tot mai am acest acut sentiment al absurdului, al unei pierderi de neconceput...”

“Ai putea să te lămurești mai exact de ce?” se interesă ea curioasă.

“Probabil pentru că nu sunt sigur, absolut sigur de nimic în ce privește evoluția noastră viitoare... Nu știu dacă o voi mai întâlni vreodată pe Melisa, nu știu dacă vom mai fi împreună vreodată, nu știu nici măcar dacă iubirea asta mare pentru ea va mai rămâne în mine... Și știi care e problema mea aicea?”

“Dacă tot ai venit la mine, chiar aș vrea să-mi spui care e problema ta aicea...”

“Problema e că iubirea asta a fost mult, mai mult pentru mine decât însăși viața mea... Cum să-ți spun?... Iubirea asta a fost, în sine, o viață, o formă de existență... în comparație cu care viața mea de dinainte și după ea, este, mai degrabă, un fel de moarte...”

“Deci problema este...”

“Problema este că e absurd ca acest fel de viață să continue pe lumea cealaltă, dar iubirea, care e viața cea mai adevărată, să dispară!...” spuse el cu o undă de revoltă, plină de amărăciune în voce. “Sincer... fără iubirea mea pentru Melisa, nici viața de dincolo nu mă interesează prea tare... Dar cum aș putea să iubesc la nesfârșit un om pe care poate că n-o să-mi mai fie dat să-l întâlnesc, sau care, dintr-un motiv sau altul, n-o să răspundă niciodată iubirii mele?...”

Cristian oftă cu năduf. “Nu știu dacă am reușit să mă fac înțeles, Petra... De fapt, nici eu nu mă înțeleg prea bine...”

“Și eu cred că iubirea este viața cea adevărată, Cristi...” spuse, aproape în șoaptă femeia. “Și mai cred că atunci când omul ajunge să recunoască în inima lui asta, să considere iubirea mai importantă decât viața... e timpul să o și cunoască pe deplin...”

“Să cunoască ce?” exclamă bărbatul confuz.

“Să cunoască ce e iubirea...”

Cristian ridică palmele în sus, exasperat.

“Oh, cunosc ce e iubirea, Petra... o cunosc!... Ai uitat? Exact asta e problema!”

“Noi cunoaștem iubirea pentru cineva sau ceva... dar trebuie să ajungem să cunoaștem și iubirea, în sine...” spuse ea misterioasă.

“Iubirea, așa, ca stare existențială, fără obiect... da, îmi amintesc ceva de la curs...”

Cristi observă imediat că Petra se înroșise la față. Nici nu mai era așa de machiată, ca altă dată...

“Mă îndoiesc că vi s-a spus la curs ce vreau eu să-ți spun, Cristi... Ți-am zis că am descoperit niște răspunsuri... dar, din păcate, nu erau acolo unde, din ignoranță, te-am trimis pe tine să cauți...”

“Ba nu, Petra... ai făcut foarte bine că m-ai trimis... Nu știi cât de mult mi-a schimbat asta viața...”

“Cristi... aproape ai reușit să te sinucizi după ce Melisa a dispărut din viața ta...” spuse Petra cu mare seriozitate. “Spune-mi cinstit... ce crezi că te-a ținut în viață?... cunoașterea spirituală pe care ai dobândit-o la curs sau bunătatea și dragostea prietenilor tăi?”

“Oh... adevărat!” murmură Cristian copleșit, “Ei, ei, cu bunătatea și dragostea lor... ei au fost ancorele, cum spui tu...Nu cunoașterea aia... puțin îmi mai păsa mie de toată cunoașterea!...”

“Bun ... deci iată, vedem încă o dată, iubirea care susține viața și care e, de fapt, mai mult decât viața... Ea este, clar, lucrul cel mai important din lume. Dar ce e iubirea?”

“Iubirea e iubire... și copiii știu ce e iubirea... chiar și animalele...” zise Cristi surprins. “Ce întrebare e asta, Petra?”

Ea trase adânc aer în piept și începu.

“Vouă nu v-au spus niciodată la cursul ăla că Dumnezeu e iubire?”

“Ba da... e un fel de a spune... Iubirea e esența universului, a creației...”

“E exact același fel de a spune... Dumnezeu, care e iubire, a creat totul, din sine însuși, prin urmare întreaga creație e alcătuită din forme ale iubirii...”

“Da, dacă vrei... sună logic așa”, admise Cristian.

“Nu e însă în natura noastră să vrem ca iubirile noastre să existe pentru totdeauna... chiar și iubirile noastre cele mai comune?”

“Ba da... clar... acumă parcă încep un pic să înțeleg...”

“Da... deci iubirea ta pentru Melisa îți spune că e de neconceput să nu fie eternă și îndoiala minții tale o chinuie teribil. Dar asta se întâmplă tocmai pentru că ea știe foarte bine că este eternă, ca parte a lui Dumnezeu... La fel, Melisa, la fel tu și orice altă ființă umană. Chiar dacă forma fizică se schimbă la comanda voinței divine, asta se întâmplă numai în beneficiul iubirii, care este eternă...”

“Deci răspunsul pe care l-ai descoperit este că tot ce e iubire e etern, inclusiv noi înșine... și că orice despărțire nu e decât temporară... Asta vroiai să îmi spui?”

Cristian zâmbi și apoi privi la Petra cu ochi strălucitori.

“În țesătura infinită a iubirii, care este creația, noi suntem copiii iubirii, cei făcuți după chipul și asemănarea creatorului. Dacă el, ca iubire, nu vrea să piardă nimic, ci doar să crească la infinit... cum putem fi atât de stupizi încât să credem că el va lăsa să se piardă ceva din ce ne-a dat nouă?”

Cristian păru încântat de perspectivă, dar brusc, ceva ca un nor întunecat îi umbri privirea.

“Și totuși, Petra... ce se întâmplă dacă omul are o iubire greșită?... Înțelegi? Unii iubesc luxul, alții gloria trecătoare, alții au tot felul de pasiuni și vicii distructive... Și iubirile astea sunt eterne, conform teologiei tale personale?”

“Mai întâi, nu e teologia mea personală... dar poți să îi zici așa, dacă ți-e mai simplu...”

“În fine...” zise el grăbit... “cum rămîne deci cu viciile și așa-zisele iubiri rele?”

“Știi parábola fiului risipitor?... Dintr-o iubire exagerată de sine pot crește multe iubiri rele... adică oarbe, distructive... care se împotrivesc iubirii fundamentale care e în Dumnezeu... Dar vine un timp când și iubirile astea se întorc acolo unde trebuie...”

“Stai puțin, că în sfârșit m-am prins de o chestie...” o întrerupse Cristian înveselit.

“Să nu-mi spui că asta e, de fapt, doctrina creștină, Petra...”

“Dacă nu crezi, ia-o doar ca pe interpretarea particulară a unui doctor în psihologie...”

Cristian se ridică în picioare. Știa că trebuia să plece de vreo zece minute, dar parcă ceva nu-l lăsa încă să plece. Se concentrează câteva clipe, apoi, ușurat, se întoarse din nou către Petra.

“Spune-mi sincer... drumul meu spiritual ar trebui să fie legat de cunoașterea acestui Dumnezeu care e iubire?”

Petra surâse misterios și se ridică, de asemenea.

“Spune-ți singur, Cristi... Mie mi s-a părut că iubirea e o chestie importantă pentru tine....”

OMUL STRĂZII

”Bună seara... Mă scuzați, dacă v-am trezit... Aveți nevoie de ceva?”

Bărbosul deschise imediat ochii și aruncă o privire confuză spre femeia înfăolită care se aplecase asupra sa. Era aproape 11 noaptea și intersecția aceea mare, bordată de case și de o mare biserică, toate neluminate, arăta înfricoșător de pustie și aspră, în gerul năprasnic.

”Nu, mulțumesc. Acum nu mai am nevoie de nimic. Aștept dimineața.”

”V-am mai văzut aici în timpul zilei, pe aceleași trepte, dar am crezut că veniți de undeva și că noaptea, bineînțeles, aveți un loc în care vă retrageți...” spuse ea înfiorată. Știa că temperaturile în ultimele nopți atinseseră minus cincisprezece grade. ”Pentru nimic în lume nu mi-am putut imagina că petreceți și noaptea aici, în stradă.”

Omul răspunse prompt, fără s-o scape din ochi.

”Și noaptea...și ziua, și noaptea, de șaptesprezece ani încoace. Asta e casa mea, doamnă...”

*

În ziua în care a împlinit treizeci și șapte de ani, Tudor a început să bea. Poate că nici nu era vina lui... colegii au fost cei care l-au luat pe sus de la servici și l-au dus la un restaurant de la șosea. Toți șiau că e încă dărâmat după despărțirea de soția lui, care se petrecuse cu aproape un an în urmă.

Elena fusese iubirea lui din adolescență, se căsătoriseră imediat după terminarea liceului și aveau un băiat în vârstă de zece ani. Duseseră o viață bună împreună... cel puțin în opinia sinceră a lui Tudor. După facultate el a ajuns repede contabil șef, iar în numai câțiva ani după aceea, soția lui, a parcurs toate treptele ierarhice de la poziția de simplu agent de asigurări, la aceea de director executiv al companiei. Ea avea și un apartament de trei camere donat de un unchi foarte bătrân, așa că nu le-a lipsit chiar nimic. Concediile și sărbătorile le petreceau cel mai adesea în străinătate, iar pe băiat îl trimiseseră la o grădiniță, iar apoi la o școală privată, extrem de scumpă, cu predare în limba engleză. Cu un an în urmă, cumpăraseră un teren de 2000 de metri pătrați la Snagov, cu gândul să facă o vilă de vacanță și poate, cine știe, cu timpul, chiar să se mute acolo.

Tudor a observat, firește, că, în ultimele luni dinaintea plecării sale de acasă, Elena se întorcea aproape în fiecare zi foarte târziu și părea tot mai absentă și mai confuză. Nu avea însă de ce să facă o problemă din asta. Justificările erau legate de situația critică a companiei sale, care fusese puternic lovită de criză și își restrânsese considerabil activitatea. Tudor înțelegea foarte bine faptul că Elena, care era unul din cei mai vechi angajați ai companiei, se temea, pe bună dreptate, că poziția ei era amenințată. Ea văzuse cum mulți dintre colegii săi mai în vârstă, aflați în poziții de conducere, fuseseră forțați de către noua conducere să-și lase locul de muncă, pentru doar câteva salarii compensatorii. Văzuse și ce însemna să te împotrivești unor asemeni presiuni, pentru a te trezi urgent trecut pe linie moartă și a ajunge, inevitabil, la deznodământul dorit de conducere, bineînțeles, fără niciun fel de avantaje suplimentare. De aceea, soția lui se hotărâse să facă tot ce îi stătea în putere pentru ca

unitatea ei să obțină cele mai bune performanțe dintre toate filialele companiei. Știa, de fapt, că nu prea avea cum să ajungă pe primul loc, pentru că în orașul lor existau două alte companii de asigurări mai vechi și mai cunoscute în rândul populației, dar asta nu făcea decât să o îndârjească și mai tare. Era o fire foarte ambițioasă și, pentru nimic în lume, nu își dorea să se trezească, la treizeci și cinci de ani, pornind încă o dată din locul în care își începuse cariera, cu mai bine de un deceniu în urmă.

Asta era, în principal, ce aflate și credea Tudor despre situația Elenei, așa că nu avea decât grija sănătății ei și aceea de a o proteja cât mai mult de orice sarcină domestică împovărătoare. El putea să se ocupe de băiat și de treburile casei, pentru că la ora patru exact pleca de la servici.

La întreprinderea de materiale de construcții la care lucra, activitatea se redusese, de asemenea, aproape la jumătate. Plecaseră o grămadă de oameni, dar Tudor era, de mulți ani de zile, mâna dreaptă a directorului, care, din fericire, era și patronul firmei. Oricine putea să plece din firmă, dar nu patronul și contabilul lui șef... asta era evident pentru toată lumea.

Prin urmare, la patru și jumătate Tudor îl lua, în fiecare zi, pe Andrei de la after-school și mergeau împreună, fie direct acasă, fie la unul din cursurile lui de înot, de karate sau teatru, care îi ocupau încă zece ore pe săptămână. Ajunsesse, practic, să facă totul în casă, chiar și mâncare, pentru că băiatul nu putea să-și aștepte mama nemâncat, până spre miezul nopții. În weekend, programul comun cu Elena se rezuma la cumpărăturile săptămânale, iar, în rest, Tudor își petrecea mai tot timpul cu băiatul. Cele două ore de calculator care îi erau îngăduite lui Andrei zilnic, erau și cele două ore libere ale lui Tudor. Dar el era fericit așa, meseria de tată i se părea cea mai minunată din lume. În inima lui, și-ar fi dorit mult să mai aibă măcar încă un copil cu Elena, un subiect asupra cărora conveniseră ferm împreună, înainte de căsătorie... Cum însă ar fi putut îndrăzni să pomenească așa ceva soției sale, care era prinsă într-o luptă pe viață și pe moarte pentru un job în care ea vedea sensul și împlinirea întregii sale cariere profesionale?

Tudor era, de când se știa, un om foarte răbdător și optimist. "Cu răbdarea, trecem marea...", asta era deviza lui preferată la servici, dar și acasă. Era convins că vor veni curând vremuri mai bune pentru toată lumea. Lucrurile nu puteau aluneca spre rău, așa, la nesfârșit. În economie sunt cicluri de creștere, dar și crize, întotdeauna lucrurile oscilează în societate, ca și în viețile oamenilor. Fiecare generație are încercările ei, așa lasă Dumnezeu să fie pentru educația și îndreptarea oamenilor. Cei care rămân însă fermi în credința și valorile lor, trec, până la urmă, peste toate obstacolele.

Cât de ușor este însă să fi optimist în privința lucrurilor care nu ți-au înlănțuit sufletul, care nu au devenit deja o parte din tine!... Când Elena îl anunță într-o sâmbătă dimineață de iulie că iubește un alt bărbat și că nu își mai poate concepe existența fără acesta, Tudor trăi, pentru prima dată în viața lui, senzația că este pălit, cu toată puterea, peste moalele capului. După câteva secunde de întuneric, genunchii i se înmuiară brusc, ochii i se umplură de lacrimi și se lăsă greoi pe marginea patului. Fără să ridice privirea, o întrebă, cu glas scăzut, tremurat:

"De când nu mă mai iubești, Elena?"

"Nu-i vorba că nu te iubesc, Tudor..." spuse apăsător femeia. "De când te cunosc, te-am plăcut, te-am apreciat, am ținut mult la tine... Crede-mă că mi-aș fi dat și viața pentru tine, dacă ar fi fost nevoie... Dar, vezi tu?... Eu am fost așa de prinsă, mereu, cu toate datoriile mele, cu responsabilitățile... Poate de-asta chiar n-am știut, nici n-am bănuț măcar că poate exista o iubire mai mare..." Elena oftă adânc. "Cum să-ți spun, ca să mă înțelegi, Tudor?... O iubire care te face să nu poți respira liber, decât lângă cel iubit, care te transformă în sclav și în rege, deopotrivă... O iubire fără de care te simți iremediabil amputat..."

"Oh, înțeleg bine ce spui, Elena..." murmură trist bărbatul și se ridică în picioare. "Eu nu te-am iubit decât așa... întotdeauna."

Tudor se simțise prea bine împreună cu colegii lui, în seara aceea. Au băut, au spus glume deșuchate și au cântat ca nebunii, până aproape de miezul nopții. Parcă se întorsese în timp, cu vreo jumătate de viață înainte, când, împreună cu prietenii pe care și-i făcuse în timpul stagiului militar, sărbătoreau noaptea, pe ascuns, în bucătăria cazarmei, câte o zi de naștere. Era tânăr și fără griji pe atunci... dar iată, și-acum era... din nou, din nou era astfel! ... Grijile i le luase pe toate Elena!... Nici copilul măcar, nici băiatul lui nu îi mai era grijă și bucurie. Îl luase cu ea, în Suedia, cu o lună în urmă, când plecase definitiv, la noul ei soț de acolo. Ce repede a reușise ea să șteargă cu buretele toate speranțele lui de tată, toate bunătățile, toate promisiunile!... Tudor era însă un optimist, un luptător și durerea cea mare nu avea voie să-l paralizaze ori să-i ia mințile. Și acum realizase că avea un suport de nădejde în lupta aceasta solitară a lui...

Patru ani mai târziu, Anton, vechiul prieten și șef al lui Tudor îi desfăcu, în sfârșit, contractul de muncă. Oricum, de mult nu mai era contabilul șef al firmei, ci un simplu gestionar de depozit. Dar nici ca un asemenea mărunț funcționar nu își mai putea face treaba, din cauza bețiilor aproape zilnice. Se lua de toată lumea, de câteva ori vomitase și urinase în public, pe scurt, devenise oroarea întreprinderii și, în particular, pata rușinoasă de pe obrazul directorului, care trăgea de el, împotriva oricăror argumente de bun simț venite din partea colegilor și clienților.

Anton îl chemă la el și după înmânarea deciziei de concediere, îi dădu salariul pe jumătate de an și îi aranjă, pentru ultima oară, internarea într-o clinică de dezalcoolizare. Înainte de a-l lăsa să plece îl îmbrățișă, cu ochii în lacrimi, și îl asigură că îl va angaja din nou, după numai trei luni de sobrietate. Tudor acceptă totul cu convingerea că, într-adevăr, numai așa se mai poate. Avea de o sută de ori mai multă încredere în prietenul lui decât în sine însuși... Desigur, într-un fel sau altul, Anton va avea întotdeauna grijă de el... Nici în ruptul capului nu și-ar fi imaginat că era ultima dată când îl va vedea vreodată. Și totuși, numai șase săptămâni mai târziu, în timp ce Tudor era încă în tratament, Anton se prăpădi brusc, răpus de un infarct, în timp ce se îmbrăca pentru serviciu.

Când Tudor bătu din nou la poarta întreprinderii, pus la costum, proaspăt bărbierit și cu o mină strălucitoare, sigur că îi va face o bucurie neașteptată prietenului său, portarul îi răspunse cu un mârâit iritat.

"Marine, chiar nu mă mai recunoști?" exclamă uimit Tudor. "Am fost în tratament și acum am venit să-l văd pe domnul Volcescu. Așa am aranjat cu dânsul înainte de plecare..."

"Mai bine du-te de unde-ai venit, Tudore!" zise aspru celălalt. "Volcescu s-a dus la scurt timp după ce ai plecat tu, iar Dumitrache, care e acuma director ne-a zis să nu stăm de vorbă cu tine..."

"Ce zici?" exclamă uimit Tudor. "Cum adică s-a dus?... Unde s-a dus, așa degrabă?"

"Frate, ce un înțelegi?... S-a dus într-o lume mai bună, decât asta de-aicea, care e plină de oameni ca tine și ca mine!... Infarctul l-a terminat. Avea inima slabă, doar știi asta foarte bine..."

Tudor se trase doi pași înapoi, siderat. Mai privi o dată figura portarului, cu speranța nebunească de a desluși vreun indiciu că i se administrase doar o glumă proastă. Dar nicidecum, omul era la fel de serios și de prost-dispus ca în prima clipă. Amețit, Tudor se-ntoarse brusc pe călcâie și o luă la fugă.

O oră mai târziu, într-un birt de la marginea orașului, Tudor bău din nou, până își pierdu cunoștința.

Banii pe care Anton îi pusese în contul lui Tudor înainte de a-l trimite la dezalcolizare și care, în condiții normale ar fi trebuit să-i ajungă cam jumătate de an, omul îi risipi pe băutură și femei în numai o lună de zile. Reuși apoi să ia un împrumut destul de mare de la singurul prieten care îl mai primea în casă, în schimbul promisiunii că își va căuta ceva de lucru cât mai repede. De fapt, chiar în seara aceea găsi pe Internet o duzină de slujbe potrivite și aplicase la toate. În mai puțin de 10 zile primi invitații la interviu pentru trei dintre ele. Nu se prezentă însă la niciunul. De fiecare dată, din cauza beției îi fu imposibil să se trezească. Resemnat, nu mai făcu alte aplicații.

După încă vreo lună și jumătate, se întoarse la prietenul lui, pentru alți bani. De data asta, tot beat. Bineînțeles, nu mai primi nimic. Amicul îl puse într-un taxi și îl trimise acasă.

În numai câteva luni, Tudor vându pe mai nimic tot ce avea în apartamentul lui închiriat, chiar și câteva mobile și mașina de spălat care aparțineau proprietarului. Când acesta veni să-și vadă casa, după aproape trei luni fără chiria care i se cuvenea, Tudor era tot beat... Așa, beat, fu scos în stradă de către poliție, cu câțiva saci de haine și lucruri mărunte pe care i le strânse proprietarul. Dimineața următoare se trezi pe o bancă în parcul central al orașului, fără nimic altceva decât haina de pe el. Desigur, asta era foarte neplăcut, dar nici pe departe așa de neplăcut ca faptul că era treaz. Așa începu Tudor să cerșească.

*

Tudor îi relată femeii povestea vieții lui în numai câteva fraze, firește, fără să insiste asupra detaliilor legate de viciul lui.

”Dar acum mai beți?” întrebă timid femeia.

”Credeți că aș mai fi în viața pe frigul ăsta dacă aș bea?” răspunse el, fără ezitare. ”Mizeria m-a lecuit de orice altă durere. Nu mă mai interesează ce-am avut, ce-am pierdut și ce aș mai putea avea vreodată. Mă interesează doar să aud troleibuzele dimineața, asta e cea mai mare bucurie a mea. Când le aud, știu că bunul Dumnezeu mi-a mai dăruit o zi de viață...”

Femeia tresări, pătrunsă de o milă dureroasă și de conștiința acută că omul din fața ei avea urgent nevoie de ajutor.

”Dar cum e cu biserica aceea mare de vizavi? Ziceați că sunteți de 17 ani aici... Nu v-ați dus la preot să cereți ajutor?”

”Oh, da... de multe ori. Cuviosul Petre mă cunoaște bine. Când intru în biserica lui mă întreabă imediat – Ce cauți aici, Alexandre?”

Femeia întrezări o speranță confuză. ”Și?... ”

”Și eu îi zic – Caut petrol, părinte... Asta-i!”

”Bun, și el ce face?”

”Normal, mă dă afară de fiecare dată!”

”Păi cum ‘normal’?” întrebă ea complet dezamăgită. ”Chiar nu v-a ajutat cu nimic în tot timpul ăsta?”

”Niciodată” răspunse Tudor. ”Nici n-ar avea cum... Doar să-i vedeți casa, că e în cartierul ăsta de vile din spate. Și mașinile... Copiii n-aveți cum că sunt toți trei la studii în străinătate...”

”Și nimeni altcineva nu v-a ajutat să plecați din stradă?... Știți, serviciile sociale mai ajută oamenii, în special iarna, există și o fundație care are grijă de cei aflați în situația dumneavoastră...”

”Nimeni” zise el pe un ton complet detașat. ”Adevărat că nici n-am cerut ajutor să plec din stradă. Sincer, m-am obișnuit așa...”

”Bine... dar măcar un adăpost într-o cameră, undeva. Sunt atâtea case nelocuite în zona asta!... Chiar și asta, pe treptele căreia stați...” Femeia se aplecă deasupra lui și privi atentă prin geamul ușii de care se sprijinea Tudor. ”Da, da...chiar și asta, e goală, abandonată... probabil că a fost un mic magazin, ceva...”

”E goală, da...” zise el, la fel de detașat.

”Nimeni nu va oferit un loc, măcar într-o cameră nefolosită, abandonată?”

”Nu, nimeni. Nu-ți oferă nimeni, pe-aicea, dacă nu poți plăti pentru asta...”

Fără să știe exact de ce, femeia aceea străină îl crezu în totalitate. Ce avea de câștigat un om căruia lumea întreagă îi întorsese spatele?... În inima ei se deșteptă din nou o mai veche și disperată revoltă – nu împotriva existenței, pentru că de mult timp nu o mai considera inutilă, nu împotriva morții, pentru că nu îi mai apărea ca absurdă... ci numai și numai împotriva felului monstruos în care oamenii se poartă unii cu alții și cu tot ce li se află în putere. Câți oameni poate mult mai buni decât ea n-or fi murit, până acum, în stradă?... Îi dădu bărbatului 10 lei, jumătate din banii pe care îi avea în geantă și după ce el îi mulțumi, zise:

”Cred sincer că sunteți o piatră de încercare pentru toți cei care trec pe lângă dumneavoastră...”

”Da, asta da...” admise el gânditor. ”Poate că e singurul rost pe care îl mai am. O piatră de încercare pusă de Dumnezeu în intersecția asta...”

Femeia traversă strada și se opri în stația de tramvai. În sufletul ei se dădea o luptă aprigă. Ar fi vrut să îl ia pe omul acela necunoscut și să îl ducă la ea acasă, după care să anunțe serviciile sociale a doua zi dimineață, dar nu vroia să ia hotărârea de una singură. O sună pe fiica sa adolescentă, care era de două zile la munte, în vacanță și îi povesti despre el și despre intențiile sale. Fata o întrebă speriată dacă a înnebunit... Cum să aduci noaptea un bărbat necunoscut în casa ta, o femeie singură?... Toate explicațiile mamei fură inutile, pentru că riscul, în opinia fetei, era mult prea mare.

Femeia fu nevoită să promită că nu va comite o asemenea prostie și se va rezuma doar la ceea ce orice om de bun simț ar face, respectiv, să anunțe a doua zi serviciile sociale. Dar, clar, ceva în inima ei o împiedică să se mulțumească numai cu asta. Câteva minute după ce încheie discuția cu fiica sa, scoase din nou telefonul din geantă și o sună pe prietena și vecina sa de scară, care avea cheia de la spălătorie, camera aceea comună de la parter în care se puteau usca rufele locatarilor.

Cu sufletul la gură, îi relată și acesteia situația disperată a omului, după care o întrebă dacă ar fi de acord să îl țină peste noapte în spălătorie. Pe un ton cât se poate de ferm, vecina o lămuri că asta ar declanșa un scandal fără precedent printre vecini, care ar anunța imediat poliția.

Cu inima strânsă, femeia trebui să accepte că nu avea nicio soluție rezonabilă. Închise telefonul și se urcă în primul tramvai care opri în stație.

*

O lună mai târziu, Alexandru se afla în grija unui grup de călugări de la o mănăstire aflată la marginea orașului. Nu serviciile sociale, ci doi oameni de la o fundație franceză care se ocupa de persoanele fără adăpost au fost cei care l-au luat din stradă a doua zi, în jurul prânzului. Picioarele îl dureau groaznic și fu imposibil să meargă singur chiar și câțiva pași până la mașină. L-au dus la spital și, în numai câteva ore a fost operat de urgență. Toate degetele de la picioare și o mică porțiune dintr-un călcâi i-au fost amputate. Medicii i-au spus mai apoi că ar fi avut foarte puține șanse să mai supraviețuiască încă o noapte. Se refăcuse însă neașteptat de bine, se îngrășase câteva kilograme și își răsese barba. Se gândea acum să se apuce de pictură și chiar să scrie o carte despre viața lui. Știa că femeia cu care vorbise în noaptea aceea de dinainte de salvarea lui din stradă era aceeași persoană care ceruse ajutorul fundației, pentru că cei de acolo îi povestiseră totul, dar, din păcate, ea nu și-a dat numele, așa că nimeni nu a putut să îl ajute să o găsească. De fapt, femeia sunase și a doua oară la fundație, imediat după ce realizase că omul a dispărut din stradă, și chiar își lăsase numele și telefonul, numai că secretara care îi răspunsese și povestise despre problema lui cu picioarele, dar și despre dorința lui de a-i mulțumi, își notase datele ei pe un bilețel minuscul, pe care nu a reușit să îl mai găsească a doua zi. Femeia nu a mai contactat apoi fundația cu privire la Alexandru, dar, printr-o întâmplare fericită, a descoperit un articol despre el într-un ziar de mare tiraj, două luni mai târziu. Un interviu detaliat, pe o jumătate de pagină ”De la contabil-șef la om al străzii”, care o impresionează peste măsură... Nu era însă niciun cuvânt acolo care să sugereze că a fost și ea implicată în povestea asta, nemaivorbind de vreo dorință a lui să o întâlnească. Firește însă, nu puse asta la inimă, era destul că omul părea să fie acum foarte bine și avea, din nou, șansa să își refacă viața. E drept însă că dacă ar fi găsit un semn cât de mic legat de ea, ar fi luat neapărat legătura cu autorul articolului...

*

Și într-adevăr Tudor a început o nouă viață. Fundația a reușit să dea de urma fiului său, care plecase din Suedia la studii în Franța și alesese să rămână acolo. Foarte inteligent și întreprinzător, tânărul avea deja o mică, dar foarte prosperă afacere cu software. După ce a vorbit la telefon cu taică-său, a decis să îi facă o vizită de urgență și în Franța s-au întors apoi împreună. Norocul lui Tudor a fost că franceza a fost una din materiile lui favorite la școală, se obișnuise în tinerețe să citească jurnale și cărți franțuzești, așa că nu i-a fost deloc greu să se adapteze acolo. Mai mult chiar, imediat după sosirea la Paris, ținuse neapărat să urmeze un curs de contabilitate și, în mai puțin de șase luni de zile, izbutise să se ocupe fără probleme de actele companiei fiului său. Cei doi se înțelegeau de minune. Andrei era căsătorit de ceva vreme și, trei ani după sosirea lui Tudor în Franța, soția sa reușise să rămână gravidă, ceea ce aduse o nouă și mare bucurie în viețile lor, dar, parcă și mai mult, în cea a lui Tudor. Firește, el nu uitase niciodată că cea mai extraordinară experiență a vieții lui fusese aceea de tată... și chiar dacă ea fusese întreruptă brutal când Andrei avea numai 11 ani, iată că acum, după mai bine de 20 de ani, avea șansa să o ia de la capăt... ca bunic! Acum era mai bătrân, e adevărat, dar și mai încercat, mai răbdător, mai plin de dragoste... prin urmare în calitatea lui de bunic nu putea să fie cu nimic mai puțin decât reușise să fie în cea de tată!

Tudor îi mulțumise în fiecare zi bunului Dumnezeu, după operația aceea care îi salvase viața. Și, ca în povestea lui Iov, răspunsul ceresc a fost că toate dorințele, puține la număr și bune, pe care Tudor le-a nutrit în noua lui viață, le-a văzut, în scurt timp, împlinite.

Toate, mai puțin una singură... aceea de a se mai întâlni o dată cu femeia care îi schimbase destinul. Cu trecerea timpului, în loc să se detașeze de amintirea aceea și să accepte că nu o va mai vedea niciodată, nevoia inimii lui crescuse și mai dureroasă și el nu uită niciodată să se roage pentru revederea lor, ca și pentru binele ei și al familiei sale. Andrei se îndeletnicise în repetate rânduri să îi facă cunoștință cu diverse doamne de treabă, măcar așa, pentru un sort de prietenie, dacă nu pentru o relație adevărată. Tatăl său se pricepea să fie un gentleman desăvârșit și, în pofida handicapului care îl făcea să meargă în cârje arăta foarte bine pentru cei 55 de ani ai săi. Cu toate astea însă, nici una din întâlnirile în cauză un avu nici cea mai mică urmare. Judecând după afirmațiile sale, Tudor era mereu extrem de ocupat și un găsea loc în agenda lui pentru nici una din femeile acelea. După vreo duzină de încercări inutile, Andrei, în sfârșit, înțeluse tristul adevăr. Tatăl lui se păstra pentru o femeie pe care, cel mai probabil, nu avea să o mai întâlnească niciodată.

*

În seara aceea de ianuarie, Andrei era în mașină și se îndrepta grăbit către casă. Natalie mai avea numai două luni până la naștere, dar situația ei era destul de complicată, așa că doctorii îi recomandasera deja să nu mai meargă la muncă, ci să aștepte liniștită acasă, fără să facă niciun efort fizic. Cu gândul la grijile sale, Andrei opri la un stop pe marginea Senei, fără să observe că pe trotuarul din dreapta sa ședea ghemuită o formă umană. Deodată însă, persoana în cauză țâșni în picioare și se aplecă mult deasupra balustradei de piatră. Andrei avu un sentiment ciudat și cu toate că semaforul trecu pe verde, puse rapid luminile de avarie și coborâ din mașină.

„Bună seara, vă simțiți bine?” strigă el imediat ce ieși din mașină. Acum desluși mai clar că avea în fața sa o femeie tânără, foarte subțire, acoperită cu un pardesiu negru. Ea nu răspunse nimic, ci se lăsă brusc în jos, ghemuindu-se din nou, ca un animal hăituit, lângă parapet. Acum Andrei era convins că sentimentul acela ciudat care i se cuibărise în inimă era cât se poate de fondat. Se opri la un metru în fața fetei și se lăsă pe vine ca să o poată vedea mai bine.

„Spuneți-mi, vă rog... pot să vă ajut cu ceva?” întrebă el, străduindu-se să se arate absolut calm și stăpân pe situație. „Puteți vorbi cu mine?... Vorbiți franceza?”

„Or să vină după mine...,” se-auzi pe neașteptate vocea răgușită a fetei. Machiajul îi era răvășit de lacrimi, dar Andrei putu observa că era neobișnuit de frumoasă. Și, clar, nu era franțuzoaică...

„Vă urmărește cineva?” se interesă fără succes Andrei. „Putem merge la poliție sau la spital, unde vreți dumneavoastră...”

„Mi-au luat actele, telefonul, banii... unde să mă duc? Oricum or să vină după mine... S-a mai întâmplat... am mai fost în stradă...” Strânse mai tare gulerul pardesiului în jurul gâtului fragil și adăugă cu o voce frântă. „Nu vreau să mai fug...”

Tânărul se încruntă brusc. Auzise și el istoriile acelea dramatice ale fetelor traficate pentru prostituție... multe din ele veneau din estul Europei, cu promisiuni de joburi prin hoteluri și restuarante... În realitate însă... Un imbold neprevăzut îl făcu să întrebe în românește, limba pe care o știuse în copilărie și pe care începuse din nou, acum câțiva ani, să o vorbească cu tatăl său.

„Ești din România?”

Fata începu brusc să tremure și încercă să se ridice din nou în picioare. Andrei îi puse moale mâna pe umăr, fără să încerce să o rețină.

„Nu fugi... N-am nimic de-a face cu cei care te-au adus în situația asta... Vreau numai să te ajut ... bineînțeles, dacă îmi dai voie.”

Fata îl privi în ochi pentru prima dată și asta o ajută puțin să se liniștească.

„Dacă te prind cu mine, o să fie rău și pentru tine... Nu știi de ce sunt în stare...”

„Hai cu mine, atunci...” hotără fără nicio ezitare Andrei. „Hai să plecăm repede de aici și pe drum îmi spui unde vrei să mergi și ce pot să fac pentru tine...”

Fata îl privi din nou, cu atenție, în ochi și apoi întinse o mână tremurătoare spre el, dar imediat și-o retrase. O undă agresivă se strecură în tonul vocii sale.

„De ce aș avea încredere în tine?... Ești român!... Toți românii sunt numai pe interes!... Toți!.. Ce aștepti tu de la mine?”

„Nimic... vreau doar să te ajut.”

„Vorbe... fii sincer! Ce aștepti tu de la mine? Spune!!” strigă ea răgușit, iar Andrei simți că-i crește brusc tensiunea.

„Dacă chiar vrei să știi... aștept să crezi că mai există ființe umane pe fața pământului!...” zise el pe nerăsuflăte, fără a o slăbi din ochi. „Aștept să nu renunți proteste când bunul Dumnezeu tocmai îți oferă o șansă!... Aștept să îți dai seama că nu ești singură și că în clipa asta există cineva care te iubește și te așteaptă, cineva pentru care ești cea mai importantă persoană din lume...”

„Mama... Da, mama!...” spuse cu durere fata și își duse amândouă palmele la față.

„Haide atunci, pentru numele lui Dumnezeu și de dragul mamei tale... te implor, hai să plecăm de aici...” punctă imediat Andrei și își oferă brațul. Fata se lăsă ajutată să se ridice în picioare, ca trezită dintr-un coșmar.

„Să mergem... te rog, să mergem, să mergem!”

Când Andrei sună la ușa garsonierei tatălui său, în miezul nopții, prima reacție a lui Tudor fu una de panică. Asta nu se mai întâmplase niciodată și, cu siguranță, numai ceva rău putea fi la mijloc. Andrei însă îl strigă de cum îi auzi cârjele pe hol. Cu mâinile tremurânde, Tudor deschise larg ușa și la vederea tinerei ciudate care îi însoțea băiatul, rămase cu gura căscată. Desigur, primul său gând fu că Andrei avea ceva nepotrivit cu necunoscuta aceea or așa ceva era dureros de nepotrivit cu imaginea lui frumoasă pe care o ținea, cu mândrie, în inimă. Băiatul înțelese totul într-o secundă.

„Tată, nu te neliniști... am găsit-o pe Maria pe drum. E româncă și are nevoie de ajutor... Este singură aicea. Nu puteam s-o las așa!”

După numai o oră și ceva, fata le povestise celor doi deja toată istoria sa. Într-adevăr, bănuielile lui Andrei se dovediră reale. Plecase în Franța cu o agenție care recruta numai pe Internet pentru domeniul hotelier. Avea chiar și o diplomă în turism economic și spera să facă o carieră în domeniu, ceva ce realiza că, fără multe compromisuri, nu ar fi fost posibil în România. Mama ei nu fusese de acord să plece, îi era teamă oricum de asemenea aventuri, mai ales că nu aveau pe nimeni în Franța. Desigur însă, fetei puțin i-a păsat de temerile ei, de mult timp o învățase să nu se aștepte să i se facă pe plac. Dar acum, după două luni de sclavie într-un bordel parizian, Maria nu regreta nimic mai mult decât faptul că nu ascultase de mama ei. O mai sunase de două ori în timpul acesta, dar de fiecare dată supravegheată de stăpânii ei, astfel încât mama nu putea avea nici cea mai vagă bănuială că lucrurile stăteau atât de rău pentru fata ei.

„Dar nu poți lua acum legătura cu mama ta?” întrebă pe neașteptate Tudor.

Fata se schimbă la față. Cum oare de nu realizase mai devreme?... Firește, era încă același copil rău și nerecunoscător... doar asta era primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă!

“Cred totuși că ar fi mai bine dacă așteptăm până mâine dimineață...” fu însă de părere Andrei. “E ora 3 noaptea la ei și s-ar putea să-i stricăm somnul...”

“Oh, da... adevărat!” confirmă și Maria. “În plus, dacă Andrei are Internet, o pot suna mâine dimineață pe Skype... Și o să arăt și eu altfel!... Știi, trebuie să am grijă cu mama, că are probleme cu inima, săraca...”

Tudor primi informația asta ca pe o atingere dureroasă a unei răni vechi, niciodată închise.

„Probleme, cu inima!... Trebuie să avem grijă, atunci... Eu zic să lăsăm totul pe mâine dimineață!”

„Eu însă, cu părere de rău, trebuie să plec acum.” zise Andrei, deodată foarte grăbit. „E drept că Natalie știe de mine, dar în niciun caz nu vreau să o las singură peste noapte...”

„Mulțumesc pentru tot, Andrei. Domnul mi-e martor că niciodată n-o să te pot răsplăti pentru ce ai făcut pentru mine...” spuse Maria. Andrei se aplecă și o sărută pe obraji roșii ca para focului.

„Măcar ai grijă să nu-mi mai crești tensiunea...” chicoti el vesel. „Și nici maică-tii, dacă e posibil...”

Tudor pregăti micul dejun, însă nici el, nici Maria nu se atinseră de nimic înainte ca Maria să se așeze în fața laptopului și să o sune pe mama sa pe Skype. Femeia răspunse repede, iar Tudor se repezi să-și facă de lucru în bucătărie. După vreun sfert de oră însă, Maria veni după el.

„Hai numai un pic să îți fac cunoștință cu mama!... I-am spus de voi doi!” exclamă ea veselă.

„Ce-ai făcut?” sări Tudor îngrijorat și continuă apoi aproape în șoaptă... „I-ai spus ce s-a întâmplat cu tine?!”

“Nu... i-am spus doar că eram într-o zonă cam dubioasă și mi s-au furat actele, banii și telefonul și am avut o criză de panică... Și că fiul tău și cu tine m-ați salvat!”

“Ei, acuma... stai puțin că nu asta era ideea...Și, oricum, eu n-am făcut nimica...” bâigui Tudor confuz.

“Bine, cum zici tu... dar să știi că mama e încă în fața calculatorului și așteaptă să te cunoască...”

“Of , Doamne... ce ți-e și cu copiii ăștia!”, oftă Tudor și se aplecă să-și ia cârjele. Perspectiva unei discuții de genul ăsta cu o femeie necunoscută i se părea mai mult decât jenantă. Dar în fine... măcar o va face cât mai scurtă cu putință!

Maria se așeză voioasă în fața laptopului și anunță pe un ton triumfal.

“Uite mama... el este Tudor!” Apoi, către Tudor...

“Am uitat să îți spun... pe mama o cheamă Iulia...”

“Bună ziua, domnul Tudor!” i se adresă veselă femeia și îi zâmbi din toată inima.

“Bună ziua...” rosti și el, cam greoi, încercând, fără succes, să zâmbească. Îi fu, de asemenea, imposibil să i se adreseze pe nume.

“Domnul Tudor, fata mea mi-a povestit toate cele întâmplate.” zise ea și îi zâmbi încă o dată. “N-am cuvinte să vă mulțumesc pentru bunătatea și amabilitatea dumneavoastră. .. Fiica mea mi-a spus că efectiv, ați salvat-o... dar, credeți-mă, odată cu ea m-ați salvat și pe mine, dragă domnule... Ea e tot ce mai am pe lumea asta!”

Tudor își dresе vocea și, în sfârșit, îndrăzni.

“Doamna... Iulia... credeți-mă că n-am făcut nimic din ce dumneavoastră înșivă nu ați fi făcut în locul meu. Sau poate chiar ați făcut vreodată...”

“Oh, sunteți prea drăguț... Sincer, a fost minunat ce ați făcut pentru Maria. Eu una nu am ajutat niciodată pe cineva într-o situație similară...”

“N-ați ajutat niciun om în dificultate, pe care l-ați întâlnit în stradă?” se interesă Tudor, iar Maria observă cu surprindere că ochii îi străluceau și fața îi transpirase pe neașteptate. Iulia fu și ea uimită de interesul bărbatului.

„Ei, poate am ajutat și eu puțin pe cineva... dar nu era deloc o situație similară... Sigur, acum puteți să-mi sugerați că asta a fost un fel de recompensă divină, dar...”

„Poate, tot ce se poate... dar, din punctul meu de vedere, nu o recompensă, ci un răspuns la o mai veche rugăciune...” spuse repede și foarte emoționat Tudor.

„O rugăciune... a dumneavoastră?” se interesă Iulia, din ce în ce mai uimită.

“Da... o rugăciune care a început din ziua în care am plecat din stradă.”

Iulia așteptă continuare, dar omul nu părea să mai aibă de gând să adauge ceva.

“Vreți să spuneți că ați locuit pe o stradă... Asta a fost în România?”

“În România și chiar în orașul dumneavoastră...”

“Aha, ce interesant!... și pe ce stradă ziceați că ați locuit?”

“Am locuit... dar nu pe... ci în stradă. O stradă care dădea într-o intersecție foarte aglomerată... Acolo îmi făceam veacul de 17 ani de zile, așezat pe niște trepte, vizavi de o mare biserică...”

Iulia încercă să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu își întoarse privirea de la Tudor.

“Mama!...” exclamă Maria neliniștită. Ce s-a întâmplat, mama?!”. Se întoarse imediat spre Tudor. “Tudor... și tu?... Doamne... ce-i asta... ce se întâmplă cu voi, oameni buni?”

“Tudor... ” începu Iulia cu o voce firavă... “Iartă-mă, te rog, că nu te-am recunoscut... Îți dai seama că nu m-aș fi așteptat...”

“Nu mai sunt omul pe care l-ai întâlnit în noaptea aia, Iulia... Stai liniștită... Tu, în schimb, nu te-ai schimbat deloc... te-am recunoscut din prima clipă.”

“Nu-mi vine să cred că tocmai tu... și fiul tău...”

Maria păli și se lăsă moale pe canapeaua de lângă Tudor. Își amintea povestea aceea... Își amintea foarte bine și telefonul acela disperat pe care îl primise de la mama sa, în legătură cu omul acela de pe stradă...

“Cum îți spuneam, Iulia... a trebuit să fie așa... era nu doar o răsplată, ci și un răspuns la o rugăciune...”

“Oh, Tudor... poți să îmi spui care era rugăciunea aceea a ta?”

“Să dea Domnul să te mai văd o dată în viața asta, Iulia... și să îți mulțumesc... ” Îi zâmbi pentru o clipă, cu ochii în lacrimi, „Îți mulțumesc din toată inima, Iulia... toți ceilalți și-au făcut numai datoria, dar tu chiar ai vrut să mă salvezi... Și, iată, ai reușit!... Uită-te la mine!... Niciodată n-am fost atât de fericit, niciodată nu mi-a dat bunul Dumnezeu atâta pace!... Tot ce mi-a lipsit a fost să o știi și tu...”

„Doamne...” bâigui femeia tulburată peste măsură, „și tu chiar te-ai rugat pentru asta...”

„Aproape în fiecare zi. Și nu degeaba, Iulia, nu degeaba!”

„Dar eu ce să mai zic atunci?... Ce să mai zic despre bunătatea pe care tu și fiul tău ați arătat-o fiicei mele?”

Maria nu își mai putu reține lacrimile și o zbughi la baie... Tudor își luă inima în dinți și se hotărâ să facă lucrurile clare.

“Iulia... nu știu dacă o să te superi pe mine, dar sincer... nu cred că bunul Dumnezeu a lăsat toate lucrurile astea să se întâmple degeaba... Eu simt că noi trebuie să fim prieteni, trebuie să ne susținem unul pe altul în continuare... Nu știu... dacă tu ești legată de țară, o să te rog să mă lași să te vizitez... din când în când... Dacă însă nu te mai leagă mare lucru și dacă totuși Maria vrea să mai rămână pe-aicea... eu cred că ar fi bine să vii tu aici. Andrei și

prietenii lui or să vă ajute pe amândouă să vă găsiți de lucru și o să puteți sta împreună. Iar eu să fiu aici pentru tine și pentru Maria în orice situație...”

Câteva secunde trecură tensionate, până când Iulia, care îi ocolise privirea, se hotărâ să răspundă.

„Nu știu ce să spun, Andrei... Totul e atât de neașteptat pentru mine... Și da, e adevărat că de când a murit mama nu mă mai leagă mare lucru de țară, mai ales că jobul meu de acum e mult sub posibilitățile mele și mi-a fost imposibil să mai îmi găsesc altceva... Știi doar... vârsta!...”

„Așadar un job decent la 35 de ani a ajuns să fie o problemă în România...” spuse Tudor vesel.

„Nu știu ce vezi tu acolo pe Skype, dar să știi că tocmai am împlinit 49, Tudor...”

„Ah, Iulia... ești nespun de tânără, crede-mă... Și nu doar tânără, ci și...”

„Oh, iar tu ești nespun de galant se pare!... Să fie vreun interes la mijloc?” chicoti ea vioaie, dar apoi se rușină brusc realizând că deja flirta cu omul acela aproape necunoscut.

„Desigur... e un interes de a te vedea din nou zâmbind!”, răspunse el, după care redeveni serios. „Sincer, Iulia... nu vreau să te simți forțată cu nimic, dar e... cum să spun?... e foarte important pentru mine să știu... Crezi că există vreo șansă să vii pe-aici la un moment dat?”

„Dacă Maria chiar are de gând să mai stea pe-acolo și n-are nimic împotrivă... da, atunci, clar... cred că ar fi cel mai bun lucru... Aș putea să vin într-o vizită și să vedem apoi cum ne înțelegem...”

„Noi doi?” speculă Tudor momentul.

„Ei, nu...” zise ea, plecând încă o dată privirea. „Eu și Maria, bineînțeles...”

„Bineînțeles, bineînțeles...” acceptă voios Tudor. „Important e însă să fiți în același loc și să vă puteți ajuta una pe alta... Uite, așa cum sunt eu și Andrei, de exemplu...”

„Tudor, îți mulțumesc încă o dată pentru tot... pentru grija ta față de Maria... și față de mine...”

„Eu îți mulțumesc și mulțumesc bunului Dumnezeu că existați pe pământul ăsta... Dacă aș crede în noroc, aș zice că azi e ziua mea norocoasă!”

„Tu chiar ești un om atât de bun, Tudor?...” întrebă ea pe neașteptate. Bărbatul rămase brusc fără cuvinte. Dar nu, ea nu glumea deloc, ea chiar părea să creadă asta... O undă de căldură dulce îi invadă complet inima și pentru prima dată reuși să-i dăruiască zâmbetul lui complet și adevărat. Poate că ea mai avea nevoie de timp, dar el deja se predase...

„Oh, nu și în comparație cu tine, draga mea Iulia...”

IUBIREA NU E DOAR PENTRU EI

Privirea îi fu atrasă de silueta subțire a unei fete, care se sprijinea de brațul unui tânăr slab, cu ochelari, preocupat să citească ceva dintr-o carte mică. Vladimir era uimit de ciudata atracție pe care o simțea față de necunoscuta aceea... De foarte mult timp nu-și mai amintea să se fi uitat în mod deliberat după o femeie tânără. Nu îi vedea însă chipul cu claritate, așa că își scoase și el din buzunarul de la piept ochelarii, potrivindu-i apoi atent pe nas.

Așadar... ochii albaștri, frumoși, cu gene arcuite, nemaipomenit de lungi, nasul mic, sculptat cu o minunată finețe, buzele pline și totuși fragile, cu o linie de o dulceață inexprimabilă, gâtul delicat, părul castaniu căzând în bucle mari, ușor dezordonate, de-a lungul obrazilor perfecți, strălucind de lumina fără egal a primei tinereți...

„Doamne, Dumnezeu!... așa trebuie să arate un înger!...”, îi trecu prin minte bătrânului, pe deplin conștient că în lunga sa viață nu întâlnise niciodată o femeie mai frumoasă. O ființă eterică și totuși reală... mai reală decât toți ceilalți oameni cu chipuri șterse și expresii încremenite din jurul său, care păreau să nu poată juca nici un alt rol decât acela de a-i pune și mai tare în valoare frumusețea.

Și totuși, minunea aceea de fată avea un aer trist, ușor confuz, ca și cum ar fi căzut deodată, pe neașteptate, în metroul acela, dintr-o lume mai bună... desigur, împotriva voinței sale. Iar tăntălăul cocoșat și cu aer de tocar pe care-l ținea de braț, stătea pe jumătate întors cu spatele la ea și nu catadicsea să îi dădea nici o atenție!... Probabil că era deja prea obișnuit cu frumusețea ei, cu atingerea sa delicată... și acum cărțulia lui nemaipomenit de importantă reușea mult mai degrabă să-i trezească interesul, să-l facă să se simtă în elementul său pur egoist... „Ehei, păi să fi fost eu în locul prostului...” începu Vladimir numai pentru sine, dar continuarea acestui gând ghiduș îl surprinse și pe el. Dar dacă nu băiatul era prostul, ci... Că doar s-au văzut cazuri dintr-astea, de când lumea... un chip frumos, care ascunde o păpușă de paie cu minte puțină... sau, chiar mai rău, o mătă egoistă și vanitoasă, în așteptarea momentului glorios în care să-și poată da toată ferocitatea pe față...

Oricum, cel mai probabil tânărul era un intelectual, un tip cult, iar dacă aparența angelică a fetei ascundea, de fapt, o asemenea creatură dezagreabilă, nici o mirare că el ajunsese să n-o mai bage aproape deloc în seamă... În vreme ce bătrânul se adâncea în suspiciunile cu rădăcini adânci în istoria vieții sale, fata șopti ceva la urechea partenerului său, iar acesta închise fără o vorbă cartea și, după ce o puse cu grijă la loc în geantă, porni grăbit, exact către ușa în dreptul căreia stătea Vladimir. Fata îl urmă și ea imediat, dar după numai doi pași, datorită unei frâne bruște a conductorului, se dezechilibra și alunecă brusc în față, cu mâinile înainte. Prietenul ei nici nu băgă de seamă ce se întâmplase în urma sa, dar Vladimir reacționează într-o clipă. Strângând puternic bara cu mâna dreaptă, se aplecă spre fată și cu stânga o prinse ferm de braț. Ea se învârti pe jumătate în jurul său, dar câteva clipe mai târziu se redresă și reuși, în sfârșit, să se apuce de un mâner.

„Oh, vă mulțumesc mult, domnule!” se auzi vocea ei dulce, însoțită de o blândă privire albastră, în care Vladimir sesiză o umbră de timiditate.

„N-aveți pentru ce, domnișoară dragă... A fost, cu siguranță, un privilegiu pentru mine...” răspunse el, pe un ton admirativ, dar echilibrat de o undă pașnică de resemnare. În clipa următoare, chipul fetei se luminează într-un surâs atât de desăvârșit, încât bătrânul simți ca și cum ar fi primit o lovitură puternică în inimă... Primul gând care îi trecu prin cap după momentul aceluia șoc minunat, fu că, mai presus de orice îndoială, fata aceea trebuia să fie un înger!...

Tânărul care o însoțea, urmărise însă și el schimbul lor de replici, drept care se grăbi să-și ia partenera de braț, cu un aer foarte grijuliu. Ușile se deschiseră și cei doi coborâră repede, în vreme ce Vladimir se străduia să n-o scape din ochi pe fată. Erau, cel mai probabil, ultimele clipe din viața sa când se putea bucura de chipul acela încântător, așa că nu avea de gând să le piardă... Deodată însă, băiatul se opri și-și scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei, pentru a-l duce apoi la ureche; atunci, spre marea surpriză a lui Vladimir, fata întoarse capul în direcția sa și îl căută fulgerător cu privirea... Descoperindu-l, îi mai dăruî încă o dată un zâmbet... de data aceasta visător, ușor melancolic, plin de vraja unei minuni care avea să-i rămână necunoscută.

„Iartă-mă Nina... și îți mulțumesc, Doamne!...” mai apucă să spună în inima sa bătrânul, înainte ca metrour să pornească înainte cu viteză, smulgându-l fără milă din acea îmbrățișare secretă a privirilor. Sufletul lui dansa însă, în continuare, pe ritmuri pe care le crezuse de mult uitare.

Coborâ și el două stații mai departe și o luă printre blocuri, pentru a ajunge la locuința surorii sale. Era la marginea unei oaze de case, rămase în picioare de pe vremea comunismului, când fusese demolată cu îndârjire aproape toată zona cea veche din sudul orașului. Pentru că, imobilele acestea aparținuseră unor oameni mai cu dare de mână, fuseseră, în general, renovate, dar câteva dintre ele, chiar vile impunătoare, cu câte două etaje, fuseseră date jos, pentru a se construi în locul lor blocuri de oțel și termopan pentru firme.

Mioara era în curtea cea mică din fața casei sale și săpa cu gesturi hotărâte în jurul unor tufișuri de trandafiri albi.

„Neobosită, ca întotdeauna!...” glumi Vladimir, deblocând porțița și intrând în curte. „Parcă te-am rugat să-ți pui o încuietoare ca lumea la ușa asta, femeie!... Câine nu ai, poate să intre oricine peste tine...”

„De ce nu-mi pui tu una, Vlade?... Că doar în casa asta nu mai e bărbat să se ocupe...” răspunse Mioara, în vreme ce își scotea mânușile și se apropia bucuroasă de fratele său. La cei șaptezeci și șase de ani ai săi, încă mai avea o mare plăcere să-l trateze pe Vladimir ca pe un fel de copil al ei, deși era mai vârstnică decât el cu numai patru ani.

„Acum înțeleg de ce nu vrei să stai cu mine, măi băiatule... Ți-e frică rău să nu te pun la muncă!...”

Vladimir zâmbi, pufnind ironic, după care o sărută apăsător pe amândoi obraji.

„Până nu-și revine Oana, știi foarte bine că nu pot pleca de acolo... Păi, spune și tu... cine ar mai avea grijă de ea și de Cristinuța?... Pe Mircea, cu noile lui proiecte, nu se mai poate bizui cineva. Atâta că mai apucă să doarmă acasă, săracu...”

„Într-adevăr... sunt impresionată peste măsură!... Doi adulți în toată firea, dintre care unul stă acasă tot timpul, se dovedesc incapabili să aibă grijă de un copil de cinci ani, care se mai duce și la grădiniță până seara...!” izbucni Mioara iritată. „Dar desigur... au toate... toate justificările cu putință... Nu-i așa, frate?”

Vladimir se pregăti să protesteze, dar n-apucă decât să tragă aer în piept.

„Mie mi se pare că nora ta, după ce a pierdut copilul ăla la naștere, a preferat să se complacă în așa-zisa ei depresie... Pe Cristina o neglijează, că deh... e profund afectată... dar de seriarele ei nu uită pentru nimic în lume!”

„Tu nu vrei să înțelegi, Mioara...” o apără cu amărăciune Vladimir. „Ea nu era deloc așa înainte... E foarte clar că s-a rupt ceva în ea... Nu se preface... crede-mă când îți spun!...”

Mioara oftă adânc și îl prinse ușor pe fratele său de braț.

„Vlade... dacă mă-ntrebi pe mine, ea e mai degrabă afectată de comportarea băiatului tău, care de când și-a făcut firmă, îi privește pe toți cei din jurul lui, ca de pe vârful muntelui Olimp!... Eu n-am uitat că nici nu s-a obosit să vină atunci, la naștere, iar după-aia... ce să mai vorbim!... S-a remarcat în mod deosebit prin absență!... Hai, măi, că doar și bărbatul meu a avut o firmă de construcții... dar asta nu înseamnă deloc că a ajuns să vină acasă mai rar ca la hotel!...”

„Of, Mioara, Mioara... tu niciodată n-ai spus ceva rău de nepotul tău!... Ce-ți veni acum?... Doar știi că numai pe el îl mai am...” murmură întristat Vladimir.

„Cum numai pe el?... Dar pe fetiță, pe mine, pe cele două nepoate ale tale?...” enumeră sora sa, cu o undă de nemulțumiri în glas.

„El e singurul copil care mi-a rămas...” răspunse el scurt, plecându-și privirea și scoțându-și ca din întâmplare ochelarii. Mioara nu se gândise la asta și acum îi părea rău. Fratele ei mai avusese un băiat, cu prima sa nevastă, dar acesta se prăpădise într-un accident stupid, căzând din cărucior, la numai un an și două luni. Ana, mama copilului fusese devastată nu își mai revenise niciodată după aceea, până la moartea sa, în urmă cu nouăsprezece ani de zile. Din depresia firească asociată doliului dăduse într-o fobie socială cu atacuri de panică, iar în pofida, sau poate chiar în urma îndelungatului tratament psihiatric, încheiase cu o maladie diagnosticată de medici drept schizofrenie paranoidă. Crizele bolii se dovedeau atât de periculoase pentru integritatea sa corporală, încât Vladimir era obligat să o interneze de fiecare dată. Până la urmă starea ei fizică se degradase atât de tare, încât nu mai putuse să o îngrijească acasă; în clinică, ea reușise însă, în pofida așteptărilor medicilor, să reziste vreme de aproape doisprezece ani, până când un grav blocaj renal îi încheiase trista istorie de viață.

În timp ce se apleca să smulgă o buruiană, Mioara schimbă repede subiectul.

„Ți-am spus că Mara a câștigat bursa aia pentru Harvard până la urmă?”

„Mi-ai spus ceva...” confirmă visător Vladimir. „Mi se pare o treabă strașnică. Ai făcut tare bine că ai încurajat-o să candideze! Nu mă gândesc doar la succesul profesional, să știi... Acum că e divorțată, eu zic că e mai bine pentru ea să nu mai stea pe-aici, măcar o vreme... Și-apoi, cine știe, poate că norocul ei e în altă parte...”

„Noroc... parcă nu credeai în noroc, Vlade... Parcă te lăudai odată că nu scrie nimic despre chestii din astea lumești în cărțile alea...” chichoti ușor provocator Mioara. Fratele ei încercase să îi explice de mai multe ori cum stă treaba cu scrierile acelea misterioase în care credea el, dar femeia nu îi îngăduise niciodată să ajungă prea departe. Ea era ortodoxă practicantă și se temea de orice cunoaștere care ar fi putut-o îndepărta de cele cunoscute încă din fragedă copilărie, pe care le acceptase întotdeauna ca pe o parte necesară a vieții sale și pe care, în timp, ajunsese să se bazeze. Era ca și cum, vechea ei înțelegere personală cu Dumnezeu, pe care n-o putea în nici un fel concepe în afara medierii înțelepte a bisericii strămoșilor săi, ar fi fost amenințată de un mare pericol.

„Nu scrie nici în scripturi, stai liniștită...” o asigură împăciuitor Vladimir, „dar ai dreptate, a fost doar obișnuința... Nu cred în noroc, de fapt... cred doar în grația unei anumite șanse care i se dă omului, atunci când e timpul să se petreacă ceva important pentru destinul său pe lumea asta...”

Pentru el fiecare atingere, oricât de vagă, la convingerile și cunoașterea lui spirituală era ca o apăsare invizibilă pe un buton secret al inimii. Cuvintele îi veneau imediat, ca servite, și vorbea atunci cu o pasiune adâncă, pe care nu o arăta în nici o altă împrejurare a vieții.

„Frumos spus, frate... într-adevăr, uneori vorbești ca din cărți și chiar mi-e un pic greu să mă țin după tine...” zâmbi către el Mioara, însă privirea ei tensionată îi arăta clar că nu își dorește câtuși de puțin să participe la o nouă discuție pe tema credinței. „Hai să intrăm totuși în casă... Am niște ceai arăbesc minunat și sper foarte tare să nu mă refuzi de data asta...”

O oră mai târziu, cei doi traversau agale grădina, îndreptându-se către poartă.

„Mi se pare că niciodată n-ai avut așa niște flori frumoase!...” remarcă Vladimir încântat. Mioara zâmbi chinuit, arborând un aer nostalgic, cu care fratele ei nu era deloc obișnuit.

„Am muncit mai mult la ele în primăvara asta... Poate pentru că, mai mult ca niciodată, primăvara mi s-a părut dureroasă...”

„Cum așa, domnișoară?... Doar primăvara era anotimpul tău preferat!” exclamă cu surprindere Vladimir.

„Și este încă!... Dar să vezi cum renaște vegetația... firele de iarbă, florile, frunzele... înțelegi?... Natura să ți se pară în fiecare primăvară mai frumoasă, mai înălțătoare, în vreme ce tu... la tine adică... o stare neîntreruptă de degradare, un corp din ce în ce mai greoi și mai urât... din ce în ce mai multă neputință...”

În ochii sorei sale sclipeau câteva lacrimi reținute cu strășnicie. Vladimir îi petrecu un braț peste umăr și o trase cu blândețe mai aproape. Ea continuă, cu privirea pierdută într-un colț al grădinii.

„Mai ții minte cum ne admirau oamenii când am ieșit atunci să cântăm colinde, la spectacolul de la primărie?... Câteva femei în vârstă pe care nu le cunoșteam mi-au spus după aceea că n-au mai văzut doi frați așa de frumoși ca noi!... Ei, Vlade, Vlade... țin foarte bine minte cum mă uitam la bătrânele alea... Îmi părea rău de ele... aveam un fel de jenă ciudată, dar în același timp, și o senzație irezistibil de plăcută. Mă simțeam superioară lor... mă simțeam ca o învingătoare!... Mi se părea absolut imposibil să ajung vreodată la fel ca ele...” Mioara oftă adânc. „Și acu’, dacă mă gândesc mai bine, poate că nici chiar decăderea fizică cu toată pleiada ei de suferințe sâcâitoare nu e așa importantă... Dar dacă rămâi singur... Dacă celălalt moare și tu rămâi... Copiii sunt plecați de mult din casă, iar dacă ești prea neputincios, nici de nepoți nu mai ai parte... Ajungi să trăiești fără nici o persoană iubită alături... Singur, egoist, disperat... dezamăgit de toate... Asta e fața adevărată a bătrâneții, frate!...”

Vladimir îi aruncă o privire chinuită. Știa foarte bine despre ce vorbea Mioara și totuși, vedea lucrurile complet altfel.

„Pe de altă parte însă...”, continuă cu pasiune femeia, „cât ești viu poți încă iubi... simți nevoia să iubești... să fii alături de cei iubiți... Oh, Doamne... iubirea nu e doar pentru ei... pentru cei tineri... e pentru toți!... Nu poate fi altfel! Doar că pentru noi, bătrânii ajunge să fie chin și neîmplinire până în pragul morții... Înțelegi, Vlade?... Poate că nu sunt doar bătrână, ci și nebună... dar, crede-mă... eu una nu reușesc să mă împac prea bine cu viața asta!...” Se opri, vlăguită, iar Vladimir, emoționat, o mângâie ușor pe păr.

„Ți se pare incorectă, viața asta, Mioara?” o întreabă el, cu glas ușor tremurat, încă o dată susținut de acel avânt bun al inimii. Toți prietenii lui i se plânseseră îndelung de neajunsurile bătrâneții - era obișnuit cu depresiile provocate de impotență, de diferite infirmități fizice, de pierderea autorității în fața copiilor, de trădarea sau indiferența celor îndelung ajutați, de singurătate... El nu se plânsese însă niciodată cuiva, nu simțise nici măcar nevoia, căci odată ce ajunsese la credință nu mai găsisese nimic îndoielnic ori greșit în alcătuirea lumii acesteia... Nici sora lui, pe care o considerase mereu cea mai optimistă ființă umană pe care o întâlnise, nu știa să se fi plâns până acum vreodată... Dar iată că o ajunsese și pe ea zbuciumul tuturor celor ce nu aveau cunoașterea lucrurilor adevărate...

„Spune-mi sincer... ți se pare că e ceva în neregulă cu ordinea lucrurilor de pe lumea asta?” insistă el, în vreme ce Mioara își privea mâinile uscate și noduroase, presărate cu pete mari, maronii.

„Rațional... nu văd nimic rău în ordinea asta...”, murmură ea preocupată. „Noi ne-am trăit partea noastră... e timpul altora acum. Așa a fost și pentru noi, și pentru cei de dinaintea noastră, așa o să fie și pentru cei de după noi... E corect, deci... nimic de spus... Și totuși...”

„Și totuși, inima ta îți spune că nu e și drept, am eu impresia... Am impresia că tu nu prea ai da o astfel de viață oamenilor dacă ai fii un Dumnezeu al iubirii, nu-i așa?...”

„Vlade, iar te-a apucat?... Vorbești prostii!...” ripostă bătrâna enervată. „Cum să ne punem noi, niște ființe păcătoase, în locul creatorului nostru?... El și numai El știe de ce e nevoie să fie așa pe lumea asta!...”

„Dar dacă ai putea să știi și tu, n-ai vrea asta, Mioara?... N-ai vrea să știi de ce trupul ăsta trebuie să îmbătrânească, de ce toată materia trebuie să moară?... N-ai vrea să afli ce se va întâmpla după ce încercarea acestei vieți se va sfârși pentru sufletul tău?... De ce să nu-l înțelegi, în sfârșit, pe Dumnezeu?... El a lăsat această cunoaștere extraordinară pentru ca oamenii să se poată apropia cu adevărat de el, să-l poată iubi din toată inima...”

„Te rog, Vlade... încă nu sunt pregătită să ascult predici din cărțile acelea ale tale... Ți-am explicat de atâtea ori că mi se par total străine de credința noastră...”

Bătrânul simți, încă o dată, un impuls cunoscut, amar, de revoltă.

„Și eu ți-am spus că nu e nimic pe lume care să susțină și să completeze mai bine scripturile decât scrierile astea!... Vezi... nici măcar nu te interesează să afli dacă ce spun eu este adevărat!... De fapt, tu nu vrei să concepi nici măcar o secundă că ar putea fi...”

„Nu vreau să te superi pe mine, frate... Noi întotdeauna ne-am înțeles foarte bine și mă doare că chestia asta cu credința a ajuns să ne dezbine la bătrânețe...”. Vladimir desluși o undă reală de tristețe în vocea sorii sale.

„Da... cred că ai dreptate, Mioara. N-are nici un rost să discutăm despre anumite lucruri, atâta timp cât nu ți-o dorești și tu. Să n-ai nici o îndoială... respect asta... Chiar n-am de gând să mai...”

„Stai puțin, Vlade...” se însenină ea brusc, „Nu vreau să ne despărțim așa. Ca să vezi că nu sunt chiar așa de negativistă... uite, dacă vrei, facem o înțelegere...”

Vladimir fu surprins de șansa pe care, în mod neașteptat, părea să i-o ofere sora sa. Asta era o provocare demnă de aventurile lor din vremea copilăriei...

„Te gândești bine și dacă până mâine la prânz mă surprinzi cu ceva la care nu m-aș putea aștepta pentru nimic în lume... îți promit solemn că mă uit peste tot ce-ai tradus tu și cu Nina din cărțile alea ale voastre...”

Pe drumul spre stația de metrou, gândul lui Vladimir fu numai și numai la Nina. Câțiva ani după moartea sa nu putuse să-și amintească aproape deloc de ea, apoi începuseră să îi mai revină, din când în când, vorbe de-ale ei, uneori, împreună cu ceva din trăirea pe care o avea, de obicei, când ea îi zâmbea... însă în nici una din ocaziile acestea, în pofida eforturilor sale disperate, nu reușise să își amintească figura ei. Asta până în urmă cu trei zile, când descoperise la trezire, că avea în cap imaginea chipului ei... Era deja a patra dimineață în care, pentru câteva clipe înainte de a deschide ochii, îi contempla chipul cu atâta claritate, de parcă ar fi avut-o lângă el, alături... iar lucrul acesta îl încânta și, deopotrivă, trezea în el o ciudată neliniște.

După internarea soției sale, Vladimir nu avusese decât două relații scurte, cu colege divorțate, de care nu reușise să se atașeze cu adevărat, pentru ca abia la cinzeci și cinci de ani, tocmai când se hotărâse că e prea bătrân ca să-și mai bată capul cu femeile, să o întâlnească

pe Nina... Ea era soră cu o veche prietenă a Mioarei, văduvă de multă vreme și culmea!... mai în vârstă decât el cu aproape șase ani, însă felul ei de a vorbi plin de viață, zâmbetul luminos și umorul îl cuceriseră repede pe Vladimir. La început i se păruse că n-o iubește la fel de mult ca pe Ana și chiar răsuflase ușurat, într-un fel, căci un asemenea exces sentimental i s-ar fi părut o trădare la adresa primei sale soții... însă după numai câteva luni de conviețuire, realizase cu încântare că niciodată nu se simțise mai fericit. El, care fusese toată viața lui un om ezitant, aproape timid, obișnuit să trăiască într-o lume de gânduri și simțiri intense, din care însă împărtășea altora numai cu mare zgârcenie, ajunsese să vorbească aproape toată ziua cu femeia aceea neobișnuită.

Prima idee mai deosebită care îi venea în cap dimineața, venea mereu însoțită de dorința arzătoare de a i-o comunica ei. Trebuia neapărat să aibă răspunsul Ninei, părerea aceea care îl uimea și îl încânta, trebuia, mai ales, să aibă acel zâmbet al ei, care-l încuraja mai mult decât orice pe lume să viseze în continuare...

Se ducea la liceul la care predă matematica și orele acelea, care înainte de Nina, ajunseseră să i se pară o corvoadă inutilă și nemeritată, treceau ca în zbor, pentru că buna sa dispoziție rămânea neclintită înaintea tuturor provocărilor și impertinențelor golanilor clasei. Nu mai descoperea nimic care să nu poată fi înțeles la elevii săi, iar acolo unde observa o atitudine greșită față de școală sau față de colegi, nu mai încerca să se delimiteze disprețuitor, ca înainte, ci din contră, se apropia mai mult, căutând să schimbe un pic perspectiva tinerilor prin câteva cuvinte blânde și inspirate, care îi veneau cu o ușurință ce îl uimea și pe el. Bineînțeles, pe drumul spre casă avea din nou în cap câteva opinii importante, pe care își dorea neapărat să le discute cu Nina.

Oh, Doamne!... Până când n-o pierduse, nu îi trecuse deloc prin cap faptul că întâlnirea cu ea îi schimbaseră, într-un fel neașteptat, profund și ireversibil, cursul vieții. Luase ca de la sine înțeles toate acele lucruri bune care se schimbaseră în sufletul lui, căci le simțise atât de mult ca fiind ale sale, încât i s-ar fi părut absurd să nu se manifeste odată și odată. Și totuși... nu știuse aproape nimic despre ele, înainte de apariția Ninei în viața sa. Până și credința lui în Dumnezeu fusese, la început, o simplă oglindă a credinței acestei femei... Trăise ca un ateu convins până când o întâlnise pe ea, cu toate că după ce murise prima lui soție, sora lui și câțiva dintre prietenii mai apropiați încercaseră, în mai multe rânduri, să-l convertească la credință. Deslușise foarte clar atunci că, de dragul trecerii peste doliu, i se oferă o consolare stupidă, pe care nu și-o dorea câtuși de puțin. Niciodată nu îl interesaseră promisiunile religioase, ritualurile, tradițiile și toate celelalte lucruri cărora nu le putea descoperi un fundament inteligibil. Încă din copilărie își jurase să nu abdice pentru nimic în lume de la cauza adevărului, motiv pentru care se și hotărâse să se dedice matematicii... La urma urmei, încă se mai considera un căutător devotat al celor sigure, corecte și demonstrabile și orice insinuare a unui sentimentalism egoist îi apărea drept o capcană amenințătoare pe drumul pentru care optase cu atâta convingere.

Aflând de la el toate acestea, Nina îi mărturisise mai întâi întreaga ei solidaritate cu postura sa de căutor al adevărului și apoi, îi arătase niște scrieri vechi, în limba germană pe care le descoperise într-un geamantan vechi al fostului ei soț, după moartea acestuia. Îi explicase apoi că toate acele unsprezece volume numite Marea Evanghelie a lui Ioan, ca și multe altele de care nu reușise încă să facă rost, fuseseră dictate într-un fel misterios unui muzician austriac sărac, numit Jakob Lorber, în secolul al XVIII-lea, iar autorul lor real, acela care se exprima la persoana întâi în textele acelea, n-ar fi fost altul decât Iisus Hristos Însuși... Muzicianul afirmase în repetate rânduri că operele puse de el pe hârtie nu-i aparțin, iar numeroși martori observaseră că, într-adevăr, felul extrem de rapid și total lipsit de corecturi în care omul acela realiza scrierea, nu putea favoriza nici o altă ipoteză. Era evident, o dictare pe care numai el o auzea, căci a scrie în felul acela spontan texte de o remarcabilă valoare

literară, istorică, teologică și chiar științifică, nu putea fi de conceput a intra în capacitățile unui om de pe pământ, oricât de mare ar fi fost geniul acestuia.

Pentru că se pricepea un pic la germană, Nina tradusese, cu mari eforturi, câteva capitole din cărțile acelea; i le arătase apoi lui Vladimir, care se hotărâ fără entuziasm să le citească, evident, nu dintr-un interes nemijlocit, căci concluzia sa îi era dinainte clară, cât din dorința de a nu respinge brutal un lucru care ei îi apărea a fi drept de cea mai mare importanță. În inima sa era un amestec de sentimente ciudate. Era în continuare sceptic și nu avea nici o teamă că un text religios ar putea să îl amețească cu argumentele sale imposibil de validat, dar, pe de altă parte, se temea că înțelegerea dintre el și Nina se va dovedi a fi cu mult mai puțin profundă și armonioasă cum își imaginase până atunci. Era foarte posibil ca o confruntare directă cu această ciudată, dar foarte puternică credința a soției sale, să aibă efecte neprevăzute pentru relația lor.

Începuse să citească, deci, fără nici o grijă, uimit totuși de consistența logică și claritatea acelor texte. Acesta fu singurul motiv care îl făcu, la început, să persevereze, căci se îndoia de adevărul fiecăreia din propozițiile autorului lor, oricare ar fi fost el acela... Apoi, povestirea despre viața lui Iisus i se păru realmente interesantă, căci erau fapte acolo și discuții despre care nu auzise niciodată, relatate ca într-un modern roman autobiografic. Desigur, toate întâmplările aveau o morală a lor în scrierile acelea și trebui să recunoască, de asemenea, că nici bunul său simț și nici conștiința nu găseau nimic de obiectat împotriva lor. Pe partea rațională însă, nu i se părea totuși că exista vreun pericol să fie subjugat de acea poveste religioasă... Prin urmare, timp de două săptămâni citi din traducerea Ninei, ca dintr-un roman captivant, fără să își facă nici o grijă pentru vechea sa ideologie materialist-dialectică; nimeri însă apoi, pe neașteptate, la un pasaj în care se spunea că Dumnezeu, care rămâne întotdeauna același, se revelează întotdeauna aceluia care îl caută pe calea corectă și îl binecuvântează în eternitatea eternităților...

Impactul acelor cuvinte simple asupra sa, îl ului și pe el... căci se trezi, dintr-o dată, în genunchi, la marginea patului, în vreme ce inima îi bătea să îi spargă pieptul. După câteva clipe, într-o stare de emoție extraordinară, începu din nou să gândească. Oh, Doamne, cum era posibil?... El nu ceruse atâta!... N-ar fi îndrăznit nicicând să spere atât de mult în căutările lui!... Cum ar fi putut?!... Îi era atât de clar că nu era decât un om foarte obișnuit, cu păcate, slăbiciuni și defecte pe care și le știa bine... Prin ce oare merita el să se bucure de cunoașterea lui Dumnezeu, când nenumărați alții, incomparabil mai buni, mai inteligenți și mai credincioși decât el, nu ajunseseră s-o facă?... Și ce era el însuși față de Creatorul primordial, decât un vierme... un mic vierme orb și egoist care nu avusese în el nici măcar o picătură de iubire pentru Acela care îi dăruise viața și conștiința de sine?... Iar acum, în ciuda lipsei sale totale de interes pentru El, i se dăruia acum cunoașterea esențială a celor mai importante lucruri pentru ființa umană!...

I se făcu dintr-o dată limpede că Dumnezeu nu putea fi decât Iubire, exact așa cum scria în textele acelea minunate... O Milă și o Iubire infinită, dincolo de orice ar fi putut el concepe vreodată...

Lacrimi de recunoștință îi umplură deodată ochii și începu să icnească încet, căci era cu totul copleșit de cele care se zbăteau acum, ca o furtună, în sufletul său.

Plânse mult, simțindu-și sufletul atât de copleșit cum nu mai fusese vreodată, iar când, în sfârșit, se liniști, desluși clar în dreptul inimii sale o pace luminoasă, plină de încântare și total lipsită de gânduri, în care avea să mai rămână o vreme... o vreme care i se păru infinită... înainte ca somnul să îl ajungă din urmă.

De pe scaunul său din capătul metroului, Vladimir auzea sunetele duioase și melancolice ale vioarei, care crescuseră treptat în intensitate, până când bătrânul artist se opri la numai câțiva metri de el, în picioare. De acolo, mai cântă vreme de încă o stație apoi puse vioara la sub braț și se îndreptă cu pălăria lui veche în mână, spre locul în care ședea Vladimir. Acesta fu uimit de îndrăzneala bătrânului de a se deplasa cu vioara pe umăr, cântând, prin metroul aflat în mers și nu mai puțin de calitatea exemplară a prestației, de care se putuseră bucura numai foarte puțini oameni. De fapt, în vecinătatea lui Vladimir, chiar nu se mai afla nici un alt pasager.

„Domnul să vă ajute cu harul și puterile sale vindecătoare!” îi ură, cu multă convingere, bătrânul.

Impresionat, Vladimir scoase două bancnote din portofel, dar înainte de a i le întinde, îi spuse zâmbind.

„N-am mai întâlnit pe nimeni care să-mi dorească asta, domnule... Am impresia că nu sunteți doar un foarte bun artist, ci și un adevărat credincios...”

Cerșetorul îl privi cu atenție câteva secunde, iar ochii săi albaștrii avură darul de a trezi o frământare puternică, dar neclară în sufletul lui Vladimir.

„Nu sunt atât un credincios, cât un supus iubitor al Domnului...”

„Un supus iubitor...” repetă, fără să-și dea seama de ce, Vladimir, întinzându-i banii. Bătrânul îi luă mulțumind, apoi se grăbi să-i întoarcă spatele, dar celălalt țâșni dintr-o dată în picioare și îl atinse ușurel pe umăr. Era convins acum că în fața lui nu se afla un om obișnuit. Ochii albaștrii se fixară încă o dată pe el cu privirea lor blândă, visătoare, parcă nepământească.

„Mă iertați, dar nu vă cunosc de pe undeva, domnule?... Ați dat cumva concerte?... La operă, poate... la operetă?” încercă Vladimir confuz.

„Nu am dat niciodată concerte pe-aici, domnule...” răspunse, fără nici o ezitare, bătrânul.

Deși încă stăpânit de acea neașteptată tulburare interioară, Vladimir conștientiză brusc o dorință puternică de a-l ajuta mai mult pe acel om deosebit.

„Domnule... dacă îmi dați voie... eu cred că o persoană cu talentul dumneavoastră n-ar trebui niciodată să ajungă într-o asemenea situație...” rosti el repede, emoționat. „Dacă îmi dați voie, aș vrea să încerc să vă ajut să depășiți momentul acesta greu...”

Un surâs plin de pace lumina deodată figura plină de riduri a bătrânului.

„Oh, domnule... sunteți un om după inima lui Dumnezeu... Nu vă îngrijorați însă pentru mine. Ce fac, fac din pură plăcere, nu din necesitate... De fapt, lumea asta chiar nu are nimic să-mi ofere... și pentru aceasta sunt recunoscător.”

În timp ce rostea ultimele cuvinte, bătrânul întinse mâna spre Vladimir, care se repezi să i-o strângă cu căldură.

„Amândoi știm că ați fost nespus de binecuvântat... Fericirea este aproape, foarte aproape...”, mai adăugă el cu o expresie de bucurie ușor misterioasă, după care se întoarse încet și porni, fără grabă, în lungul culoarului. Interlocutorul său rămase cu privirea la mâna sa dreaptă, fascinat încă de atingerea aceea care nu trădase nimic din asprimea uscată a unei mâini vârstnice. Era sigur că îi strânsese foarte tare mâna... și totuși, nu își putea aminti nimic din consistența acesteia... de parcă totul s-ar fi petrecut într-un vis. Ridică degrabă ochii de-a lungul culoarului, dar nu-l putu zări nicăieri pe bătrân. Și totuși... era clar că se aflase lângă el cu numai câteva secunde în urmă, iar în timpul acesta, fuseseră numai în mers. Se ridică și se îndreptă hotărât spre partea din față a metroului, aruncând priviri scurte, nervoase, către puținii călători așezați pe scaune.

Cu un minut înainte de sosirea în stație, căutarea lui se încheiase complet. Bătrânul violonist nu se mai afla în metrou.

Vladimir descuie cu grijă ușa de la apartamentul fiului său și păși în hol, pe vârful picioarelor. Imediat se simți însă agățat de pantaloni și se răsuci pe loc, confuz. În fața lui, cu o figură amarnic schimonosită de furie, sub o impresionantă pălărie de cowboy, nepoata lui agita frenetic un pistol de jucărie.

„Dacă nu te pledai, babule... te împușc fălă milă!” răcni ea, cu mare hotărâre.

De data aceasta, bunicul ei nu reuși să se mai abțină și pufni în râs. Ca de obicei, copilul ăsta avea darul de a-i schimba dispoziția, în doar câteva secunde.

„Nu lăde că te împușc măi, n-auzi?” continuă ea cu aceeași fermitate exemplară, în vreme ce făcu un pas amenințător spre el și îi lipi țeava pistolului de burtă. Vladimir își dresă imediat vocea.

„Zi ce vrei de la mine cowboy-ule, că vreau să ne înțelegem ca oamenii...”

„Bonboanele mele, măi bogatule... mi le-ai adus? Spune-mi! Da sau nu?...” pretinse ea înțepată.

„Nu ți-am găsit bomboanele, da’ ți-am luat totuși ceva, ca să vezi că nu te-am uitat, hoțomanco!” surâse misterios Vladimir.

„Dă-mi lepede!” porunci ea nerăbdătoare.

„Mă lași după aia cu pistolul tău?... N-aș vrea să se descarce din greșeală în burta mea...” glumi Vladimir cu ochii țintă la țeavă.

„Nu se descalcă, că n-am găsit nici o bilă de la el...” recunoscă micuța sinceră. „Îmi mai dai aia?... Te log, te log, babule...” Vocea ei era din nou aceea a îngerașului nevinovat.

„Hai, fie, de data asta... Uite!” spuse bătrânul și îi întinse o prăjiturică din aluat fraged cu fructe, învelită într-un ambalaj colorat.

„Da’ ce e asta?!” izbucni ea nemulțumită că nu era ceva cunoscut, cum se aștepta.

„O prăjitură cu fructe, cu zmeură, struguri...” explică bunicul calm.

„Vloiam cu ciocolată, măi!... Asta nu mă înțelegează!...” făcu ea mândră și o aruncă înaintea sa pe gresie, cu un dispreț nedisimulat. Vladimir nici măcar nu se uită unde căzuse.

„Bine atunci... Haide să mergem în cămăruță!” enunță el imperturbabil și întoarse spatele fetei. Ea sări imediat în urma lui cu îngrijorare și, la al doilea pas, călcă fix în cadoul său.

„Aoleu!”... țipă ea scurt, dezamăgită. Bunicul se întoarse și, observând prăjitura strivită, o luă imediat și o duse la coșul din bucătărie. Fetița apăru și ea imediat, cu un aer spășit.

„Ups... am dat-o-n bală ca-ntotdeauna... Babule, te supeli dacă mă ielți?”

„Știi și eu?” se întreabă el, meditativ, străduindu-se să își rețină zâmbetul. „Meriți tu asta... un copil așa de răsfățat încât calcă în picioare ce îi aduce bunicul?”

„N-am vlut...” se justifică ea tristă. „Ela... bună plăjitulica?”

„Dacă nu era, crezi că ți-o aduceam?...” contraatacă Vladimir. „Așa mă știi tu pe mine?”

Of, of... ce lău imi pale...” se văicări sincer micuța. Bunicul se înmuie imediat.

„Lasă Cristinica, nu m-am supărat. Data viitoare, dacă promiți că nu mai faci figuri din-astea, îți iau alta.”

„Plomit... da’ nu poți să-mi iei alta... acum?” forță ea nota în stilul binecunoscut. Vladimir evită să o contrazică.

„Dacă vii cu mine cu metroul până la magazinul de lângă casa Mioarei... cred că se poate...”

„Vin, vin!” exclamă ea entuziasmată.

„Unde vii, domnișoară?...” se auzi deodată vocea mamei sale, care băgase capul pe ușa bucătăriei. Cristinica ezită puțin, apoi îndrăzni.

„Melgem amândoi cu metloul... să luăm o plajitulică...”

„Ei, bravo... dar ce are dacă luați o prăjiturică de la supermarketul nostru?” privi ea nedumerită pe rând către micuță, apoi către socrul său.

„Era una care nu se găsește la noi... dar am găsit-o lângă Mioara...” justifică Vladimir împăciuitor situația.

„Oh, cred totuși că o răsfeți un pic prea mult pe zgâtia noastră, tată socrule!...” remarcă femeia, pe un ton ușor amuzat, în vreme ce punea ibricul de cafea pe aragaz. „Nu vrei și dumneata o ceașcă?”

„Știi că nu beau, Oana ... Dacă nu te superi atunci, mă gândesc să ieșim un pic în părculeț în seara asta. Ce zici, Cristinica?”

„Vleau, vleau, vleau!” țipă micuța entuziasmată și i se aruncă imediat în brațe. La capitolul acesta, Vladimir putea miza întotdeauna pe o acceptare necondiționată...

Oana nu îi însoți pe fetiță și pe bunicul său la cină. Acuza o teribilă durere de cap, drept care, imediat după întoarcerea celor doi din parc, își sărută copilul și se retrase. Era, oricum, mulțumită să o știe cu Vladimir, lângă care fetița era mai cuminte și mai veselă decât în orice altă împrejurare. Firește, din când în când, un ușor sentiment de gelozie, îi mai înțepa și ei inima, dar realitatea era că, cea mai mare parte a timpului, chiar se simțea atât de lipsită de energie și de deprimată încât ajunsese să se convingă că nu ar fi fost capabilă s-o facă fericită pe micuță. Câteva minute mai târziu, se întâlni din nou, în drum spre baie, cu Vladimir.

„Of, Doamne... îmi dau seama că sunt o pacoste în plus pe umerii dumitale, tată-socrule...” șopti ea mâhnită. „Nu știu dacă mă crezi... dar eu una nu mi-am imaginat niciodată c-o să ajung în halul ăsta...”

„Fata mea... nu te mai amără pentru toate...” i se adresă bătrânul cu căldură. „Eu unul sunt fericit că pot face câte ceva pentru voi... În plus, are cine să mă bage și pe mine în seamă!...” Zâmbi încurajator. „Și oricum... să știi că eu n-am nici un dubiu că atunci când o să fie cu adevărat nevoie, o să fii cel mai bun suport cu putință pentru fata ta...”

„Da?... Chiar crezi asta, tată socrule?” exclamă ea uimită.

„Doar te cunosc de mult timp, Oana...” răspunse el, ușor misterios. „Eu încă îmi amintesc foarte bine câteva lucruri minunate care se ascund în sufletul tău.... Indiferent, că tu poate le-ai uitat...”

Oana îl privi pentru câteva clipe, iar oglinzile ochilor săi se tulburară de lacrimi.

„Ce bun ai fost mereu dumneata cu mine... ca nimeni altul!...” se auzi șoapta ei tremurată. Bătrânul se aplecă puțin spre ea și o îmbrățișă cu mare delicatețe, ca pe o făptură de porțelan.

„Când o să strângi destulă putere ca să iei niște hotărâri importante, toată viața ta se va schimba... O să vezi...” mai adăugă Vladimir, inspirat. „Și mult din puterea asta o să ți-o dea bunul Dumnezeu prin Cristinica...”

„Adevărat... Cred!... Cred asta!...” zâmbi, surprinzător de destinsă, nora sa, după care îl sărută ușor pe obraz. „Noapte bună și mulțumesc... tată!”

„Haide măi, babule, odată... că m-am plictisit singură...” se auzi o voce subțirică, dar plină de personalitate, de sub pătura viu colorată, imediat ce Vladimir păși în camera fetiței.

„Iartă-mă, cowboy-ule... am avut de băgat la zdup niște tâlhari care au sărit pe mine, dar acum sunt la dispoziția ta... Spune!... Îți citesc ceva?...” Mai întâi Oana, apoi Vladimir îi

citiseră Cristinicăi povești, aproape în fiecare noapte, încă de la vârsta de un an. Se știa că nu putea adormi, dacă nu i se citea sau povestea ceva, vreme măcar de un sfert de oră.

„Nolmal... mai întlebi?” îl zori ea, ușor agitată. Bunicul se uită pe biroul micuț de lângă pat și, deodată, ochii îi căzură pe o cărticică necunoscută, care purta titlul „Rugăciuni pentru copii”. O luă imediat în mână și o chestionă pe micuță.

„Nu știu cărtița asta... De unde o ai?”

„Asta?... Mi-a dat-o Lavinia când a fost pe aici”. Lavinia era verișoara ei mai mare, din partea mamei.

„Aha... interesant...” murmură bătrânul, răsfoind la întâmplare. Avea niște desene drăguțe cu copii și îngeri, iar, în josul fiecărei pagini, câte o rugăciune mică, cu cuvinte simple și frumoase... ceva chiar potrivit pentru micii școlari.

„Am înțeles... Lavinia s-a gândit că după ce o să mergi la școală, o să te-apuci să citești și tu din cartea asta...”

„Pot să citesc și acum, babule!...” interveni neașteptat Cristinica. Vladimir știa că deși ea învățase de la maică-sa literele încă de la doi ani, împreună cu multe poezii și cântecele, dar ajunsese să le uite pe toate în scurtă perioadă în care mersese la grădiniță. Scurtă, pentru că, rebelă cum era, nu rezistase prea mult să nu fie în centrul atenției... Anul acesta însă, volens nolens, părinții trebuiau s-o înscrie din nou la grupa pregătitoare. Una peste alta, Vladimir era sigur că fetița nu începuse încă să citească singură. Îi întinse cartea, provocator.

„Citește atunci... dacă tot te lauzi că te pricepi la asta...”

Cristinica luă cartea și o răsfoi puțin, privind cu atenție desenele, apoi se încruntă puțin.

„Babule... să știi că volbesc difolm, pentlu că am dintele ăla cale mi-a căzut...”

Vladimir izbucni în râs.

„Nu contează, măi... Dă-i înainte... Vreau să aud ce citești tu acolo...”

Deodată, fetița deveni atentă și, cu ochii la desene, începu să vorbească fluent, cu adevărat, de parcă ar fi citit din carte.

„Lugăciunile sunt bune și calde...”

Dădu pagina și continuă, fără ezitare.

„Dacă ești bun și genelos, adică să nu-ți pese doal de tine și să-ți pese și de alții...” Scurtă pauză.

„A doua palte: Să nu fuli. Dacă fuli, Dumnezeu se supală mult, mult de tot și te ialtă doal în ziua Maicii Domnului... asta dacă ești cuminte...”

O nouă pagină, dar același început care îl făcu pe Vladimir să suradă. Era totuși, doar un copilaș...

„A doua palte: Să fii bun. Când ești bun, poți să fii foarte bun... și cu ceilalți. Nu tlebuie să-ți pese doal de tine, ci tlebuie să-ți pese și de Dumnezeu și de plietenii tăi...”

„A tleia palte: Să-ți împaci plietenii. Când îți împaci un plieten, pot să se împace și cei mai lăi cu tine.”

Bunicul o asculta deja vrăjit, sorbindu-i fiecare cuvânt. Oricine ar fi auzit-o, cu greu ar fi putut concepe că nu citește.

„A patla palte: Când îți spune mama sau tata sau bunicul un luclu, tlebuie să-i asculți, nu tlebuie să-ți spună de o sută de mii de oli... că ei îți vleau binele, nu-ți vleau lăul.”

„A cincea palte: Să-nveți despre spațiul solal...” Aici era clară influența tatălui ei, care avusese de mic o pasiune pentru astronomie.

„Pământul este planeta pe care tlăiești tu... nu este una din planetele sistemului solal pe cale le vezi. Stelele sunt ceva foarte impoltant. Ele veghează asupla ta și chial dacă sunt stele de jucălie.... ele iau lumină de la stelele adevălate și te fac genelos și bun.” Partea asta însă, cu siguranță n-o auzise de la taică-su, își spuse Vladimir surâzând mulțumit.

„A șasea palte: Doi îngeli veghează asupla copilului cale doalme în patul său. Când dolmi, îngelii vin lângă patul tău să te vegheze, să vadă cum mai melge... și apoi melg pe la biselici și plin alte loculi pe unde oamenii dolm și apoi se duc în cel la Dumnezeu să-i povestească ce au văzut.”

„A doua palte: Despre sufletele oamenilor.”

Vladimir se gândi că micuța a obosit și o să sfârșească curând, dar ea părea să mai aibă încă multe de spus. Privind pozele din cea de-a doua jumătate a cărții, continuă aproape fără întrerupere.

„Sufletele oamenilor sunt, de fapt, niște colpuli de lumină... așa cled oamenii. Dal de fapt sunt făcute de Dumnezeu, cale a fost făcut de fecioala Malia. Când l-a născut fecioala Malia pe Dumnezeu, nimeni nu egzista pe pământ... nici măcal dinozaulii... De-abia apoi a clescut Dumnezeu și a făcut vlăji, magii și alte bunătăți pentlu oameni... și oamenii au început să-l asculte și să facă lugăciuni.”

„Desple Dumnezeu...” proclamă apoi, cu fermitate Cristinica.

„Dumnezeu iubește copiii, ca pe ploprii săi copii... Ca și zolile care iubesc flolile și flunzulile cale există pe lumea asta. Și pe mine tot mă iubește că eu sunt o fetiță mică cale stă și ea pe-acolo...”

Vladimir tremura deja de emoție. Noroc că micuța începu să vorbească despre chestiuni mai lumești, ceea ce îi oferi timp să-și revină.

„A doua palte: Cum să ai glijă de luclulile tale...”

Aici, bunicul deja nu mai reuși s-o urmărească la fel de bine. Era încă marcat, profund impresionat de tot ce spusese ea înainte. De unde, dacă nu din spiritul său, deja trezit, scosese copilașul acesta asemenea vorbe?... În orice caz, Vladimir nu-și amintea să-l mai fi impresionat vreodată atât de mult discursul viu al vreunei ființe umane.

„A tleia parte:...” auzi, din nou, pe fetiță.

„Cum să constluiești tot felul de lucluli...”

„Începem cu casele... Tlebuie să ai case pe cale să ți le constluiești singur, nu să chemi pe mama sau pe tata să ți le facă... Să gândești tu cu mintea ta, pentru că de-aia ai cleiel, că cleielul te ajută la tot felul de lucluli impoltante și apoi, poți să constluiești și lămpi și tot felul de lucluli.”

Parcă recunoscând într-un fel că deviasse de la subiect, Cristinica reveni, pe neașteptate, la cele importante.

„Cum să-ți înveți copiii să-și facă lugăciunea... Plima palte.

Începu cu o cântare binecunoscută: “Hlistos a înviat din molți/Cu moaltea ple moarte călcând/Și celol din molmântuli/Viață dăluindu-le...”

Din tot ce era datină ortodoxă, aceasta era și partea preferată a lui Vladimir. După fiecare Paște, obișnuia să cânte prin casă versurile respective, încă vreo câteva zile.

„Copiii tlebuie să se loage la Dumnezeu, așa cum al volbi cu el nolmal... că el aude tot și știe... Nimeni nu știe mai bine ca el ce e bine pentlu copii...”

Făcu pentru prima dată o pauză ceva mai lungă. Acum era clar că obosise și nu se mai putea concentra la fel de bine. Observase însă un pui de pisică într-unul dintre desene.

„Cum să înveți să ai glijă de animalele tale...” punctă ea triumfătoare. „A doua palte...”

„Și dacă un copil ale animale acasă, tlebuie să le dea mâncale și apă și... să le facă culat. Nu doal să se joace cu ele ca cu niște jucălii...”

„Babule!... Vleau și eu un șolicele din ăla fălă coadă cum ale Lavinia!” își aminti deodată Cristinica. Vladimir respiră adânc și apoi răspunse vesel.

„Bine, măi... dacă maică-ta e de acord, eu îți iau. Da’ tu să știi că dup-aia o să ceri degeaba cățel sau pisică. Aștia mănâncă imediat „prăjiturici” din-astea...”

„Oh, da?... Da' eu o să am glijă de șolicelel meu, să stea numai în colivia lui... Babule... te log...”

„Și mai e ceva...” ținu Vladimir să precizeze. „Șoriceii ăștia sunt sensibili la tot felul de boli ciudate și nici nu trăiesc mai mult de trei ani... Știu că doar a avut și nevastă-mea unul... Ne-a părut tare rău după el...”

„Da' și soliceii când mol, nu moale și sufletul lol, nu?... Atunci de ce v-a pălут așa lău?” întrebă ea neabătută. Deși învins, bunicul se simți fericit, căci micuța îl combătuse cu o învățătură din cărțile Ninei, pe care o aflase chiar de la el. Din toți oamenii cărora le vorbise despre scrierile acelea minunate, nepoata lui era singura care îl crezuse, fără nici o ezitare. Desigur însă, copiii mici erau altfel...

„Așa e, isteța lui babu!...” o lăudă el încântat. „Vorbește atunci cu maică-ta mâine și, dacă ea e de acord, o să ai șolicelel pe care ți-l dorești așa de mult...”

„Babule... ești foarte bun...” spuse micuța fericită, dar după câteva clipe adăugă pe un ton foarte serios. „Cum aș putea să fac ca după ce moli, să mă întâlnesc din nou cu tine?”

„După ce mor?” răsă bine-dispus Vladimir. „Păi, o să vin neapărat la tine în vis... să-ți dau un semn de viață... de viață eternă, adică... Normal, nu?”

„În vis?... Da'dacă eu vleau să te mai văd... așa, ca acum?” se interesă ea, ușor îngrijorată.

“Atunci va trebui să fii o fată nemaipomenit de bună și de iubitoare... și Dumnezeu o să fie așa de mulțumit de tine, că o să deschidă ochii sufletului tău, ca să mă poți vedea... Asta dacă o să mai vrei așa de mult să mă vezi...” adăugă el pe un ton comic, care ascundea o undă de tristețe, căci știa foarte bine ce ușor amortește, după o asemenea pierdere, sufletul omului.

“Normal că o să vleau, măi!...” afirmă ea hotărâtă. “O să încerc să fiu și bună... că știu... că nu sunt chial așa...”

“Bine, bine... nu îți mai face atâtea probleme, îngerașul meu. Și dacă n-o să mă vezi, să fii sigură că eu o să-ți port totdeauna de grijă... exact ca și acum. Chiar dacă o să fii deja o fată mare și puternică...”

“Aha... bine, babule... Să faci așa... Știi... mi-e cam somnică acum...” mărturisi, în sfârșit, fetița, ostentiv.

Bunicul se aplecă asupra ei și o sărută ușurel pe obrăjori, după care dădu să se ridice.

“Măi, stai așa!...” reacționează imediat Cristinica. “Nu pot să mă culc, fălă să-ți dau un pup...”

„Ei... chiar nu poți?...” o provoacă bunicul, cu ochii strălucitori.

„Nu pot măi, că pupul ăla e baza omului!” se auzi vocea hotărâtă a micuței.

„Oh, mare adevăr zici, fetico!...” exclamă fericit Vladimir, oferindu-i un obraz pe care fetița îl ștampilă cu înfocare, în vreme ce-l strângea de după gât, cu amândouă mânuțele.

Odată ieșit din camera nepoatei sale, Vladimir se îndreptă cu pași ușori către vestibul. De doi ani de zile locuia în același bloc cu familia fiului său, doar că la altă scară și era foarte mulțumit că, din cauza aceasta, putea veni la ei, oricât de des era necesar și la orice oră...

Nu apucă însă să-și pună pantofii, că auzi cheia în ușă și în câteva clipe, fiul său pătrunse înăuntru.

„Salut, tată!... Mai ești încă aici?” întrebă el pe un ton surprins, în timp ce-i strângea mâna. Adevărul era că, cel mai adesea, obișnuia să se întoarcă acasă mult după ce tatăl său o culca pe micuță. Vladimir închise degrabă ușa care dădea spre holul casei.

„Și eu aș putea fi la fel de uimit...” replică el pe un ton ușor ironic. „Te mai vede omul și la ora asta?... Ce s-a întâmplat?”

„Nu-mi place deloc când mă iei așa!...” replică iritat Mircea. Respirația lui avea un iz inconfundabil de whisky. Gesturile îi erau încă sigure, dar privirea ezitantă ascundea o undă cețoasă, care nu-i plăcu deloc bătrânului.

„Am o muncă grea, tată... tot felul de treburi importante de rezolvat și... știi ceva?!... De fapt, cred că asta ar cam trebui să-ți ajungă... Că doar a trecut de mult vremea când trebuia să îți dau socoteală pentru toate!”

„Cine spune să îmi dai mie socoteală, fiule?...” rosti Vladimir cu amărăciune. „Ai o familie care are nevoie de tine... de un soț, de un tată... nu doar de un sponsor străin, care își vede de viața lui, de parc-ar fi singur pe lume. Inima ta, conștiința ta nu-ți amintesc nimic de asta?”

Reacția lui Mircea reuși să-l ia prin surprindere.

„Nu pot să cred!... Vine omul frânt acasă, nemâncat, terminat... și tu îl iei cu predicile!... Sari imediat cu vrăjeala aia de la Lorber, când aicea e vorba de lucruri cum nu se poate mai simple!... Ca de obicei, nu ești în stare să înțelegi nimic și chiar nu mai pot să înghit asta!... Gata... am terminat discuția! Nu mai îmi trebuie nimica!... Mă duc să mă culc... lua-m-ar dracu de ticălos!”

„Stai un pic, Mircea!...” spuse calm tatăl său, punându-i mâna pe umăr. „Nu pleca așa supărat!... Sunt încă tatăl tău... și dacă vrei la un moment dat să vorbim de problemele tale...” Bărbatul cel tânăr se smuci scurt și îl privi în ochi cu ostilitate.

„Să vorbesc cu tine?... Nu, zău!... Să-ți între bine în cap că n-am de gând să vorbesc despre problemele mele cu un fanatic religios! Tu ești complet rupt de lumea reală!... Mi-e clar că nu mă mai poți înțelege!”

„Încearcă-mă, Mircea... măcar încă o dată, încearcă-mă!” îl rugă, cu blândețe, taică-su.

„Nu!... Tu nu mai ești tatăl, pe care-l știam!... Mă uit la tine și nu mai văd decât un ciudat care mă irită și mă enervează de fiecare dată când îl întâlnesc!... Chiar și acum, uite... te milogești de mine ca o femeie... Parcă ți-ai pierdut de tot demnitatea!”

„Dar te iubesc, fiule...” se auzi glasul grav, ușor răgușit al bătrânului. „Mai degrabă îmi pierd demnitatea, decât să te pierd pe tine...”

„Vai, ce înălțător!... Iară vorbești ca din cărți, omule!... Habar nu mai ai ce înseamnă să fii normal...” se răsti la el Mircea. „Ești complet dus, ce mai!...”

„Oprește-te odată, Mircea!” ridică brusc vocea și Vladimir. „Nu mie îmi faci rău cu asta, ție îți faci!...”

Tânărul lăsă privirea în jos, confuz, pentru câteva clipe.... apoi, brusc, se repezi cu capul înainte și, de la numai o palmă distanță de chipul lui Vladimir, îi aruncă printre dinți, cu dispreț.

„Mă enervezi, tată!... Asta e tot ce mai am să-ți spun... Mă enervezi!... Mă enervezi!... Mă enervezi! La revedere!” Îi întoarse apoi spatele cu un gest violent și se năpusti încălțat în holul casei, îndreptându-se către baie.

Vladimir îi mai aruncă o privire dureroasă, după care deschise încet ușa apartamentului și o încuie pe dinafară.

Așezat în patul său strâmt de acasă, bătrânul încercă să-și ordoneze un pic gândurile haotice, făcând abstracție de apăsarea grea și întunecată pe care o resimțea neîncetat, în dreptul inimii. Era o stare bine cunoscută, căci în ultimii patruzeci de ani nu i se întâmplase niciodată să piardă vreo persoană dragă, fără să alunece automat în capcana aceea morbidă. Își revenea însă, în cel mult două-trei zile, și chiar dacă mai apoi se trezea din nou prizonier în acel înveliș sufocant al disperării, se lua imediat cu munca și studiile... și, pe nesimțite, se

trezea din nou liber. Această rupere gravă de fiul său, căruia îi fusese, până la căsătoria sa cu Nina, cel mai bun prieten, îl durea însă mai tare decât orice altă lovitură a vieții sale... Toată cunoașterea și credința lui îi apăreau acum neputincioase în fața durerii de a-l vedea pe singurul său copil îndepărtându-se de calea cea bună, suferind, făcându-i și pe ceilalți dragi ai săi să sufere, pregătindu-și cu perseverență un viitor de disperare și mizerie sufletească.

Îl enerva, așadar... îl făcea să se înfurie și să se revolte... Atunci ce-i mai rămânea lui Vladimir decât să-i contemple căderea și o dată cu asta, să se scufunde ireversibil, în propriul ocean de durere neconsolată, fără să mai poată face nici cel mai mic gest pentru a-l salva sau a se salva vreodată!...

„Oh, Dumnezeu!...” izbucni strigătul din inima lui, în vreme ce lacrimi dese începură să i se prelingă pe obraji. „Mai bine lasă-mă pe mine să mă pierd de Tine, decât pe el!... Nu va putea exista nici fericire, nici izbăvire pentru mine, dacă el e pierdut!... Dacă mă iubești, Doamne al meu... ascultă-mi ruga!... E tot ce mai pot face... Fă Tu în locul meu, un tată slab, neputincios... care a dat greș cu singurul lui copil în viața aceasta...”

Bătrânul rămase ca împietrit, căci pentru o vreme, nici măcar gândurile cele mai simple nu păreau să mai aibă forța de a-i ajunge în conștiință. Apoi, deodată, din acest de neînțeles pustiu sufletesc în care numai simțul existenței proprii îi mai rămăsese, se auzi deodată o voce interioară perfect clară.

„El este al Meu, mai mult decât al tău și Eu îl iubesc din eternitate, de un infinit de ori mai mult decât îl iubești tu. Cum crezi că aș putea să-l las să cadă pentru totdeauna?... E liber să se îndepărteze, ca orice fiu risipitor, dar vei fi martor că după foarte puțin timp, se va întoarce singur la Mine...”

Iar tu, copil iubit, deschide-ți inima pentru grația mea. Azi e ziua ta cea mai tânără.”

Înainte ca mama să o trezească pentru grădiniță, Cristinica îl visă pe bunicul său. Erau într-un parc necunoscut, cu copaci foarte înalți și nenumărați trandafiri de toate culorile, iar ea alerga împreună cu câțiva copii veseli pe o alee, când îl văzu, pe neașteptate, venind către ea. Se repezi imediat în brațele sale și el o ridică dintr-o mișcare, după care o puse pe umeri, așa cum făcea deseori când plimbările lor se prelungeau, iar ea obosea. Începu să-l ciupească și să-i bage degetele în urechi, căci acestea erau tachinele ei preferate... numai că, de data asta, bunicul nu se împotrivi cu nimic, ci continuă să râdă încântat, în timp ce mergea mai departe.

Când Oana o mângâie ușurel pe cap, Cristinica făcu ochii mari, cu o expresie foarte nedumerită.

„S-a întâmplat ceva, păpușica mea?...” o întrebă mama curioasă. „Ți-am întrerupt vreun vis?”

„Mami, mi-e dol de babu!...” anunță gravă micuța, spre amuzamentul secret al Oanei.

Odată ce strânse și ultima rufă albă de pe sârmă, Mioara își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse ieri fratelui său. Desigur, căutase doar să îl împace cu stratagema aceea, pentru că văzuse nu o dată cât de tare se obișnuise să pună la inimă refuzurile ei de a citi din cărțile sale preferate. Și totuși... dacă reușea să o surprindă astăzi cu ceva nemaipomenit?... În clipa ce urmă gândului acesta, observă la înălțimea ochilor săi plutirea unei frunze mari, încă verzi. Căzută din teiul de deasupra sa, aceasta ateriză exact peste rufele ei albe, pe care tocmai le înghesuise într-un coș de răchită. „Să știi Vlăde că n-am de gând să consider asta o chestie la care nu m-aș aștepta pentru nimic în lume...” chicoti ea bine dispusă. Se aplecă apoi să

culeagă frunza, dar, în pofida impulsului inițial, preferă să o lase acolo. La intrarea în casă, puse coșul jos, după care luă frunza și o depuse cu grijă într-o cutie de carton colorată în care se aflau cheile de la apartamentul lui Vladimir.

Metroul porni încet de pe loc, în vreme ce fata se agăță cu mâna liberă de brațul prietenului ei. Ca de obicei, el citea preocupat, din cartea pe care tocmai o scosese din servietă și nu dădu nici un semn că i-ar fi simțit atingerea. Deodată, tânăra se simți privită cu insistență din spate. Rezistă cu îndârjire câteva zeci de secunde, apoi curiozitatea fu prea mare și se răsuci fulgerător, în așa fel încât să-l surprindă negreșit pe îndrăzneț. În mod bizar însă, în spatele ei, nu era decât o doamnă între două vârste, durdulie, ce urmărea cu atenție un băiețuș de vreo patru ani așezat alături. La nivelul la care simțise ea privirea aceea, nu era însă nimeni. Tulburată, se întoarse pe loc și scutură insistent brațul prietenului său, pentru a-i atrage atenția. Acesta, luat prin surprindere, scăpă din mână cartea.

„Ce te-a apucat, măi?... Ești cu capul?!...” răbufni el mâniat. „Nu poți să te stăpânești nici măcar în metrou?” Fata îl privi pentru o clipă, cu un zâmbet crispat în colțul gurii, apoi lăsă privirea în jos.

„Iartă-mă, Noni...” murmură ea cu supunere, scuturând ușurel praful de pe cartea pe care tocmai o culesese de pe jos. „Am avut o senzație foarte ciudată și m-am speriat un pic... Îți dai seama că n-am vrut să te supăr...”

„Bine, bine... știi că te iert mereu. Dar cel puțin încearcă și tu să nu te mai agiți din orice...” concluzionează el pe un ton patern, după care, pe deplin calmat, deschise rapid cartea, o răsfoi puțin și își continuă imperturbabil lectura.

Două stații mai târziu, cei doi coborâră împreună, dar imediat ce ieși din metrou, fata se grăbi să se îndepărteze într-o altă direcție decât tânărul. El nu-i observă lipsa, decât după ce făcu singur câțiva pași. Atunci se întoarse imediat după ea.

„Liana! Liana!... Stai!... Hei, ce te-a apucat, fato?” strigă el, nu mai puțin nemulțumit, decât îngrijorat. Dădu apoi să fugă după ea, dar se opri consternat, observând că fata alerga deja, din toate puterile.

Mircea răspunse în sfârșit la telefonul său mobil care suna de mai bine de un minut. Realizase la un moment dat că, de vreme ce soția lui știa foarte bine că nu îi plăcea să fie căutat de familie în timpul orelor sale de servici, ceva neobișnuit trebuia să se fi petrecut. Dădu nervos într-o parte capacul telefonului și se îndreptă grăbit spre biroul său.

„Calmează-te, Oana... Liniștește-te și încearcă să-mi spui ce s-a întâmplat...” Închise ușa imediat în urma lui și continuă să asculte concentrat. Deodată însă, păli teribil și se lăsă greoi în genunchi, de parcă nu l-ar mai fi ținut picioarele.

„Da... sunt încă aici...” spuse el, după o vreme, cu o voce aproape sugrumată. „O să vin imediat acasă... Sigur, sigur... Ai grijă de Cristi... și de Mioara și... nu mai plânge, Oana... te rog mult... Doar știi și tu că tata ar fi vrut să ne putem bucura pentru el...” Vorbele aproape șoptite care urmau să veniă direct din inimă, însoțite de două lacrimi fierbinți. „Numai să ne dea bunul Dumnezeu putere...”

Femeia mai spuse ceva, apoi glasul lui Mircea răsună cu o hotărâre neașteptată. „Vin acum, Oana. Nu... nu te las... așteaptă-mă, te rog... E în regulă, or să se descurce ei și fără mine.”

NU PLÂNGE PENTRU CEI MORTI
NE MAI VEDEM NOI PE-AICI
DACĂ ÎNGERUL AR CÂȘTIGA BĂTĂLIA CU DEMONUL
ZBORUL, CA ȘI VISUL
O RAZĂ ADEVĂRATĂ
VOCEA ACEEA DIN INIMĂ
LA ÎNCEPUTUL DRUMULUI CEL BUN
DUMNEZEU VINDECĂ ȘI NU OMUL
DINCOLO DE PĂCAT
FRAȚII
CINE CAUTĂ, GĂSEȘTE
OMUL STRĂZII
IUBIREA NU E DOAR PENTRU EI
